ROBIN COOK

Szélütés

A mű eredeti címe: Seizure
Copyright © 2003 by Robin Cook

Fordította: Fazekas László
Címlapterv: Cséve Gábor és Miller László
Hungarian translation © I.P.C. KÖNYVEK Kft. 2003

Felelős szerkesztő: Talpas János
Kiadja az I.PC. Könyvek Kft.
Felelős kiadó: Ivanics Istvánné
Nyomtatta és kötötte
a Kaposvári Nyomda Kft. – 240003
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
ISBN 963 635 268 2

Előszó

2001. február 22., hétfő egyike volt a tél közepén azoknak a meglepően meleg, kellemes napoknak, amelyek gyakran becsapják az Egyesült Államok atlanti partvidékén élőket, és elhitetik velük, hogy közel a tavasz. A nap Maine északkeleti csücskétől Florida Keys szigeteiig ragyogóan sütött, és a kettő közötti hőmérséklet-különbség alig haladta meg a hat fokot. Derűs, normális nap volt tehát a több ezer kilométer hosszú partvidéken élők döntő többsége számára, és a kevés kivételhez tartozott az az átlagosnak véletlenül sem nevezhető két ember, akinek a sorsa ezen a napon kezdett tragikusan összefonódni.

13.35

Cambridge, Massachusetts

Daniel Lowell meglepetten emelte fel tekintetét a kezében lévő kis rózsaszín öntapadós matricáról, amely tudatta vele, hogy távollétében telefonon keresték. Két dolog miatt volt különleges az üzenet. Először is, dr. Heinrich Wortheim, a Harvard kémiai tanszékének a vezetője telefonált azzal, hogy kéri dr. Lowellt, keresse fel az irodájában, másodszor, a sürgős jelzés melletti kis négyzet jó vastagon be volt ikszelve. Dr. Wortheimről ráadásul köztudott volt, hogy levélben szeret kommunikálni, és elvárja, hogy a megkeresett személy levélben válaszoljon neki. A világ egyik legismertebb vegyészeként a Harvard Egyetem tekintélyes, alapítványi pénzekkel bőkezűen támogatott kémiai tanszékét vezette. Már jó ideje napóleoni allűröket vett fel, és mereven ragaszkodott is hozzájuk. Ritkán érintkezett a csőcselékkel, amelyhez Daniel is tartozott, annak ellenére, hogy a tanszék egyik részlegének a vezetője volt.

- Hé, Stephanie! - kiabált át Daniel a laboratórium másik felébe. - Láttad ezt az üzenetet? A császártól jött. Hívat.

Az éppen sztereómikroszkópja fölé hajló Stephanie fölegyenesedett, és a férfi felé fordult. - Az nem jó - mondta.

- Nem szóltál neki, ugye?

- Hogy szólhattam volna? Mióta elkezdtem ezt a robotot, mindössze kétszer találkoztam vele: amikor megvédtem a disszertációmat, és amikor megkaptam tőle a Ph. D. oklevelemet.

- Biztosan megneszelt valamit a terveinkből - találgatott tovább Daniel. - Egyébként az lenne a csoda, ha még nem értesült volna róla. Annyi embert kerestem meg azzal, hogy legyen a tudományos tanácsadó testületünk tagja, hogy biztosan eljutott hozzá a hír.

- Elmégy hozzá?

- Hát persze! A világ minden kincséért sem hagynám ki.

A laboratóriumtól karnyújtásnyira volt csupán a tanszék központi épülete. Daniel tudta, hogy heves konfrontációnak néz elébe, de csöppet sem aggódott miatta, sőt várta, hogy bekövetkezzen.

Abban a pillanatban, hogy benyitott a titkárságra, a tanszéki titkárnő intett neki, hogy menjen tovább Wortheim irodájába. Az idős Nobel-díjas antik íróasztala mögött ült, és hófehér üstökével, sovány arcával idősebbnek látszott, mintsem hetvenkét éve alapján gondolni lehetett volna. Bármilyen fáradtnak, megviseltnek látszott azonban, egyénisége mit sem veszített erejéből, ugyanolyan határozott volt, mint ifjúkorában.

- Üljön le, dr. Lowell! - mondta, fémkeretes olvasószemüvege fölött a vendégére nézve. A beszédén jól lehetett érezni a német akcentust, annak ellenére, hogy élete nagyobbik felét az Egyesült Államokban töltötte.

Daniel engedelmesen leült, ugyanakkor biztos volt benne, hogy könnyed, nemtörődöm mosolya nem kerülheti el a tanszékvezető figyelmét. Wortheim a hetvenes éveiben járt, de a képességei szemernyit sem romlottak, semmi nem kerülte el a figyelmét, ami kicsit is fontos volt. Daniel már azért ott akarta hagyni a tanszéket, mert tisztelettel kellett közelednie egy ilyen dinoszauruszhoz. Wortheim zseni volt, Nobel-díjas, de makacsul ragaszkodott az előző évszázad szervetlen, szintetikus vegyészetéhez, és másról hallani sem akart, holott tudományának nemcsak a jövőjét, hanem már a jelenét is a fehérjékben, és a belőlük létrejött génekben megtestesülő szerves kémia jelentette.

Miután alaposan szemügyre vették egymást, Wortheim törte meg a kényelmesnél jóval hosszabbra nyúló csöndet. - Látom az arcán, hogy a hír igaz - mondta.

- Megkérhetem, hogy fogalmazzon konkrétabban? - kérdezte Daniel. Biztos akart lenni abban, hogy amire gyanakszik, az igaz.

- Hozzákezdett egy tudományos tanácsadó testület összeállításához - Wortheim felállt, és járkálni kezdett. - Ez pedig csak egy dolgot jelenthet - megállt, és szigorúan Danielre nézett. - Be akarja nyújtani a lemondását, és vállalatot kíván alapítani, vagy már meg is alapította.

- A vád igaz - jelentette ki Daniel, és hiába igyekezett, nem tudta elejét venni annak, hogy a szája szögletében bujkáló kis mosoly kiteljesedjék, és elfoglalja az egész arcát. Wortheim eközben elvörösödött - Daniel viselkedését minden bizonnyal Benedict Arnoldnak az Amerikai Függetlenségi Háború alatti árulásával tartotta egyenrangúnak.

- Személyesen vállaltam felelősséget magáért, amikor szóba került a kinevezése - mondta felháborodottan a tanszékvezető. - Még a laboratóriumot is megépítettük, amihez ragaszkodott.

- Azt nem viszem magammal! - Daniel elképesztőnek találta, hogy Wortheim megpróbál bűntudatot ébreszteni benne.

- Sértő a nyeglesége.

- Akár mentegetőzhetnék, de akkor nem lennék őszinte.

- A távozása miatt kényelmetlen helyzetbe kerülök az egyetem elnöke előtt - mondta az íróasztala mögé visszatérve Wortheim.

- Sajnálom. Őszintén - válaszolta Daniel. - Csakhogy részben ezek a bürokratikus kötöttségek okozzák, hogy csöppet sem fog hiányozni az egyetemi munka.

- Egyéb oka is van a távozásának?

- Nem akarom tanításra pazarolni az időmet.

- Azok közé tartozik, akiknek a legkisebb a leterheltségük a tanszéken. Amikor idekerült, külön megbeszéltük, mennyit tud vállalni - figyelmeztette Danielt Wortheim.

- Ezzel együtt elvon a kutatástól. A legfőbb ok azonban az, hogy élvezni is szeretném a kreativitásom eredményeit. A tudományos díjak, cikkek írása szaklapokba nem elegendő.

- Híresség akar lenni.

- Akár így is fogalmazhatunk - mondta Daniel. - A pénz szintén jól fog jönni. Miért is ne? Olyanok is meggazdagszanak, akiknek feleannyi a képessége, mint nekem.

- Olvasta az *Arrowsmith*-t Sinclair Lewistól? - kérdezte a tanszékvezető.

- Nem sok időm van regényekre.

- Megérné, hogy elolvassa. Akkor talán újból átgondolná a döntését, mielőtt nem késő.

- Sokat gondolkodtam rajta. Azt hiszem, így lesz a legjobb.

- Érdekli a véleményem?

- Azt hiszem, tudom.

- Mindkettőnknek nagyon rossz lesz, amit tervez, de főleg magának.

- Köszönöm a bátorítást. Mielőtt elmegyek, még találkozunk - mondta Daniel, és otthagyta a tanszékvezetőt.

17.15

Washington, D. C

- Köszönöm, hogy meglátogattak - mondta szívélyesen, jellegzetes déli hanglejtéssel Ashley Butler szenátor. Kövér arcára rámerevedett mosollyal üdvözölt egy csapat lelkes férfit és nőt, akik azonnal felpattantak, mihelyt stábfőnöke kíséretében bement a szenátusi irodája melletti kis tanácsterembe. A látogatók egy kis üzleti szervezet tagjai voltak a szenátor államának fővárosából, és adócsökkentésért, vagy némely kötelező biztosítások mérsékléséért lobbiztak. Hogy pontosan melyikért, arra a szenátor már nem emlékezett pontosan, és a találkozó nem szerepelt a napi programjában, ahogyan kellett volna. Meg is jegyezte, hogy a mulasztásért szigorúan felelősségre kell vonnia az irodavezetőjét. - Bocsássanak meg a késésért! - mentegetőzött, miután energikusan megszorította az utolsó vendég kezét is. - Vártam ezt a találkozót, és szerettem volna hamarabb ideérni, de hát tudják, ez is olyan nap, amikor lélegzetvételre is alig marad idő. - A nagyobb nyomaték kedvéért kifejezően az égnek emelte a tekintetét. - Nagyon sajnálom, hogy éppen ezért nem maradhatok, de Mike a rendelkezésükre áll, vele mindent meg tudnak beszélni.

A szenátor elismerően vállon veregette a csoport mellé rendelt munkatársat, és előretolta, egészen az asztalig. - Mike a legfőbb szakértője annak, ami miatt jöttek; meghallgatja önöket, és mindenről részletesen tájékoztat. Akarunk, és biztos vagyok benne, hogy tudunk is segíteni.

Újabb vállveregetés következett, és hozzá olyan mosoly, amilyet apák szoktak vágni a fiuk diplomaosztásakor.

A látogatók kórusban megköszönték a szenátornak, hogy bokros teendői ellenére szakított időt számukra. Ha csalódottak voltak is a találkozás rövidsége miatt, és azért, mert majdnem fél órát kellett várniuk, egyikük sem mutatta.

- Köszönöm, köszönöm! Azért vagyunk, hogy a választókat szolgáljuk.

Butler az ajtóból még intett egyet búcsúzóul, amit a látogatók lelkesen viszonoztak.

- Ez könnyen ment - mondta halkan a szorosan a nyomában maradó Carol Manning stábfőnöknek, miután az behúzta utánuk az ajtót. - Féltem, hogy elárasztanak a panaszaikkal és a teljesíthetetlen kéréseikkel.

- Kedves embereknek látszottak - válaszolta semmire sem kötelezően Carol.

- Mit gondol, Mike képes megbirkózni velük?

- Nem tudom. Túl rövid ideje van nálunk ahhoz, hogy ismerjem.

A szenátor a stábfőnökkel a nyomában a hosszú folyosó végén lévő irodája felé indult. Az órájára nézve látta, hogy már 17.20 van, úgyhogy megkérdezte a legrégebbi munkatársának számító stábfőnököt: - Remélem, nem felejtette el, hová kell vinnie?

- Természetesen nem - válaszolta Carol. - Visszamegyünk dr. Whitmanhoz.

A szenátor rosszallóan nézett rá, miközben mutatóujját a szájára szorította. - Nem kell, hogy mindenki tudja! - súgta idegesen.

Anélkül, hogy pillantásra méltatta volna, Butler kirántotta Dawn Shackelton titkárnő kezéből a feléje nyújtott papírokat, és beviharzott a belső szobába. Az iratok között volt a másnapi programja, a távollétében befutott telefonhívások listája, és annak a hevenyészett interjúnak a szövege, amelyet az előcsarnokban rátámadó CNN-es riporternek adott.

- Megyek a kocsimért - mondta Carol, miután megnézte az időt. - Fél hétre kell az orvosnál lennünk, és a jóisten tudja, mekkora lesz a forgalom.

- Rendben - hagyta helyben az ötletet Butler, miközben a hívások listáját nézte.

- A C és a 2. utca sarkához állok ki.

A szenátor erre csak morgott egyet. A hívások között voltak fontosak is, amelyek politikai akcióbizottságai - volt belőlük jó néhány - vezetőitől érkeztek. Egyelőre az általuk végzett pénzgyűjtést tartotta a legégetőbb feladatnak, annál is inkább, mivel a következő év novemberében ismét harcba kellett szállnia az újjáválasztásáért. Hallotta, hogy csukódik az ajtó Carol után, és a következő pillanatban először a nap folyamán - csend vette körül. Ugyanígy először következett be reggel óta, hogy ha nem is hosszú időre, de egyedül maradt.

A nyugtalanság, amelyet reggel, felkeléskor érzett, újból rátört, és ha lehet, még erősebben. A gyomrától az ujjai hegyéig mindenhol érezte. Soha nem szeretett orvoshoz járni. Gyerekkorában konkrét dolgoktól - az injekciótól és egyéb kellemetlenségektől - félt, és ahogy idősebb lett, ez a félelem egyre nőtt, egyre zavaróbb lett. Az orvos látványa halandó voltára emlékeztette, arra, hogy már nem fiatal, és úgy érezte, ha elmegy hozzá, azzal is növeli annak a lehetőségét, hogy valami borzalmas dolgot, például rákot, vagy ami még rosszabb, a Lou Gherig-szindróma néven ismert ALS-t állapítanak meg nála.

Néhány évvel korábban a szenátor egyik bátyjáról derült ki, hogy enyhe neurológiai tünetei mögött az ALS húzódik meg. A diagnózis felállítása után a robusztus, sportos alkatú férfi nagyon hamar összeesett, és két-három hónapon belül meghalt. Az orvosok tehetetlenek voltak, nem lehetett rajta segíteni.

Butler lerakta a kezében tartott lapokat, és elgondolkodva a távolba nézett. Egy hónappal korábban nála is jelentkeztek bizonyos neurológiai tünetek. Eleinte nem törődött velük, felváltva hol a rengeteg munkának, hol a túl sok kávénak, hol pedig a kevés alvásnak tulajdonította őket. A tünetek először erősödtek, de utána jelentősen enyhültek, bár soha nem szűntek meg teljesen. A legzavaróbbnak bal keze időnkénti remegését érezte. Ez néhány alkalommal olyan erős volt, hogy a jobb kezével meg kellett fognia a balt, nehogy mások is észrevegyék. Ott volt aztán az érzés, hogy ho-

mok ment a szemébe, és ettől erősen könnyeznie kellett. Végezetül időnként úgy elmerevedtek a tagjai, hogy szellemi és fizikai erőfeszítésébe került felállni és elindulni.

Egy héttel korábban a problémát már olyan komolynak érezte, hogy az orvosoktól való babonás félelmét legyűrve elment egyikükhöz. Nem a Walter Reed Kórházba, és nem is a haditengerészet bethesdai orvosi központjába, ahová a legtöbb vezető politikus járt. Félt, hogy ha ezeket választja, a média esetleg megneszel valamit, márpedig semmi szüksége nem volt a nyilvánosságnak erre a fajtájára. A szenátusban eltöltött majdnem harminc év alatt Butler komoly hatalomra, befolyásra tett szert, és mindenki számolt vele annak ellenére, hogy obstrukcionistának tartották, aki saját pártjával is képes volt szembefordulni, ha a pillanatnyi érdekei úgy kívánták. Azzal, hogy fundamentalista és populista álláspontot képviselt olyan kérdésekben, mint például az államok jogai, az iskolai imádkozás, vagy az abortusz, sikerült összekuszálnia a pártok közötti határvonalat, viszont egyre növekvő szavazótáborra tett szert. Ez, és jól olajozott politikai gépezete biztossá tette újjáválasztását a szenátusba. Butler azonban már a Fehér Házon tartotta a szemét, és arra készült, hogy 2004-ben harcba szálljon a megszerzéséért. Éppen ezért semmi szüksége nem volt arra, hogy bárki pletykálni kezdjen az egészségi állapotáról.

Miután erőt vett a viszolygásán az orvosoktól, Butler egy magánpraxist folytató virginiai belgyógyászt keresett fel, akit korábbról ismert, és akinek a diszkréciójában megbízott. A belgyógyász küldte aztán tovább azonnal dr. Whitmanhoz.

Dr. Whitman türelmesen végighallgatta, és azt mondta, nem tartja valószínűnek az ALS-t. Miután alaposan megvizsgálta, és elküldte néhány laboratóriumi vizsgálatra, nem mondta el a diagnózist, hanem adott a szenátornak egy gyógyszert azzal, hogy nézzék meg, használ-e valamit. Egy héttel későbbre rendelte vissza Butlert azzal, hogy addigra meglesznek a laborvizsgálati eredmények, és akkor határozott véleményt tud mondani. Ennek nézett most elébe a szenátor.

Butler végigsimította a homlokát, és bár a szobában hűvös volt, érezte, hogy kicsit nedves. A pulzusa is sebesen vert. Mi lesz, ha kiderül, hogy mégis ALS? És ha agytumor? Még a hetvenes évek elején, amikor az állami törvényhozás tagja volt, egyik kollégájánál agytumort állapítottak meg. Most megpróbált visszaemlékezni, mik voltak a tünetei, de hiába erőlködött, nem jutottak eszébe. Mindössze annyi, hogy mielőtt meghalt, az illető halvány árnyéka volt csupán régi önmagának.

A külső irodába vezető ajtó kinyílt, és az ezúttal is tökéletes frizurát viselő Dawn nézett be. - Carol szólt, hogy öt perc múlva a megbeszélt helyen lesz - jelentette.

Butler bólintott, felállt, és örömmel konstatálta, hogy ez milyen könnyen ment. Az, hogy a dr. Whitmantól kapott gyógyszer minden jel szerint csodát művelt, sokat javított a kedélyén. Az aggasztó szimptómák eltűntek, leszámítva a gyógyszer bevétele előtt jelentkező kis kézremegést. Ha a gond ilyen könnyen kezelhető, akkor talán felesleges aggódnia, gondolta.

Carol - mint arra számított - tökéletesen pontos volt. A szenátorként eltöltött csaknem harminc évből tizenhatban dolgozott mellette, többször bebizonyította már a megbízhatóságát, odaadását, teljes lojalitását. Miután elindultak Virginia felé, megpróbálta arra kihasználni az utat, hogy a másnapi programot megbeszéljék, de gyorsan észrevette, mennyire lekötik Butlert a gondolatai, és elhallgatott, a pokolian sűrű forgalomra koncentrált.

Ahogy közeledtek a rendelőhöz, Butler izgatottsága egyre nőtt, és amikor kiszállt a gépkocsiból, a homloka már ismét verejtéktől fénylett. Az évek folyamán megtanulta, hogy jó, ha hallgat az ösztöneire, és azok most vészharangot kongattak vadul. Tudta, hogy valami baj van az agyával, és azt is, hogy ezt igyekszik tagadni.

Az orvos - tekintettel a pozíciójára - a rendelési idő utáni időpontot adott meg, és amikor megérkeztek, kellemetlen, átható csend fogadta őket a váróban. A titkárnő sem volt már ott, és az íróasztalán álló lámpa halvány fénykörét leszámítva teljes volt a sötétség. Butler és Carol elbizonytalanodott, egyikük sem tudta, mit kellene tenni, de pár másodperces várakozás után nyílt a belső szobába vezető ajtó, és a világos keretben felbukkant dr. Whitman sötét sziluettje.

- Elnézést a barátságtalan fogadtatásért! - mondta az orvos. - Már mindenki hazament - tette hozzá, és a fali kapcsolóhoz nyúlva villanyt nyújtott.

- Fölösleges mentegetőznie - válaszolta Butler. - Köszönjük a diszkrécióját. - Alaposan szemügyre vette az orvost, és remélte, hogy lát az arckifejezésében valamilyen változást, amelyből az állapotára vonatkozó következtetést tud levonni, de hiába figyelt éberen, nem volt ilyen.

- Szenátor, kérem, fáradjon be hozzám - invitálta beljebb dr. Whitman. - Ms. Manning, magát megkérem, hogy ha lehet, várjon itt.

A doktor irodája kényszeres rendszeretetről árulkodott. Az íróasztal előtt a vendégeknek szánt két fotel állt, az íróasztalon tökéletes volt a rend, a könyvespolcokon a kötetek pedig szigorúan nagyságrend szerint követték egymást.

Az orvos a vendégek számára fenntartott egyik székre mutatott, és maga is helyet foglalt. Könyökét az asztalra támasztva az álla előtt összeszorította szétterpesztett ujjait, és úgy nézett a szenátorra. A csend súlyos volt, jelentőségteljes.

Butler még sosem érezte magát ennyire kényelmetlenül, és egyre idegesebbé vált. Felnőtt élete nagy részét azzal töltötte, hogy a hatalomért küzdött, és eredményei fölülmúlták legvadabb álmait is. Ennek ellenére most szánalmasan gyenge és tehetetlen volt.

-A telefonban azt mondta, hogy a gyógyszer, amit adtam, segített - kezdte dr. Whitman.

- De mennyire! - felelte Butler, felvidámodva azon, hogy az orvos kedvező fejlemény említésével kezdi. - Majdnem az összes tünetem megszűnt.

Dr. Whitman bólintott, és az arca továbbra is kiismerhetetlen maradt.

- Gondolom, ez biztató.

- Segít a diagnózis felállításában.

- És... mi az? - kérdezte kényelmetlenül hosszú szünet után Butler. - Mi a diagnózis?

- A gyógyszer egyfajta levodopa - magyarázta komolyan az orvos -, amit a szervezet képes átalakítani az idegsejt-működés szempontjából fontos dopaminná.

Butler mély lélegzetet vett, hogy visszafojtsa hirtelen feltámadt, felszínre törni akaró indulatát. Nem volt kíváncsi semmilyen orvosi előadásra, ő a diagnózist akarta, és úgy érezte, dr. Whitman játszik vele, mint macska a sarokba szorított egérrel.

- Elveszített néhány sejtet, amelyek dopamint állítottak elő - folytatta az orvos. - Ezek a sejtek az agy substantia nigra nevű részében találhatók.

A szenátor a megadás mozdulatával emelte fel a kezét, és nagyot nyelve, komoly nehézség árán látszólag megőrizte a nyugalmát. - Térjünk át a lényegre, doktor! Mi a diagnózis? - kérdezte.

- Mintegy kilencvenöt százalékig biztos vagyok benne, hogy magának Parkinson-kórja van - jelentette ki dr. Whitman, és kényelmesen hátradőlt, amibe a széke hangosan belereccsent.

Butler pár másodpercig képtelen volt megszólalni. Nem sokat tudott a Parkinson-kórról, de az a kevés nagyon nyugtalanító volt, és rögtön a betegséggel küszködő ismert emberek képe merült fel benne. Ugyanakkor megkönnyebbülést érzett, mivel kiderült, hogy nincs agytumora, sem ALS-e.

- Meg lehet gyógyítani? - kérdezte némi torokköszörülés után.

- Egyelőre nincs rá gyógymód, de mint azt maga is tapasztalhatta, a gyógyszerrel, amit adtam, egy ideig ellenőrzés alatt tartható.

- Ez pontosan mit jelent?

- Egy darabig, talán egy évig, de az is lehet, hogy hosszabb ideig viszonylag tünetmentessé tehetjük - válaszolta dr. Whitman. - Sajnos, a betegség lefolyása meglehetősen gyorsnak tűnik, ezért azt kell mondjam, hogy a gyógyszer az átlagosnál hamarabb fog hatástalanná válni, és attól kezdve a leépülés még jobban felgyorsul. De ezzel a gonddal majd akkor foglalkozunk, ha konkrétan jelentkezik.

- Szörnyű! - motyogta maga elé bámulva Butler. Elborzadt az orvos által vázolt kilátástól, attól, hogy legrosszabb félelmei látszanak valóra válni.

Egy

2002. február 20., szerda, 18.30

egy évvel később

Daniel Lowellnek úgy tetszett, hogy a taxi indokolatlanul állt meg a washingtoni Georgetown örökké forgalmas M utcáján két sarok között. Daniel sosem szerette a taxit. A legnevetségesebb dolgok közé tartozónak érezte, hogy rábízza az életét egy vadidegenre, aki az esetek többségében távoli, harmadik világbeli országból érkezett, és gyakran sokkal nagyobb figyelmet szentelt a mobiltelefonján folytatott beszélgetésnek, mint a vezetésnek. Az M utca közepén ülni esti

csúcsforgalomban, és hallgatni, hogy a sofőr valami idegen nyelven karattyol, számára egyike volt a legelviselhetetlenebb élményeknek. A szeme sarkából Stephanie-ra nézett, aki vele ellentétben nyugodt volt, és hogy őt is megnyugtassa, rámosolygott, és szeretettel megfogta a kezét.

Csak miután előrehajolt, vette észre Daniel, hogy szokatlan helyen balra kanyarodást engedélyező lámpánál állnak. Az utca másik oldalán dobozszerű, jelentéktelen téglaépületet látott.

- Ez a szálloda? - kérdezte. - Nem túl biztató.

- Nézzük meg, milyen belülről, és aztán mondjunk véleményt! - válaszolta Stephanie.

A lámpa zöldre váltott, mire a taxi úgy nekilódult, mint a versenyló, ha kinyílik előtte a boksz kapuja. A sofőr a kormányt fél kézzel fogva vágtatott át a kereszteződésen, és Danielnek az üléshez kellett nyomnia a hátát, hogy a hirtelen kanyarvételtől ne csapódjon az ajtóhoz. Az úttest és a szálloda előtti behajtó találkozásánál a ferde küszöb nagyot dobott a járművön, majd újabb éles bal kanyar következett, utána vészfékezés, amitől Daniel biztonsági öve megfeszült. A következő pillanatban nyílt az ajtó mellette.

- Isten hozta önöket a Négy Évszakban! - köszönt lelkesen az egyenruhás ajtónálló.

A csomagokat rábízva, Daniel és Stephanie egyenesen a regisztrációs pulthoz ment az előcsarnokban, közben egy modern művészeti múzeumba illő szoborcsoport mellett haladt el. A szőnyeg vastag volt, puhán süppedő, az öblös, bársonyhuzatú fotelekben elegánsan öltözött emberek ültek.

- Hogy tudtál rávenni, hogy itt szálljunk meg? - tette föl menet közben a szónoki kérdést Daniel. - Kívülről egyszerű ugyan, de az az érzésem, drága lesz.

Stephanie a karjáért nyúlva megállította. - Azt akarod mondani, hogy elfelejtetted a tegnapi beszélgetésünket?

- Sokat beszélgettünk tegnap - dörmögte Daniel. Észrevette, hogy a nő, aki apró uszkárral az ölében ment el mellettük pár pillanattal azelőtt, pingponglabda nagyságú gyémánttal díszített gyűrűt visel.

- Tudod, mire gondolok! - Stephanie megfogta a férfi állát, és maga felé fordította. - Eldöntöttük, hogy igyekszünk olyan jól érezni magunkat, amennyire csak lehet. Két éjszakát töltünk ebben a szállodában, nem tagadunk meg semmi jót magunktól, és remélem, egymástól.

A szellemesen frivol megfogalmazás mosolyra késztette Danielt.

- A Butler szenátor egészségügyi albizottsága előtti holnapi fellépésed nem lesz gyerekjáték - folytatta Stephanie. - Bármi történjen is azonban ott, legalább szép emlékkel térünk vissza Cambridge-be.

- Nem lehetne kevésbé drága szállodában megszerezni azt a szép emléket?

- Nem - jelentette ki határozottan a nő. - Itt van edzőterem, uszoda, masszázs, remek szobaszerviz, és ki akarom próbálni őket. Úgyhogy légy szíves, máris kezdd el a lazítást! Ráadásul én fizetem a cechet.

- Valóban?! - kérdezte meglepődve Daniel.

- Persze! Amekkora fizetést felvettem, ideje, hogy visszaadjak belőle valamennyit a cégnek.

- Jaj! Ez mélyütés volt - mondta Daniel, és kezét a hasa aljára szorítva fájdalmas grimasszal összegörnyedt.

- Figyelj! Tudom, hogy nem állunk túl jól, és egy darabig nem is számíthatunk fizetésre, de szeretném, ha ez a kiruccanás a cég számlájára menne - mondta Stephanie. - Ha holnap rosszul mennek a dolgok, ami előfordulhat, akkor majd a csődbíróság eldönti, hogy mennyi jár a Négy Évszaknak.

Daniel mosolya vidám nevetéssé változott. - Csak ámulok rajtad! - mondta.

- Pedig a java ezután jön - felelte Stephanie. - A kérdés csak az, hajlandó vagy-e lazítani. A taxiban is olyan voltál, mint a zongorahúr.

- Azért, mert aggódtam, hogy ideérünk-e egy darabban. Akkor még nem is gondoltam a költségekre.

- Gyere, te léha pazarló! – biztatta játékosan a férfit Stephanie. - Menjünk a lakosztályunkba!

- Lakosztályba?! - ütközött meg Daniel, de hagyta, hogy a nő a regisztrációs pulthoz húzza.

Stephanie nem túlzott. A lakosztály a Chesapeake és Ohio-csatornára nézett, amelyen túl a szélesen hömpölygő Potomac látszott. A nappali kisasztalán jégvödörben egy üveg pezsgő várta

őket. Friss vágott virággal teli váza állt a hálószoba fiókos szekrényén, és a márvánnyal burkolt tágas fürdőszobában is.

Mihelyt a csomagjaikat cipelő londiner eltűnt, Stephanie a karját Daniel nyaka köré fonta. Fekete szeme fényesen csillogott, telt, piros ajka körül kis mosoly játszott. - Tudom, hogy holnap komoly munka, sok idegeskedés vár rád, úgyhogy mi lenne, ha addig rám bíznád magad? Mindketten tudjuk, hogy a Butler által javasolt törvény, ha elfogadják, megakadályozza szabadalmaztatott és briliáns eljárásod alkalmazását, ami azzal a tragikus következménnyel jár, hogy a cég nem kap több pénzt. Mindezt tudva, felejtsük el a dolgot ma éjszakára! Képes vagy rá?

- Megpróbálom - válaszolta Daniel, bár tudta, hogy nem fog menni. Nagyon félt a kudarctól.

- Ez minden, amit kérek - Stephanie futó csókot adott neki, mielőtt a pezsgősüvegre nézett. - Elmondom a programot. Iszunk egy pohárral, és hogy felfrissüljünk, lezuhanyozunk. Utána elmegyünk a közelben lévő, állítólag fantasztikus Citronelle étterembe, a csodálatos vacsora után pedig gyorsan visszajövünk, és vadul, szenvedélyesen szeretkezünk. Mit szólsz hozzá?

- Bolond lennék, ha nem fogadnám el - mondta a férfi, és a megadás jeleként mindkét kezét feltartotta.

Stephanie és Daniel több mint két éve élt együtt, és nyugodt, meghitt viszony alakult ki közöttük. Még a nyolcvanas évek közepén figyeltek fel egymásra, Stephanie a kémiát fő tantárgynak választó végzős hallgató volt a Harvardon, Daniel pedig visszatért az egyetemre tanítani. Egyikük sem árulta el az érzelmeit, mivel az egyetem szellemétől idegen volt mindenféle tanár-diák viszony, ráadásul nem tudták, hogy a vonzalom kölcsönös. Ez csak akkor derült ki, amikor Stephanie Ph. D. diplomáját megvédve tanársegéd lett, és megszűnt köztük a korábbi nagy, státusbeli különbség. A szakterületük is jól illeszkedett egymáshoz, és természetes volt, hogy amikor Daniel otthagyta az egyetemet, hogy saját céget alapítson, Stephanie is vele tartott.

- Nem rossz! - mondta Stephanie, miután megitta a pezsgőt. - Sorsoljuk ki, hogy ki megy először zuhanyozni!

- Nem kell - mondta a poharát ugyancsak lerakva Daniel. - Menj te! Amíg zuhanyozol, addig én megborotválkozom.

- Rendben.

Daniel nem tudta eldönteni, hogy a pezsgőtől-e, vagy Stephanie fertőző elevenségétől, de enyhült benne a feszültség annak ellenére, hogy változatlanul erősen aggódott. Mivel csak egy pohárral ivott, gyanította, hogy az utóbbiról lehet szó. Ahogyan Stephanie is említette, a következő nap könnyen katasztrófát hozhatott, beteljesítve Heinrich Wortheim próféciáját, amelyet akkor mondott, amikor megtudta, hogy Daniel a tanszékét otthagyva magánvállalkozásba kezd. Daniel ezzel együtt nem akarta, hogy a veszély beárnyékolja washingtoni tartózkodásukat, vagy legalábbis ezt az estét. Eldöntötte, hogy követi Stephanie útmutatását, és igyekszik jól érezni magát.

A tükörbe nézve figyelte a nő elmosódott alakját a bepárásodott zuhanyfülkében, és a vízcsobogáson túlról is tisztán hallotta az énekét. Harminchat éves volt, de inkább huszonhatnak nézett ki. Mint nemegyszer elmondta, szerencséje volt, és a génlottón kihúzták a számait. Magas volt, karcsú, nagyszerű idomokkal, és olyan ruganyos testtel, mintha rendszeresen, naponta sportolt volna, sötét, majdnem kreol bőre is makulátlan volt. Dús, fényes fekete haja és csillogó, éjsötét szeme tette teljessé a képet.

Stephanie a tolóajtót félrehúzva kilépett a zuhany alól, és meztelenségét természetesen viselve fürgén törülni kezdte a haját. Néhány másodpercre mélyen lehajolt, hogy előrebukva a tarkóját, nyakszirtjét is elérje. Fölegyenesedve gyors fejmozdulattal hátracsapta a haját, és a csípőjét kihívóan kitolva a hátát kezdte törölni, de az első egy-két mozdulat után abbahagyta, mert a tükörben észrevette Daniel pillantását.

- Hé! Mit bámulsz? Arról volt szó, hogy borotválkozol - mondta, és hirtelen szégyenlőssé válva maga köré kerítette a törülközőt, mintha vállpánt nélküli miniruha lenne.

A férfi egy pillanatra zavarba jött attól, hogy leskelődésen kapták, de gyorsan megnyugodott. Lerakta a borotvát, Stephanie-hoz lépett, és a vállát megfogva mélyen a szemébe nézett. - Nem tehetek róla, olyan szexi, annyira csábító vagy, hogy néznem kellett.

Stephanie oldalra hajtotta a fejét, hogy más szögből is alaposan megnézze. - Jól vagy?

- Tökéletesen - válaszolta nevetve Daniel.

- Amíg zuhanyoztam, nem ittad meg sutyiban a maradék pezsgőt?

- Dehogy! Teljesen komolyan beszélek.

- Hónapok óta nem mondtál ehhez hasonlót - figyelmeztette Stephanie.

- Ha azt mondom, hogy máshol járt az eszem, akkor nagyon enyhén fogalmazok. Amikor eszembe jutott, hogy vállalatot alapítsak, fogalmam sem volt, hogy az erőfeszítéseim száztíz százaléka a működési költségek előteremtésére fog rámenni. Most pedig, mindennek a tetejébe itt ez a súlyos politikai veszély, ami azzal fenyeget, hogy semmivé teszi minden eddigi erőfeszítésemet.

- Megértem - válaszolta Stephanie. - Komolyan, és hidd el, nem vagyok megsértődve.

- Valóban hónapok óta nem mondtam semmi kedveset?

- Valóban.

- Ne haragudj! - kért bocsánatot Daniel. - És hogy megmutassam, mennyire őszinte a bűnbánatom, szeretnék változtatást javasolni az esti programhoz. Hozzuk előre a szeretkezést, a vacsorát pedig tegyük függővé attól, hogyan alakulnak a dolgok! Jól hallom, hogy nincs ellenvetés?

Lehajolt, hogy megcsókolja Stephanie-t, de az a mutatóujját az orrának szögezve eltolta még mindig szappanos arcát. Közben olyan arcot vágott, mintha valami gusztustalan dolgot érintett volna. - A parlamenti szabályok nem tántoríthatják el ezt a hölgyet egy jó vacsorától - válaszolta. - Nem volt könnyű asztalt foglalnom, úgyhogy a korábban megszavazott esti program továbbra is érvényes. Rajta, gyerünk tovább borotválkozni! - adta ki a parancsot, és a tükör elé lépve a hajszárítóért nyúlt.

- Minden tréfát félretéve - kiabálta túl a borotválkozást befejezve a hajszárító zúgását Daniel -, tényleg fantasztikusan nézel ki. Néha azon gondolkodom, mit eszel egy ilyen vénemberen, mint én.

Arcvizet öntött a tenyerébe, és energikusan a bőrébe dörzsölte.

- Ötvenkét év nem olyan sok - kiabált vissza Stephanie. - Főleg, ha valaki olyan energikus, mint te. Ha már mindenáron azt akarod, hogy udvaroljak, bevallom, te is nagyon szexi és vonzó vagy.

Daniel megnézte magát a tükörben, és bár úgy érezte, nem néz ki nagyon rosszul, egy pillanatig sem áltatta magát azzal, hogy szexi. Stephanie egyszerűen csak kedves akart lenni hozzá. Az arca mindig sovány volt, úgyhogy tokásodástól, erősebb ráncok megjelenésétől nem kellett tartania, a nevetéskor a szeme sarkában megjelenő néhány apró szarkaláb pedig nem zavarta. Fizikailag jó erőben volt, bár az előző néhány hónapban a cég működtetéséhez szükséges pénz utáni hajszában kissé elhanyagolta a sportot. Amíg a Harvardon tanított, kihasználta az egyetem nyújtotta lehetőségeket, rendszeresen fallabdázott és kézilabdázott, és amikor csak tehette, elment evezni a Charles folyóra. Egyetlen komoly problémája a megjelenésével az volt, hogy kétoldalt ha lassan is, de folyamatosan nőtt a homloka, sötétbarna haja pedig a halántékán kezdett egyre világosabb szürkévé válni. Mivel nem tehetett ellene semmit, mindkettőt elfogadta, és nem csinált különösebb gondot belőlük.

Miután elkészültek, megkérték a portást, igazítsa útba őket, és kart karba öltve elindultak. Néhány sarkot kellett csak menniük nyugati irányba az M utca galériákkal, könyves- és régiségboltokkal teli szakaszán, hogy megtalálják az éttermet, és a séta kifejezetten jólesett, mivel nem volt hideg, és az égen a város fényei ellenére is jól láthatóan rengeteg csillag tündökölt.

Az étteremfőnök az egyik fal melletti asztalhoz ültette őket, ahol az étterem zsúfoltsága ellenére is viszonylag nyugodt helyük volt. Ételt és egy üveg bort rendeltek, lelkileg hozzákészültek a romantikus vacsorához. Mire az előételt meghozták, már mindketten felidézték, hogy jóval az első randevújuk előtt nagyon vonzónak találták a másikat, és meghitt csönd telepedett köréjük, de ezt egy idő után Daniel megtörte.

- Lehet, hogy nem kellene mondanom...

- Akkor ne mondd! - vágta rá Stephanie, sejtve, hogy mit akar mondani.

- Muszáj. És jobb minél előbb. Néhány napja említetted, hogy utánanézel Ashley Butler szenátornak, hogy ne teljesen tudatlanul álljak elé a holnapi meghallgatáson. Tudom is, hogy megtetted, de azóta egy szóval sem említetted. Miért?

- Ha jól emlékszem, abban maradtunk, hogy ma estére elfelejtjük a meghallgatást.

- Azt mondtam, hogy megpróbálom elfelejteni - pontosított Daniel. - Nem sikerült teljesen. Azért nem hoztad szóba, mert nem találtál semmit, ami segítene, vagy valami más miatt? Mondd meg, és aztán tényleg felejtsük el mára a dolgot.

Stephanie néhány másodpercig várt, és csak miután összeszedte a gondolatait, kérdezte meg: - Mire vagy kíváncsi?

Danielből rövid, ideges nevetés szakadt fel. - Nehezebbé teszed a dolgot, mint kellene. Őszintén szólva fogalmam sincs róla, mire vagyok kíváncsi, mivel ahhoz is keveset tudok, hogy kérdezzek.

- Nem lesz könnyű dolgod.

- Ezt eddig is sejtettük.

- Ezerkilencszáz-hetvenkettő óta szenátor, és nagy a befolyása.

- Gondoltam. Különben nem lenne albizottsági elnök. Ami igazán érdekel, az az, hogy mi mozgatja.

- Úgy tűnik, jellegzetes régimódi, déli demagóg - válaszolta Stephanie.

- Demagóg? - kérdezte a homlokát ráncolva Daniel. - Vess meg a tudatlanságomért, de hiába hallottam többször is a szót, a pejoratív értelmén kívül nem ismerek másikat!

- Olyan politikusra mondják, aki az emberek előítéleteit és félelmeit meglovagolva szerez hatalmat.

- A biotechnológiával kapcsolatos aggodalomra gondolsz?

- Pontosan. Különösen arra, amikor a biotechnológiához az embrió és a klónozás szó is társul - mondta Stephanie.

- Embriófarmokkal fenyegetőzik, és azzal, hogy sorozatban fognak készülni a kis Frankensteinek?

- Ahogy mondod. Kihasználja az emberek tudatlanságát és legrosszabb félelmeit. A szenátusban obstrukcionistának tartják - mindig könnyebb valami ellen ágálni, mint meggyőzni valaminek a helyességéről másokat. Ezzel csinált karriert, sokszor még a saját pártjával is szembeszegült, ha úgy érezte, hogy azzal növelheti a népszerűségét.

- Nem hangzik túl biztatónak - mondta leverten Daniel. - Úgy tűnik, kizárt, hogy észérvekkel meggyőzzük.

- Sajnos, én is így látom. Ezért nem hoztam szóba. Már az elég nyomasztó, hogy Butler a szenátusban ül, és ha még azt is hozzávesszük, hogy mekkora hatalma van, az tényleg elkeserítő. Szenátornak az való, aki jó irányba vezeti az embereket, és nem olyan, akit csak a hatalom érdekel.

- Igazából az az elkeserítő, hogy egy ilyen seggfej le tudja fékezni egy egész tudományág fejlődését.

- Nem hiszem, hogy seggfej - mondta Stephanie. - Éppen ellenkezőleg. A maga szempontjából nagyon agyafúrt, machiavellista.

- Mi még a vesszőparipája?

- A fundamentalisták, konzervatívok által rendszeresen meglovagolt témák. Elsősorban az államok kontra központi hatalom. Az az egyik központi kérdés. Természetesen nagyon ellenzi a pornográfiát, utálja a homoszexuálisokat, hallani sem akar az azonos neműek közötti házasságról; meg hasonlók. Ja, és mereven ellenzi az abortuszt is - sorolta Butler kedvenc témáit Stephanie.

- Az abortuszt? - csodálkozott Daniel. - Demokrata, és megtagadná a nőktől a döntés jogát? Ha ez így van, akkor inkább való a republikánus jobboldalra.

- Mondtam, hogy ha úgy tartja jónak, gondolkodás nélkül szembeszegül a pártjával. Komolyan ellenzi az abortuszt, azzal együtt, hogy időnként visszakoznia kell, vagy rákényszerül némi manőverezésre. Ugyanez a helyzet az emberjogi kérdésekkel. Okos, agyafúrt, az egyszerű emberek nyelvén ragyogóan értő, populista konzervatív, aki azonban - Strom Thurmonddal és Jessie Helmsszel ellentétben - nem akarja ott hagyni a demokrata pártot.

- Elképesztő! - ámuldozott Daniel. - Az ember azt hinné, a választói előbb-utóbb rájönnek, milyen valójában, hogy csak a saját érdekei, a hatalomvágy vezérli, és nem szavaznak rá többé. A pártja miért nem lép fel keményen ellene, ha annyira fegyelmezetlen, mint mondod?

- Azért, mert túl erős - válaszolta Stephanie. - A politikai akcióbizottságai, alapítványok, sőt populista kampányok mellé odaállított cégek révén rengeteg pénzt tud gyűjteni. A szenátortársai félnek attól, hogy ha akarja, megvásárolhatja a sajtót, és ellehetetlenítheti őket. Nem szívbajos, mélyen belenyúl a rendelkezésére álló zsebekbe, ha úgy érzi, valaki veszélyezteti a pozícióját.

- Ez egyre rosszabbul hangzik - morogta Daniel.

- Egyebet is megtudtam róla - folytatta Stephanie. - Bármilyen furcsának tűnik, néhány dologban egyformák vagytok.

- Jaj, ne!

- Először is, mind a ketten nagy családból származtok. Egész pontosan kilencgyerekes családból, és mindketten a harmadikok vagytok a sorban, két báttyal.

- Micsoda egybeesés! Mennyi a valószínűsége?

- Nagyon kicsi. Jobban hasonlítotok egymásra, mint gondoljátok.

- Komolyan mondod? - kérdezte elkomorodva Daniel.

- Dehogy! - tiltakozott nevetve Stephanie. - Csak ugrattalak. Lazíts! - Átnyúlt az asztalon, és a férfi kezébe adta a borospoharát, majd fölemelte a sajátját. - Elég volt Butler szenátorból! Igyunk az egészségünkre és a kapcsolatunkra, mert bármi történik is holnap, ez a kettő legalább megvan, és náluk fontosabbat nem is tudok elképzelni.

- Igazad van - értett egyet Daniel. - Ránk! - tette hozzá mosolyogva, de a gyomra változatlanul remegett az idegességtől. Hiába erőlködött, nem tudott megfeledkezni a fenyegető veszélyről.

Koccintottak, és a pohár pereme fölött egymást nézve ittak.

- Tényleg elbűvölő vagy - mondta utána Daniel, megpróbálva visszahozni azt a hangulatot, amely a fürdőszobában jött létre, amikor Stephanie kilépett a zuhany alól. - Szép, okos, és nagyon szexi.

- Így már sokkal jobb! - dicsérte meg a nő. - Te is.

- Ráadásul füllentős - egészítette ki a felsorolást Daniel. - De ezzel együtt szeretlek.

- Én is szeretlek.

Mihelyt befejezték a vacsorát, Stephanie azonnal szólt, hogy menjenek vissza a szállodába. Gyorsan lépkedtek, az étterem melege után kellemetlennek érezték a kabátjuk alá beférkőző hideget. A liftben, ahol csak ketten voltak, Stephanie szenvedélyesen megcsókolta, beszorította az egyik sarokba Danielt, és izgatóan hozzápréselte magát.

- Vigyázz! - tiltakozott idegesen nevetve a férfi. - Valahol biztos van itt biztonsági kamera.

- Jaj, ne! - Stephanie gyorsan visszahúzódott, és eligazgatta magán a kabátot, közben a tekintete körbepásztázta a kabin mennyezetét. - Eszembe sem jutott.

Az emeletükre érve kézen fogta Danielt, végighúzta a folyosón, és szobakártyáját a zárba téve ajtót nyitott. Utána gyorsan megkereste a NE ZAVARJANAK! feliratú táblát, kiakasztotta a kilincsre, és újból kézen fogva, a kis előtérből a hálószobába vezette a férfit.

- Kabátot le! - adta ki az utasítást, és már dobta is a sajátját az egyik székre, hogy utána Danielt egy taszítással hanyatt az ágyra lökve, szétvetett lábbal föléje térdeljen, és elkezdje meglazítani a nyakkendőjét. Alig ért azonban hozzá, a keze megállt, mert észrevette, hogy a férfi homloka izzadságtól fényes.

- Rosszul érzed magad? - kérdezte aggódva.

- Nem tudom, mitől, de rám jött a forróság - vallotta be Daniel.

Stephanie oldalra húzódva átemelte rajta a lábát, felültette, és letörölte róla a verítéket.

- Sápadt vagy.

- El tudom képzelni. Vegetatív idegrendszeri zavar - mondta Daniel.

- Gyönyörű! El tudnád mondani normális emberi nyelven?

- Túlzott feszültség, adrenalin-túltermelés. Sajnálom, de azt hiszem, a szex nem fog menni.

- Nem kell mentegetőznöd - mondta Stephanie.

- Szerintem igen. Tudom, hogy számítottál rá, de már ahogy az étteremből elindultunk, éreztem, hogy baj lesz.

- Semmi baj! Nem ezen múlik az este. Fontosabb, hogy jól érezd magad.

Daniel nagyot sóhajtott. - Holnapután, amikor már tudom, hogyan állunk, biztosan sokkal jobban leszek. Nehezen viselem a bizonytalanságot, főleg olyankor, amikor valami rosszra lehet számítani.

Stephanie magához szorította, közben érezte, milyen erősen ver a szíve.

Később, miután elég hosszú ideig mozdulatlan maradt, és a lélegzése is egyenletessé, méllyé vált, Daniel óvatosan kikelt az ágyból. A pulzusa gyors volt, egymást kergették fejében a gondolatok, és hiába próbált, nem volt képes elaludni. A legnagyobb gondot az jelentette számára, hogy amikor a Harvardot otthagyta, minden hidat felégetett maga mögött. Biztos volt benne, hogy

Wortheim sosem venné vissza, sőt, mindent elkövetne azért, hogy más tudományos intézménynél se tudjon elhelyezkedni. Ráadásul akkor is felégetett néhány hidat, amikor 1985-ben elfogadta a Harvardról kapott ajánlatot, és otthagyta a Mercket, hogy visszamenjen tanítani.

Az olvadt jégben álló pezsgősüvegre tévedt a tekintete, és a vízből kiemelve, a halványan derengő ablak felé tartotta. Még mindig félig volt, úgyhogy töltött magának egy pohárral. A pezsgő veszített ugyan a szénsavasságából, de elég hideg volt. Ivott néhány kortyot, utána újból átadta magát nyugtalanító gondolatainak.

Tudta, hogy félelme a Revere Beachbe, Massachusettsbe való visszatéréstől irracionális, ám ettől az még nem múlt el, valóságos maradt. Revere Beachen nőtt fel, egy sikeresnek csöppet sem nevezhető üzletember gyerekeként, aki kudarcaiért a feleségét és a gyerekeit okolta. Az utóbbiak közül elsősorban Danielt, akinek két remekül sportoló, a középiskolában emiatt sztárnak számító, és ezzel apjuk sérült önérzetének némi gyógyírt biztosító bátyja volt.

Hozzájuk képest gyenge volt, a sportok közül csak a sakk érdekelte, azon kívül pedig főleg az, hogyan állíthat elő vízből hidrogént, és végezhet egyéb kísérleteket. Az, hogy saját erejéből bejutott a Boston Latin gimnáziumba, ahol kiváló eredménnyel végzett, csöppet sem hatotta meg az apját, aki változatlanul balekként kezelte. A Wesleyan Universityn, majd a Columbia Egyetem orvosi karán elnyert ösztöndíj is csupán annyit változtatott a helyzeten, hogy földrajzilag távolabb kerültek egymástól.

Daniel felhajtotta a poharában lévő pezsgőt, és újból töltött. Miközben a második adagot kortyolgatta, Ashley Butler szenátorra, élete újabb megkeserítőjére gondolt. Stephanie azt mondta, csak viccelt, amikor fölvetette, hogy jobban hasonlítanak egymásra a szenátorral, mint hiszi, de nem volt biztos benne, hogy ezt komolyan gondolta, mert valóban megdöbbentőnek tűnt a hasonlóság kettőjük családja között. Azért is lehetett némi igazság a kijelentésben, mert ha őszinte akart lenni, be kellett ismernie, hogy irigyli annak az embernek a hatalmát, aki képes veszélybe sodorni a karrierjét.

Az újból kiürült poharat a kisasztalra téve Daniel visszament a hálószobába, és halkan levetkőzött a sötétben. Nem volt biztos benne, hogy képes lesz megfeledkezni a fenyegető veszélyről, és elaludni, de egész éjjel fennmaradni sem akart. Úgy gondolta, visszafekszik, és ha aludni nem is fog, legalább pihen egy kicsit.

Kettő

2002. február 21., csütörtök, 09. 51

Ashley Butler szenátor belső irodájának az ajtaja felpattant, stábfőnökével a nyomában a szenátor bukkant fel, és kiragadta titkárnője kezéből a feléje nyújtott iratot.

- A bevezetője az albizottsági meghallgatáshoz - mondta Dawn Shackelton titkárnő, de a szenátor addigra kiviharzott a folyosóra, és nem hallotta. Dawn már hozzászokott ahhoz, hogy semmibe veszik, és nem csinált nagy ügyet belőle. Mivel ő gépelte le mindennap a szenátor programját, tudta, hogy Butler késésben van, már az ülésteremben kellene lennie, hogy az albizottság pontban tízkor elkezdhesse a munkát.

Butler mordult egyet, miután elolvasta az első néhány sort, és rögtön továbbadta a lapot Carolnak, hogy ő is lássa. Az asszony több volt a szenátor csapatához tartozók felvételéért - és ha úgy adódott, elbocsátásáért felelős stábfőnöknél. Mikor elérték Butler hivatalának külső helyiségét, a várószobát, és a szenátor meg akart állni, hogy néhány szót váltson a stábja tagjaira várakozó, különböző ügyekben érkezett emberekkel, Carol terelte tovább, nehogy mégjobban elkéssenek.

A szenátusi irodaépület márvánnyal borított előcsarnokában még gyorsabb iramra váltottak, ami nem ment könnyen Butlernek, mivel a tagjai a dr. Whitmantól kapott gyógyszerek dacára, újból elnehezedtek. Amikor az orvos kérdezte, ahhoz hasonlította az érzést, mintha sűrű szirupban kellene mozognia.

- Mit szól a bevezetőhöz? - kérdezte a szenátor Caroltól.

- Amit olvastam belőle, az tetszett. Gondolja, hogy Rob megmutatta Philnek?

- Remélem - válaszolta Butler, és csak néhány lépéssel később kérdezte meg: - Ki az ördög az a Rob?

- Viszonylag új főtanácsadója az egészségpolitikai albizottságot érintő ügyekben - magyarázta türelmesen Carol Manning. - Biztos vagyok benne, hogy emlékszik rá. Szó szerint kiemelkedik a környezetéből. Magas, vörös hajú, Kennedy stábjából került hozzánk.

Butler némán bólintott. Bár világéletében büszke volt a névmemóriájára, nem tudta észben tartani valamennyi munkatársa nevét, mivel a stábja több mint hetvenfősre gyarapodott, és elkerülhetetlen volt, hogy a tagjai időről időre cserélődjenek. Philt azonban jól ismerte, mivel majdnem ugyanolyan régen volt mellette, mint Carol. Fő politikai elemzőként kulcsfontosságú szerepet töltött be, és mindent ellenőriznie kellett, ami később bekerült az albizottsági ülés jegyzőkönyvébe vagy a szenátusi naplóba.

- A gyógyszere? - kérdezte Carol. Cipőjének tűsarkai úgy kopogtak a kövön, mint a lövedékek.

- Bevettem - válaszolta ingerülten Ashley, és hogy teljesen biztos legyen a dologban, lopva a zsebébe nyúlt. Ahogy gyanította, a tabletta nem volt ott, tehát valóban bevette, mielőtt kijött a szobájából. Azt akarta, hogy a szer a meghallgatás alatt fejtse ki a hatását, és jó formában legyen. Még csak az kellett volna, hogy egy újságíró észrevegyen valamilyen tünetet - például a kézremegést -, éppen most, amikor konkrét terve volt, tudta, hogyan szabaduljon meg a problémától.

Egy sarkon bekanyarodva néhány különösen liberálisnak tartott szenátorba botlottak, akik az ellenkező irányba tartottak, és Butler jellegzetes déli hanglejtését elővéve lelkesen megdicsérte kollégái frizuráját, divatos öltönyét, nyakkendőjét. Tréfásan önkritikus stílusban összehasonlította takaros öltözéküket a maga egyszerű, sötét öltönyével, unalmas nyakkendőjével és jellegtelen, fehér ingével. Ugyanolyan stílusú ruhát viselt, mint 1972-ben, amikor először megjelent a szenátusban. Butler a szokások embere volt. Egész ruhatára szülővárosa egyik konzervatív férfidivatárukereskedéséből származott, ahol már évtizedek óta vásárolt.

Miután továbbmentek, Carol megjegyezte, hogy szokatlanul kedves volt az egyébként nem nagyon szívelt kollégákhoz.

- Puhítom őket - válaszolta vigyorogva Butler. - Szükségem lesz rájuk a törvénytervezetem jövő heti szavazásánál. Egyébként tudja, hogy ki nem állom a jampeckedést, főleg azt nem, ha valaki hajbeültetést csináltat.

- Tudom, azért is voltam úgy meglepődve mondta a stábfőnök.

A meghallgatásra kijelölt terem oldalajtajához közeledve Butler lassított. - Gyorsan mondja el még egyszer, mit sikerült kideríteniük a mai első tanúról! Van egy ötletem, és nem szeretnék kudarcot vallani vele - mondta Carol Manningnek.

- A tudományos eredményei nagyon figyelemreméltóak - kezdte a stábfőnök, és egy pillanatra behunyta a szemét, hogy jobban tudjon koncentrálni. - Már középiskolás korában csodagyereknek tartották, és kiváló eredménnyel végezte el nemcsak az orvosegyetemet, hanem utána a szakosítót is. Rövid idő alatt a Merck egyik legfiatalabb tudományos osztályvezetője lett, majd megkeresték a Harvardról, és felajánlottak neki egy tekintélyes állást, amelyet némi gondolkodás után elfogadott. Olyan magas lehet az IQ-ja, hogy valahol a sztratoszférában kell keresni.

- Nem az életrajza érdekel, arra nagyjából emlékszem. Inkább arról meséljen, milyen személyiségnek tartja Phil!

- Ha jól emlékszem, azt mondta, hogy egocentrikus, és - abból ítélve, ahogy a kollégáiról nyilatkozik - eléggé öntelt. A legtöbben, ha rossz véleménnyel vannak valakiről, megtartják maguknak, ő azonban elmondja. Enyhén szólva tapintatlan.

- Mi van még?

- Nem sok egyébre emlékszem - mondta vállat vonva Carol -, de itt van nálam a dosszié, amit a stáb állított össze, és biztosan megtaláljuk benne Phil anyagát. EI akarja olvasni még az ülés előtt?

- Azt hittem, arról fog beszélni, mennyire fél a fickó a kudarctól - válaszolta Butler. - Emlékszik rá?

- Így, hogy mondja, igen. Azt hiszem, ez volt az egyik fő megállapítása Philnek.

- Remek! - Butler elgondolkodva nézett maga elé. - Ha ezt összepárosítjuk az előbb említett mérhetetlen önbizalommal, akkor nyugodtan mondhatjuk, hogy jók az esélyeim. Igaz?

- Valószínűleg, bár nem tudom, mire gondol. Dan szerint a pasas túlságosan fél a kudarctól, sokkal jobban, mint azt eddigi eredményei és az intelligenciája indokolná. Kis túlzással bármiben sikeres lehet, amire rászánja magát. Miért, és mire ad esélyt a félelme?

- Lehet, hogy bármit meg tud csinálni, amit akar - mondta a szenátor -, de pillanatnyilag az a leghőbb vágya, hogy ünnepelt, sikeres vállalkozó legyen, és ezt nyíltan be is vallotta az egyik interjújában. Azt szeretné, ha a szabadalmaztatott eljárására alapított vállalata prosperálna.

- És maga? - kérdezte Carol. - Rob azt akarja, hogy határozottan álljon ki az eljárás betiltása mellett. Ennyit, és nem többet.

- Ennél azért kissé bonyolultabb a helyzet. Rá akarom venni a jó doktort valamire, amihez egész biztosan semmi kedve.

- Rob tud a dologról? - kérdezte aggódva a stábfőnök.

Butler megrázta a fejét, és visszavette Caroltól a bevezetőjét tartalmazó lapot.

- Mit akar a doktortól?

- Még ma este megtudja - Butler tekintete gyorsan végigfutott a sorokon. - Hosszú lenne elmagyarázni.

- Megijeszt ez az egész - vallotta be hangosan Carol, és feszengve egyik lábáról a másikra állva a bizottsági terem főbejárata felé nézett, miközben Butler a bevezetőt olvasta. A végső célja, amelynek érdekében - pillanatnyi feladata vállalásával - komoly áldozatot hozott, az volt, hogy Butler örökébe lépjen, amikor az nyugalomba vonul, és erre meg is volt az esélye, ráadásul a Parkinson-kór miatt inkább előbb, mint utóbb. Tökéletesen alkalmas volt szenátornak. Mielőtt Washingtonba költözött, hogy Butler csapatát irányítsa, az államuk szenátusának tagja volt, és nem akarta, hogy a főnöke úgy elbánjon vele, mint Bill Clinton tette Al Gore-ral, akit előbb háttérbe szorított, majd cserbenhagyott. A dr. Whitmannál tett látogatás óta Butler csak magával volt elfoglalva, és kiszámíthatatlanul viselkedett.

Carol, hogy felhívja magára a figyelmét, erősen megköszörülte a torkát. - Pontosan hogyan akarja rávenni Lowell doktort arra, hogy olyat tegyen, amit nem akar?

- Úgy, hogy elaltatom az éberségét, aztán gyorsan kirántom alóla a szőnyeget - mondta Butler a stábfőnök szemébe nézve, és rá is mosolygott. - Harcban állok, és győzni akarok, de ahhoz, hogy sikerüljön, követnem kell *A háború művészetének* egyik tanácsát: „találd meg az ütközet helyét, és igyekezz minél nagyobb túlerővel odaérkezni!” Hadd lássam a vállalatáról szóló pénzügyi jelentést!

Carol kikereste dossziéjából a kért iratot, és odaadta a szenátornak, aki gyorsan átfutotta. Megpróbált olvasni az arckifejezéséből, és azon törte a fejét, ne hívja-e fel Philt az első adandó alkalommal, hogy figyelmeztesse: készüljön fel a legváratlanabb dolgokra.

- Ez jó - állapította meg az olvasást befejezve Butler. - Nagyon jó! Szerencse, hogy vannak jó ismerőseim az FBI-nál. Egyedül nem sokra jutottunk volna.

- Bármit tervez is, nem ártana megbeszélni Phillel - vetette fel Carol.

- Nincs rá idő - felelte Butler. - Apropó! Pontosan mennyi is az idő?

A stábfőnök az órájára nézett. - Már elmúlt tíz.

Butler a jobbal megtámasztva előrenyújtotta a bal kezét, hogy lássa, remeg-e. Kicsit remegett, de nem tűnt valószínűnek, hogy bárki észreveszi.

- Menjünk! - mondta, elégedetten az eredménnyel.

Az oldalajtón át lépett a terembe, amely tele volt beszélgető, ide-oda mászkáló emberekkel. Szenátorok és segítőik között kellett utat törnie, hogy eljusson az emelvényre. A vörös hajú Rob, mihelyt megpillantotta, azonnal elindult feléje a bevezető egy példányával, de Butler odamutatta neki a sajátját, csak aztán ült le, és igazította maga elé a hajlékony karra tett mikrofont.

A szenátor gyorsan körbenézett, végül a vele szemben, a tanúk asztala mögött ülő két emberen állapodott meg a tekintete. Először a vonzó, fényes, fekete hajú fiatal nő ragadta meg a figyelmét. Butler nagyon kedvelte a szép nőket, és ez a teremtés egyértelműen közéjük tartozott. Szolid, sötétkék ruha volt rajta hófehér gallérral, amely éles kontrasztot alkotott sötét, barnás bőrével. A mértéktartó megjelenés ellenére erős, egészséges érzékiség sugárzott belőle. Sötét szemét Butlerre szögezte, azt az érzést keltve benne, hogy két fényes, fekete puskacsőbe néz. Nem tudta, kicsoda, és azt sem, mit keres ott, de úgy gondolta, a jelenlétével még élvezetesebbé fogja tenni a meghallgatást.

A szenátor, ha nem is szívesen, de elvette a tekintetét a nőről, hogy alaposan szemügyre vegye dr. Daniel Lowellt. A doktor szeme világosabb volt, mint a kísérőjéé, de ugyanolyan csillogó és rezzenéstelen. Bár hátradőlt a széken, Butler úgy látta, meglehetősen magas testalkatú. Vékony volt, keskeny, szögletes arccal és dús, erős szálú, nehezen fésülhetőnek látszó, már őszülő hajjal. Nyugodt testtartására és tekintetére rácáfolva már a ruházata is maga volt a szemtelen kihívás. Míg kísérője az alkalomhoz illő szolid ruhát választott, ő bőr könyökbetétes tweedzakót viselt, nyitott gallérú inget, és amint azt az asztal alatt látni lehetett, farmert és sportcipőt.

Butler magában mosolyogva nyúlt az elnöki fakalapácsért. Gyanította, hogy Lowell a laza, sportos öltözékkel azt akarja jelezni, hogy nem fél az albizottsági meghallgatástól. Talán arra is számít, hogy a Borostyán Ligához, a nagy múltú keleti parti egyetemek közösségéhez való tartozása megfélemlíti a kisvárosi baptista egyetemen végzett Butlert. Szemernyi esélye sem volt rá. A szenátor azzal a biztató tudattal fogott hozzá a meghallgatáshoz, hogy saját pályáján játszik, és egyértelműen ő van előnyben.

- Az egészségügyi, oktatási, munka- és nyugdíjügyi bizottság egészségpolitikai albizottsága ezennel megkezdi munkáját - jelentette be erős déli hanghordozással, és erősen az előtte lévő falapra csapott a kalapáccsal. Utána várt egy kicsit, hogy a jelenlévők elfoglalhassák helyüket, és a teremben teljes legyen a csönd. Daniel Lowellt figyelte, de az nem mozdult, úgyhogy jobbra, majd balra tekintett. Az albizottság tagjainak többsége hiányzott, csupán négy jelent meg közülük az ülésen, és ők is vagy iratokat olvasgattak, vagy halkan beszélgettek stábjuk valamelyik tagjával. Nem volt meg tehát az érvényes szavazáshoz szükséges létszám, de ez nem számított, mert a szavazás nem szerepelt a napirendben, és Butlernek nem is állt szándékában szavazást kérni.

- A meghallgatás tárgya az S. 1103 számú törvénytervezet - folytatta Butler, miután maga elé tette a bevezetőt tartalmazó lapot, és a karját keresztbe fonva - nehogy láthatóan reszketni kezdjen a keze előredőlt. - Ez egy társtörvény, amelynek a párját a képviselőház már elfogadta, megtiltva vele azt a klónozási eljárást, amelyet úgy hívnak, hogy... -A szenátor elhallgatott, és mélyen a papír fölé hajolt, mintha komoly erőfeszítésébe kerülne kisilabizálni a szöveget. - Bocsánat...! - kért elnézést a jelenlevőktől. - Ez az eljárás nemcsak ijesztő, a nevét is alig lehet kimondani. Remélem, a doktor segít majd, ha belebukom. Tehát úgy hívják, hogy homológ transzgenikus szegmentális rekombináció, röviden HTSR. Jól mondtam, doktor?

Daniel kiegyenesedett. - Igen - felelte, és a karját keresztbe fonva újból lazán hátradőlt a széken.

- Miért nem beszélnek maguk orvosok angolul? - kérdezte Butler a szemüvege fölött Danielre nézve. A szenátor nem kis örömére a jelenlévők közül többen kuncogtak. - A kérdés csupán szónoki volt, ne kerüljön be a jegyzőkönyvbe, és válaszolni sem kell rá.

A jegyzőkönyvvezető engedelmesen bólintott.

- Ugyancsak jegyzőkönyvön kívül - folytatta balra nézve Butler -, kíváncsi lennék rá, egyetért-e velem Montana tisztelt szenátora abban, hogy az orvosok szándékosan találtak ki olyan nyelvet, hogy mi, egyszerű halandók, többnyire nem is sejtjük, mi az ördögről beszélnek.

A közönség soraiból most már nevetés is hallatszott, Montana szenátora pedig az olvasást abbahagyva lelkes igennel válaszolt.

- Nos, hol tartottam? - kérdezte Butler, és belenézett a bevezetőbe. - Ezt a törvényt az teszi szükségessé, hogy általában a biotechnológia, és annak orvostudományi alkalmazása ebben az országban elveszítette morális és etikai útjelző cövekjeit. Mi itt, a szenátus egészségpolitikai albizottságában, közvetlenül érintett és erkölcsi értékeinkhez ragaszkodó amerikaiakként kötelességünknek érezzük, hogy képviselőházi kollégáinkhoz csatlakozva ennek az irányzatnak a megfordításán munkálkodjunk. Miként az már a nürnbergi per tárgyalása folyamán megállapítást nyert, a cél nem szentesíti az eszközt, és különösen nem az orvosi kutatások területén. A HTSR-re gondolok. Az eljárás azzal fenyeget, hogy szerencsétlen, védekezésre képtelen embriókat hoznak létre, majd megcsonkítják őket azzal a kétes indoklással, hogy az ezekből a keletkezőben lévő csöppnyi emberkékből kivett sejteket különböző betegségek gyógyítására használják. És ez még nem minden! Mint az eljárás tanúként megidézett kidolgozója nyilván el fogja mondani, itt nem a megszokott gyógyító célú klónozásról van szó. Én, mint a törvény kezdeményezője, megdöbbenésemnek kell, hogy hangot adjak azért, mert széles körben el akarják terjeszteni a módszert. Hát nem! Vagy ha igen, akkor is csak a holttestemen keresztül!

A bejelentést mérsékelt taps fogadta, amit Butler bólintással és pár másodperces szünettel köszönt meg. Utána mély lélegzetet vett, és úgy folytatta: - Szívesen mesélnék még erről az új technikáról, de nem vagyok orvos, és tisztelettel ráhagyom a dolgot a szakértőre, aki volt olyan kedves, és megjelent albizottságunk előtt. Kérdezném is rögtön, feltéve, hogy kiváló kollégámnak nincs hozzáfűznivalója az elhangzottakhoz.

A jobbján ülő szenátorra nézett, mire az gyorsan megrázta a fejét, a tenyerével eltakarta a mikrofonját, és hozzá hajolva odasúgta az elnöknek: - Remélem, gyors leszel, Ashley! Legkésőbb fél tizenegykor el kell mennem.

- Ne aggódj! - súgta vissza Butler. - Egyből elkapom a nyakát.

Ivott egy kortyot az előtte álló pohárból, majd lenézett Danielre. - Első tanúnk - mondta -, a briliáns dr. Daniel Lowell, aki, mint már említettem, kidolgozta a HTSR-t. Dr. Lowell az ország legtekintélyesebb egyetemein szerzett komoly tudományos rangot, és valahogy még arra is volt ideje, hogy belgyógyászatból szakvizsgát tegyen. Számos elismerést kapott a munkájáért, és vezető posztokat töltött be a Merck gyógyszergyárban és a Harvard Egyetemen. Isten hozta, dr. Lowell!

- Köszönöm, szenátor - válaszolta Daniel, és előrehajolt a székében. - Igazán kedves, hogy ekkora elismeréssel szólt eddigi tevékenységemről, de ha megengedi, szeretnék rögtön a tárgyra térni, és reagálni a bevezetőjében tett egyik kijelentésére.

- Parancsoljon! - mondta készségesen Butler.

- A HTSR és a gyógyító célú klónozás nem jelenti, ismétlem, nem jelenti az embriók megcsonkítását - Daniel lassan beszélt, minden egyes szót külön hangsúlyozva. -A gyógyításra használt sejteket a blasztocitából, az úgynevezett csírahólyagból nyerik még azelőtt, hogy az embrió kialakulása elkezdődne.

- Vagyis ön azt mondja, hogy ezek a blasztociták nem az emberi élet kezdetéhez tartoznak?

- Ahhoz tartoznak, de szétbontva őket, olyan sejteket kapunk, mint amilyenek erőteljes fogmosáskor a fogínyből is leválnak.

- Nem hiszem, hogy olyan erőteljesen dörzsölném a fogamat - mondta kurta nevetés kíséretében Butler, és a hallgatóságból többen csatlakoztak hozzá.

- Minden ember folyamatosan veszít hámsejteket.

- Igen, de azok a hámsejtek nem alkotnak embriót, mint a blasztocita.

- Pedig tudnának - válaszolta Daniel. - Éppen erről van szó! Ha a hámsejteket egyesítjük olyan csírasejtekkel, amelyeknek a magját előzőleg eltávolítottuk, és aktiváljuk őket, akkor embriót alkotnak.

- Ahogyan az a klónozáskor is történik - szúrta közbe Butler.

- Pontosan. A blasztocitáknak megvan az a képességük, hogy embriót alkossanak, de csak akkor, ha bekerülnek a méhbe. Gyógyászati célú klónozás esetén ez sosem fordul elő.

- Azt hiszem, kezdünk leragadni a jelentéstani kérdéseknél - mondta a szenátor.

- Valóban szemantikai kérdés, de nagyon fontos - válaszolta Daniel. - Az embereknek meg kell érteniük, hogy embriók nem szerepelnek a gyógyító célú klónozásban, vagy a HTSR-ben.

- A bevezetőmmel kapcsolatos véleménye bekerült a jegyzőkönyvbe, úgyhogy jó lenne, ha továbblépnénk, és magáról az eljárásról beszélnénk. Megkérhetem, hogy ismertesse a jelenlévőkkel, és természetesen a hivatalos jegyzőkönyv számára?

- Természetesen. A homológ transzgenikus szegmentális rekombináció olyan eljárás, amelynek során a beteg DNS-ének azt a szegmensét, amely valamely betegségért felelős, egy azonos, homológ, de egészséges DNS-részlettel helyettesítjük. Az eljárást a beteg egyik sejtjének a magjában hajtjuk végre, amelyet aztán gyógyászati célú klónozásra használunk fel - magyarázta Daniel.

- Egy pillanat! - szólt közbe a szenátor. - Máris teljesen össze vagyok zavarodva, és biztos vagyok benne, hogy mások is. Nézzük, jót értem-e a dolgot! Ön arról beszél, hogy a betegből kivesznek egy sejtet, és mielőtt gyógyító célú klónozásra használnák, megváltoztatják benne a DNS-t.

- Igen. Kicseréljük a sejt génállományának azt a kis részét, amely az illető betegségéért felelős.

- És utána jön a klónozás, amelynek során csomó hasonló sejtet állítanak elő, hogy meggyógyítsák a pácienst.

- Ismét csak igen! A sejteket különböző növekedési hormonokkal kell kezelni, hogy olyan típusúakká váljanak, amilyenre a betegnek szüksége van. Hála a HTSR-nek, ezekben a sejtekben már nincs meg a genetikai hajlam arra, hogy újratermeljék a gyógyítani kívánt betegséget - magyarázta Daniel. - Ha beültetik őket a páciensbe, az nemcsak meggyógyul, hanem a genetikai oka is megszűnik annak, hogy a betegsége kiújuljon.

- Javasolom, hogy nézzünk egy konkrét betegséget! Úgy talán mi, nem tudósok is megértjük, miről van szó. Ha jól vettem ki a cikkeiből, a Parkinson-kór az egyik olyan betegség, amelyről úgy gondolja, hogy meg lehet gyógyítani ezzel az eljárással - mondta Butler.

- Pontosan. Ugyanúgy, ahogyan sok egyéb betegséget is, az Alzheimer-kórtól a diabéteszen át az ízületi gyulladás bizonyos fajtáiig. Tekintélyes listát lehetne összeállítani az eddig nem, vagy nagyon nehezen kezelhető, sót gyógyíthatatlan kórokból, amelyek az említett módszerrel meggyógyíthatók.

- Maradjunk még kicsit a Parkinson-kórnál! - ajánlotta a szenátor. - Miből gondolja, hogy a HTSR alkalmas a gyógyítására?

- Azért, mert a Parkinson-kór esetében jól ellenőrzött egérkísérleteket tudtunk folytatni - válaszolta Daniel. - A felhasznált egerek agyából hiányzott az az idegsejt, amely az idegi ingerületek továbbításában kulcsfontosságú szerepet betöltő dopamint előállítja, és nyugodtan mondhatjuk, hogy a betegség náluk ugyanolyan formában jelentkezett, mint az embereknél. Elvégeztük azonban rajtuk a HTSR-t, és valamennyi tökéletesen meggyógyult.

- Ez igazán figyelemreméltó - mondta Butler.

- Még figyelemreméltóbb, ha az ember közelről figyelheti, és a szeme előtt játszódik le a folyamat.

- A sejteket befecskendezik?

- Igen.

- És nincs vele gond?

- Semmi - válaszolta határozottan Daniel. - Más terápiák alkalmazása során elegendő tapasztalatot szereztünk ezen a téren. A befecskendezést gondosan, ellenőrzött körülmények között kell végezni, de általában semmilyen gond nincs vele. Az általunk beoltott egerek közül egynél sem tapasztaltunk semmilyen káros hatást.

- Az injekció beadása után hamar meggyógyultak a kísérleti állatok? - kérdezte Butler.

- A Parkinson-kór tüneteinek azonnali gyengülését tapasztaltuk, és a folyamat igen gyorsan zajlott le. Egy hét után az egereinket már nem lehetett megkülönböztetni a kontrollcsoportba tartozóktól.

- Gondolom, türelmetlenül várja, hogy végre embereken is kipróbálhassa az eljárást - mondta a szenátor.

- Nagyon! - mondta Daniel, és a nagyobb nyomaték kedvéért bólogatott. - Gyorsan haladunk az állatkísérletekkel, és nagyon reméljük, hogy mire befejezzük őket, engedélyezik az embereken, ellenőrzött körülmények között történő kipróbálást.

Butler látta, hogy dr. Lowell a társára néz, egy pillanatra a kezét is megszorítja, és magában mosolygott, mert a gesztus azt jelezte, hogy a doktor úgy érzi, jól halad a meghallgatás. Úgy érezte, ideje eloszlatni ezt a tévhitet. - Mondja, dr. Lowell, ismeri azt a mondást, hogy ha valami túl szépen hangzik ahhoz, hogy igaz legyen, akkor valószínűleg nem igaz?

- Természetesen.

- Szerintem tökéletesen illik a HTSR-re. Ha félretesszük a szemantikai vitát arról, hogy az embriókat megcsonkítják-e vagy sem, az eljárással kapcsolatban akkor is van egy nagyon komoly etikai probléma. - Butler a nagyobb hatás kedvéért szünetet tartott, és sikerült elérnie a célját, mert a jelenlévők elnémultak, és mozdulatlanná dermedve várták a folytatást. - Doktor! - szólította meg kissé lekezelően Danielt Butler. - Olvasta valaha Mary Shelley klasszikus remekét, a *Frankensteint*?

- A HTSR-nek semmi köze a Frankenstein-mítoszhoz - felelte megbántottan Daniel, olyan hangon, hogy azzal egyértelműen jelezte: pontosan tudja, miről beszél a szenátor. - A puszta célozgatás is felelőtlen kísérlet az emberek megalapozatlan félelmeinek és téves elképzeléseinek meglovagolására.

- Engedje meg, hogy ne értsek egyet önnel! - kérte a szenátor. - Véleményem szerint Mary Shelley megsejtette, hogy fel fog bukkanni a HTSR, vagy valami hozzá hasonló, és ezért írta meg a regényét.

A közönségből többen ismét nevettek. Nyilvánvaló volt, hogy kihegyezett füllel figyelnek minden szót, és remekül érzik magukat.

- Igaz, hogy nem a Borostyán Liga valamelyik egyetemén végeztem, de olvastam a *Frankensteint*, amelynek a teljes címében ott van az is, hogy *A modern Prométheusz*, és meggyőződésem, hogy a párhuzam igen figyelemreméltó - folytatta Butler. - Az eljárásuk nevében is szereplő transzgenikus megjelölés az én olvasatomban azt jelenti, hogy különböző emberek genómjaiból vett részeket kevernek, mintha süteményt állítanának össze. Az én egyszerű vidéki agyamnak ez ugyanaz, mint amit Victor Frankenstein csinált, összevarrva különböző emberektől vett testrészeket, szerveket. Ja, és áramot is használt, akárcsak maguk, a klónozáshoz.

- A HTSR-hez viszonylag rövid DNS-szakaszokat használunk, nem egész szerveket! - tiltakozott hevesen Daniel.

- Nyugalom, doktor! - figyelmeztette a szenátor. - Ez tényfeltáró ülés, nem valamilyen ütközet. Mindössze arról beszéltem, hogy az eljárás során kivesznek valamit valakiből, és átteszik egy másik emberbe. Így van?

- Molekuláris szinten igen.

- Mindegy, milyen szinten. A puszta tényt szeretném csak megállapítani.

- Az orvostudományban már egy ideje elfogadott és széles körben alkalmazott eljárás a szervátültetés - mondta Daniel. - A nagyközönség nem talál benne semmi kivetnivalót, ellenkezőleg. A szervátültetés sokkal jobb elvi megfelelője a HTSR-nek, mint Mary Shelley tizenkilencedik századi regénye.

- A Parkinson-kórral kapcsolatos példában egyértelműen azt mondta, hogy ezeket az innenonnan összemixelt kis molekuláris Frankensteineket az emberi agyba kívánja juttatni. Éppen ezért nagyon sajnálom, doktor, de figyelembe véve, hogy éppen érvényben lévő szervátöltetési programunkban igen kevés agyátültetés szerepel, azt kell mondjam, sikertelenül próbált párhuzamot vonni két olyan dolog között, amelyeknek semmi közük sincs egymáshoz. Egy másik személy agyrészecskéinek befecskendezése valakibe szerintem - és nagyon remélem, hogy mások szerint is - megengedhetetlen.

- A gyógyító sejtek, amelyeket létrehozunk, nem molekuláris Frankensteinek! - tiltakozott dühösen Daniel.

-A véleménye annak rendje és módja szerint benne lesz a jegyzőkönyvben - közölte Butler. - Menjünk tovább!

- Nevetséges! Ez az egész csak ostoba színjáték! - Daniel mindkét karját indulatosan a magasba emelte.

- Doktor! Emlékeztetnem kell rá, hogy ez kongresszusi albizottság előtt zajló meghallgatás, amelynek megvannak a mindenkire kötelező viselkedési szabályai. Értelmes, felnőtt emberek vagyunk, akiktől joggal elvárható, hogy kellő tisztelettel viseltessenek egymás iránt - mondta már-már nyájasan a szenátor.

- Egyre nyilvánvalóbb, hogy ez az egész meghallgatás hamis szándékon alapszik. Nem az a célja, hogy nyitottan információkat szerezzenek, tájékozódjanak egy bonyolult kérdésben. Ön, elnök úr, arra használja, hogy érzelmekre ható retorikával igazolást keressen az előítéleteire.

- Szeretném, ha tudná - figyelmeztette Danielt leereszkedő hangon Butler -, hogy a kongresszus különösen érzékeny az ilyen vádaskodásokra. Ez itt nem a Kereszttűz, vagy más médiacirkusz. Ezzel együtt nem sértődöm meg, hanem közlöm, hogy a véleménye annak rendje és módja szerint bekerült a jegyzőkönyvbe, és mint már korábban is mondtam, szeretnék továbblépni. A HTSR kidolgozójaként természetesen nem lehet teljesen elfogult a módszer alkalmazásának morális aspektusait illetően, én azonban mégis szeretnék rájuk kérdezni. Előtte viszont meg kell jegyeznem, hogy nehéz lett volna nem észrevenni az ön mellett, a tanúk asztalánál illő nagyon vonzó hölgyet. Azért van itt, hogy segítsen? Ha igen, esetleg bemutathatná, hadd szerepeljen a neve a jegyzőkönyvben.

- Dr. Stephanie D'Agostino - mondta mérgesen Daniel. - A tudományos munkatársam.

- Újabb M. D. és Ph. D? - kérdezte a szenátor.

- Csak Ph. D. Nem vagyok orvos - felelte a mikrofonhoz hajolva Stephanie. - És elnök úr, engedelmével szeretném megismételni dr. Lowell kijelentését, még ha nem is olyan hevesen, mint ahogyan tőle elhangzott, hogy ez az egész eljárás súlyosan előítéletes. A leghatározottabban kijelenthetem, hogy a Frankenstein-mítosz említése a HTSR-rel összefüggésben csöppet sem helyénvaló, mivel az emberek atavisztikus, az ösztönökben gyökerező félelmeire igyekszik rájátszani.

- Csalódottá tesz - mondta Butler. - Mindig azt hittem, hogy maguk, borostyánligások imádják a különböző irodalmi mesterművekre tett utalásokat, a velük vont párhuzamokat, erre most, amikor nagy nehezen rászánom magam, hogy éljek velük, azt a választ kapom, hogy nem helyénvalók. Biztos, hogy nem? Én ugyanis azt tanultam a magam kis baptista egyetemén, hogy a *Frankenstein* egyebek mellett a szabadjára engedett, ellenőrizetlen tudományos materializmus morális következményeire figyelmeztet. Számomra ez teszi rendkívül időszerűvé, és a tárgyhoz tartozóvá a regényt. De hagyjuk ezt! Végül is ez szenátusi meghallgatás, nem pedig irodalmi vita.

Mielőtt Butler folytathatta volna, Dan lépett mögéje, és megkopogtatta a vállát. A szenátor hátranézett, és látva, ki az, gyorsan rátette a tenyerét a mikrofonra.

- Reggel, amikor kiderült, hogy dr. D'Agostino is jelen lesz a meghallgatáson, gyorsan utánanéztünk - súgta oda főnökének a férfi. - A Harvardon végzett, és Bostonban, a North Enden nőtt fel.

- Van ennek jelentősége? - kérdezte Butler.

- Lehet, hogy csupán véletlen egybeesésről van szó, de kétlem - válaszolta a vállát vonogatva Dan. - Dr. Lowell cégének vád alá vont befektetőjét, akiről az FBI értesített bennünket, ugyancsak D'Agostinónak hívják, és szintén a North Enden nőtt fel. Nagyon valószínű, hogy rokonok.

- Nocsak, nocsak! Ez érdekes - mondta Butler, és a munkatársától átvett papírt Daniel vállalatának pénzügyi jelentése mellé helyezte. A nem várt szerencsés fejlemény annyira megörvendeztette, hogy csak nehezen tudta visszafojtani a mosolyát.

- Dr. D'Agostino - szólt bele a mikrofonba, miután levette róla a kezét. - Nem rokona véletlenül Anthony D'Agostinónak, aki a massachusettsi Medfordban, az Acorn utca 14-ben lakik?

- A bátyám.

- Azonos azzal az Anthony D'Agostinóval, aki ellen zsarolás miatt vádat emeltek?

- Sajnos igen - válaszolta Stephanie, és Danielre nézett, aki ámulva nézett vissza rá.

- Dr. Lowell! Tudta ön, hogy az egyik első, és igen komoly befektetőjét vád alá helyezték? - tette fel a következő kérdést Butler.

- Nem. Nem tudtam róla. És hadd igazítsam ki! Nem tartozik a komoly befektetőim közé.

- Hmm. Több százezer dollár szerintem komoly összeg, de hát ezen nem fogunk összeveszni. Gondolom, nem tölt be igazgatói posztot.

- Nem.

- Ezt igazán megnyugtató hallani - mondta a szenátor. - Ha már itt tartunk, beszéljünk a vállalatáról. CURE-nak hívják, ami, ha jól tudom, rövidítés.

- Igen - Daniel nagyot sóhajtott, mintha nagyon unná magát. - A sejtpótlás és a vállalat szavakból lett összerakva.

- Sajnálom, ha kifárasztotta a meghallgatás, doktor - mondta Butler, akinek az előtte ülők legkisebb rezdülése sem kerülte el a figyelmét. - Megpróbáljuk olyan rövidre fogni a dolgot, amennyire csak lehet. Úgy tudom, a vállalata újból befektetőket keres, és a HTSR-t jelölte meg legfőbb szellemi értékeként. Netán az a szándékuk, hogy a tőzsdére vigyék a vállalkozást, és szabad részvényjegyzést hirdessenek?

- Igen - felelte tömören Daniel, és kényelmesen hátradőlt a székén.

- Ismét csak jegyzőkönyvön kívül! - szólt a szenátor, és a balján ülő férfira nézett. - Szeretném megkérdezni Montana tiszteletre méltó szenátorától, hogy szerinte a tőkepiaci felügyelet nem fogja-e különösnek találni, hogy a tőzsdére készülődő vállalat egyik legelső befektetője olyan személy, akit zsarolásért vád alá helyeztek. Úgy érzem, igen komoly morális kérdéssel állunk szemben. Erőszakos pénzbehajtásból, és ha minden tanúvallomás igaz, akkor részben prostitúcióból származó pénzeket mostak tisztára egy induló biotechnológiai vállalkozáson átfolyatva.

- De igen! Szerintem nagyon is érdekelné a tőkepiaci felügyeletet! - válaszolta nyomatékosan a montanai szenátor.

- Én is úgy gondolom. - Butler a jegyzeteibe, majd ismét Danielre nézett. - Úgy tudom, a második tőkeinjekciót az S. 1103 hátráltatja, és az a körülmény, hogy a képviselőház már elfogadta az idevágó társtörvényt. Igazam van?

Daniel szó nélkül bólintott.

- Ahhoz, hogy jegyzőkönyvbe lehessen venni, szóban kell válaszolnia - figyelmeztette a szenátor.

- Igen - mondta Daniel.

- Úgy tudom, a puszta talpon maradásuk, a folyamatos működés biztosítása igen sokba kerül, és ha nem sikerül újabb tőkét bevonni a vállalkozásba, akkor kénytelenek lesznek csődöt jelenteni.

- Igen.

- Ez bizony baj - mondta látszólag mély együttérzéssel Butler. - Az elhangzottak után kénytelen vagyok azt feltételezni, hogy a HTSR erkölcsi vonatkozásaival kapcsolatban az objektivitása erősen megkérdőjelezhető. Arra gondolok, hogy a cég léte függ az S. 1103 elfogadásától, vagy esetleges leszavazásától. Igazam van, doktor?

- Változatlanul az a véleményem, hogy a HTSR-rel kapcsolatos kutatást folytatni, eredményeit pedig alkalmazni kell, hogy minél több beteget gyógyítsunk meg - válaszolta Daniel.

- A jegyzőkönyvben benne lesz, amit mondott, de hadd tegyem hozzá - a jegyzőkönyv hitelessége érdekében -, hogy dr. Daniel Lowell nem válaszolt egyenesen a kérdésemre.

Butler hátradőlt, és végignézett az emelvényen helyet foglalókon. - Nincs több kérdésem a tanúhoz. Akar-e valaki tisztelt kollégáim közül kérdést feltenni neki?

Várt egy kicsit, és mivel senki nem jelentkezett, megnyugodva bólintott. - Rendben. Az egészségpolitikai albizottság megköszöni dr. Lowell és dr. D'Agostino együttműködését. Következő tanúnk Mr. Harold Mendes, a *Jogot az Életnek* nevű szervezet képviselője.

Három

2002. február 21., csütörtök, 11.05

Stephanie messziről észrevette a közeledő taxit, és idejében magasra emelte a kezét. Daniellel követték a szenátusi irodaépület egyik biztonsági tisztjétől kapott jó tanácsot, és több saroknyira távolodtak a meghallgatásnak is helyt adó nagy irodaépülettől, ám nem volt szerencséjük, egyetlen szabad kocsi sem vetődött az útjukba. Ráadásul a reggel még egészen kellemesnek ígérkező idő igencsak rosszra fordult: sötét, nehéz fellegek érkeztek kelet felől, és mivel a hőmérséklet nulla fok alatt volt, nagy valószínűséggel havazásra lehetett számítani. Ezek után az lett volna a természetellenes, ha nem ugrik meg a taxik iránti kereslet, és könnyen találnak üreset.

- Itt van egy! - mondta ingerülten Daniel, mintha Stephanie tehetett volna arról, hogy az összes addigi próbálkozásuk sikertelennek bizonyult. - Ne engedjük el!

- Látom! - válaszolta hasonlóan paprikás hangon Stephanie.

Azóta, hogy eljöttek a meghallgatásról, csak annyit beszéltek, amennyit muszáj volt, mivel a gyülekező felhőkhöz hasonlóan a hangulatuk is egyre sötétebbé vált az ülés előrehaladtával.

- A fenébe! - kiáltott fel dühösen Stephanie, miután a taxi fékezés nélkül továbbhajtott. A sofőrnek szemellenzőt kellett volna viselnie, hogy ne vegye észre, ugyanis mindent elkövetett azért, hogy felhívja magára a figyelmet, éppen csak a kocsi elé nem vetette magát.

- Elengedted - mondta szemrehányóan Daniel.

- Elengedtem?! - emelte fel a hangját Stephanie. - Hadonásztam. Fütyültem. Még le is ugrottam a járdáról. Te viszont tényleg nem nagyon törted magad.

- Mi az ördögöt csináljunk? - kérdezte Daniel. - Istentelenül hideg van!

- Ha akad valamilyen briliáns ötleted, Einstein, csak szólj!

- Mi az?! Szerinted az én hibám, hogy nem jön erre egyetlen rohadt taxi sem?

- Nem, de nem is az enyém - válaszolta Stephanie.

Hogy kevésbé fázzanak, mindketten keresztbe fonták a karjukat és előrehúzták a vállukat, de arra gondosan ügyeltek, hogy ne érintsék meg a másikat. Egyikükön sem volt igazi télikabát, mert úgy gondolták, Bostontól négyszáz mérfölddel délebbre nem lesz rá szükség.

- Itt egy másik! - kiáltott fel Daniel.

- Te következel! - figyelmeztette elég harapósan Stephanie.

Lowell lelépett a járdáról, és az úttest közepe felé indult, hogy amennyire csak lehet, közel kerüljön az egyik belső sávban haladó taxihoz, ám egy, a külső sávban felé száguldó teherautó arra kényszerítette, hogy visszarohanjon. A járdát elérve lázasan kiabálni, integetni kezdett, de a taxi - a forgalom általános üteméhez igazodva - lassítás nélkül tovább ment.

- Szép volt - mondta alig leplezett gúnnyal a hangjában Stephanie.

- Csönd!

Már éppen lemondtak a taxiról, és elindultak gyalog nyugat felé a Constitution sugárúton, amikor egy taxis rájuk dudált. Az 1. utca és a Constitution sugárút sarkán, piros lámpánál várakozott, és látta Daniel sikertelen próbálkozását, úgyhogy amikor a lámpa zöldre váltott, azonnal kihúzódott a jobb szélső sávba, és úgy fékezett, hogy pontosan mellettük álljon meg.

Stephanie és Daniel beszállt, és azonnal becsatolta a biztonsági övét.

- Hová? - kérdezte a sofőr, alaposan megnézve őket a belső visszapillantó tükörben. Turbánt viselt, és olyan barna volt, mint aki egy perce érkezett vissza egyhetes szaharai vakációjáról.

- A Négy Évszakba - válaszolta Stephanie.

Jó darabig egyikük sem szólt, mindketten némán néztek ki az ablakon.

- Rosszul alakult a meghallgatás - törte meg egy idő után a csöndet Daniel.

- Rosszabb nem is lehetett volna.

- Ez a csirkefogó Butler biztosan megszavaztatja az albizottsággal a tervezetét, ami - ezt a Biotechnológiai-ipari Szervezettől tudom - azt jelenti, hogy a törvény keresztülmegy a bizottságon és a teljes szenátuson is.

- Vagyis isten veled, CURE! - mondta Stephanie.

- Szégyen, hogy demagóg politikusok túszul ejthetik nálunk az orvosi kutatást! - háborgott Daniel. - Nem lett volna szabad idejönnöm.

- Lehet, hogy nem - értett egyet némi fenntartással Stephanie. - Talán jobb lett volna, ha egyedül jövök. Azzal biztosan nem használtál az ügynek, hogy a szenátort előítéletesnek nevezted, és a fejére olvastad, hogy a közönségnek játszik.

- Szóval megint én vagyok a hibás?

- Nem lett volna szabad úgy kikelned magadból.

- Hát ez nem igaz! Azt akarod mondani, hogy miattam végződött rosszul a dolog?

- Mások érzékenységének a figyelembevétele nem tartozik az erősségeid közé - válaszolta Stephanie. - Ki tudja, mi lett volna, ha meg tudod őrizni a nyugalmadat? Helytelen volt úgy nekitámadnod, mert attól kezdve már nem volt lehetőség értelmes, nyugodt párbeszédre. Mindössze ennyit akartam mondani.

- Az egész meghallgatás istenverte csalás, olcsó színjáték volt! - tiltakozott kivörösödve Daniel.

- Lehet, de akkor sem kellett volna úgy rámásznod Butlerre, mert még azt a kevés esélyt is eljátszottad, amink volt. Azt hiszem, eleve az volt a szándéka, hogy feldühítsen, és azzal rossz színben tüntessen fel, ami sikerült is neki. Lejáratott mint tanút.

- És ezért most dühös vagy rám.

- Daniel! Engem ugyanúgy bánt a végeredmény, mint téged - mondta őszintén Stephanie.

- Igen, de mégis azt mondod, hogy az én hibám.

- Nem. Én csak annyit mondok, hogy a viselkedésed nem igazán vált hasznunkra. A kettő között nagy a különbség.

- Te sem úgy viselkedtél, ahogyan kellett volna. Miért nem említetted soha, hogy a bátyád zsarolás miatt bíróság elé került? Mindössze annyit mondtál, hogy tapasztalt befektető. Szép kis tapasztalat! Bíróság előtt állni zsarolás vádjával! És épp most, ilyen körülmények között kellett megtudnom!

- A bostoni lapok annak idején sokat írtak róla, úgyhogy nem lehet titoknak nevezni, de nem volt kedvem beszélni róla, legalábbis egyelőre nem. Azt hittem, tudod, és csak tapintatból nem hozod szóba, de már látom, hogy tévedtem.

- Nem volt kedved beszélni róla? - kérdezte megütközve Daniel. - Tudod, hogy nem szoktam olvasni a bostoni szennylapokat. Akkor pedig hogyan szerezhettem volna tudomást róla? Már-

pedig tudnom kellett volna, mivel Butlernek igaza van, a részvényjegyzés elindításához be kell jelenteni, hogy büntetett előéletű befektetőnk van, és az nagyon lelassíthatja a dolgokat.

- Vádat emeltek ugyan ellene, de még nem ítélték el - figyelmeztette Stephanie. - Ne felejtsd el, hogy nálunk mindenki ártatlannak tekintendő mindaddig, amíg rá nem bizonyítanak valamilyen bűncselekményt!

- Ez elég gyenge érv amellett, hogy még csak nem is említetted a dolgot - hárította el az érvet Daniel. - El fogják ítélni?

- Nem tudom - válaszolta némi bűntudattal Stephanie. Többször gondolt arra, hogy beszél a vádemelésről, de minden alkalommal másnapra halasztotta, ami valamiért sosem érkezett el.

- Elképzelésed sincs róla? Nehezen tudom elhinni.

- Halvány gyanúm igen - ismerte be Stephanie. - Ugyanaz, ami apámmal kapcsolatban is volt, és Tony lényegében az ő üzletét vette át.

- Milyen üzletről beszélünk tulajdonképpen?

- Ingatlanokról, néhány étteremről és egy kávézóról a Hanover utcában.

- Ennyi? - kérdezte gyanakodva Daniel.

- Ez az, amit nem tudok. Ahogy mondtam, vannak bizonytalan feltételezéseim, emlékeim arról, hogy éjjel-nappal idegenek járkáltak hozzánk, és a hosszúra nyúló családi étkezések végén a nőket és a gyerekeket rendszeresen kiküldték a szobából, hogy a férfiak nyugodtan beszélgethessenek. Utólag visszatekintve úgy érzem, sok szempontból megfeleltünk az olasz-amerikai gengszter-családról alkotott sztereotípiának. Nem azon a szinten, amit a gengszterfilmekben látsz, de alapjában véve mégis olyanok voltunk. Nekünk, nőknek csak a háztartással és a családdal volt szabad foglalkoznunk, nem üthettük bele az orrunkat a férfiak dolgába, arról pedig, hogy részt vegyünk benne, végképp szó sem lehetett. Az igazat megvallva engem zavart a dolog, mert a környéken mások voltak a szokások, és a szomszédok is másképp bántak velünk, mint odahaza. Alig vártam, hogy eljöjjek otthonról, és szerencsére volt annyi eszem, hogy rájöjjek, a tanulás révén szabadulhatok a legkönnyebben.

- Sejtem, milyen lehetett - mondta a korábbitól élesen elütő nyugodt, már-már szelíd hangon Daniel. - Apám is mindenféle üzlettel foglalkozott, és jó részük a bűncselekmény határát súrolta. Az igazi gondot az jelentette, hogy mindegyikkel kudarcot vallott. Ettől nemcsak ő, hanem én és a testvéreim is a gúny céltáblájává váltunk, főleg az iskolában. Apámat mindenki csak Vesztes Lowellként emlegette, és sajnos, a név a gyerekeire is ráragadt.

- Nálunk épp ellenkező volt a helyzet. Én azt nem szerettem, hogy akkora tisztelettel bánnak velem. Tudod, milyenek a tizenévesek: irtóznak minden felhajtástól és szeretnek beleolvadni a tömegbe. Nekem nem sikerült, és a legrosszabb az volt, hogy az okát sem tudtam. Gyűlöltem azt az állapotot.

- Hogy lehet az, hogy még sosem említetted?

- Hogy lehet az, hogy még sosem meséltél a családodról? - kérdezett vissza Stephanie. - Mindössze annyit tudok, hogy van nyolc testvéred, akik közül még eggyel sem találkoztam. Én legalább érdeklődtem, kérdeztelek a családod felől.

- Igaz - ismerte el Daniel, közben lelki szemeivel befelé tekintett, oda, ahol néhány magányos hópelyhet látott csak kavarogni a vad, dermesztően hideg szélben, Tudta, hogy az igazi válasz Stephanie kérdésére az lenne, hogy a családja ugyanúgy nem érdekli, ahogyan a sajátja sem. Megköszörülte a torkát, és azt mondta: - Talán azért nem beszéltünk eddig a családunkról, mert zavartak bennünket a gyerekkori emlékek. Vagy részben ezért, részben pedig amiatt, hogy túlságosan lefoglalt bennünket a tudományos munka és a cégalapítás.

- Lehet - válaszolta nem túl nagy meggyőződéssel Stephanie, és mereven előrenézett. - Igazad van, valóban a tudomány jelentette számomra mindig a menekülést. Apám ellene volt annak, hogy tanuljak, de csak annyit ért el vele, hogy még elszántabb lettem. Nem akarta, hogy egyetemre menjek, idő- és pénzpocsékolásnak tartotta, és örökké azt hajtogatta, inkább férjhez kellene mennem és gyerekeket szülnöm, ahogyan korábban minden nő csinálta.

- Apámat kifejezetten zavarta, hogy jól tanulok. Mindenkinek azt mondta, nyilván anyámtól örököltem a hajlamot, mintha valami szörnyű betegség lett volna.

- És a testvéreid? Nekik is nehéz volt?

- Tulajdonképpen igen, mivel apánk eléggé kisstílű ember volt, hogy minket okoljon a kudarcaiért - mesélte Daniel. - A bátyáim azonban, akik jól sportoltak, könnyebben megúszták, legalábbis iskolás korukban, mivel az öreg odáig volt a sportért. De térjünk vissza a bátyádhoz, Tonyhoz! Kinek az ötlete volt, hogy befektessen a CURE-ba? A tiéd vagy az övé? - mire a kérdés végére ért, a hangja sokat visszanyert korábbi keménységéből.

- Újabb vitát akarsz? - kérdezte a szemöldökét összevonva Stephanie.

- Csak azt, hogy válaszolj a kérdésemre!

- Mit számít az, hogy melyikünk fejéből pattant ki az ötlet?

- Óriási hiba volt megengedni, hogy olyan ember legyen a befektetőnk, akinek esetleg, vagy mondjam azt, hogy valószínűleg, szoros kapcsolata van az alvilággal.

- Mindketten benne voltunk - mondta elgondolkodva Stephanie. - Apánktól eltérően Tonyt már jó ideje érdekli, hogy mivel foglalkozom, és szóltam neki, hogy biztosan nem járna rosszul, ha az éttermekből származó pénzének egy részét hozzánk fektetné be.

- Remek! - szólt gúnyosan Daniel. - Remélem, tisztában vagy vele, hogy a beruházók általában nagyon nem szeretnek veszíteni, bár tisztában vannak a frissen alapított, induló vállalatokba történő befektetések kockázatával. És ez valószínűleg duplán igaz egy maffiózóra. Hallottál már olyan kellemetlenségekről, mint az eltört térd?

- Az isten szerelmére, Tony a bátyám! - tiltakozott Stephanie.

- Pontosan erről van szó! A te bátyád, nem az enyém.

- A feltételezés is sértő, hogy képes lenne bántani! - Stephanie dühösen oldalra kapta a fejét, és mereven bámult ki az ablakon. Általában elég türelmes volt ahhoz, hogy elviselje Daniel szarkazmusát, önzését és fennhéjázását - tudósként olyan sokra tartotta, hogy ezeket a negatív tulajdonságokat elnézte neki -, ezúttal azonban fáradt, megviselt volt, és ennek megfelelően reagált.

- Tekintettel a körülményekre, nincs kedvem sokáig Washingtonban lődörögni - mondta Daniel. - Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha összepakolnánk, kijelentkeznénk, és a legközelebbi járattal visszamennénk Bostonba.

- Benne vagyok - válaszolta komoran Stephanie. Miközben Daniel fizetett, kiszállt a taxiból, és a férfit meg sem várva elindult. Annyira dühös volt, hogy azon gondolkodott, mit csináljon, ha megérkeznek Bostonba. Viszolygott a gondolattól, hogy Daniel cambridge-i lakásába menjen; nagyon bántotta a feltevés, hogy a hozzátartozói fizikai erőszakra is képesek lehetnek. Nem tudta, nem foglalkozik-e közülük valaki uzsorakölcsönökkel, egyéb illegálisnak számító tevékenységgel, de abban száz százalékig biztos volt, hogy soha senkit nem bántottak.

- Dr. D'Agostino! - szólt utána az ügyeletes portás.

Stephanie-t váratlanul érte a hang, megtorpant, a szorosan a nyomában igyekvő Daniel pedig nekiütközött, és elejtette a kezében lévő mappát.

- A fenébe! - mondta dühösen, és az egyik londiner segítségével nekilátott összeszedni a szétszóródott iratokat, amelyek a HTSR-ről, annak alkalmazásáról és hatásairól szóltak. Azért voltak nála, mert át akarta adni őket a meghallgatáson, hogy azok, akik döntenek felőle, pontosan értsék, mi is az eljárás, de erre, sajnos, nem volt alkalma.

Mire végzett, Stephanie is visszatért a recepciótól. - Muszáj volt olyan hirtelen megállnod, hogy beléd ütközzek?! - kérdezte szemrehányóan Daniel.

Ahelyett, hogy válaszolt volna, Stephanie visszakérdezett: - Ki az a Carol Manning?

- Fogalmam sincs róla. Miért kérdezed?

- Sürgős üzenetet kaptál tőle - felelte Stephanie, és egy papírt nyújtott oda a férfinak.

Daniel gyorsan elolvasta. - Azt kéri, hívjam fel sürgősen. Állítólag életbevágóan fontos ügyben. Nem értem, mi lehet ez, amikor azt sem tudom, ki ez a nő.

- Mennyi a körzetszám? - kérdezte Stephanie a válla fölött előrenézve.

- Kettőszázkettő. Tudod, hol van?

- Persze, hogy tudom. Itt, a D. C.-ben.

- Washington! Nem érdekel - mondta Daniel, és összegyűrve odaadta az egyik recepciósnak a papírt azzal, hogy dobja ki.

Stephanie csak állt csodálkozva, nézte a liftek felé távolodó férfit, majd hirtelen elhatározásra jutva odalépett a pulthoz, elkérte a papírt a recepcióstól annak még nem volt ideje kidobni, mert egy másik vendég feltartotta -, és Daniel után futott.

- Szerintem föl kellene hívnod - mondta kissé zihálva, amikor utolérte.

- Valóban? - kérdezte fölényesen Daniel. - Szerintem nem.

A lift megérkezett, és beszálltak.

- Szerintem pedig igen. Mit veszíthetsz vele, ha megteszed?

- Még egy keveset az önbecsülésemből.

A lift hangtalanul kúszott velük felfelé. Daniel közben a gyorsan változó szintkijelzőt figyelte, Stephanie pedig őt. Az emeletükre érve szótlanul szálltak ki, és indultak a lakosztályuk felé.

- Úgy emlékszem, a múlt héten, amikor Butler szenátor irodájával beszéltem, a 224-es előhívón keresztül jutottam el hozzá - mondta néhány lépés után Stephanie. - Ha ennek a telefonnak is az az előhívója, akkor valószínűleg a szenátusi irodaépületben van.

- Újabb ok arra, hogy ne válaszoljak a hívásra - mondta Daniel, és indulatosan belökte az ajtót.

Stephanie a kabátját sem vette le, egyenesen a nappaliba ment, és kisimította az asztalon az összegyűrt papírt. - 224! - szólt vissza élénken az előszobában a kabátját levető férfinak. - A sürgős alá van húzva. Úgy látszik, az öreg csibész meggondolta magát!

- Körülbelül annyi a valószínűsége, mint annak, hogy a Hold letér a pályájáról - válaszolta melléje lépve, és a papírra nézve Daniel. - Furcsa. Mi lehet olyan sürgős neki? Először azt hittem, a sajtó akar nyaggatni, de ha a szenátusi irodaépületből jött a hívás, akkor nem. Egyébként nem érdekel. Pillanatnyilag nincs kedvem találkozni, de még csak beszélni sem senkivel, akinek a legcsekélyebb köze is van az Egyesült Államok szenátusához.

- Ha végképp nem tudod rászánni magad, majd én telefonálok. Azt mondom, hogy a titkárnőd vagyok.

- Te?! Titkárnő? Nagyon mókás! Mindegy. Telefonálj, ha akarsz! - adta be a derekát Daniel.

- Kihangosítom, hogy te is halljad - ajánlotta Stephanie.

- Remek! - mondta gúnyosan a férfi, és hosszában, a fejét és a lábát a karfára téve végigvetette magát a kereveten.

Stephanie tárcsázott, és pár csöngetés után egy nő szólt bele a készülékbe olyan hangon, mintha türelmetlenül várta volna a hívást.

- Dr. Daniel Lowell megbízásából telefonálok - mondta a tekintetét Danielre szögezve Stephanie. - Carol Manning?

- Igen. Köszönöm, hogy visszahívott. Rendkívül fontos, hogy beszéljek a doktorral, mielőtt elutazik. Ott van a közelben?

- Megkérdezhetem, milyen ügyben keresi?

- Ashley Butler szenátor stábfőnöke vagyok. Az albizottsági meghallgatáson talán látott is. A szenátor mögött ültem.

Daniel a mutatóujját a torkán keresztbe húzva jelezte Stephanie-nak, hogy tegye le a kagylót, de a nő nem vett tudomást róla.

- Feltétlenül beszélnem kell a doktorral - folytatta Carol Manning. – Ahogyan jeleztem is, rendkívül fontos.

Daniel dühös grimasz kíséretében ismét olyan mozdulatot tett, mintha elvágná a torkát, és mivel nem ért célt vele, harmadszor is megismételte.

Stephanie a kezét feltartva jelezte, hogy elég volt, fölösleges folytatnia a pantomimot. Tudomásul vette, hogy Daniel semmi szín alatt nem akar beszélni Carol Manninggel, őt azonban érdekelte, mit akar mondani a szenátor legközelebbi munkatársa.

- Ott van a doktor? - kérdezte Carol.

- Igen, de nem tud a telefonhoz jönni.

Daniel a száját összeszorítva rosszallóan a plafonra emelte a tekintetét.

- Megkérdezhetem, kivel beszélek? - érdeklődött Carol Manning.

Stephanie egy pillanatra elbizonytalanodott, hirtelen nem tudta, mit válaszoljon, annak ellenére sem, hogy Danielnek azt mondta, a titkárnőjének fogja kiadni magát. Most, hogy már a kezében volt a kagyló, nevetségesnek tartotta az ötletet, és inkább megmondta a nevét.

- Nagyszerű! - válaszolta Carol. - Dr. Lowell szavaiból úgy vettem ki, hogy munkatársak. Megkérdezhetem, hogy szoros, netán személyes jellegű a kapcsolatuk?

A kérdés fanyar mosolyt csalt Stephanie arcára. Tekintetét néhány másodpercig a készülékre szögezte, mintha az meg tudta volna mondani, miért lépte túl a jó modor szabta kereteket Carol Manning, és tett fel ilyen kérdést. Normálisabb körülmények között felháborodott volna tőle, az adott helyzetben azonban csak a kíváncsiságát fokozta.

- Nem akarok udvariatlan lenni - folytatta Carol, érezve Stephanie tartózkodását. - Számomra is elég kellemetlen ez a szituáció, de a portán azt mondták, egy lakosztályt vettek ki. Remélem, elhiszi, hogy nem akarok beavatkozni a személyes dolgaikba, éppen ellenkezőleg, igyekszem minél diszkrétebben végezni a dolgom. Arról van szó, hogy a szenátor úgy szeretne találkozni dr. Lowell-lel, hogy senki ne tudjon róla, ami - az ismertségére való tekintettel elég nehezen megoldható ebben a városban.

A meglepő kérés hallatán Stephanie lassan eltátotta a száját, és Daniel is felült.

- Reméltem, hogy személyesen dr. Lowellnek tudom átadni az üzenetet, úgy, hogy csak ő, a szenátor és én tudjak a találkozójukról. Tekintettel a körülményekre, ez nyilván nem lehetséges. Nagyon remélem azonban, hogy számíthatunk az ön diszkréciójára, dr. D'Agostino!

- Valóban szorosan együttműködöm dr. Lowell-lel - válaszolta Stephanie. - Természetesen számíthat a diszkréciómra. - A szemét tágra nyitva kérdőn nézett Danielre, de az megrázta a fejét, és kézmozdulattal jelezte, hogy folytassa csak, nem akarja átvenni a kagylót.

- Reméljük, hogy a találkozóra még ma este sor kerülhet - folytatta Carol.

- Mit mondjak dr. Lowellnek, miről akarnak tárgyalni vele?

- Nem árulhatom el.

- Ez bizony okoz némi gondot - mondta Stephanie. - Történetesen tudom, hogy dr. Lowellnek nagyon nem tetszett mindaz, ami az albizottsági meghallgatáson történt, és kétlem, hogy hajlandó lesz szóba állni a szenátorral, hacsak meg nem győzik arról, hogy a találkozó neki is érdeke. - Danielre nézett, aki feltartott hüvelykujjal jelezte, hogy remekül csinálja, tökéletesen egyetért azzal, amit mondott.

- Ez az egész szituáció, úgy, ahogy van, nagyon kellemetlen - válaszolta Carol Manning. - Igaz, hogy a szenátor stábfőnöke vagyok, és általában mindenről tudok, ami körülötte történik, ezúttal azonban elképzelésem sincs arról, mit forgat a fejében, miért akar találkozni a doktorral. Mindössze annyit mondott, hogy bár dr. Lowell feltehetőleg nem örül annak, ami ma történt, ő kész megvárni a találkozójukat, és nem hozni semmilyen végleges döntést az S. 1103-ról mindaddig, amíg nem beszéltek egymással.

- Enyhén szólva ködös fogalmazás - mondta elégedetlenül Stephanie.

- Sajnos, nem szolgálhatok világosabbal. Ezzel együtt azt tanácsolom a doktornak, hogy feltétlenül találkozzon a szenátorral. Valami azt súgja, hogy a dolog egyértelműen a hasznára lesz. A történtek után ártani már biztosan nem tud. Elismerem, hogy rendkívül furcsán hat a kérés, és magam is különösnek tartom, pedig már tizenhat éve dolgozom a szenátor mellett.

- Hol lesz a találkozó?

- A legbiztonságosabb egy mozgó gépkocsi lenne.

- Eléggé krimibe illő megoldás - mondta Stephanie.

- A szenátor azt akarja, senki ne tudjon róla, ami ebben a városban nehezen megoldható.

- Ki fogja vezetni a kocsit?

- Én.

- Ha sor kerül a találkozóra, ragaszkodom hozzá, hogy én is jelen legyek.

Daniel tágra nyílt szemmel az égre emelte a tekintetét.

- Szerintem miután tud róla, nincs akadálya, de meg kell kérdeznem a szenátort.

- Eljön értünk a szállodához?

- Azt hiszem, az nem volna tanácsos. A legbiztonságosabb, ha dr. Lowell-lel taxiba ülnek, és elmennek a főpályaudvarra. Pontosan kilenckor a bejárat előtt leszek egy fekete, sötétített üvegű, GDF-471 rendszámú Chevrolet Suburbannel. Ha valami közbejönne, és hiába várnának, hívjon fel mobilon! Mondom a számot!

Stephanie gondosan felírta.

- Mit mondjak a szenátornak? Számíthat rá, hogy dr. Lowell ott lesz? - kérdezte Carol.

- Pontosan továbbítom neki mindazt, amiről beszéltünk, és majd eldönti.

- Ennél többet nem is kérhetek. Szeretném azonban még egyszer hangsúlyozni, hogy a találkozás a szenátornak és dr. Lowellnek is rendkívül fontos. A szenátor fogalmazott így, én csak továbbítom, amit mondott.

Stephanie megköszönte a figyelmeztetést, megígérte, hogy negyedórán belül jelentkezik, és a kagylót lerakva zavartan Danielre bámult. - Ennél bizarrabb dologban ritkán volt részem - mondta végül, a csöndet megtörve. - Mi a véleményed?

- Mi az ördögöt forgathat a fejében az öreg csirkefogó? - kérdezett vissza a férfi.

- Attól tartok, hogy ezt csak egyféleképpen tudhatjuk meg.

- Komolyan úgy gondolod, hogy találkoznom kell vele?

- Fogalmazzunk úgy, butaság lenne, ha visszautasítanád! - válaszolta Stephanie. - Mivel titokban akarja tartani a dolgot, nem fogja kár érni az önbecsülésedet, hacsak nem tartod fontosnak, hogy mit gondol felőled Ashley Butler.

- Elhiszed ennek a nőnek, hogy fogalma sincs róla, miért akar találkozni velem a szenátor?

- Igen. Éreztem a hangján, hogy meg van sértődve. Valami nagyon szokatlan dolog járhat a szenátor fejében, ha még a stábfőnökének sem mondta el, mit akar.

- Rendben van - adta be a derekát Daniel. – Hívd vissza, és mondd meg neki, hogy kilenckor a főpályaudvaron leszek.

- Leszünk! - javította ki Stephanie. - Komolyan gondoltam, amit Ms. Manningnek mondtam. Ragaszkodom hozzá, hogy ott legyek.

- Miért is ne?! - kérdezte szarkasztikusan Daniel. - Akár mulathatunk is egyet négyesben.

Négy

2002. február 21., csütörtök, 20.15

A szenátor szerény, a virginiai Arlingtonban lévő háza elé kanyarodva Carolnak olyan érzése volt, hogy az épületben ég minden villany. Miután leállította a motort, az órájára nézett. A szeszélyes, teljesen kiszámíthatatlan washingtoni forgalomra gondolva nem volt biztos benne, hogy pontosan kilencre oda tudnak érni a főpályaudvarra. Csak remélni tudta, hogy jól számolt, a kezdet azonban nem ezt igazolta - a Potomac bal partján, a viszonylag közeli Foggy Bottomból, a lakásától tíz perccel hosszabb idő alatt ért Butlerhez, mint gondolta. Szerencsére eléggé elővigyázatos volt, hogy a feltétlenül szükségesnél jóval korábban induljon, és még mindig volt negyedóra tartaléka.

Már éppen ki akart szállni a kocsiból, amikor nem kis megkönnyebbüléssel rájött, hogy mégsem kell elviselnie a hideg, télvégi szitálást. Mielőtt ugyanis a kilincshez érhetett volna, nyílt Butler házának az ajtaja, és megjelent a szenátor. Mögötte, a bentről kiszűrődő fényben ott állt molett, negyven éve hűséges felesége, aki fehér, csipkés kötényében, egyszerű, vékony gyapjúszövet ruhájában maga volt a megtestesült otthonosság. A testtartásából ítélve árgus szemekkel figyelte, hogy a férje - mivel a reggeli hózápor apró szemű, sűrű esővé változott - utasításának megfelelően kinyitja-e az ernyőjét.

A fekete esernyőt előredöntve, a szél szemből fújt, és feléje hajtotta a permetet, Butler lassan ereszkedett le a lépcsőn, alkalmat adva Carolnak arra, hogy alaposan szemügyre vegye, megfigyelje. A stábfőnök nézte is, de nem érezte igazán vidámnak a látványt. Épp ellenkezőleg! Az egészben volt valami nyomasztó. A csodálattal határos módon tisztelte Butlert, és több mint másfél évtizeden át fenntartások nélkül szolgálta, de már egy ideje kiszámíthatatlannak, és időnként kifejezetten taszítónak érezte. Minden, a nap folyamán tett erőfeszítése ellenére még mindig fogalma sem volt arról, miért ragaszkodik a titkos és politikailag igen kockázatos találkozóhoz dr. Lowell-lel, és meg sem kérdezhetett felőle senkit. Hogy a helyzet még elviselhetetlenebb legyen, nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy a szenátor komiszságból titkolja előtte a találkozó célját, csak azért nem árulja el, mert érzi, mennyire szeretné tudni. Néhány érdemtelenül kapott gúnyos megjegyzésből már egy ideje azt a következtetést vonta le, hogy Butler egyszerűen irigyli relatív fiatalságát és jó egészségét, és keresi az alkalmat, hogy belécsípjen.

Figyelte a lassú, rövid és bizonytalan léptekkel közeledő alakot, és arra gondolt, hogy fekete, raglánujjú kabátjában a szenátor leginkább egy túlméretezett pingvinre emlékeztet. Azt hitte, megkerüli a kocsit, és mellé ül, ám Butler a mögötte lévő, bal hátsó ajtót nyitotta ki. Az autónak remek

rugózása volt, imbolygott kicsit attól, hogy beszállt, majd csapódott az ajtó, és halk koppanás jelezte, hogy az ernyő a padlóra került.

Carol hátranézett. A szenátor arca a gyenge fényben kísértetiesen sápadtnak látszott, vastag keretes szemüvege ijesztően verte vissza a házból érkező fényeket.

- Elkésett - mondta Butler tökéletes keleti parti hanglejtéssel. Jellegzetes déli kiejtését a nagy nyilvánosságnak, és azon belül is elsősorban hűséges szavazóinak tartogatta.

- Bocsánat! - válaszolta reflexszerűen Carol, mivel már régen hozzászokott a mentegetőzéshez. Azt hiszem, még időben vagyunk. Nem akar megbeszélni még valamit, mielőtt visszamegyünk a városba?

- Induljon! - adta ki az utasítást ingerülten Butler. Carolt erős indulat kerítette hatalmába, de erőt vett magán, és nem szólt, mert nagyon jól tudta, mi lenne a következménye annak, ha őszintén hangot adna érzéseinek. Butlernek elefántokét megszégyenítő emlékezete volt, a kegyetlensége pedig, amellyel minden őt ért valós vagy vélt sérelemért revánsot vett, legendás hírű. Ezért aztán Carol összeszorította az ajkát, és hátramenetbe kapcsolva kitolatott a Suburbannel a kocsibehajtóról.

Már a Ronald Reaganről elnevezett belföldi repülőtérnél jártak, amikor a szenátor megtörte a kényelmetlenül hosszúra nyúlt csöndet: - Alaposan átnéztem a dossziét, amit a jó doktorról állítottak össze a munkatársaink. Majdhogynem kívülről tudom. Remek munkát végeztek. Úgy érzem, többet tudok erről az emberről, mint ő maga.

Carol csak bólintott, de nem válaszolt, és mindaddig csönd volt a kocsiban, amíg át nem értek a Kongresszus épülete előtt nyújtózó hatalmas park, a Mall alatti alagúton.

- Tudom, hogy haragszik rám - törte meg hirtelen a hosszúra nyúló csöndet Butler. - És azt is, hogy miért.

Carol a visszapillantó tükörbe nézett, de nem válaszolt.

- Azért, mert nem árultam el, miért akarok találkozni dr. Lowell-lel.

Carol újból a tükörbe nézett; örült, hogy háttal van Butlernek, és az nem láthatja, mennyire meglepődött. Nem volt hozzászokva az őszinte beismeréshez, és ahhoz sem, hogy a szenátor figyeljen rá, akár kicsit is törődjön azzal, hogy mit gondol. Éppen ezért Butler kiszámíthatatlanságának újabb bizonyítékaként fogta fel a megjegyzést, és nem tudta, mit válaszoljon.

- Anyám volt ilyen, mint most maga, amikor haragudott rám - folytatta lazán, anekdotázó hangon a szenátor. - Emlékszem, egészen kis kölyök voltam még, amikor egyszer hajnalban, mielőtt a többiek felébredtek, elmentem törpeharcsázni, mert hallottam valakitől, hogy rengeteg van a folyóban, ami jó egy mérföldre lehetett tőlünk. Anyám persze magánkívül volt, és amikor hazaértem, rögtön elkapott, megrázta a grabancomat, és azt kérdezte, miért nem mondtam meg, hová megyek. Azért, feleltem, mert tudtam, hogy nem engedne el. Így vagyok ezzel a találkozóval is. Ragaszkodom hozzá, ugyanakkor ismerem annyira, hogy tudjam, megpróbálna lebeszélni róla.

- Csak akkor, ha úgy érezném, hogy muszáj, mert árt magának - válaszolta Carol. - Szólt legalább Philnek? Megbeszélték a lehetséges politikai következményeit?

- Isten őrizz! - tiltakozott hevesen Butler. - Senkinek nem szóltam róla, még a feleségemnek sem. Maga, Lowellék és én - csak mi négyen tudunk róla.

Carol a Massachusetts sugárútra kanyarodott. Örült, mert már a főpályaudvar közelében jártak, és nem maradt idő arra, hogy a beszélgetésben az ő rejtett céljaihoz is eljussanak. Az órájára nézett - háromnegyed kilenc volt.

- Még bőven van időnk - mondta.

- Akkor tegyen egy-két kört! - válaszolta Butler.

- Szeretnék hajszálpontosan érkezni. Az rögtön megadja a beszélgetéshez a kívánt alaphangot.

Carol előbb jobbra, a North Capitolra, majd balra, a D utcára kanyarodott. Ismerte a környéket, mivel közel volt a szenátusi irodaházhoz, és sikerült olyan útvonalat választania, hogy pontosan este kilenckor kanyarodott be a főpályaudvar elé.

- Ott vannak! - mondta Butler, és Carol válla fölött előremutatott. Daniel és Stephanie egy, a Négy Évszak emblémáját viselő esernyő alatt ácsorgott. Könnyű volt észrevenni őket, mivel körülöttük mindenki sietett minél előbb fedél alájutni, csak ők álltak mozdulatlanul, a sűrű szitálással dacolva a pályaudvar előtt.

Carol, hogy jelezzen nekik, felvillantotta a fényszórót, mire a szenátor egyből rámordult: - Ne keltsen feltűnést! Észrevettek bennünket.

A szélvédőn keresztül jól lehetett látni, hogy Daniel az órájára néz, mielőtt a belékaroló Stephanieval az oldalán elindul feléjük.

Carol leengedte az ablakot, úgyhogy amikor a Suburbanhez értek, Danielnek elég volt halkan megkérdeznie: - Ms. Manning?

- A hátsó ülésen vagyok, doktor! - szólt Butler, még mielőtt a stábfőnök bármit mondhatott volna. - Mi volna, ha mellém ülne, elbűvölő munkatársa pedig előre, Carol mellé?

Daniel vállat vont, és miután megkerülték a kocsit, tartotta az esernyőt Stephanie-nak, amíg az beszállt, majd maga is elhelyezkedett.

- Isten hozta! - köszöntötte lelkesen Butler, és felé nyújtotta széles, vastag ujjait. - Köszönöm, hogy ezen az átkozottul esős estén hajlandó volt időt szakítani rám.

Daniel csak ránézett a kezére, de nem fogta meg. - Mit forgat a fejében, szenátor? - kérdezte.

- Tessék! Egy igazi északi! - mondta vidáman, a kezét látszólag sértődés nélkül visszahúzva Butler. - Gyorsan visszavág, mindenre van válasza, és nem pazarolja az idejét lényegtelen apróságokra. Rendben! Később is lesz rá mód, hogy kezet rázzunk. Addig legalább lesz módunk alaposabban megismerni egymást. Tudja, engem nagyon érdekel a munkája, a kivételes aesculapusi tehetsége.

- Hová, szenátor? - kérdezte a visszapillantó tükörbe nézve Carol.

- Mi volna, ha tennénk egy kört, hadd lássák kedves barátaink szép fővárosunkat? Kezdjük, mondjuk, a Tidal Basinnél, hadd csodálják meg legelegánsabb emlékművünket! - mondta Butler Thomas Jefferson emlékművére utalva.

Carol sebességbe tette a kocsit, és déli irányba indult el az 1. utcán.

- Az ott a Capitol - mutatott jobbra, a Kongresszus épületére a szenátor. - Balra pedig a Legfelsőbb Bíróság, amit különösen szeretek - szerintem az egyik legszebb épület Washingtonban. Mögötte a Kongresszusi Könyvtár.

- Szenátor! - szólt közbe határozottan Daniel. - Teljes tisztelettel, ami esetünkben nem sok, hadd figyelmeztessem, hogy nem érdekelnek az idegenvezetői képességei, és alaposabban megismerni sem akarom, különösen azután nem, amit ma délelőtt, a meghallgatáson művelt.

- Kedves, kedves barátom... - kezdte néhány másodperces hallgatás után Butler, de nem tudta folytatni, mert a doktor beléfojtotta a szót.

- Hagyja ezt a dagályos déli stílust! - mondta morózusan. - Egyébként nem vagyok a kedves barátja. Sőt, semmilyen barátja nem vagyok!

- Doktor, tisztelettel, ami részemről őszinte, hadd figyelmeztessem, hogy igen rossz szolgálatot tesz magának ezzel a fennhéjázó viselkedéssel. Ha megenged egy tanácsot: próbáljon meg uralkodni az indulatain, mert komolyan árt magának, amikor, mint ma délelőtt is, hagyja, hogy kiemelkedő intellektusa fölé kerekedjenek és háttérbe szorítsák. Annak ellenére, hogy egyértelműen tudomásomra hozta, mennyire nem kedvel, szeretnék komolyan megbeszélni magával egy nagyon fontos és érzékeny ügyet. Mindketten rendelkezünk valamivel, amire a másik vágyik, és ahhoz, hogy ezek a vágyak teljesüljenek, mindkettőnknek meg kell tennie valamit, amit nem akar.

- Rébuszokban beszél - mordult fel Daniel.

- Valóban - ismerte be a szenátor. - Sikerült fölkeltenem az érdeklődését? Csak akkor folytatom, ha igen.

Hallotta, hogy Daniel türelmetlenül fúj egyet, és gyanította, hogy a tekintetét is az égnek emelte, de nem volt száz százalékig biztos benne, mivel a sötétben nem látta. Türelmesen várt, hagyta, hogy a doktor alaposan szemügyre vegye a Smithsonian Múzeum terebélyes tömbjét, és csak miután maguk mögött hagyták, szólalt meg:

- Az érdeklődés önmagában nem kötelezi semmire, és nem is árt. Csak a jelenlévők tudják, hogy sor került erre a beszélgetésre, feltéve persze, hogy nem szólt róla senkinek.

- Szégyelltem volna elmondani bárkinek.

- Úgy döntöttem, nem veszek tudomást az otrombaságáról, doktor, ahogyan ma reggel sem törődtem az öltözködésében, a gesztusaiban és hanglejtésében megnyilvánuló tiszteletlenségéről. Úriemberként akár meg is sértődhetnék, de nem teszem. Úgyhogy ne törje magát fölöslegesen,

nyugodtan takarékoskodjon az energiájával! Mindössze azt szeretném tudni, hogy hajlandó-e velem tárgyalni.

- Pontosan miről?

- A cége fennmaradásáról, a karrierjéről, arról a lehetőségről, hogy ünnepelt hírességgé váljon, és ami talán ennél is fontosabb, a kudarc elkerülésének lehetőségéről.

- Úgy gondolja, nagyon nyugtalanít a kudarc lehetősége? - kérdezte a félhomályban Butlerre meredve Daniel.

- Úgy. Maga nagyon törekvő, és ez a tulajdonsága, természetes kivételes intellektusával párosulva, sikerre vezette. Az ilyen törekvő emberek azonban nem szeretik a kudarcot, és főleg akkor nem, ha motivációik között a múlttól való menekülés szándéka is megtalálható. Hosszú utat tett meg a massachusettsi Revere-től, de még mindig a legszörnyűbb rémálmai közé tartozik, hogy nagyot bukik, és esetleg rákényszerül, hogy visszatérjen gyermekkora színhelyére. Az eredményei alapján irracionális ez a félelem, de mégsem tud szabadulni tőle.

Daniel kurtán, jókedv nélkül fölnevetett. - Honnan szedte ezt a nevetséges elméletet? - kérdezte.

- Sokat tudok magáról, barátom - válaszolta nyugodtan a szenátor. - Apám mindig azt mondta, hogy a tudás hatalom. Mivel tudtam, hogy tárgyalni fogunk, éltem a rendelkezésemre álló komoly lehetőségekkel, beleszámítva az FBI-hoz fűződő kapcsolatokat is, és igyekeztem minél többet megtudni magáról és a cégéről. Igazság szerint nemcsak magát ismerem, hanem a családját is, több nemzedékre visszamenően.

- Az FBI-jal nyomoztatott utánam?! - kérdezte Daniel. - Nem vagyok biztos abban, hogy hiszek magának.

- Pedig nyugodtan megteheti. Hadd említsek néhány dolgot igen érdekes és szórakoztató élettörténetéből! Először is, közvetlen leszármazottja azoknak a bizonyos New England-i Lowelleknek, akikről Boston történetében többször is szó esik azzal, hogy mindenkinél előkelőbbnek tartották magukat, kivéve a Cabotokat, akik viszont azt vallották, hogy fölöttük már nincs más, csak Isten. Vagy rosszul emlékszem, és fordítva volt? Segítsen már, Carol!

- Jól emlékszik, szenátor - válaszolta a stábfőnök.

- Hála istennek! - könnyebbült meg Butler. - Nem akarom ilyen hamar, már a beszélgetés kezdetén eljátszani a szavahihetőségemet. De hogy visszatérjünk magához, doktor, sajnos a híres családhoz tartozás nem volt különösebben hasznára. Alkoholista nagyapját a Lowellek kiközösítették, és ami ennél is fájóbb, kitagadták, megfosztották az örökségétől, mivel a család akaratával dacolva az első világháború alatt otthagyta az egyetemi előkészítőt, beállt közönséges bakának, a leszerelése után pedig egyszerű, hétköznapi lányt vett feleségül Medfordból. Úgy tűnik, szörnyű dolgokon ment keresztül Európában, ami lehetetlenné tette számára a visszailleszkedést, azt, hogy újból megtalálja a helyét a gazdagok és kivételezettek között. Viselkedése élesen elütött a testvéreiétől, akik nem járták meg a háború poklát, képesek voltak élvezni a szédítő változásokat hozó húszas évek kínálta örömöket, és bár közülük is többeket fenyegetett az alkoholistává válás veszélye, legalább a tanulmányaikat befejezték, és társadalmilag velük azonos szinten álló házastársakat találtak.

- Egy csöppet sem szórakoztat, amit mond, szenátor! - figyelmeztette Daniel a szenátort. - Rátérhetnénk a lényegre?

- Türelem, barátom! Hadd jussak el a történettel a jelenig! Úgy tűnik, hogy alkoholista apai nagyapja nem volt mintaapa, és nem jó szülőmodellt mutatott tíz gyermekének, köztük a maga apjának. Rá nagyon is érvényes az alma nem esik messze a fájától mondás, mivel az első világháborút megjárt apja példáját követve a második világháborút harcolta végig. Bár lényegében el tudta kerülni, hogy alkoholistává váljon, ő sem volt mintaapja kilenc gyerekének. Önnek viszont törekvő természete, intellektusa, és szerencséje, amely megóvta a vietnami háborús tapasztalatoktól, lehetővé tette, hogy megszakítsa a családjukban kialakulni látszó, önismétlő generációs spirált, de közben maga is szerzett néhány karcolást.

- Szenátor, utoljára figyelmeztetem, hogy ha nem mondja meg érthetően, normális angol nyelven, hogy mit akar, ragaszkodni fogok ahhoz, hogy visszavigyenek bennünket a szállodánkba! - fakadt ki dühösen Daniel.

- De hát megmondtam. Rögtön, mihelyt beszálltak - válaszolta Butler.

- Akkor jó lenne, ha megismételné! Nyilván annyira körmönfontan fogalmazott, hogy teljesen elkerülte a figyelmemet.

- Azt mondtam, hogy nagyon érdekel aesculapusi tehetsége.

- Attól, hogy a gyógyítás római istenét említi, még nem világosabb, amit mond, nekem pedig nincs kedvem rejtvényt fejteni. Fogalmazzon érthetőbben, ha már egyszer azt mondta, hogy tárgyalni akar!

- Cserét ajánlok: a maga orvosi hatalmáért cserébe az én politikusi hatalmamat - mondta Butler.

- Kutató vagyok, nem gyakorló orvos.

- Megvan az orvosi végzettsége, és a kutatásai is az eredményesebb gyógyítást szolgálják.

- Folytassa! - biztatta komolyan a szenátort Daniel.

- Mielőtt megteszem, a szavát kell adnia, hogy amiről beszélni fogok, az - függetlenül a találkozónk kimenetelétől - titok marad, nem szerez róla tudomást senki.

- Ha valóban személyes ügyről van szó, akkor ezt minden további nélkül megígérhetem.

- Nagyszerű! Dr. D'Agostino! - szólt előre Stephanie-nak Butler. - Maga is hajlandó titoktartást fogadni?

- Természetesen - mondta a váratlan megszólítástól meglepődve Stephanie. Hátratekeredve ült és figyelte a két férfit. Akkor vette fel a kényelmetlen testhelyzetet, amikor a szenátor Daniel kudarctól való félelméről kezdett beszélni, és azóta nem változtatott rajta.

Carolnak komoly nehézséget okozott a vezetés, és jóval lassabban hajtott, mint kezdetben. A hátsó ülésen kibontakozó beszélgetés annyira megragadta, hogy sűrűbben nézett a Butlert mutató visszapillantó tükörbe, mint előre. Biztos volt benne, hogy tudja, mit akar mondani a szenátor, és kellőképpen fel is háborodott a tervén.

- Sajnos, megállapították, hogy Parkinson-kóros vagyok - folytatta a torkát megköszörülve Butler. - Hogy még rosszabb legyen a helyzet, a neurológusom szerint a betegségnek gyors lefolyású változata támadott meg. Amikor legutóbb találkoztunk, finoman már azt is fölvetette, hogy hamarosan kezdem elveszíteni észlelő képességeimet.

A bejelentés után teljes csönd támadt, amelyet Daniel tört meg.

- Mióta tudja? - kérdezte. - Nem láttam, hogy remegne a keze.

- Körülbelül egy éve. A gyógyszer segített, de ahogyan a neurológus előre megmondta, rohamosan csökken a hatékonysága. Ha tehát nem történik valami, mégpedig hamar, a betegségem széles körben ismertté válik. Attól félek, hogy a politikai pályafutásom forog veszélyben.

- Remélem, ennek az egész hosszú és zűrös történetnek nem az lesz a vége, amitől tartok - jegyezte meg Daniel.

- De bizony az - mondta a szenátor. - A kísérleti nyula, pontosabban egere akarok lenni, doktor! Délelőtt nagyon büszke volt az egerekkel elért eredményeire.

- Abszurdum! - tiltakozott a fejét rázva Daniel. - Azt akarja, hogy ugyanúgy kezeljem, ahogyan a kísérleti egereinket!

- Pontosan, doktor! Tudom, hogy különböző okok miatt nem akarja megtenni, és azért is neveztem ezt a megbeszélést tárgyalásnak.

- Törvényellenes lenne! - szólt közbe hevesen Stephanie. - A Szövetségi Gyógyszerügyi Hatóság semmi szín alatt nem fogja engedélyezni.

- Nem áll szándékomban értesíteni róla az FDA-t - válaszolta nyugodtan Butler. - Tudom, milyen szőrszálhasogató és lassú néha.

- Kórházban kellene csinálni, és az FDA engedélye nélkül egyetlen kórház sem fogadná be a kezelést.

- Egyetlen hazai kórház sem - pontosított a szenátor. - Én azonban a Bahamákra gondoltam. Az évnek pontosan ebben a szakában érdemes oda menni. Ráadásul ismerek egy ottani kórházat, amely tökéletesen megfelel a céljainknak. Hat hónappal ezelőtt az albizottságunk több meghallgatást tartott arról, hogy sajnálatos módon nincs megfelelően szabályozva nálunk a meddőséget kezelő kórházak tevékenysége. A Wingate kórház neve merült fel, példaként arra, hogy vannak egészségügyi intézmények, amelyek a minél nagyobb profit érdekében a legenyhébb szabványokat sem veszik figyelembe. A Wingate Klinika nemrég költözött New Providence-re azért, hogy annak a néhány törvénynek a hatálya alól is kikerüljön, amely erősen megkérdőjelezhető tevékenységére

vonatkozik. Ami igazán fölkeltette a figyelmemet, az az, hogy vadonatúj, a huszonegyedik századi színvonalon felszerelt kutatóközpont és kórház építésébe fogtak.

- Szenátor, nem véletlen, hogy a kutatások állatokon kezdődnek, és csak utána folytatódnak emberen. Idő előtt emberen alkalmazni egy még kidolgozás alatt álló módszert, a legjobb esetben is etikátlan dolog, de sokkal valószínűbb, hogy bűnös ostobaság, amiben nem vagyok hajlandó részt venni - jelentette ki határozottan Daniel.

- Biztos voltam benne, hogy nem fog rögtön lelkesedni az ötletért - válaszolta Butler. - Hogy önmagamat ismételjem, ezért mondtam tárgyalást, és nem egyszerű beszélgetést. Tudja, hajlandó vagyok úriemberi becsületszavamat adni, hogy a törvénytervezetem, az S. 1103. soha nem kerül ki az albizottságomból, feltéve, hogy maga kész teljes titokban alkalmazni rajtam a találmányát, a HTSR-t. Ez azt jelenti, hogy akadálytalanul végre tudja hajtani az újabb tőkebevonást, a cége gond nélkül fejlődhet, és nemcsak gazdag lesz, hanem híres is a biotechnológiában elért kiemelkedő eredményéről, amit nagyon szeretne. Ami engem illet, a politikai hatalmam még mindig növekvőben van, és úgy is marad, ha sikerül megszabadulnom ettől az átkozott Parkinson-kórtól. Egyszóval... ha mindketten megteszünk valamit, amihez nincs kedvünk, az mindkettőnknek hasznára válik.

- Mit tesz maga, amihez nincs kedve? - kérdezte Daniel.

- Vállalom a kockázatát annak, hogy a kísérleti egere leszek - felelte Butler. - Nagyon örülnék, ha fordítva lenne, de hát ilyen az élet. Az életemen kívül azt is kockáztatom, hogy konzervatív választóim, akik az S. 1103 elfogadására számítanak, elfordulnak tőlem.

- Ez egyszerűen hajmeresztő! - mondta a fejét csóválva Daniel.

- Lehet, de van még valami - válaszolta tökéletes nyugalommal a szenátor. - Tudva, mekkora kockázatot vállalok azzal, hogy alávetem magam egy még teljesen ki nem dolgozott új terápiának, egyenlőtlennek tartom a cserét, és hogy a mérleget helyrebillentsem, a kockázatot pedig amennyire az lehetséges, csökkentsem, némi isteni beavatkozást is kérek.

- Mindazok alapján, amiket eddig mondott, megkérdezni is félek, hogy mit ért isteni beavatkozáson.

- Ha jól értem, ahhoz, hogy alkalmazza nálam a HTSR-t, olyasvalakinek a DNS-ére van szüksége, aki nem szenved Parkinson-kórban - mondta a szenátor.

- Így igaz, de hogy ki az illető, az teljesen lényegtelen. A szövet-összeférhetetlenség ebben az esetben, szemben a szervátültetésekkel, fel sem merül.

- Számomra viszont nagyon is fontos, hogy ki az illető - jelentette ki Butler. - Igaz, hogy vérből is ki tudja venni a szükséges DNS-t?

- Vörösvértestből, amelynek nincs sejtmagja, nem - válaszolta Daniel. - Fehérvérsejtből azonban igen.

- Áldott legyen az Úr, mert megteremtette a fehér vérsejteket! A vér forrása az, ami igazán megragadta a fantáziámat. Apám baptista prédikátor volt, anyám azonban, Isten nyugosztalja a lelkét, hithű ír katolikus. Tőle hallottam néhány olyan dolgot, amely életem végéig meg fog maradni bennem. Hadd kérdezzek valamit! Hallott már a torinói lepelről?

Daniel Stephanie-ra nézett, a szeme tágra nyílt, és zavart, hitetlenséget kifejező mosoly jelent meg az arcán.

- Katolikusnak neveltek, úgyhogy tudom, mi az - mondta segítőkészen Stephanie.

- Én is - csatlakozott hozzá Daniel. - Vallási relikvia, amelyről sokan azt hiszik, hogy Jézus Krisztus szemfedője volt, de öt évvel ezelőtt bebizonyosodott, hogy csupán hamisítvány.

- Igen, de nem öt, hanem több mint tíz éve - helyesbített Stephanie. - A szénizotópos kormeghatározás szerint a tizenharmadik század közepéről származik.

- Nem érdekel a szénizotópos kormeghatározás - jelentette ki a szenátor. - Azok után pláne nem, hogy több világszerte cáfolhatatlan tekintélynek örvendő tudós is tévesnek minősítette. Egyébként teljesen mindegy, mit mondanak róla, számomra csak az a fontos, hogy anyám mit gondolt a lepel felől, és hogy a bátyáimmal együtt elvitt Torinóba, megmutatta, amikor még egészen kis kölyök voltam. Akár eredeti, akár nem, szinte mindenki elfogadja, hogy vérfoltok vannak rajta. Azt akarom, hogy a HTSR-hez szükséges DNS-t abból, a torinói leplen lévő vérből vegyék.

- Ez több mint hajmeresztő! Kész őrület! - háborgott Daniel. - Egyébként is, megmondaná, hogyan szerezzek vérmintát a torinói lepelről?

- A maga dolga, doktor, de hogy könnyebb legyen, kész vagyok segíteni - válaszolta Butler. - Biztos vagyok benne, hogy egyik érsek ismerősöm - ők mindig készek arra, hogy politikai megfontolásból különböző szívességeket tegyenek - segít a lepel közelébe jutni. Tudom, hogy már többször vettek belőle mintát, és kiadták elemzésre azzal, hogy a vizsgálatok elvégzése után az egyház visszakapja. Valamelyiket ezek közül talán sikerül megszerezni, de átvenni mindenképpen magának kell.

- Szóhoz sem tudok jutni! - mondta Daniel, és magában remekül szórakozott a fantasztikus ötleten.

- Teljesen érthető - jelentette ki Butler. – Biztos vagyok benne, hogy a lehetőség, amelyet felajánlottam, váratlanul érte, és nem is várom el, hogy rögtön válaszoljon. Érthető, ha alaposan át akarja gondolni. Ezért azt javaslom, hívjon fel azon a különleges számon, amelyet mindjárt megadok. Szeretném azonban figyelmeztetni, hogy ha holnap reggel tízig nem jelentkezik, úgy veszem, hogy nem kíván élni a felkínált lehetőséggel, és utasítom a munkatársaimat, hogy azonnal hívassák össze az albizottság ülését, amely jóváhagyja az S. 1103-at. A törvény attól kezdve megy a maga útján, előbb a bizottsághoz, majd a szenátus elé, amely - a bio-lobby már nyilván figyelmeztette erre - egész biztosan elfogadja.

2002. február 21., csütörtök, 22.05

Carol Manning Suburbanjének a fényei egyre jobban halványultak, ahogy a kocsi - a Louisiana sugárúton lefelé haladva - egyre távolodott, mígnem teljesen beleolvadt a körülötte hömpölygő járműrengetegbe. Stephanie és Daniel mereven bámult utána, és amikor végleg eltűnt a szemük elől, összenéztek. Az esernyő alatt állva szorosan egymáshoz préselődtek, az orruk is majdnem összeért. A főpályaudvar előtt voltak ismét, mint egy órával korábban, amikor azt várták, hogy a szenátor felvegye őket. Akkor kíváncsi várakozás élt bennük, most azonban annyira meg voltak döbbenve, hogy szólni is alig tudtak.

- Holnap reggel biztosan azt fogom mondani, hogy ez az egész rémálom volt - szólalt meg elsőként, a fejét megrázva Stephanie.

- Tényleg van benne valami álomszerű - ismerte el Daniel.

- Nyugodtan mondd, hogy bizarr! - biztatta Stephanie.

Daniel a szenátortól kapott, és bal kezében szorongatott névjegyre nézett, majd kis idő múlva megfordította, hogy még egyszer elolvassa a Butler fegyelmezetlen írásával a hátoldalára rótt mobilszámot, amely - a szenátor nyomatékos figyelmeztetése szerint - még tizenkét óráig élt.

Hirtelen szélroham támadt, és az arcukba vágta az addig fentről jövő apró esőcseppeket.

- Hideg van! - mondta fázósan megremegve Stephanie. - Menjünk vissza a szállodába! Semmi értelme, hogy itt álldogáljunk, és szép lassan bőrig ázzunk.

Mintha transzból tért volna magához, Daniel gyorsan bocsánatot kért, körbenézett a pályaudvar előtti téren, és az egyik oldalán látott egy taxiállomást, ahol több kocsi állt. Az esernyőt a szél felé fordítva megfogta Stephanie könyökét, és a sorban legelöl álló kocsihoz lépve tartotta neki az ernyőt, amíg beszállt.

- Négy Évszak szálloda - mondta a vezetőnek, miután maga is elhelyezkedett.

- Nemcsak bizarr, ironikus is volt ez a találkozás - mondta váratlanul Stephanie, miközben a kocsi elgördült a járdától. - Azután, hogy egy keveset beszélsz a családodról, Butler szenátortól megtudom a teljes történetet.

- Engem inkább zavart, mintsem szórakoztatott. A fenébe is! Hogy jön ahhoz, hogy az FBI-jal nyomoztasson utánam?! Az is felháborító, hogy az FBI vállalja a megbízást, pedig még csak nem is gyanúsítanak semmivel, ami törvénybe ütköző lenne. Az ilyen visszaélések J. Edgar Hoover idején voltak divatban.

- Ezek szerint minden, amit Butler mondott rólad, igaz?

- A lényegét tekintve, azt hiszem, igen - válaszolta bizonytalanul Daniel.

- Beszéljünk a szenátor ajánlatáról! - javasolta Stephanie.

- Erősen bűzlik.

- Nem látsz benne semmi pozitívat?

- Csupán azt, hogy bizonyítja, amit korábban is sejtettünk, hogy a pasas megátalkodott demagóg. Ráadásul undorítóan álszent, képmutató. Tisztán politikai okokból ellenzi a HTSR-t, és an-

nak ellenére, hogy életeket menthetne, enyhíthetné sok ember szenvedését, kész betiltatni az alkalmazását és a kutatását is. Ugyanakkor szeretné, ha nála alkalmaznánk.

- Már bánom, hogy titoktartást ígértem - mondta Stephanie. - A média odáig lenne a sztoriért, és szívesen át is adnám, hadd csámcsogjanak rajta.

- Ez az, amit biztosan nem tehetünk. Azt mondom, ne siessük el a dolgot! Mindent figyelembe véve, Butler ajánlata megfontolásra érdemes - válaszolta Daniel.

Stephanie meglepődve fordult felé, és a szemét erőltetve próbálta kivenni a sötét kocsiban az arcvonásait. - Komolyan mondod?

- Vegyük sorra, mi az, amit tudunk! A dopamintermelő idegsejtek törzssejtekből történő tenyésztésében elég jártasak vagyunk, úgyhogy ezen a területen szó sincs sötétben tapogatózásról.

- Csak kísérleti egereken csináltuk, emberen még nem.

- Az eljárás ugyanaz - hárította el Stephanie ellenvetését Daniel. - Vannak egyébként kollégák, akik már emberi törzssejtekkel is elvégezték. A sejtek létrehozása tehát nem gond, és ha azok megvannak, akkor nyugodtan alkalmazhatjuk az egereknél követett módszert. Semmilyen okát nem látom, hogy embereken ne lehessen alkalmazni. Végül is az összes kísérleti egérnek az állapota számottevően javult a kezelés hatására.

- Kivéve azokét, amelyek megdöglöttek.

- Tudjuk, miért történt. Azelőtt következett be, hogy tökéletesítettük a befecskendezés módját. Az összes kísérleti egér, amelynél azt alkalmaztuk, életben maradt, és meg is gyógyult. Ráadásul, ha emberről van szó, a befecskendezést nem muszáj magunknak elvégezni, kereshetünk egy idegsebészt, aki készséggel segít.

- Egyszerűen nem hiszem el! Úgy beszélsz, mintha már eldöntötted volna, hogy vállalod ezt az őrült, etikátlan kísérletet! Merthogy arról van szó: kockázatos, ellenőrizetlen, egyetlen emberen elvégzendő kísérletről! - mondta Stephanie. - Bármi legyen is az eredménye, értéktelennek számít, legfeljebb Butlernek lesz belőle haszna.

- Nem értek egyet veled. Ha megtesszük, amit a szenátor kér, megmenthetjük vele a CURE-t és a HTSR-t, amivel végső soron emberek millióinak lehetünk hasznára. Szerintem egy apró erkölcsi megalkuvás csekély ár azért az óriási eredményért, amit hozhat.

- De hát pontosan azt fogjuk csinálni, amivel Butler a biotechnológiai ipart vádolta reggel, az albizottság ülésén: utólag, az eredményre hivatkozva próbáljuk szentesíteni az eszközt. Egyszerűen etikátlan a szenátoron kísérletezni.

- Bizonyos mértékig talán igazad van, de gondolj bele abba, hogy végül is kit kockáztatunk? Egy gonosz, a tudományos haladást hátráltatni akaró alakot, aki maga kéri, hogy alkalmazzuk rajta az eljárást. Sőt, nemcsak kéri, hanem kényszerít rá bennünket, és ehhez jogtalanul, az FBI közbeiktatásával megszerzett információkat használ fel.

- Ez igaz, de a rosszra adott rossz válaszból nem jön ki jó, és bármit tett Butler, az nem ment fel bennünket a bűnrészesség vádja alól - mondta Stephanie.

- Azt hiszem, ez is megoldható. Aláíratunk vele egy nyilatkozatot, amelyben benne lesz minden, attól kezdve, hogy tudjuk, a kísérletet egyetlen tudományos minősítő testület sem fogadná el idehaza, mivel nem a szabályok szigorú betartása mellett kerül rá sor, egészen odáig, hogy Butler ragaszkodott hozzá, az ő ötlete volt, hogy külföldön végezzük, és kényszerített rá bennünket.

- Gondolod, hogy hajlandó aláírni ilyen nyilatkozatot?

- Nem lesz más választása. Vagy aláírja, vagy nem végezzük el rajta a HTSR-t. Még örülök is, hogy a Bahamákra megyünk, mert így nem sértünk meg semmilyen itthoni hatósági előírást, az etikai következmények alól pedig mentesít bennünket a nyilatkozat. A felelősség egyedül Butlerre hárul mindazért, ami történni fog.

- Hadd gondolkodjam rajta egy kicsit! - kérte Stephanie.

- Csak nyugodtan! Én mindenesetre azt hiszem, hogy erkölcsileg helyes, ha megtesszük. Egészen más lenne a helyzet, ha bármilyen formában kényszerítenénk, nyomást gyakorolnánk rá, de erről szó sincs. Éppen ellenkezőleg: ő szorít rá bennünket, hogy elvégezzük.

- Felvetődhet azonban, hogy nem volt kellően tájékozott az eljárást illetően. Politikus, nem orvos, és igazából nincs tisztában a kockázatokkal. Akár meg is halhat.

- Nem fog meghalni! - jelentette ki eltökélten Daniel. - Óvatosan csináljuk, és a legrosszabb; ami történhet, az, hogy nem kap annyi sejtet, amennyi a megfelelő dopaminkoncentráció eléréséhez

szükséges. Ha így lesz, legfeljebb megismételjük a kezelést, aminek semmi akadálya, mivel megőrizzük a sejtkultúrát.

- Hadd rágjam meg magamban jó alaposan - kérte újból Stephanie.

- Persze! Törd csak a fejed!

Az út hátralévő részét csöndben tették meg, és már a szállodai liftben voltak, amikor Stephanie újból megszólalt: - Komolyan gondolod, hogy találunk megfelelő helyet a kezeléshez?

- Butler sok időt és fáradságot szentelt a dolognak - válaszolta Daniel. - Semmit nem bízott a véletlenre. Őszintén szólva csodálkoznék, ha kiderülne, hogy csak utánam nyomoztatott, és a Wingate Klinika nem érdekelte.

- Szerintem is alaposan utánanézett. Emlékszem, úgy egy éve olvastam róla. Önálló, nagy forgalmat lebonyolító meddőségkezelő klinika volt Bookfordban, Massachusettsben, mielőtt átköltözött a Bahamákra. Komoly botrány volt.

- Én is emlékszem. Kiderült, hogy engedély nélküli klónozást végeztek.

- A lelkiismeretlen jobb meghatározás lenne - mondta Stephanie. - Emberi méhmagzatokat sertésekkel hordattak ki. Emlékszem, két, a Harvardon tanuló petesejtdonor eltűnését is a számlájukra írták. A klinika vezetőinek gyorsan el kellett hagyniuk az országot, és csak hajszálon múlt, hogy nem toloncolták vissza őket. Úgyhogy pontosan olyan embereknek tűnnek, akikkel nem jó összeszűrni a levet.

- Nem szűrjük össze velük a levet. Elvégezzük, amit kell, és már ott sem vagyunk.

Kiszálltak a liftből, és a lakosztályuk felé indultak.

- És az idegsebész? - kérdezte pár lépés után Stephanie. - Komolyan azt hiszed, hogy találunk valakit, aki kész részt venni ebben a gyanús vállalkozásban? Akármit mondunk neki, rájön, hogy valami nincs rendben a dolog körül.

- Kellő Ösztönzéssel ez a gond is megoldható. Ugyanaz a helyzet a klinikával.

- Pénzre gondolsz.

- Természetesen - válaszolta Daniel. - Az a leghatékonyabb ösztönző eszköz.

- És Butler igénye, hogy a dolog maradjon titokban? Azt hogy fogjuk elérni?

- A dolog inkább rajta múlik, mintsem rajtunk. Annyit tudunk tenni, hogy nem az igazi nevét használjuk. Vastag keretes szemüveg és sötét öltöny nélkül, azt hiszem, elég jelentéktelen figura. Színes rövid ujjú ingben, pláne, ha felvesz hozzá egy napszemüveget, valószínűleg senki nem ismer rá.

Stephanie ajtót nyitott, az előszobában levették a kabátjukat, és továbbmentek a nappaliba.

- Mi volna, ha innánk valamit? - kérdezte a minibár felé indulva Daniel. - Ünneplős hangulatban vagyok. Pár órája még azt hittem, fekete felhő telepedett ránk, most viszont biztató fénysugarat látok.

- Egy kis bor jólesne - válaszolta Stephanie, és hogy felmelegítse, alaposan összedörzsölte a kezét, mielőtt bekuporodott a kerevet egyik sarkába.

Daniel kinyitott egy kis üveg cabernet-t, kiöntötte egy öblös pohárba, Stephanie kezébe nyomta, és készített magának egy adag whiskyt. Leült a kerevet másik végére, koccintottak, és ittak egy kortyot.

- Szóval meg akarod csinálni ezt az őrültséget? - kérdezte Stephanie.

- Igen, hacsak nem tudsz mondani egy olyan okot, amely miatt lehetetlen.

- Mit szólsz a torinói lepellel kapcsolatos ötlethez? Az isteni beavatkozáshoz, hogy Butlert idézzem. Szerintem teljesen abszurd, hajmeresztő ötlet.

- Éppen ellenkezőleg. Zseniális! - válaszolta Daniel.

- Viccelsz!

- Szó sincs róla. Ennél hatékonyabb placebót nem lehet kitalálni, márpedig mindketten tudjuk, milyen hatásosak néha a placebók. Ha hinni akar abban, hogy Jézus Krisztustól származó DNS-t kap, hadd higgyen! Komoly ösztönzés lesz, segíteni fogja a gyógyulást. Szerintem zseniális az ötlet. Nem muszáj a lepelről DNS-t vennünk. Elég, ha azt mondjuk neki, hogy onnan származik, az eredmény ugyanaz lesz. Egyébként majd meglátjuk. Ha valóban van vér a leplen, ahogy állítja, és hozzá tudunk jutni, akkor az is megfelel.

- Akkor is, ha a vérfolt a tizenharmadik századból való?

- A kornak ebben az esetben nincs szerepe - válaszolta Daniel. - A DNS töredezett lesz, de az sem számít. Ugyanúgy vehetünk belőle mintát, ahogyan friss DNS esetében tennénk, aztán polimer láncreakcióval szaporítjuk. Izgalmas feladat! Az egészben az lesz a legnehezebb, hogy utána ne írjam meg a *Nature*-nek, vagy a *Science*-pek, mit végeztünk. Mondjuk azzal a címmel, hogy *A HTSR és a torinói lepe1 együtt a Parkinson-kór ellen*.

- Az egészet úgy, ahogy van, titokban kell tartanunk.

- Tudom! Egyszerűen jólesik belegondolni, hogy mit indítunk el vele. A következő lépés az ellenőrzött kísérlet lesz, amiről már be is számolhatunk. A CURE a figyelem középpontjába kerül, és az anyagi gondjaink egyszer és mindenkorra megoldódnak.

- Szeretnék osztozni a lelkesedésedben - mondta Stephanie.

- Fogsz is, mihelyt komolyan hozzálátunk. Bár időpontról nem esett szó, feltételezem, hogy a szenátor minél hamarabb túl akar esni a dolgon. Ez azt jelenti, hogy már holnap, mihelyt visszaérünk Bostonba, hozzá kell látnunk az előkészületekhez. Beszélek a Wingate Klinika vezetőjével, és megpróbálom elintézni az idegsebészt. Mi lenne, ha te pedig a torinói lepelnek néznél utána?

- Az legalább érdekes - felelte Stephanie, és jobb meggyőződése ellenére próbált némi lelkesedést csiholni magában. - Kíváncsi vagyok, miért tartja olyan nagy tiszteletben az egyház azok után is, hogy bebizonyosodott, miszerint hamisítvány.

- A szenátor szerint nem az.

- Ha jól emlékszem, a szénizotópos kormeghatározást három különböző laboratóriumban végezték, és mindenhol ugyanaz lett az eredmény. Ilyen csalást nem lehet megszervezni.

- Várjuk meg, hogy mire jutsz! - mondta Daniel. - Addig is készüljünk fel az utazásra!

- Nassaura gondolsz?

- Nassaura, és esetleg Torinóra, attól függően, mit sikerül kiderítened.

- Honnan szerzünk pénzt egy ilyen utazásra? - kérdezte Stephanie.

- Ashley Butlertől.

Stephanie erősen felvonta a szemöldökét. - Lehet, hogy ez a kaland végül nem is lesz olyan rossz.

- Szóval benne vagy? - kérdezte Daniel.

- Azt hiszem, igen.

- Nem túl határozott válasz.

- Pillanatnyilag nem tudok jobbal szolgálni. Azt hiszem, ahogy előrehaladnak a dolgok, egyre jobban megbarátkozom a gondolattal.

- Beérem azzal, ami van - mondta Daniel, és úgy állt fel, hogy közben enyhén megszorította Stephanie vállát. - Csinálok még egy whiskyt. Add a poharadat, hadd töltsem meg!

Miután elkészült az italokkal, leült, az órájára nézett, és Butler névjegyét maga elé téve a telefonért nyúlt.

- Tudassuk a szenátorral is a jó hírt! Biztos vagyok benne, hogy dühítően önelégült lesz, de hát mit tehetünk! Ahogyan ő fogalmazott: „Ilyen az élet!” - Megnyomta a kihangosító gombot, majd tárcsázott, és néhány csöngetés után Butler szenátor telt baritonja töltötte be a szobát.

- Szenátor! - vágott a szavába az üdvözlésnél Daniel. - Nem akarok durva lenni, de elég késő van, csupán annyit szeretnék közölni, hogy úgy döntöttem, elfogadom az ajánlatát.

- Csodálatos! - lelkesedett Butler. - És milyen hamar! Féltem, hogy hagyja, hadd rontsa el ez az egyszerű döntés az álmát, és majd csak reggel telefonál. Nagyon örülök, hogy nem volt igazam! Jól gondolom, hogy dr. D'Agostino is hajlandó részt venni a vállalkozásban?

- Igen - mondta Stephanie, és igyekezett vidám hangot megütni.

- Nagyszerű! Nagyszerű! - nyugtázta elégedetten a választ a szenátor. - Nem mintha különösebben meg lennék lepve; végül is ez a dolog valamennyiünknek a hasznára válik. Őszintén hiszem azonban, hogy az azonos szándék és a közös cél kulcsfontosságú a siker szempontjából, amelyet mindannyian akarunk.

- Úgy gondoltuk, hogy a lehető leghamarabb le akarja bonyolítani a dolgot - mondta Daniel.

- Hogyne, drága barátaim! Természetesen! Nem sok időm van hátra, hamarosan minden erőfeszítésem ellenére ki fog derülni a betegségem - magyarázta Butler. - Szerencsére a szenátusi ülésszaknak hamarosan vége, és a következő csak egy hónap múlva, március 22-én kezdődik, és egészen április nyolcadikáig tart. Az ülésszakok közti szüneteket általában otthon töltöm, és

megmerítkezem a helyi politikában, de most a kezelésemre fogom szánni. Egy hónap elegendő a gyógyító sejtek létrehozásához?

Daniel ránézett Stephanie-ra, és suttogva, hogy a vonal másik végén ne lehessen hallani, azt mondta:

- Nem számítottam rá ilyen hamar. Mit gondolsz? Meg tudjuk csinálni?

- Nem tudom - válaszolta ugyancsak halkan, a vállát megvonva Stephanie. - Feltéve, hogy a sejtmagátültetés sikeres, öt-hat nap kell a blasztociták kifejlődéséhez, és utána néhány hét a sejttenyésztéshez.

- Valami gond van? - kérdezte türelmetlenül Butler. - Hiába hegyezem a fülem, egy szót sem hallok abból, amit beszélnek.

- Egy pillanat, szenátor! - kért haladékot Daniel. - Épp az időzítésről tárgyalunk dr. D'Agostinóval. A munka jelentős része, főleg az előkészítés, ugyanis rá fog hárulni.

- És végül szét kell választanunk őket, amihez szintén kell két hét, vagy nem sokkal kevesebb - folytatta a teendők felsorolását Stephanie. - Az egerek idegsejtjei tíz nap után lettek készen.

- Vagyis? Ha minden jól megy, mennyi idő alatt tudunk végezni? Egy hónap elég?

- Elméletileg igen. Meg lehet csinálni, de akkor haladéktalanul, már holnap el kell kezdeni a sejtmunkálatokat! A gond az, hogy emberi oocitákra lenne szükségünk, amelyekkel pillanatnyilag nem rendelkezünk.

- A fenébe! - Daniel ráharapott az alsó ajkára, és gondterhelten összevonta a szemöldökét. - Annyira megszoktam, hogy szarvasmarha-petesejtekkel dolgozunk, és annyi van belőlük, amennyit akarunk, hogy teljesen elfeledkeztem az emberi petesejtek beszerzésének a nehézségeiről.

- Ez a legfőbb gond. Még ha lenne is készenlétben álló donorunk, akkor is egy hónapba telne, míg le tudnánk venni tőle a sejteket.

-A klinikai kollégák talán tudnak segíteni. Mivel a meddőség kezelésével foglalkoznak, nyilván van néhány petesejtjük tartalékban. Ha mindaz igaz, amit írtak róluk, akkor kellő ösztönzéssel rá tudjuk venni őket arra, hogy néhányat átadjanak belőlük.

- Lehet, de akkor még szorosabban kötődünk hozzájuk - figyelmeztette Danielt az újabb buktatóra Stephanie. - Minél többet segítenek, annál kevésbé tehetjük meg, hogy mossuk kezeinket, és elegánsan távozunk, ahogyan azt pár perccel ezelőtt - mint magától értetődő dolgot - mondtad.

- Igaz, de nincs sok választási lehetőségünk. Vagy vállaljuk, hogy a lekötelezettjeik leszünk, vagy keresztet vethetünk a CURE-ra, a HTSR-re, és elkönyvelhetjük magunkban, hogy minden erőfeszítésünk haszontalan, hiábavaló volt.

- Neked kell döntened - mondta Stephanie -, de hogy tovább nehezítsem a helyzetedet, muszáj elmondanom, hogy mindazok alapján, amiket a Wingate-ről tudunk, nagyon nem szeretnék - semmilyen formában sem - az ottaniak lekötelezettje lenni.

Daniel párat bólintott, majd mély lélegzetet vett, és beleszólt a telefonba: - Szenátor, van rá esély, hogy egy hónap alatt a végére jutunk az eljárásnak, de figyelmeztetem, hogy ehhez nemcsak komoly erőfeszítések kellenek, hanem szerencse is, és azonnal el kell kezdenünk a munkálatokat. Felkészült rá? Hajlandó mindenben együttműködni?

- Csak szóljanak, és minden kívánságuk azonnal teljesül - válaszolta Butler. - Már egy hónapja elkezdtem a felkészülést azzal, hogy szállást foglaltam Nassauban, és nemcsak magamnak, hanem maguknak is. Ennyire bíztam abban, hogy vállalni fogják a dolgot! Egyébként muszáj is volt, mert most van a főszezon a Bahamákon, nem könnyű megfelelő szállodát kapni. Atlantis üdülőhelyen fogunk lakni, amit tavaly kipróbáltam, és meg voltam elégedve vele. Elég nagy szállodakomplexum ahhoz, hogy észrevétlenek maradhassunk. Ráadásul kaszinója is van, és én szeretek játszani, ha akad éppen néhány fölösleges dollárom.

Daniel a szemét tágra nyitva Stephanie-ra nézett. Egyrészt örült annak, hogy Butler már lefoglalta a szállodát, másrészt zavarta, hogy a szenátor biztosra vette a beleegyezését.

- A saját nevén fog bejelentkezni? - kérdezte Stephanie.

- Igen - válaszolta Butler -, a Wingate Klinikán azonban majd valamilyen kitalált nevet használok.

- Mit tud mondani a klinikáról? - érdeklődött Daniel. - Remélem, ugyanolyan alaposan utánanézett, mint a múltamnak.

- Nem kell csalatkoznia, barátom! Azt hiszem, elégedett lesz a hellyel, a célnak megfelelőnek fogja találni, még ha a személyzetet nem is teljesen. Az intézmény vezetője, bizonyos dr. Spencer Wingate nagyképű, felfuvalkodott alak, bár nyilván elég felkészült a meddőség gyógyítása területén. Úgy tűnik azonban, hogy a szakmájánál jobban érdekli a társasági élet, azt tervezi, hogy Európába megy, és megpróbál királyi udvaroktól támogatást szerezni. A helyettese dr. Paul Saunders, lényegében ő irányítja a napi munkát. Wingate-nél bonyolultabb eset - világklasszis kutatónak képzeli magát, annak ellenére, hogy nincs meg hozzá a felkészültsége. Ha a gyengéjükön keresztül közelít hozzájuk, szerintem mindketten készségesek lesznek. Az, hogy együtt dolgozhatnak egy elismert, híres kutatóval, mindkettőjük számára óriási, soha vissza nem térő lehetőség.

- Maga hízeleg, szenátor! - mondta gúnyosan Daniel, mosolyra késztetve Stephanie-t.

- Csak azért, mert megérdemli. Egyébként pedig az ember bízzon az orvosában!

- Az a gyanúm, hogy dr. Wingate-et és dr. Saunderst jobban fogja érdekelni a pénz, mint a szakmai elismertségem.

- Szerintem viszont nagyon is érdekelni fogja őket az utóbbi, mert remélik, hogy a segítségével ők is ismertté válhatnak, és sok pénzt kereshetnek - igazította ki Danielt a szenátor. - A haszonlesésük és felkészültségük hiányosságai csak annyiban érintenek bennünket, hogy jó, ha tudunk róluk, és alkalomadtán igyekszünk kihasználni őket. Ami igazán érdekel bennünket, az maga az intézmény és a felszereltsége.

- Remélem, tisztában van vele, hogy ilyen körülmények között nem lesz olcsó a kezelés.

- Nem is akarom, hogy az legyen - válaszolta Butler. - A drága, minőségi, első osztályú változatot kérem. Legyen nyugodt, a politikai pályafutásommal kapcsolatos bármilyen gond kezelésétől nem sajnálom a pénzt. Csak magának nem akarok fizetni, doktor - végül is kölcsönösen szívességet teszünk egymásnak.

- Rendben - fogadta el a feltételt Daniel. - De mielőtt bármibe belekezdenénk, dr. D'Agostinóval együtt azt akarjuk, hogy írjon alá egy nyilatkozatot, amelyben benne lesz, hogyan született ez a megállapodás, milyen kockázatai vannak az eljárásnak, és az is, hogy még nem alkalmaztuk emberen.

- Ha megígérik, hogy normális esetben titokban marad, minden további nélkül. Megértem, hogy fedezni akarják magukat, és azt hiszem, a maguk helyében én is azt tenném, úgyhogy nem látom akadályát a dolognak.

- Akkor ezt megbeszéltük. A következő lépés, hogy a lehetőségeit, összeköttetéseit felhasználva mintát szerezzünk a torinói lepelből.

- Már szóltam Ms. Manningnek, hogy szervezze meg a találkozókat néhány főpappal, akivel munkakapcsolatban állunk. Azt hiszem, a következő néhány napban sort tudunk keríteni rájuk. Mekkora mintáról van szó?

- Nagyon piciről - válaszolta Daniel. - Néhány szövetszál is elég, de fontos, hogy a lepel vérfoltos részéről származzanak.

- Ezt még az olyan, tudományban járatlan fickó is tudja, mint én - mondta nevetve Butler. - Az, hogy ilyen pici mintára van szüksége, alaposan megkönnyíti a dolgot. Ahogy említettem, tudom, hogy mintákat vettek a lepelből, és vizsgálat után az egyház visszakérte őket.

- Minél előbb kapjuk meg, annál jobb - mondta Daniel.

- Tudom, hogy sietni kell. Van még valami, amit el kell intéznem?

- Igen - válaszolt ezúttal Stephanie. - Holnap délelőtt szükségünk lesz öntől egy bőrszövetmintára ahhoz, hogy egy hónap alatt előállíthassuk a gyógyító sejteket, magunkkal kell vinnünk Bostonba, és rögtön elkezdeni vele a munkát. Az orvosa nyilván meg tudja beszélni egy bőrgyógyásszal, hogy levegye, és egy futár idehozhatja a szállodába. Abból vesszük majd ki a rostokat, amelyekből szövetkultúrát nevelünk.

- Reggel ez lesz az első dolgom - ígérte meg Butler.

- Azt hiszem, egyelőre ez minden - mondta Daniel, és Stephanie-ra nézett, aki válaszképpen bólintott.

- Nekem is van egy nagyon fontos kérésem. Cseréljünk e-mail címet, és tartsuk a kapcsolatot az interneten keresztül. Legközelebb New Providence-en, a Wingate Klinikán fogunk találkozni. Azt akarom, hogy ez az egész dolog titokban maradjon, és minél kevesebbet találkozunk, annál nagyobb rá az esély. Elfogadható ez így?

- Teljes mértékben - válaszolta Daniel.

- Ami a költségeiket illeti, e-mailen elküldöm annak a nassaui bankszámlának a számát, amelyet az egyik politikai akcióbizottságom fog nyitni, és amelyről szabadon hívhatnak le pénzt. Később természetesen majd kérem az elszámolást. Rendben?

- Amíg elegendő pénz lesz a számlán, igen. Az egyik legnagyobb tételt az emberi petesejtek beszerzése fogja jelenteni.

- Csak ismételni tudom, amit már mondtam: lesz elegendő pénz. Efelől nyugodtak lehetnek - mondta Butler.

Pár perccel később, miután elbúcsúzott a szenátortól, Daniel előredőlt, és kikapcsolta a hangosítót, a telefonkagylót visszatette a helyére, és Stephanie-hoz fordult: - Majdnem elnevettem magam, amikor nagyképű, felfuvalkodott alaknak nevezte a klinika vezetőjét. Bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű!

- Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy alaposan átgondolta a dolgot. Nagyon meglepődtem azon, hogy már egy hónapja elkezdte szervezni az ott-tartózkodásunkat. Nyilván alaposan utánanézett a Wingate Klinikának is.

- Elfogadhatóbbnak érzed a dolgot, mint a beszélgetés előtt?

- Egy kicsit - válaszolta Stephanie. - Különösen amiatt, hogy nem volt ellenvetése a nyilatkozattal szemben. Úgy érzem, tisztában van vele, hogy amit csinálunk, az lényegében kísérlet, és vannak kockázatai. Korábban nem tudtam, hogy számot vetett-e ezzel, vagy sem.

Daniel mellé húzódott, szorosan magához ölelte, majd kis idő múlva hátrahajolt annyira, hogy a szemébe tudjon nézni. - Most, hogy politikai-üzleti kutatási téren rendben vagyunk, mit szólnál ahhoz, ha ott folytatnánk, ahol tegnap abbahagytuk? - kérdezte.

- Vegyem ezt ajánlatnak? - kérdezett vissza a szemöldökét enyhén összevonva Stephanie.

- Igen.

- Mit fog szólni hozzá a vegetatív idegrendszered?

- Biztosíthatlak, hogy nem lesz ellene semmilyen kifogása.

Daniel felállt, és Stephanie-t is felsegítette.

- Elfelejtettük kitenni a NE ZAVARJANAK! táblát - mondta Stephanie, hagyva, hogy a hálószoba felé húzza.

- Ne törődj vele! Úgy szép az élet, ha veszélyes - mondta a férfi, és hunyorított egyet.

Hat

2002. február 22., péntek, 14.35

Másnap reggel Stephanie arra ébredt, hogy a Butlerrel kapcsolatos teendőkön jár az esze. A szenátor Parkinson-kórjának kezelésével kapcsolatos ellenérzései nem változtak, de túl sok dolog várt rá, semhogy foglalkozni tudjon velük. Még zuhanyozás előtt elővette a laptopját, és e-maileket küldött a szenátornak arról, mi történjen a szövetmintával.

Először is a lehető leghamarabb, még a délelőtt folyamán meg akarta kapni. Másodszor, biztos akart lenni abban, hogy teljes metszetet kap, mivel a hámszövet mélyén lévő sejtekre volt szüksége. Harmadszor pedig azt akarta, hogy a mintát tápfolyadékba tegyék, ne fagyasszák le, de még csak ne is jegeljék. Biztos volt benne, hogy szobahőmérsékleten sem lesz semmi baja addig, amíg eljut vele cambridge-i laboratóriumukba. Kísérletei során azt tapasztalta ugyanis, hogy friss sejtekkel jobb eredményt tud elérni, mint lefagyasztottakkal.

Stephanie-t meglepte, hogy a korai időpont ellenére a szenátor azonnal válaszolt, nemcsak azt jelezve ezzel, hogy korán kelő, hanem azt is, hogy ugyanolyan eltökélt, mint előző este volt. Közölte, hogy már üzent az orvosának, és mihelyt az visszahívja, azonnal közli vele Stephanie utasításait.

Daniel azonnal lelkes és tettre kész volt, mihelyt ledobta magáról a takarót. Mielőtt bármihez kezdett volna, ő is a számítógépéhez ült, és üzent a West Coast befektetői csoportnak, amely erősen érdeklődött a CURE iránt, de mindaddig nem akart költeni rá, amíg bizonytalan volt, hogy mi lesz Butler szenátor törvényjavaslatának a sorsa. Most végre megírhatta, hogy a javaslat nem fog túljutni az albizottságon, szép lassan feledésbe megy, és többé nem jelent veszélyt. Azt is szívesen közölte volna, honnan tudja ezt, de természetesen nem tehette. Tudta, hogy órák múlva kap csak

választ - a nyugati parton még csak hajnali négy volt, amikor elküldte az üzenetet -, de a tartalmát illetően nem aggódott.

Hirtelen jött ötlettől vezérelve a lakosztályba rendelték a reggelit, és Daniel tréfásan azt mondta Stephanie-nak, hogy jobban teszi, ha hozzászokik az ilyesfajta luxushoz, mert ha a CURE tőzsdére vitelével kapcsolatos tervei teljesülnek, ez lesz számukra a hétköznapi, megszokott dolog. - Elegem van a szegény kutató szerepéből. Sztárok leszünk, és annak megfelelően fogunk élni - jelentette ki.

Negyed tízkor meglepődve hallották a portástól, hogy egy futár Sürgős jelzésű csomagot hozott nekik dr. Claire Schneider laboratóriumából. A kérdésre, hogy küldjék-e fel a lakosztályba, határozott igennel válaszoltak. Mint gyanították, a csomagban Butler szövetmintája volt, és csak csodálkozni tudtak a szenátor hatékonyságán, mivel órákkal későbbre várták a küldeményt.

Így azonban még elérték a fél tizenegyes bostoni járatot, amely néhány perccel dél után érkezett a Logan repülőtérre, és egy, a washingtoninál is hajmeresztőbb taxizás után - a sofőr pakisztáni volt - még viszonylag korán eljutottak Daniel lakására az Appleton utcába. Gyors átöltözés után ebéd gyanánt bekaptak néhány falatot, és már indultak is Daniel Ford Focusával a kelet-cambridge-i Athenaeum utcába, ahol a CURE éppen működött, egy ház földszintjén, a bejárattól jobbra néhány helyiségben.

Amikor Daniel létrehozta, a CURE a frissen tatarozott, tizenkilencedik századi épület földszintjének a nagy részét elfoglalta, ám a pénz fogyni kezdett, és fokozatosan csökkenteni kellett a területet, amely végül az eredeti egytizedére zsugorodott, és mindössze egy laboratórium, két kis iroda és fogadóhelyiség fért bele. A terület után következtek a nélkülözhető alkalmazottak, míg végül maradtak ők ketten Stephanie-val - fizetést egyikük sem vett ki a cégből -, Peter Conway kutató, Vicky McGowan és három labortechnikus, akik közül egy vagy kettő - Daniel még nem döntötte el - ugyancsak elbocsátásnak nézett elébe. Amin nem változtatott, az az igazgatótanács, a tudományos tanácsadó testület és az etikai bizottság volt, amelyek közül egyet sem szándékozott beavatni a Butler-ügybe.

- Fél három múlt öt perccel - közölte Stephanie, miután becsukták maguk mögött az ajtót. - Egész szép eredmény, ha figyelembe vesszük, hogy Washington D. C.-ben ébredtünk.

Daniel egyetértőn hümmögött, de már az egy személyben telefonközpontos, recepciós és titkárnő Vickyre figyelt, aki egy köteg telefonon jött üzenetet nyújtott feléje, amelyek közül néhányhoz megjegyzést is fűzött. A nyugati parti befektetők például nem e-mailben válaszoltak, hanem telefonon jelentkeztek, és Vicky szerint több információt követeltek, csöppet sem voltak elégedettek azzal, amit kaptak.

Stephanie otthagyta Danielt, hadd intézze a hivatalos dolgokat; beljebb ment a laboratóriumba, és odaköszönt az egyik mikroszkópnál ülő Conwaynek, aki a távollétükben gondoskodott arról, hogy a kísérletek rendben tovább folyjanak, ne szakadjon félbe egy sem.

- Hogy sikerült a washingtoni út? - kérdezte a férfi, miután Stephanie hozzálátott a szövetminta tápközegbe helyezéséhez. Sovány, vékony arcú ember volt, aki nem ismerte, első ránézésre tinédzsernek hitte, pedig idősebb volt Stephanie-nál. Mindig szedett-vedett ruhában járt, és szőke haját lófarokba fogta, amitől - legalábbis Stephanie szerint - úgy nézett ki, mint egy hatvanas évekből visszamaradt hippi.

- Rendben volt - válaszolta meglehetősen homályosan Stephanie. Daniellel úgy döntöttek, hogy amíg befejezett ténnyé nem válik, addig senkinek nem szólnak Butler szenátor tervezett kezeléséről.

- Szóval még pályán vagyunk?

- Úgy néz ki. - Stephanie bedugta a konnektorba a laptopját, bekapcsolta, és nem sokkal később már az interneten volt.

- Kapunk pénzt San Franból? - kérdezősködött tovább Conway.

- Danieltől kérdezd! Igyekszem távol tartani magam a dolog üzleti részétől.

Conway megértette, hogy Stephanie nem akar beszélni róla, és nem feszegette tovább a kérdést, hanem folyatta a munkát.

Stephanie attól a pillanattól kezdve várta, hogy utánanézzen a torinói lepelnek, hogy Daniel fölvetette a dolgot. Már reggel, zuhanyozás után, és Butler szövetmintájának kézhezvétele előtt el akarta kezdeni a munkát, csak azért nem kezdett hozzá, mert már megszokta a CURE-ban rendelke-

zésére álló széles sávú internet-összeköttetést, és nem tudta elviselni a modemes hozzáférés lassúságát.

A Google keresőmotort előhíva beütötte a torinói lepel meghatározást, majd rákattintott a keresés gombra. Fogalma sem volt, hogy mire számítson. Bár gyerekkorában néhányszor hallotta említeni a leplet, egyetemista korában pedig olvasott valamit arról, hogy a szénizotópos kormeghatározás alapján hamisítványnak minősítették, már évek óta eszébe sem jutott a relikvia, és úgy gondolta, mások is elfelejtették. Végül is kit tud lázba hozni egy tizenharmadik századi hamisítvány? Egy pillanattal később azonban, amikor a Google-keresés véget ért, már tudta, hogy nagyot tévedett. Tágra nyílt szemmel, csodálkozva meredt a találatjelzőre: a lepelről több mint huszonnyolcezer-háromszáz web-oldalon történt említés!

Kétszer rákattintott az elsőre, a Torinói lepel nevű website-ra, és a következő órában teljesen belefeledkezett a lepelről szóló töméntelen információba. A site első, bevezető lapján azt olvasta, hogy a lepel a legtöbbet tanulmányozott, ember által készített holmi! Meglepőnek találta ezt a kijelentést, annál is inkább, mivel nagyon érdekelte a történelem - bár az egyetemen a kémia volt a fő tárgya, azt a felvett órák száma tekintetében mindjárt a történelem követte. Azt is olvasta, hogy sokak szerint a szénizotópos kormeghatározás nem döntötte el végleg a lepel valódiságáról zajló vitát, és az eljárást, annak megbízhatóságát pontosan ismerő tudósként nem értette, hogyan állíthat ilyet bárki. Mielőtt azonban elolvasta volna az ellenérveket, a lepelről készült pozitív és negatív felvételeket nézte meg.

Megtudta, hogy az, aki 1898-ban először lefényképezte a leplet, megdöbbent, mert a negatívon sokkal élesebb volt a kép. A pozitívon elhalványodott, és miközben vizsgálta, egyik kedvenc gyerekkori időtöltése jutott eszébe, az, hogy a nyári égen tornyosuló gomolyfelhőkre nézve gyakran megpróbált állatokat, embereket, emberi arcokat beléjük látni. A negatív kép azonban megdöbbentő volt! Teljesen egyértelműen egy összevert, megkínzott és keresztre feszített embert ábrázolt, fölvetve azt a kérdést, hogy a középkori hamisító hogyan sejthette, hogy hatszáz évvel később fel fogják fedezni a fényképezést.

A Torinói lepel website főmenüjében Stephanie rákattintott a gyakran feltett kérdések gombra. Az egyik kérdés úgy szólt, vajon végeztek-e valaha DNS-vizsgálatot a leplen. Stephanie izgatottan rákattintott, és az előtűnő válaszból megtudta, hogy texasi tudósok DNS-t találtak a vérfoltokban, de az általuk vizsgált minta eredetével kapcsolatban többeknek fenntartásaik voltak. Azt is felvetették néhányan, hogy mennyi DNS-t hagyhattak a leplen mindazok, akik az évszázadok során megérintették.

A website-hoz terjedelmes bibliográfia tartozott, és Stephanie nagy érdeklődéssel nyitotta ki a listát, hogy utána újból elcsodálkozzon, ezúttal a lepellel foglalkozó művek felsorolásának hosszúságán. A könyvek szerelmeseként nagy érdeklődéssel kezdte böngészni, majd bezárta az oldalt, és egy könyvkereskedőét nyitotta meg, amely szintén több száz, a lepellel kapcsolatos címet tartalmazott, és sok olyan volt közöttük, amelyet korábban, a hivatalos honlapon olvasott. Az ismertetőkbe belenézve kiválasztott néhányat, amelyet azonnal meg is akart szerezni. Különösen Ian Wilsonnak, egy Oxfordban végzett kutatónak a műve keltette fel az érdeklődését, mert azt írták róla, hogy bár meg van győződve a lepel valódiságáról - nemcsak arról, hogy az első században készült, hanem arról is, hogy Jézus Krisztus halotti leple! -, lelkiismeretesen ismerteti az ellentábor érveit is.

Az olvasásban idáig jutva Stephanie felhívta a könyvesboltot, ahol a keresettek közül megvolt az egyik könyv. *A torinói lepel - az illusztrált bizonyíték* volt a címe, Ian Wilson írta, a képeket pedig Barrie Schwortz hivatásos fotós készítette hozzá, aki tagja volt a leplet 1978-ban hosszan vizsgáló amerikai csoportnak.

Stephanie azonnal megkérte az eladót, hogy rakja félre neki a kötetet, majd a bolt honlapjára visszatérve mondott még néhány címet.

- Elugrom egy könyvesboltba - mondta Conwaynek, miután kikapcsolta a számítógépét, és belebújt a kabátjába. - Pusztán kíváncsiságból hadd kérdezzem meg, mit tudsz a torinói lepelről.

- Hmm! - Conway maga elé nézve erősen ráncolta a homlokát. - Már hallottam a városról, ahol őrzik.

- Komolyan kérdeztem! - figyelmeztette szemrehányóan Stephanie.

- Fogalmazzunk a következőképpen: tudok róla, de elég ritkán szoktunk beszélgetni róla a haverokkal. Ha nagyon megszorongatnának, azt mondanám, hogy egyike azon dolgoknak, amelyeket a középkori egyház a hívők lelkesedésének fenntartására, és ezzel a pénzesládái megtöltésére használt, ahogy Krisztus állítólagos keresztjének a darabkáit, vagy különböző szentek körmeit.

- Valódinak tartod?

- Úgy érted, elhiszem-e, hogy Krisztus halotti leple? - kérdezett vissza Conway.

- Igen.

- Dehogy! Tíz évvel ezelőtt bebizonyították róla, hogy hamisítvány.

- És ha azt mondanám, hogy minden idők legtöbbet vizsgált emberi alkotása?

- Akkor megkérdezném, mit szívtál mostanában.

- Köszönöm, Peter - mondta nevetve Stephanie, lezárva a kérdezősködést.

- Mit köszönsz? - kérdezte zavartan a kutató.

- Azt hittem, csak én tudok keveset a torinói lepelről, és megnyugtat, hogy nem így van - válaszolta kifelé indulva Stephanie.

- Honnan ez a hirtelen támadt nagy érdeklődés a lepel iránt? - szólt utána Conway.

- Majd megtudod - válaszolta Stephanie, és a fogadóhelyiségen átvágva benézett Danielhez. Meglepődve látta, hogy előregörnyedve ül az asztalánál, és homlokát a tenyerébe támasztja.

- Hé! Jól vagy? - kérdezte.

Daniel pislogva egyenesedett fel. A szeme piros volt, mintha erősen megdörzsölte volna, az arca pedig sápadtabb a szokásosnál. - Igen - felelte olyan hangon, mintha nagyon kimerült lenne. Korábbi lelkesedésének, tettvágyának már nyoma sem volt.

- Mi történt?

Daniel összeszorított szájjal megrázta a fejét, és iratokkal teleszórt asztalán végignézve nagyot sóhajtott. - Olyan vezetni ezt a céget, mint vízen tartani egy lyukas csónakot úgy, hogy gyűszűvel meri ki belőle az ember a vizet - mondta. - A befektetők nem hajlandók újabb pénzt utalni addig, amíg meg nem mondom, miért vagyok olyan biztos abban, hogy Butler törvényjavaslata nem jut túl az albizottságon. Azt viszont nem tehetem, mert egész biztosan elfecsegné valaki, és akkor Butler felmondaná a megállapodást, úgyhogy minden elveszne.

- Mennyi pénzünk maradt?

- Szinte semmi - válaszolt szinte nyögve Daniel. - A jövő hónap végén már a hitelkeretünkhöz kell nyúlnunk, hogy ki tudjuk fizetni a számláinkat.

- Vagyis van rá egy hónapunk, hogy meggyógyítsuk Butlert - állapította meg Stephanie.

- Micsoda szerencse! Halálosan dühít, hogy kénytelenek vagyunk abbahagyni a kutatást, és olyanokkal kell foglalkoznunk, mint Butler meg azok a nassaui majmok! Bűncselekménynek tartom, hogy ebben az országban az orvosi kutatás politikai kérdéssé vált. Az alapító atyák, akik ragaszkodtak az egyház és az állam szétválasztásához, biztosan forognak a sírjukban attól, hogy néhány politikus, a vallásos hitére hivatkozva hátráltathatja az orvostudomány történetének talán legnagyobb előrelépését.

- Tudjuk, mi áll e mögött az új keletű luddita hevület mögött.

- Mire gondolsz?

- Az abortuszpolitikára - válaszolta Stephanie. - Ezek a harcos demagógok azt akarják, hogy már a zigótát is az alkotmányos jogok összességével rendelkező emberi lénnyé nyilvánítsák, függetlenül attól, hogyan jött létre, és mik a további kilátásai.

- Valószínűleg igazad van - mondta Daniel, és hangosan kifújta a levegőt. - Micsoda abszurd helyzet! Majd valamikor az utódaink biztosan ámulni fognak, nem értik, hogyan engedhettük, hogy egy olyan személyes, magánjellegű kérdés miatt, mint az abortusz, az egész társadalmat kár érje, lelassuljon a tudományos fejlődés. Az emberi jogok, a kormányzás és a közjog területén sok mindent átvettünk Angliától. A reprodukciós biológiai eljárások szabályozásában miért nem tudjuk követni?

- Jó kérdés, de hiába törjük a fejünket a válaszon, attól pillanatnyilag nem lesz jobb. Hová tűnt a Butler kezelésével kapcsolatos lelkesedésed? Csináljuk meg, és akkor nem rúgja fel a megállapodást abban az esetben sem, ha a dolog nyilvánosságra kerül, mert nálunk lesz a nyilatkozata. Ha meggyógyul, a sajtót el tudja intézni azzal, hogy mindent tagad, és politikai ellenfeleinek tulajdonítja a hírszteléseket. Egyedül az aláírt nyilatkozatát nem tudja letagadni.

- Igaz - ismerte el Daniel.

- Mi van Butler pénzével? - kérdezte Stephanie. Úgy tűnik, pillanatnyilag minden azon áll, vagy bukik. Jött tőle üzenet?

- Annyira elfoglaltak az egyéb dolgok, hogy eszembe sem jutott megnézni. - Daniel megnyomott néhány gombot a számítógépén, és kinyitotta a levelesládáját. - Egy üzenet van - nyilván Butlertől jött. Titkos mellékletet is csatolt hozzá, ami biztató.

Daniel kinyitotta a mellékletet, közben Stephanie fölé hajolva, izgatottan figyelte a képernyőt, és amikor a fájl kibomlott, elégedetten azt mondta: - De mennyire hogy biztató! Egy bahamai bankszámla száma, amelyhez - úgy tűnik - mind a ketten hozzá tudunk férni.

- A bank honlapjához vezető linket is küldött. Nézzük, meg tudjuk-e nézni az egyenleget! - mondta Daniel. - Ha igen, kiderül, mennyire gondolta komolyan Butler ezt a dolgot.

Pár kattintással később hátradőlt a székén, és tágra nyílt szemmel Stephanie-ra nézett, aki hasonlóképpen viszonozta a pillantást. Mindketten meg voltak döbbenve.

- Nagyon komolyan gondolja! - szólalt meg elsőként Stephanie.

- Alig találok szavakat - mondta elhűlve Daniel. - Tíz-, legfeljebb húszezer dollárra számítottam, az meg sem fordult a fejemben, hogy százat utal át. Honnan tudott ilyen hamar ennyi pénzt keríteni?

- Mondtam, hogy van jó néhány politikai akcióbizottsága, amelyek lényegében pénzgyűjtéssel foglalkoznak. Amin én gondolkodom, az az, hogy azok közül, akik a pénzt összeadták, gondolte akár egy is arra, hogy mire fogják költeni. Ha olyan konzervatívok, mint gyanítom, akkor elég vicces a dolog.

- Semmi közünk hozzá, ráadásul nem is fogunk elkölteni százezer dollárt. Persze, jó tudni, hogy ott van a számlán. Na, lássunk munkához!

- Már elkezdtem a rosttenyésztést a szövetmintából - mondta Stephanie.

- Nagyszerű! - Daniel reggeli lelkesedése szemmel láthatóan kezdett visszatérni - még a bőrének a színe is megváltozott, sokkal egészségesebb lett. - Én pedig utánanézek addig a Wingate Klinikának.

Stephanie az ajtó felé indult. - Egy óra múlva jövök.

- Hová mégy?

- Az egyik belvárosi könyvesboltba. Félretetettem egy könyvet. Miután elintéztem a szövetmintát, felmentem az internetre, hogy lássam, van-e rajta valami a torinói lepelről. Kiderült, hogy a dolog sokkal érdekesebb, mint hittem.

- Mit találtál?

- Eleget ahhoz, hogy kezdjen komolyan érdekelni a dolog. Ha meglesz a könyv, és alaposan átnéztem, majd referálok - ígérte Stephanie.

Daniel elmosolyodott, a hüvelykujját feltartva sok sikert kívánt neki, és visszafordult a számítógéphez. Egy keresőmotort bekapcsolva a képernyőre hívott egy meddőség elleni kezelést alkalmazó egészségügyi intézményekről készült listát, megkereste rajta a Wingate Klinikát, és pár kattintással eljutott a honlapjára.

Az első néhány oldalt átpörgette - ömlengéssel teli, új páciensek megnyerését szolgáló reklámszöveg volt csupán -, és csak a személyzet résznél állt meg, hogy elolvassa a klinika vezetőinek - dr. Spencer Wingate alapító igazgatónak, a kutatási és laboratóriumi részleget vezető dr. Paul Saundersnek, valamint a klinikai szolgáltatásokért felelős dr. Sheila Donaldsonnak - a rövid életrajzát. Ahogyan arra számított is, mindegyik dicshimnusz volt, bár az illetők másod- és harmadrangú egyetemeket végeztek, és hasonló színvonalú továbbképző tanfolyamokon vettek részt.

Az oldal alján végül megtalálta, amit keresett, egy telefonszámot. E-mail cím is volt mellékelve hozzá, de mivel személyesen akart beszélni valamelyik vezetővel - lehetőség szerint Wingatetel, vagy Saundersszel -, inkább a telefont választotta. A hívásra egy-két csöngetés után egy kellemes hangú telefonközpontos válaszolt, aki gépies begyakorlottsággal pár mondatban méltatta a klinikát, mielőtt megkérdezte, kivel akar beszélni.

- Dr. Wingate-tel - válaszolta Daniel, úgy döntve, hogy az a legjobb, ha a csúcson kezdi.

Rövid várakozás után egy másik, de ugyancsak kellemes hangú nő szólt bele a készülékbe. Mielőtt elárulta volna, hogy tudja-e adni dr. Wingate-et, vagy sem, udvariasan Daniel neve felől érdeklődött, és mihelyt megtudta, azonnal rákérdezett:

- Dr. Daniel Lowell a Harvard Egyetemről?

Daniel egy-két pillanatig habozott, végül azt mondta: - Valóban a Harvardon dolgoztam valamikor, de már saját cégem van.

- Máris kapcsolom dr. Wingate-et - mondta készségesen a titkárnő. - Tudom, hogy várja a telefonját.

Daniel annyira megdöbbent attól, amit hallott, hogy elvette a fülétől a kagylót, és bámult rá, mintha az magyarázattal tudott volna szolgálni a titkárnő megmagyarázhatatlan válaszára. Hogyan várhatja a hívását Spencer Wingate? Fogalma sem volt róla, úgyhogy értetlenül megrázta a fejét.

- Jó napot, dr. Lowell! - hallatszott a telefonból a New England-i kiejtéssel beszélő, és a Daniel által vártnál legalább egy oktávval magasabb hang. - Spencer Wingate vagyok, és nagyon örülök, hogy jelentkezett. A múlt hétre vártuk a hívását, de nem érdekes, így is nagyon jó. Megvárná, hogy előkerítsem dr. Saunderst? Lehet, hogy beletelik egy percbe, de utána legalább hármasban beszélgethetünk. Tudom; hogy ő is nagyon várja a hívását.

- Rendben - egyezett bele a konferenciabeszélgetésbe Daniel, és ha lehet, az addiginál is jobban csodálkozott. A széken hátradőlve az asztalra tette a lábát, és áttette a bal kezébe a kagylót, a jobbal ceruzát ragadott, és a végével türelmetlenül kopogtatta az asztal lapját. Teljesen váratlanul érte Spencer Wingate válasza, és enyhe nyugtalanság vett rajta erőt.

Az egy percből öt lett, és Daniel már éppen arra gondolt, hogy megszakadt a vonal, amikor - kissé lihegve, mert nyilván sietett - újból megszólalt Wingate: - Itt vagyok! Hallasz bennünket, Paul?

- Igen - mondta egy másik készülékről Saunders, akinek a főnökével ellentétben meglehetősen mély hangja és erősen nazális, középnyugati kiejtése volt. - Örülök, hogy végre beszélgethetünk, Daniel, ha szabad így szólítanom!

- Ahogy gondolja. Tessék csak! - válaszolta Daniel.

- Köszönöm. És kérem, szólítson Paulnak! Barátok és kollégák között nincs helyük a formalitásoknak. Hadd mondjam el rögtön, mennyire várom, hogy együtt dolgozzunk.

- Akárcsak én! - csatlakozott Saundershez rögtön Wingate. - Az egész klinika lázban ég. Mikorra várhatjuk?

- Nos, ez az egyik oka annak, hogy telefonálok - válaszolta kitérően Daniel. Próbált diplomatikus lenni, de közben rettentő kíváncsi is volt. - Először arra lennék kíváncsi, honnan tudták, hogy telefonálni fogok?

- A megbízottjától, vagy minek nevezzem - válaszolta Wingate. - Hogy is hívták, Paul?

- Marlowe-nak - felelte Saunders.

- Igen! Bob Marlowe-tól. Miután ellenőrizte a klinikát, közölte, hogy egy hét múlva jelentkezik. Talán fölösleges mondanom, mennyire csalódottak voltunk, mert nem telefonált. De most már nem számít!

- Nagyon örülünk, hogy használni akarja a létesítményünket - vette át a szót Saunders. - Megtiszteltetés lesz együtt dolgozni önnel. Remélem, nem sértődik meg, ha feltételezésekbe bocsátkozom - Bob Marlowe ugyanis nem volt túl közlékeny -, és arra gondolok, hogy zseniális HTSR-jét akarja kipróbálni egy betegen. Különben miért hagyná ott a laboratóriumát és a kiváló bostoni kórházakat? Helyes a megérzésem?

- Honnan tudnak a HTSR-ről? - kérdezte Daniel. Mivel még nagyon az elején tartottak a beszélgetésnek, nem akart beszélni a szándékairól.

- Olvastuk kiváló cikkét a Nature-ben - felelte Saunders. - Briliáns volt, egyszerűen briliáns! A biológiai tudományok egészére gyakorolt hatása, általános jelentősége saját, *Az emberi oociták in vitro érlelése* című tanulmányomat juttatta eszembe. Olvasta esetleg?

- Még nem - Daniel megpróbált továbbra is taktikusan viselkedni.

- *A Huszonegyedik századi reproduktív technológia folyóirata* című lapban jelent meg - mondta Wingate.

- Nem ismerem - vallotta be Daniel. - Ki adja ki?

- Mi - felelte büszkén Saunders. - Itt, a Wingate Klinikán. Ugyanolyan elkötelezettek vagyunk a kutatás, mint a klinikai szolgáltatások iránt.

Daniel elképedten az égnek emelte a tekintetét. Egy tudományos cikk ellenőrzés nélkül, saját kiadványban történő megjelentetése az egyik leghajmeresztőbb dolog volt, amiről valaha hallott,

és elismeréssel gondolt Butlerre amiatt, hogy rövid idő alatt olyan pontosan fel tudta mérni a két embert.

- A HTSR-t még nem alkalmazták emberen - mondta, továbbra is kerülve az egyenes választ Saunders kérdésére.

- Tudjuk - mondta Wingate. - És nagyon örülünk annak, hogy először itt fog megtörténni. Azt szeretnénk, ha a Wingate Klinika újszerű eljárásairól, a tudomány élvonalában haladásról válna széles körben ismertté.

- Az FDA nagyon rossz néven venné egy kísérleti eljárásnak a szigorúan megszabott kereteken kívüli alkalmazását. Soha nem egyezne bele - mondta Daniel.

- Persze, hogy nem - értett egyet Wingate. - Mi csak tudjuk! - fűzte hozzá nevetve, és a jókedvében Saunders is osztozott. - De a Bahamák nem tartoznak a Szövetségi Egészségügyi Hatóság felügyelete alá, úgyhogy nem is kell tudnia, milyen kezelések zajlanak itt.

- Ha úgy döntenék, hogy emberen alkalmazom a HTSR-t, annak a legteljesebb titoktartás mellett kellene végbemenni - mondta Daniel, rászánva magát, hogy ha indirekten is, de jelezze, mi a szándéka. - Illetéktelenek nem szerezhetnek tudomást róla, úgyhogy reklámcélra nem alkalmas.

- Ezt mi is tudjuk - felelte Saunders -, és Spencer nem is azonnali hasznosításra gondolt.

- Dehogy! Isten őrizz! - tiltakozott Wingate. - Csak azután használjuk, hogy már általánosan elterjedt.

- Fenntartom magamnak a jogot, hogy megmondjam, mikor kerülhet rá sor - jelentette ki Daniel. - Annak, amire készülök, nem a HTSR propagálása a célja.

- Nem? - kérdezte Saunders. - Akkor miért csinálja?

- Kizárólag személyes okokból. Nagyon bízom benne, hogy a HTSR-rel ugyanolyan jó eredmény érhető el embereknél, mint egereknél, de ezt még magamnak is be kell bizonyítanom egy olyan páciens segítségével, aki elég bátor ahhoz, hogy állja azokat a támadásokat, amelyeket a politikai jobboldaltól az eljárás miatt elszenvedni leszek kénytelen. Nem tudom, tisztában vannak-e vele, ezért közlöm, hogy az eljárást törvényes, a kongresszus általi betiltás veszélye fenyegeti.

Zavaró csend következett. Daniel biztos volt benne, hogy a titoktartáshoz való ragaszkodásával, és annak kizárásával, hogy a közeljövőben reklámcélokra használhassák a HTSR-t, jelentősen csökkentette a Wingate Klinika vezetőinek együttműködési kedvét. Lázasan törni kezdte a fejét, hogy találjon valamit, amivel enyhítheti csalódottságukat, de mielőtt megszólalhatott volna, hogy esetleg még tovább rontson a helyzeten, Wingate törte meg a csendet: - Azt hiszem, a titoktartásra vonatkozó igényét tiszteletben tudjuk tartani. A kérdés ebben az esetben úgy vetődik fel, hogy ha a közeljövőben nem használhatjuk fel reklámcélokra az együttműködésünket, akkor milyen ellenszolgáltatást kaphatunk az intézmény és szolgálataink igénybevételéért?

- Fizetünk értük.

Újabb hallgatás következett, és Daniel nagyon megijedt, hogy a Wingate Klinikát, mint Butler kezelésének lehetséges helyszínét, elveszítette. Mivel nagyon szűkre volt szabva az idő, ez az egész program végét jelentette volna, úgyhogy összeszorította a fogát, és felidézve magában, amit a szenátor Wingate és Saunders hiúságáról mondott, közölte: - Később pedig, miután a Szövetségi Egészségügyi Hatóság jóváhagyta az eljárást, közösen írhatunk egy cikket róla.

Összerezzent, ahogy ezt kimondta, mert a puszta gondolata is fájdalmas volt annak, hogy két felfuvalkodott senkivel együtt jegyezzen egy értekezést. Az ajánlat azonban elszállt, nem kapott rá választ, és ettől még jobban megijedt. Hogy mentse a menthetőt, elmondta, hogy a páciens a torinói lepelről származó vérrel akarja elvégeztetni a HTSR-t, és még a tervezett cikk Stephanie-nak tréfásan javasolt címét is megemlítette.

- Ez igen! - szólalt meg végre Saunders. - Ez már tetszik! Hol fogjuk megjelentetni?

- Mondjuk a *Science*-ben, vagy a *Nature*-ben. Ahol akarják - válaszolta Daniel. - Nem hiszem, hogy bármelyik folyóiratban nehéz lesz elhelyezni.

- A torinói lepelről származó vér alkalmazásával is eredményes lehet a HTSR? - kérdezte Wingate. - Úgy emlékszem, az a holmi körülbelül ötszáz éves.

- Maradjunk inkább a kétezernél! - ajánlotta Daniel.

- Nem bizonyították be róla, hogy középkori hamisítvány?

- Ne menjünk most bele abba, hogy valódi-e, vagy sem! A lényeg, hogy arra a célra, amelyre mi használni akarjuk, tökéletesen megfelel. Ha a páciens hinni akarja, hogy valóban az, aminek mondják, lelke rajta.

- De tudjuk használni?

- Tökéletesen - nyugtatta meg a klinika igazgatóját Daniel.

- Mit szólna a The New England Journal of Medicine-hez? - kérdezte Saunders. - Már régen szeretnék elhelyezni náluk valamit.

- Hogyne! - mondta az ötlettől összerezzenve Daniel. - Miért ne?

- Kezd nekem is egyre jobban tetszeni a dolog - jelentette ki Wingate. - Az ilyen jellegű tudományos cikkekre a média is rögtön le szokott csapni! Valamennyi újság be fog számolni róla. Sőt, már szinte látom, hogy az összes nagy tévétársaság híradójában vezető hírként ismertetik a műsorvezetők.

- Biztos vagyok benne, hogy úgy lesz. De ne felejtsék el, amíg a cikk meg nem jelenik, teljes titoktartásra van szükség!

- Megértettük - válaszolta az igazgató.

- Hogy akar mintát szerezni a lepelből? - kérdezte Saunders. - Úgy tudom, a katolikus egyház elzárta, és senki nem férhet hozzá.

- Most, miközben beszélgetünk, mások épp ezen dolgoznak. Magas szintű egyházi segítségre kaptunk ígéretet - válaszolta Daniel.

- Csak ki ne derüljön, hogy a pápát kellene személyesen ismerniük hozzá! - jegyezte meg Saunders.

- Beszéljünk a pénzről! - ajánlotta Daniel, mert miután elmúlt a veszély, témát akart váltani. - Nem szeretnénk semmilyen félreértést.

- Milyen szolgáltatásokat kívánnak igénybe venni? - érdeklődött Saunders.

- A betegnek, akit kezelni fogunk, Parkinson-kórja van. Szükségünk lesz egy műtőre, személyzettel, és megfelelő felszerelésre a beültetéshez.

- Műtőnk és személyzetünk van, beültetéshez szükséges felszerelésünk azonban nincs - közölte Saunders.

- Nem probléma! - tette hozzá sietve Wingate. - Tudunk kölcsönkérni a Margit Hercegnő Kórháztól. A bahamai kormányzat és az itteni orvosok eddig nagyon segítőkészek voltak, örültek annak, hogy áttelepültünk hozzájuk, és nyilván ebben is segítenek. Majd nem mondjuk meg, hogy mire kell a felszerelés.

- Szükségünk lesz egy idegsebészre is - mondta Daniel. - Olyanra, aki kellően diszkrét.

- Szerintem könnyű szerezni. Több olyan is van a szigeten, akinek nem jut elég munka. Biztos vagyok benne, hogy valamelyikkel meg tudunk állapodni. Nem tudom pontosan, mennyit fog kérni, de biztosíthatom, hogy jóval kevesebbet az Államokban elfogadott tarifánál. Két-háromszáz dollárra saccolom.

- Mit gondol, a titoktartás nem fog gondot okozni?

- Nem - jelentette ki határozottan Wingate. - Már egy ideje folyamatosan csökken a mopedet bérelő turisták száma, egyre kevesebb a közlekedési baleset, úgyhogy az idegsebészek meg vannak szorulva, és örülnek, ha munkát találnak. Ketten is jártak itt, és leadták a névjegyüket, hogy hátha akad számukra valami.

- Biztatóan hangzik - állapította meg Daniel. - Ezen kívül már csak a laboratóriumukban kérünk egy kis helyet. Gondolom, a reprodukciós eljárásaikhoz van megfelelő laboratóriumuk.

- El fog ámulni, ha meglátja! - dicsekedett Saunders. - A legmodernebb, és sokkal több egyszerű, meddőség elleni kezeléseket kiszolgáló laboratóriumnál! Nemcsak én állok majd a rendelkezésükre, hanem a sejtmag-átültetésekben járatos technikusaink is, akik már alig várják, hogy megismerjék a HTSR-t.

- Nem lesz szükségünk laborszemélyzetre, mivel magunk csinálunk mindent. Emberi petesejtekre azonban igen. Tudnak adni?

- Természetesen. Ez az egyik specialitásunk, és hamarosan a fő tevékenységi körünk is lesz. Azt tervezzük, hogy egész Észak-Amerika ellátóivá válunk. Mikor lenne rájuk szükség?

- Amilyen hamar csak lehet - válaszolta Daniel. - Lehet, hogy túl optimistán hangzik, de egy hónapon belül szeretnénk készen állni a beültetésre. A páciensünk meglehetősen szűkre szabta az időnket.

- Részünkről nincs gond. Akár már holnap oda tudjuk adni a petesejteket.

- Valóban?! - Daniel úgy érezte, a válasz túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.

- Amikor csak akarja - erősítette meg Saunders, és nevetve hozzátette: - Még munkaszüneti napokon is!

- Megnyugtatott - mondta őszintén Daniel. - Aggódtam, hogy az oociták beszerzése esetleg késedelmet okoz, de hála istennek, nem. Már csak az a kérdés, hogy mennyibe kerül mindaz, amit megbeszéltünk.

- A petesejtek árát tudjuk csak biztosan - válaszolt Wingate. - Az az igazság, hogy nem készítettünk kalkulációt, mert nem számítottunk rá, hogy valaki használni akarja a klinikánkat. Ezért azt mondom, egyszerűsítsük le a dolgot! Mit szólna negyvenezer dollárhoz a műtőhasználatért és a személyzetért?

- Rendben - egyezett bele Daniel. - És az oociták?

- Adagonként ötszáz.

- Normális ár. De frisseknek kell lenniük!

- Olyan frissek lesznek, mint a harmat - mondta Saunders. - Mikorra várhatjuk?

- Még ma délután, vagy este megmondom. Legkésőbb holnap délelőtt. Komolyan mondtam, hogy szorít bennünket az idő.

- Várjuk a hívását - mondta búcsúzóul Wingate. Daniel lassan lerakta a kagylót, utána hosszan kifújta a levegőt. Az előző időszak csalódásai, kudarcai ellenére olyan érzése volt, hogy a CURE és a HTSR biztosan, és jó irányban halad az útján.

Dr. Spencer Wingate miután lerakta, fogta még egy darabig a kagylót, közben a dr. Daniel Lowell-lel folytatott beszélgetés kötötte le a gondolatait. A tárgyalás nem úgy zajlott le, ahogy elképzelte és remélte, és ezért csalódott volt. Amikor két héttel korábban váratlanul felmerült, hogy a híres kutató igénybe akarja venni a Wingate Klinikát, úgy érezte, hogy nyolc hónapos kimerítő, idegeskedéssel teli munka után végre rámosolygott a szerencse. A szakmai együttműködést egy olyan emberrel, akiről Saunders meggyőződéssel állította, hogy akár Nobel-díjas is lehet még, remek lehetőségnek tartotta ahhoz, hogy a világ tudomására hozza: az előző év májusában, Massachusettsben lejátszódott sajnálatos, és jórészt félreértések okozta események után a Wingate Klinika ismét működik, várja pácienseit. A bejelentéssel azonban egyelőre várnia kellett, amit erősen fájlalt. A negyvenezer dollár természetesen nagyon jól jött, de elenyészően kis összeg volt ahhoz viszonyítva, amit a klinika építésére és felszerelésére költöttek.

Az iroda ajtaja, amelyet nyitva hagyott, miután a helyettesét megkeresve visszarohant a telefonhoz, sarkig kitárult, és dr. Paul Saunders alacsony, zömök alakja töltötte ki a keretet. Saunders szája széles mosolyra húzódott - szemmel láthatóan nem osztozott Wingate csalódottságában.

- Van fogalmad arról, hogy ez mit jelent?! - kérdezte lelkesen. - Írhatunk a *New England Journal of Medicine*-be! - Levetette magát a Wingate íróasztala előtti fotelbe, és összeszorított öklét a magasba lökte, mintha a célvonalon átgördülve éppen szakaszgyőzelmet aratott volna a Tour de France-on. Micsoda cikk lesz! A *Wingate Klinika, a torinói lepel és a HTSR együtt a Parkinson-kór ellen*. Fantasztikus! A páciensek közelharcot fognak vívni egymással, hogy bekerülhessenek hozzánk!

Wingate hátradőlt, tarkóját nekiszorította összekulcsolt kezének, és leereszkedőn nézett Saundersre. A kutatásvezető - ragaszkodott ehhez a címhez - keményen dolgozott, voltak jó szakmai elképzelései, de könnyen elragadta a hév, és hiányzott belőle az a gyakorlati érzék, amely elengedhetetlen egy üzleti vállalkozás vezetéséhez. Massachusettsben például pénzügyileg padlóra küldte a klinikát, és ha Wingate nem terheli meg a maximális mértékig jelzáloggal, és nem menekíti külföldre maradék pénzét, akkor nem élték volna túl a megpróbáltatást.

- Mitől vagy biztos abban, hogy lesz közös cikk? - érdeklődött az igazgató.

- Miről beszélsz? - kérdezett vissza elfelhősödött arccal Saunders. - Az előbb állapodtunk meg róla - még a címet is megbeszéltük - Daniellel. Még csak nem is én forszíroztam a dolgot, ő maga vetette fel.

- Igen, de mi a biztosíték rá, hogy valóban meg is fog születni a cikk? Szerintem is nagyon jó lenne, de akár a végtelenségig halogathatja.

- Miért tenné?

- Nem tudom. Valamiért nagyon fontos a számára, hogy a dolog titokban maradjon - válaszolta Wingate. - Egyelőre nem akarja a cikket, utána pedig, ha már elvégezte, amit akar, könnyen letagadhatja, hogy bármi köze van hozzánk. Akkor pedig egyetlen folyóirat sem lesz hajlandó közölni a cikket.

- Igazad van - értett egyet Saunders.

A két férfi szótlanul nézte egymást, közben fentről egy ereszkedő repülőgép robaja hallatszott. A klinika a nassaui nemzetközi repülőtér mellett épült fel, csenevész fűvel, kis bokrokkal benőtt pusztaságban, mivel a maradék pénzükből csak ott tudtak megfelelő nagyságú területet vásárolni, és azt be is keríteni.

- Szerinted igaz, amit a torinói lepelről mondott? - kérdezte Saunders, miután a repülőgép elhaladt fölöttük.

- Azt sem tudom - válaszolta Wingate. - Elég hajmeresztőnek tűnik az ötlet.

- Szerintem nagyon izgalmas.

- Ne érts félre! Én is érdekesnek találom, és biztosan remek tudományos cikket, szenzációs újsághírt lehet kanyarítani belőle, de ha az egészet összeadod, a titkolózást is, akkor gyanúsnak tűnik a dolog. Elhitted például, amit arra a kérdésre mondott, hogy miért csinálja ezt az egészet?

- Arra gondolsz, hogy meg akar bizonyosodni a HTSR használhatóságáról?

- Igen.

- Nem teljesen, bár az igaz, hogy a Kongresszusban felmerült a HTSR betiltása - mondta Saunders. - Egyébként lehet, hogy jó a megérzésed, és valami nem stimmel a dolog körül. Az árat például gondolkodás nélkül elfogadta, mintha nem számítana neki.

- Ahogy mondod! Fogalmam sem volt, mennyit kérjek, úgyhogy a hasamra ütöttem, és azt hittem, ellenajánlatot tesz. De nem, sőt! Olyan gyorsan elfogadta, hogy akár a dupláját is kérhettem volna.

- Vagyis?

- Szerintem a páciens személye a kulcs - mondta Wingate. - Más magyarázatot elképzelni sem tudok.

- Van ötleted, ki lehet az?

- Nincs. De ha mindenképpen mondanom kellene valakit, első helyen egy családtagra tippelnék. Második lehetőségnek mondanám, hogy egy gazdag, sőt, nagyon gazdag, és esetleg ismert ember az, aki a pénzt adja.

- Gazdag - ismételte meg Saunders, és halvány mosoly jelent meg az arcán. - Akinek talán több milliót is megér egy kúra.

- Pontosan! Azt mondom, maradjunk ennél a teóriánál, mármint a gazdag és híres emberre vonatkozónál, és tegyük fel úgy a kérdést, hogy miért kapjon Daniel Lowell feltehetően milliókat, miközben nekünk csak nyamvadt negyvenezer dollár jut!

- Vagyis meg kell tudnunk, ki az az önkéntes, aki aláveti magát az eljárásnak.

- Reméltem, hogy képes leszel az én szemszögemből nézni a dolgot, de közben féltem is kicsit attól, hogy elragad a hév, és úgy gondolod, önmagában az, hogy együtt dolgozhatunk ezzel az ismert kutatóval, mindent megér.

- Nem! - tiltakozott határozottan Saunders. - Így, hogy nem hozhatjuk nyilvánosságra saját belátásunk szerint a dolgot, semmiképp. Azzal, hogy a laborszemélyzetet visszautasította, még azt is jelezte, hogy nem ismerhetjük meg pontosan az eljárást, amit pedig természetesnek vettem. Ha jelentkezik, mondd meg neki, hogy az is hozzátartozik az ügylethez!

- Örömmel. És a pénz felét előre kérem.

- Figyelmeztesd, hogy később, a HTSR alkalmazásának engedélyezésekor is különleges elbánásra számítunk!

- Jó ötlet! - mondta Wingate. - Majd meglátom, mennyire sikerül újratárgyalni a feltételeket úgy, hogy az összeget nem növelem. A világért sem akarnám elriasztani. Mi volna, ha te pedig utánanéznél a páciensnek? Az ilyesmihez sokkal jobban értesz, mint én.

- Ezt most bóknak veszem.

- Annak is szántam.

- Szólok Kurt Hermann-nak, a biztonsági főnöknek - mondta Saunders, és felállt. - Szereti az ilyen jellegű megbízásokat.

- Figyelmeztesd azt a kirúgott zöldsapkást, vagy mi a fene volt, hogy lehetőség szerint minél kevesebb embert öljön meg! Annyi kiadás és erőfeszítés után ne játsszuk el a szigetiek jóindulatát!

- Nagyon körültekintő és mértékletes - közölte Saunders.

- Az okinavai szajhák, akiket kinyuvasztott, nem hiszem, hogy annak tartották, és Massachusettsben is túl keményen viselkedett. Mindegy, túl vagyunk rajta, fölösleges újból előszedni a dolgot. Elismerem, hogy érti a dolgát - különben nem is alkalmaznám -, de azért szólj neki, hogy legyen diszkrét! Csupán ennyit kérek.

- Meglesz. Azt azonban ne felejtsd el, hogy mivel egyikünk sem mehet vissza az államokba, Kurt nem sokat tud tenni mindaddig, amíg Daniel a csapatával és a pácienssel ide nem ér!

- Nem várok csodát - zárta le a témát Wingate.

Hét

2002. február 22., péntek, 16.45

A La Guardia repülőtérhez közeledő repülőgépről remekül lehetett látni Manhattan felhőkarcolóinak erdejét. Carol Manninget azonban már nem hozta lázba a látvány - volt része benne elégszer -, mint ahogyan az utasok többségét sem. A szalonban ülők az újságokba, hivatalos papírokba temetkeztek, vagy éppen hordozható számítógépükön dolgoztak. A Carollal egy sorban, de a folyosó másik oldalán ülő szenátor is olvasott. A másnapi munkával kapcsolatos iratokat nézte át, amelyeket a repülőtérre indulva ragadott ki Dawn Shackelton kezéből. Rohanniuk kellett, és úgy is éppen csak elérték a gépet.

Butler utasítására Carol délelőtt felhívta O'Rourke bíboros egyik személyi titkárát, hogy délutánra megbeszéljen vele egy találkozót. Hangsúlyoznia kellett, hogy nagyon sürgős a dolog, de tizenöt percnél többet nem vesz igénybe. Maloney atya azt válaszolta, megnézi, mit tehet, ugyanis a bíborosnak már az egész napja be van táblázva, de egy órán belül visszahívta a stábfőnököt, és közölte, hogy egy olasz bíborossal tartott találkozó és a polgármester által adott vacsora között, a fél hattól fél hétig terjedő időszakban a bíboros kész fogadni a szenátort. Carol megköszönte a gyors intézkedést, és megígérte, hogy ott lesznek.

Azok után, hogy rohanva érték el a repülőgépet, és nem tudták, milyen lesz a New York-i délutáni forgalom, Carol csak csodálni tudta Butler higgadtságát. Ő a helyében biztosan nem lett volna képes koncentrálni az idegességtől, a szenátor azonban bár a lapok néha meg-megremegtek a kezében, gyorsan átnézte a titkárnőjétől kapott iratokat, bizonyítva ezzel, hogy gyorsolvasási képességét egy szemernyivel sem csökkentette a betegsége, illetve az elázó huszonnégy óra eseményei.

- Szenátor - szólt hozzá, miután megköszörülte a torkát -, minél többet gondolkodom ezen az ügyön, annál meglepőbbnek tartom, hogy nem volt kíváncsi a véleményemre, holott minden egyébbel kapcsolatban kikéri.

Butler oldalt fordult, és az orrnyergéről lecsúszott vastag keretes szemüvege fölött, homlokát ráncolva, a stábfőnökére nézett. - Carol kedves! - kezdte. Nem kell elmondania a véleményét, mivel, mint tegnap este jeleztem is, már tudom.

- Akkor tisztában van azzal, hogy szerintem ezzel a kezeléssel túl nagy kockázatot vállal.

- Nagyra értékelem a gondoskodását, bármi legyen is az indoka, de elszántam rá magam.

- Engedi, hogy kísérletezzenek magán, de fogalma sincs arról, mi lesz az eredménye - mondta Carol.

- Lehet, hogy nem tudom biztosra az eredményt, azt viszont nagyon is jól, hogy mi lesz a következménye annak, ha nem teszek semmit egyre súlyosbodó, és más módszerekkel nem gyógyítható betegségem ellen - válaszolta a szenátor. - Apám azt prédikálta, hogy az Úr megsegíti azokat, akik megpróbálnak segíteni magukon. Egész életemben küzdöttem, nem riadtam vissza semmilyen nehézségtől, és ezen most sem kívánok változtatni. Nem vagyok hajlandó gyámoltalanul pityeregve megadni magam. Rúgkapálok, harcolok, ameddig csak bírok.

- Mi van, ha a bíboros le akarja beszélni arról, amit tervez?

- Nem valószínű, mivel eszem ágában sincs elmondani neki, mire készülök.

- Akkor mit keresünk nála? - kérdezte majdnem dühösen Carol. - Reméltem, hogy őeminenciája képes lesz jobb belátásra bírni.

- Nem tanácsért megyünk az észak-amerikai katolikusok vezetőjéhez, hanem azért, hogy segítsen megszerezni egy darabot a torinói lepelből - mondta a szenátor.

- Hogyan akar hozzájutni a lepeldarabkához anélkül, hogy elmondaná, miért van rá szüksége? - Butler fölemelte a kezét, mint egy szónok, aki el akarja hallgattatni feltüzelt közönségét. - Elég, kedves Carol! Ha folytatja, a jelenléte inkább teher lesz, mint segítség - mondta, és újból beletemetkezett az irataiba, hogy kihasználja a földet érésig még hátra levő néhány percet.

A gépről hamar sikerült átszállniuk a stábfőnök által rendelt limuzinba, háromnegyed órával később azonban beragadtak egy közlekedési dugóba a Franklin Delano Roosevelt autóúton.

Butler idegesen - aggódott, hogy elkésnek - félrelökte a papírjait, és eloltotta az olvasólámpát, úgyhogy a szedánban sötét lett. - El fogunk késni - mordult fel tökéletes kiejtéssel, szemernyi akcentus nélkül.

- Sajnálom - válaszolta Carol, mintha az ő hibájából keletkezett volna a dugó.

Öt perc várakozás és dühös morgás után azonban a forgalom csodával határos módon megindult. - Köszönet Istennek az ilyen apró szívességekért! - mondta megkönnyebbülten a szenátor.

A 96. utcánál elkanyarodva a sofőr mellékutcákon haladva közelítette meg a belvárost, és pár perccel a találkozóra megadott időszak előtt megérkezett velük a bíborosnak a Madison sugárút és az 50. utca sarkán álló rezidenciája elé. Mielőtt kiszálltak, Butler - mivel egy órán belül indulni akartak vissza a repülőtérre - azt az utasítást adta neki, hogy keringjen a háztömb körül.

Carol életében először járt a bíborosi rezidencián, úgyhogy érdeklődéssel vette szemügyre a felhőkarcolók tövében szerényen meghúzódó kétemeletes, szürke kőből épült, palatetős házat, amely a járdáig húzódott, keskeny előkertje sem volt, hogy enyhítsen megjelenése szigorúságán. Az emeleten néhány ablakba beépített légkondicionáló csúfította el a homlokzatát, a földszinten pedig minden ablakon a vastag rácsok, amelyek miatt inkább börtönre emlékeztetett, mintsem kellemes vagy elegáns lakóhelyre. Csak az egyik ablak mögül kivillanó vertcsipke-függöny enyhített valamennyit az összképen.

Butler fürgén fölment a bejárati lépcsőn, és erőteljesen megrántotta a csengő fényes rézfogantyúját. Nem sokat kellett várniuk; a nehéz ajtót egy magas, sovány, római orrú, rövid, vörös hajú pap nyitotta ki. Fekete öltönyt, ugyancsak fekete, kerek nyakú inget és fehér papi gallért viselt.

- Jó napot, szenátor! - köszönt enyhe főhajtással.

- Magának is, Maloney atya! - válaszolta Butler, miközben beljebb lépett. - Remélem, megfelelő időpontban jöttünk.

- Tökéletesen. Fáradjanak velem! Őeminenciája dolgozószobájába megyünk. Pár percen belül ő is itt lesz.

A dolgozószoba spártai egyszerűséggel berendezett helyiség volt a földszinten. A falon II. János Pál pápa bekeretezett fényképe lógott, az egyik sarokban pedig, karcsú talapzaton a Szűzanya hófehér carrarai márványból készült szobra állt. A keményfa padlón azonban nem volt szőnyeg, és Carol cipősarka hangosan kopogott rajta. Miután beengedte őket, Maloney atya diszkréten hátramaradt, és behúzta mögöttük az ajtót.

- Elég sivár - állapította meg Carol. A bútorzat mindössze egy rövid, öreg bőrkanapéból, hozzáillő székből, imazsámolyból, kis íróasztalból, mögötte egyenes hátú, párnázatlan faszékből állt.

- A bíboros igyekszik elhitetni a látogatóival, hogy nem érdeklik az anyagi világ örömei - mondta Butler, leereszkedve az erősen nyikorgó, bőrrel kárpitozott székre. - Én azonban tudom, hogy nem így van.

Carol egyenes háttal a kerevet szélére ült, és a lábát szorosan összezárva oldalra tette. A szenátor ezzel szemben kényelmesen elhelyezkedett, még a lábát is keresztbe vetette, mintha rokonánál volna, vendégségben.

Nem sokat kellett várniuk, pár pillanattal azután, hogy leültek, főtisztelendő James O'Rourke bíboros lépett be Maloney atyával a nyomában, aki halkan becsukta mögöttük az ajtót. A római katolikus egyház hercege a rangjához illő öltözéket viselte - fekete nadrágja és papi galléros inge fölött ugyancsak fekete reverendát, bíborvörös paszpolozással és gombokkal, fölötte piros köpenyt, a

derekán pedig széles vörös selyemövet. A feje búbját vörös papi sapka fedte, nyakában ékkövekkel sűrűn kirakott ezüstkereszt lógott.

- Szenátor! - üdvözölte a felálló Butlert, és lefelé lógatva előrenyújtotta a kezét. Carol is azonnal felpattant, mihelyt meglátta.

- Eminenciás uram! - válaszolta legszívélyesebb déli hanghordozásával a szenátor, és ahelyett, hogy megcsókolta volna a bíborosi gyűrűt, határozottan kezet fogott a főpappal. - Boldog vagyok, hogy látom. Tudom, mennyire elfoglalt, úgyhogy őszintén hálás vagyok, mert időt szakított rám.

- Hagyja ezt! Már nemegyszer mondtam, hogy öröm számomra, ha látom - mondta a bíboros. - Foglaljon helyet!

Butler engedelmeskedett a felszólításnak, és visszaülve a korábbi laza tartást vette fel.

Carol elvörösödött, bántotta, hogy tudomást sem vettek róla. Arra számított, hogy a főnöke bemutatja a bíborosnak - főleg azután, hogy O'Rourke egy pillanatra kérdőn ránézett -, de miután ez nem történt meg, zavartan visszaült a kerevetre. A bíboros, hogy közelebb legyenek egymáshoz, előhozta az íróasztal mögül az egyenes hátú széket, Maloney atya pedig csöndben megállt az ajtónál.

- Tekintettel arra, hogy kevés az időnk, azt hiszem, az a legjobb, ha egyből a tárgyra térek - kezdte Butler.

- Nincs is jobb a nyílt, egyenes viselkedésnél - válaszolta O'Rourke, és kis kerek sapkáját kopasz feje búbjáról levéve feszesen kihúzta magát.

Carol érdeklődéssel figyelte a két férfit, és olyan érzése támadt, mintha egymás körül óvatosan köröző, de bármelyik pillanatban támadni kész vívókat látna.

- Végtelenül elszomorít, hogy a katolikus egyháznak olyan sok gondja van - folytatta a szenátor. - Ez a most zajló szexbotrány komoly áldozatokkal jár, tekintettel az üggyel kapcsolatban az egyházon belül tapasztalható megosztottságra, és arra a fájdalmas körülményre, hogy idős, beteg ember ül Rómában. Éjszakákat forgolódtam álmatlanul, és próbáltam kitalálni, hogyan, miben segíthetnék.

Carolnak komoly erőfeszítésébe került, hogy ne emelje az égnek a tekintetét. Pontosan tudta ugyanis, mi a véleménye a katolikus egyházról Butlernek. Kongregacionalistaként és fundamentalistaként nem tisztelt semmilyen hierarchikus felépítésű egyházat, és valamennyi közül a római katolikus egyházat tartotta a legrosszabbnak.

- Köszönöm az együttérzését. Engem is hasonló, az Egyesült Államok Kongresszusa miatti aggodalom fogott el a szeptember 11-i események után. Szintén azon törtem a fejem, hogyan segíthetnék.

- Az ön erkölcsi iránymutatása állandó segítséget jelent - mondta Butler.

- Szeretnék még többet tenni - válaszolta a bíboros.

- Komolyan aggaszt, hogy viszonylag kevés eltévelyedő, helytelen magatartást tanúsító pap miatt az egész jótékony, emberbaráti egyházi szervezet súlyos pénzügyi gondokkal kénytelen szembenézni. Egy apró kis szívességért cserében szeretnék egy olyan törvényjavaslatot előterjeszteni, amely korlátozza a jótékonysági szervezeteknek - és a katolikus egyház teljes mértékben annak tekinthető - a tagjaikért viselt kártérítési felelősségét.

Pár másodpercre csend lett a szobában. Azóta, hogy átlépte a küszöböt, Carol először hallotta tisztán az íróasztalon a kis óra tiktakolását és a Madison sugárútról tompán beszűrődő zajt. Kíváncsian figyelte a bíborost, de semmilyen változást nem vett észre az arcán.

- A jelenlegi helyzetben egy ilyen törvény komoly segítséget jelentene - szólalt meg végre O'Rourke.

- Bármilyen szörnyű is a szexuális zaklatás az áldozatoknak, néhány eltévelyedett ember miatt nem büntethetjük mindazokat, akiknek lelki, oktatási és egészségügyi szükségleteit az egyház elégíti ki. Ahogyan anyám mondta sokszor, „kár kidobni a fürdővízzel együtt a gyereket”.

- Mennyi az esélye annak, hogy egy ilyen törvény keresztülmegy a kongresszuson?

- Ha határozottan mögé állok - amit mindenképpen meg akarok tenni -, ötven százaléknál biztosan több. Ami az elnököt illeti, azt hiszem, boldogan aláírja. Mélyen hívő ember, aki szerint nagy szükség van az egyházra, mint a rászorulókat istápoló szervezetre - válaszolta Butler.

- Biztos vagyok benne, hogy a Szentatya igen hálás lesz a segítségéért.

- Az embereket szolgálom - jelentette ki patetikusan a szenátor. - Függetlenül attól, hogy melyik fajhoz tartoznak, és milyen a vallásuk.

- Egy kis szívességet említett - idézte fel korábbi szavait a bíboros.

- Valóban csekélység, igazából anyám emlékének akarok adózni vele. Nem tudom, említettem-e már, hogy mélyen hívő katolikus volt.

- Azt hiszem, nem - válaszolta O'Rourke. Carolnak ismét a két vívó jutott eszébe.

- Dublin mellett született, onnan hozta magával a hitét.

-A fogalmazásából ítélve már megtért a Teremtőhöz.

- Sajnos igen - mondta Butler, és mintha fájdalom szorongatná a torkát, néhány másodpercre elhallgatott. - Régen, kiskölyök koromban.

Carol ismerte a történetet. Egyik este, egy hosszúra nyúlt szenátusi vita után beültek Butlerrel egy bárba a Capitol Hillen, és a szenátor néhány bourbon után annyira bőbeszédű lett, hogy az anyjáról is mesélt. Kilencéves volt, amikor vérmérgezésben meghalt egy nem megfelelő körülmények között elvégzett abortusz után, amelyet azért vállalt, hogy ne kelljen tizedszer is szülnie. A tragikus esetet az tette keserűen ironikussá, hogy a kilencedik szülés közben jelentkezett komplikációk miatt rettegett a tizediktől, azt hitte, hogy az okozza majd a halálát. Butler vaskalapos apja mélységesen felháborodott azon, amit tett, és a család és a gyülekezet előtt egyaránt habzó szájjal ordítozta, hogy a bűnös nőszemély örök időkig a pokol tüzében fog égni.

- Akarja, hogy misét mutassak be a lelki üdvéért? - kérdezte a bíboros.

- Hálás lennék érte, de igazából nem arra gondoltam - válaszolta a szenátor. - Máig pontosan emlékszem rá, hogy gyakran a térdére vett, és gyönyörű dolgokat mesélt az egyházról. Különösen megragadta a fantáziámat mindaz, amit a csodálatos torinói lepelről mondott, amely különösen közel állt a szívéhez.

A beszélgetés kezdete óta először a bíboros arckifejezése megváltozott. A változás nagyon kicsi volt, de eltéveszthetetlenül jelezte Carolnak, hogy James O'Rourke alaposan meglepődött.

- A lepel valóban kivételes, a legszentebbek közé tartozó relikvia - mondta a főpap.

- Magam is úgy gondolom.

- Nem hivatalosan ugyan, de a Szentatya is kijelentette, hogy meggyőződése szerint Jézus Krisztus szemfedője.

- Örülök, hogy ezek szerint anyám hite megalapozott volt - válaszolta Butler. - Mivel olyan fontosnak tartotta, az elmúlt években magam is elég sokat foglalkoztam a lepellel. Tudom, hogy többször mintát vettek belőle, és egy részüket különböző teszteknek vetették alá, másokat nem. Az is tudomásomra jutott, hogy a nem használt mintákat a szénizotópos kormeghatározás után az egyház visszakérte. Pontosan ez az, amihez a kérésem kapcsolódik. Egy apró - Butler a hüvelyk- és mutatóujját majdnem összeérintve mutatta is, mekkora -, egészen apró mintát kérnék, olyat, amely a lepel vérfoltos részéről származik.

A bíboros nem válaszolt rögtön, előbb hátradőlt, és gyors pillantást váltott Maloney atyával. - Meglehetősen szokatlan kérés - mondta aztán. - Az egyház álláspontja teljesen egyértelmű: a leplen semmilyen tudományos kísérlet nem végezhető azokon kívül, amelyek a konzerválását biztosítják.

- Nem akarom kísérletnek alávetni - jelentette ki határozottan Butler.

- Akkor miért van szüksége erre az apró, egészen apró mintára?

- Anyám miatt - felelte komoly, őszintének látszó arccal a szenátor. - Legközelebb, ha meglátogatom, szeretném beletenni a hamvait tartalmazó urnába. Ott áll a kandallópárkányon, apámé mellett, a drága, öreg szülői házban.

Carolnak kedve lett volna harsányan nevetni azon, hogy milyen folyékonyan képes hazudni Butler. Szerencsétlen anyjáról mesélve a szenátor ugyanis azt is elmondta, hogy apja nem engedte a templom mellett eltemetni, ezért a „bűnös, megátalkodott nőszemély" a szegények temetőjébe került, jeltelen sírba.

- Hiszem, hogy ha lehetne még egy kívánsága - folytatta a szenátor -, ez volna az, így kívánná halhatatlan lelkét a mennyországba juttatni.

O'Rourke bíboros Maloney atyára nézett. - Nem tudok ezekről a visszakért mintákról. Maga igen?

- Én sem, főméltóságú uram - válaszolta Maloney. - De utánuk nézhetek. Manfredi érsek urat, akit ön jól ismer, beiktatták Torinóban, és Monsignor Garibaldi, akit én ismerek, vele van.

A bíboros Butlerhez fordult: - Néhány szövetszál is elég?

- Tökéletesen! - válaszolta a szenátor. - Szeretném azonban minél előbb megkapni őket, mivel úgy tervezem, hogy a közeljövőben hazautazom.

- Feltéve, hogy sikerül megszerezni a szóban forgó kis szövetmintát, hogyan juttathatjuk el Önhöz?

- Mihelyt hazatérek, azonnal intézkedem, hogy valaki elmenjen érte Torinóba. Ilyen küldeményt sem állami postára, sem magán csomagküldő szolgálatra nem szívesen bíznék.

- Meglátjuk, mit tehetünk - mondta O'Rourke bíboros, és rögtön felállt. - Remélem, hamar be fogja terjeszteni a törvényjavaslatot, amelyet említett.

Butler ugyancsak felállt. - Már hétfőn délelőtt, eminenciás uram, feltéve, hogy kedvező hírt hallok addig.

A bíboros számára a lépcső komoly megpróbáltatást jelentett, és lassan, sűrűn megállva vette a fokokat. A teljes főpapi dísznek az volt a hátránya, hogy nagyon melegített, és nehezen tudott felkapaszkodni az emeleti magánlakosztályába. Maloney atya szorosan a nyomában haladt, és valahányszor O'Rourke megállt, ő is mozdulatlanná merevedett.

Egyik kezével a korlátot markolva, a másikkal rátámaszkodott a térdére, és zihálva előredőlt. Az épületben volt ugyan lift, de önsanyargatásként nem használta.

- Tudok segíteni, főtisztelendő uram? - kérdezte aggódva Maloney atya.

- Köszönöm, Michael - válaszolta a bíboros. - Muszáj edzenem magam, hogy bírjam a megpróbáltatásokat, és végig tudjam enni a vacsorát a polgármesterrel.

- Mit kíván, mikor lépjek kapcsolatba Torinóval?

- Rögtön éjfél után. Hat óra az időkülönbség, úgyhogy épp a reggeli mise előtt lesznek.

- Ha szabad ezt mondanom, a szenátor kérése eléggé meglepő - jegyezte meg Maloney.

- Valóban az. Meglepő és érdekes! Ha igaz, amit a mintákról mondott - nagyon meglepődnék, ha kiderülne, hogy rosszak az értesülései -, könnyen teljesíteni lehet a kérését, mivel nem kell megbolygatni miatta a leplet. Ezzel együtt, ha beszél Torinóval, jelezze, hogy az ügyet titokban kell tartani. Semmilyen dokumentum, írásos nyom nem maradhat, sőt, nem is születhet róla. Világos?

- Tökéletesen. Szabad megkérdeznem, hogy fenntartásai vannak a szenátor indokaival kapcsolatban?

- Ez az egyetlen igazi gondom - mondta a bíboros, és mély lélegzetet véve óvatosan tovább indult. - Butler remekül tud alkudni. Abban biztos vagyok, hogy ő maga semmilyen jogosulatlan kísérletnek nem akarja alávetni a lepelből vett mintát, abban azonban nem, hogy nem áll-e kapcsolatban valakivel, akinek nincsenek az övéhez hasonló skrupulusai. A Szentatya teljesen egyértelműen kijelentette, hogy a leplet semmilyen tudományos kísérletnek nem szabad alávetni, és én ezzel tökéletesen egyetértek. Ugyanakkor hiszem, hogy az egyház gazdasági csődjének elkerülése érdekében nyugodt szívvel fel lehet áldozni néhány szövetszálat. Egyetért velem, atya?

- A legteljesebb mértékben! - válaszolta lelkesen Maloney.

A lépcső tetejére értek, és a bíboros újból megállt erőt gyűjteni, lecsillapítani a zihálását.

- Biztos benne, eminenciás uram, hogy a szenátor ígéretéhez híven előterjeszti a törvényt, amelyről beszélt?

- Tökéletesen - felelte pillanatnyi habozás nélkül a bíboros. - Jó vele üzletet kötni, mindig teljesíti, amit ígér. Kulcsfontosságú szerepe volt például abban a programban, amely lehetővé tette az egyházközségi iskolák fennmaradását. Cserébe elintéztem, hogy a legutóbbi újraválasztásakor megkapja a katolikus szavazatokat. Tiszta ügylet volt, mind a ketten nyertünk rajta. Ez a mostani viszont nem teljesen tiszta, következésképp, ha úgy tetszik, biztosítékképpen, azt szeretném, ha elutazna Torinóba, megnézni, ki veszi át a mintát. Így talán elejét vehetjük minden nemkívánatos fejleménynek.

- Boldogan, eminenciás uram! Örömtelibb feladatot el se tudok képzelni!

- Maloney atya! - csattant fel a bíboros. - Ez komoly megbízatás, és nem arra való, hogy magának élvezetet okozzon. Elvárom, hogy teljes odaadással és diszkrécióval teljesítse.

- Természetesen, eminenciás uram! Magam is így gondoltam.

Nyolc

2002. február 22., péntek, 19.25

- Úristen! - kiáltott fel Stephanie hangosan, miután rápillantott az órájára. Már majdnem fél nyolc volt! Elképesztő, hogy szalad az idő, ha az ember figyelmét leköti valami, gondolta, és az ő esetében ez tökéletesen igaz volt, mivel egész délután másra sem tudott gondolni, csak arra, amivel éppen foglalkozott. Először a könyvesbolt varázsolta el, amelyben több könyvet is talált a torinói lepelről, majd mindaz, amit a számítógépe előtt ülve megtudott.

Hat óra előtt pár perccel ért vissza az akkor már üres irodába. Gondolván, hogy Daniel hazament, leült a laboratóriumban az asztalához, és az internet és néhány régi újság segítségével utánanézett annak, mi történt nem egészen egy évvel korábban a Wingate Klinikával. Amit megtudott, igen figyelemreméltó, és tulajdonképpen zavaró volt.

Miután végzett, tokjába bújtatta a laptopot, kabátot vett, és felkapta a könyvesbolti szerzeményeit tartalmazó műanyag szatyrot. A labor ajtajához érve leoltotta a villanyt, úgyhogy sötétben kellett átkelnie a recepción. Az utcára érve a Kendall tér felé indult. Pár lépés után le kellett hajtania a fejét, mert a metsző, éles szél az arcába vágott; a New Englandi klímára jellemző módon pár óra elegendő volt, hogy az idő alapvetően megváltozzon. Amíg a laboratóriumban volt, a szél nyugatiról északira fordult, és a hőmérséklet több mint tíz fokot zuhanva, fagypont alá süllyedt. Ráadásul az északi szél apró szemű havat is hozott, amely porcukor módjára vékony, de egyenletes rétegben terítette be a várost.

A Kendall téren Stephanie felszállt a metró vörös vonalának egyik szerelvényére, és az egyetemista éveiből ismerős Harvard térre ment, amely a rossz idő ellenére tele volt diákokkal és az általuk gerjesztett bohém hangulattól odacsábított alakokkal. Még egy utcai zenész is akadt közöttük, aki a zord körülményekkel bátran dacolva játszotta nem túl változatos melódiáit.

Stephanie az Eliot tér felé indult tovább. Ahogy azon túljutott és rátért a Brattle utcára, a fények hamar elhalványultak, és a zaj is gyorsan elhalkult mögötte. Elhaladt a Radcliffe College egyik része és a híres Longfellow-ház mellett, de egyik sem hatott rá különösebben - mindkettőt régről ismerte, hozzájuk szokott -, gondolatai az előző három és fél órában megismert dolgok körül kavarogtak. Minél előbb meg akarta osztani őket Daniellel, és közben nagyon érdekelte, hogy Lowell mit tudott meg.

- Megjöttem! - kiáltotta, a fenekével lökve be maga után az ajtót, és a könyvekkel teli szatyrot és a laptopot az előszobai kis asztalra téve, gyorsan kibújt a kabátjából.

- Van itt valaki?! - kérdezte a gardrób előtt állva, és mivel választ nem kapott, már éppen kiáltani akart ismét, amikor váratlanul felbukkant Daniel. Hirtelen megjelenésével úgy megijesztette Stephanie-t, hogy az halkan felsikoltott.

- Jézusom! Többször ne csinálj ilyet! - mondta, felocsúdva az ijedségből.

- Miért nem telefonáltál? Már azon gondolkodtam, hogy felhívom a rendőrséget.

- Ugyan már! Tudod, hogy ha beszabadulok egy könyvesboltba, egyhamar nem vagyok képes otthagyni - válaszolta Stephanie. - Ráadásul most kettőben is voltam, és annyi érdekes könyvet találtam, hogy alig tudtam eldönteni, melyiket vegyem meg. Utána pedig az irodában belefeledkeztem az internetbe.

- Miért kapcsoltad ki a mobilodat? Vagy egy tucatszor próbáltalak hívni, de hiába.

- Könyvesboltban voltam, utána pedig egyszerűen nem jutott eszembe. Hé! Sajnálom, hogy megijesztettelek. Rendben? De most már itthon vagyok, épen, egészségesen. Mit főztél vacsorára?

- Nagyon vicces! - morgott Daniel.

- Lazíts! - biztatta Stephanie, játékosan megrángatva az inge ujját. - Nagyon szép tőled, hogy ennyire aggódsz értem, de rettenetesen éhes vagyok, és biztosan te is. Mi volna, ha elmennénk vacsorázni? Gyorsan lezuhanyozom, addig hívd fel a Rialtót! Igaz, hogy péntek este van, de mire odaérünk, biztosan lesz üres asztal.

- Rendben - egyezett bele Daniel olyan hangon, mintha valami komoly dologról lett volna szó.

Tíz perc híján fél tíz volt, mire az étterembe értek, és ahogy azt Stephanie gyanította, több üres asztalt is találtak. Mivel mindketten nagyon éhesek voltak, leülés után azonnal kezükbe vették

az étlapot, és hamar eldöntötték, mit egyenek. Kérésükre a pincér a rendelés felvétele után azonnal kivitte nekik a bort, az ásványvizet, hozzá vajat és kis meleg cipókat, hogy a főétel megérkezéséig legyen mit harapniuk.

Stephanie kényelmesen hátradőlve megvárta, hogy a pincér távozzon, aztán megkérdezte: - Ki kezdi?

- Én - válaszolta Daniel. - Nem sokat tudok mondani, de az legalább biztató. Felhívtam a Wingate Klinikát, amely úgy tűnik, jól felszerelt, és készséggel áll a rendelkezésünkre. Még az árban is megállapodtunk: negyvenezer dollár.

- Ez igen! - mondta Stephanie, és halkan füttyentett hozzá.

- Tudom, hogy sok, de nem akartam alkudni. Mielőtt az ár szóba került, megmondtam nekik, hogy nem használhatják fel reklámozásra az ottlétünket, és egy darabig úgy tűnt, nemet fognak mondani. Szerencsére meggondolták magukat, és elfogadták a feltételt.

- Végül is nem a mi pénzünk, ráadásul van belőle elég. Mi a helyzet a petesejtekkel?

- Ez a legjobb hír. Közölték, hogy annyit tudnak adni, amennyit akarunk.

- Mikor?

- Amikor akarjuk.

- A mindenit! - csodálkozott Stephanie. - Az ember óhatatlanul kíváncsi lesz, vajon honnan...

- Ne firtassuk! - vágott közbe Daniel. - Örüljünk neki, hogy van elég!

- Az idegsebész?

- Azzal sem lesz gond. Akad belőlük jó néhány a szigeten, és mind állást keres.

- Biztatóan hangzik.

- Szerintem is.

- Az én híreim csak részben jók, részben viszont rosszak. Mivel kezdjem?

- Mennyire rossz a rossz? - kérdezte Daniel.

- Minden relatív. Annyira nem rossz, hogy lehetetlenné tegye, amit elterveztünk, annyira azonban igen, hogy óvatosak legyünk.

- Akkor kezdd azzal! Essünk túl rajta minél előbb!

- A Wingate Klinika vezetői rosszabbak annál, mint amire emlékeztem - mondta Stephanie. - Kivel beszéltél közülük?

- A két főnökkel: Spencer Wingate-tel, és a helyettesével, Paul Saundersszel. Két bohóc! Képzeld el, tudományos folyóiratot adnak ki, amelyet ők maguk írnak és szerkesztenek!

- Úgy érted, hogy nincs szerkesztőbizottsága, amely eldönti, mi jelenjen meg benne?

- Így értettem abból, amit mondtak.

- Nevetséges. De még ha csak bohócok lennének! Sajnos, sokkal rosszabbak. Átnéztem néhány újság, főleg a *The Boston Globe* régi példányait, hogy megtudjam, mi történt tavaly májusban, amikor a klinikát hirtelen a Bahamákra költöztették. Emlékszel, tegnap Washingtonban említettem, hogy kapcsolatba hozták őket két harvardi diáklány eltűnésével? Mint kiderült, ennél sokkal többről volt szó. A lányokat érdekelte, mi lett a sorsuk a petesejteknek, amelyeket fizetség ellenében levettek tőlük. Álnéven munkát vállaltak a klinikán, szaglászni kezdtek, és sokkal többet találtak, mint amire számítottak. Illegálisan kivett női petefészkeket, amelyeket klónozási kísérletekhez használtak.

- Jóságos isten! Miért nem állították bíróság elé Wingate-et és a többieket?

- Mert hiányoztak a bizonyítékok, és az ügyvédeik remekül végezték a munkájukat! Nyilván megvolt a jól átgondolt evakuálási tervük, amelybe a klinika teljes megsemmisítése is beletartozott. Miután helikopterrel elmenekültek, az intézmény porig égett, úgyhogy még csak letartóztatási parancsot sem lehetett kiadni ellenük. Az egészben az a legszebb, hogy mivel nem emeltek vádat ellenük, a biztosítási díjat is felvehették.

- Szerinted mi következik ebből? - kérdezte Daniel.

- Az, hogy ezek az emberek a legenyhébb esetben is gyanúsak, és amennyire csak lehetséges, korlátoznunk kell az érintkezést velük - válaszolta Stephanie. - Azok után, amiket olvastam, pontosan tudni szeretném, honnan származnak a tőlük kapott petesejtek.

- Nem tartom jó ötletnek. Már megbeszéltük, hogy etikai téren nem lehetünk nagyon finnyásak, az olyan luxus, amelyet nem engedhetünk meg magunknak, ha életben akarjuk tartani a CURE-

t, és megmenteni a HTSR-t. Ha nagyon rájuk mászunk, és sokat faggatózunk, az gondot okozhat, márpedig nem szeretném eljátszani a lehetőséget, hogy használjuk az eszközeiket, és mindent, amit nyújtani tudnak. Ahogy mondtam, erősen megcsappant a lelkesedésük, miután közöltem, hogy a jelenlétünket nem használhatják fel reklámcélra.

Stephanie a szalvétájával babrálva alaposan átgondolta mindazt, amit Daniel mondott. Egy csöppet sem tetszett neki az ötlet, hogy együtt kell működniük a Wingate Klinikával, ugyanakkor belátta, hogy az idő szorítása miatt nincs más választásuk, ráadásul Danielnek abban is igaza volt, hogy Butler kezelésének vállalásával már áthágtak egy szigorú etikai normát.

- Nos? El tudod ezt fogadni?

- Azt hiszem, igen - válaszolta komoran Stephanie. - Elvégezzük, amit vállaltunk, és már ott sem vagyunk.

- Én is így gondoltam. Akkor ezt megbeszéltük. Mehetünk tovább. Mi a jó hír?

- Az a torinói lepellel kapcsolatos.

- Hallgatlak.

- Délután, mielőtt elindultam a könyvesboltba, azt mondtam, hogy a lepel története érdekesebb, mint gondoltam. Kiderült, hogy ennél visszafogottabban nem is fogalmazhattam volna.

- Hogyhogy?

- Most ott tartok, hogy azt mondom, Butler nem is olyan bolond, mint hittük, mert nagy a valószínűsége, hogy a lepel valódi. Tudod, mennyire szkeptikus vagyok az ilyen dolgokkal kapcsolatban, és mégis!

- Majdnem annyira, mint én - válaszolta bólogatva Daniel.

- Már a boltban elkezdtem olvasni a könyvet, alig bírtam abbahagyni. Egy oxfordi kutató, Ian Wilson írta - magyarázta Stephanie. - Remélem, hogy holnap, az internetnek hála, újabb könyveket is kapok.

Nem tudta folytatni, mert megérkezett az étel. Türelmetlenül várták mindketten, hogy a pincér feltálalja.

- Rendben van, sikerült felcsigáznod - mondta Daniel, miután újra kettesben maradtak. - Halljuk a lényegét meglepő felfedezésednek!

- Azzal a megnyugtató tudattal kezdtem hozzá az olvasáshoz, hogy a leplen szénizotópos kormeghatározást végeztek, és egymástól függetlenül három laboratórium is azt állapította meg, hogy a tizenharmadik században keletkezett, abban a korban, amikor váratlanul felbukkant és széles körben ismertté vált. Ismerve a szénizotópos kormeghatározás pontosságát, kizártnak tartottam, hogy bármi megingassa a hamisítvány voltába vetett hitemet, de mégis ez történt, mégpedig nagyon hamar, mindjárt az olvasás elején. Ha ugyanis a lepel hamisítvány, akkor olyan valaki készítette, akinek a zsenialitása messze felülmúlja még Leonardo da Vinciét is.

- Miért? Ha lehet, fejtsd ki egy kicsit bővebben! - kérte két falat között Daniel.

- Kezdjük ott, hogy a hamisítónak ismernie kellett volna a perspektívaábrázolás, a rövidítés szabályait, amelyek akkoriban még felfedezésre vártak a képzőművészetben - magyarázta Stephanie. - A leplen látható alak lába meg van hajlítva, a feje is előreáll, nyilván a hullamerevség eredményeként.

- Ez így, önmagában nem igazán meggyőző - válaszolta Daniel.

- Rendben van. Menjünk tovább! A hamisítónak a keresztre feszítés rómaiak által alkalmazott módját is pontosan ismernie kellett. Az ugyanis egészen más volt, mint ami a korabeli leírásokban szerepelt. Az elítéltnek nem a tenyerét szögezték a keresztrúdhoz, mert az nem bírta volna el a súlyát, hanem a csuklóját. A töviskorona pedig nem karika volt, sokkal inkább sapkára hasonlított.

Daniel nem szólt, csak bólintott párszor.

- Aztán - folytatta Stephanie -, a kép olyan, mintha először a vérfoltokat vitték volna fel a lepelre, és utánuk került volna oda az alak, ami teljesen valószínűtlen. Bármelyik művész fordítva csinálta volna, előbb az alakot rajzolja meg - legalább a körvonalait -, és csak aztán kezd a vérfoltokhoz.

- Érdekes körülmény, de ugyanabba a kategóriába sorolom, mint a perspektívaábrázolást - válaszolta Daniel.

- Menjünk tovább! 1979-ben, amikor az Egyesült Államokból, Olaszországból és Svájcból érkezett tudósok egész csapata öt napon keresztül vizsgálta a leplet, egyhangúlag azt állapították

meg, hogy az emberalakot nem ráfestették. A szöveten nincsenek ecsetvonások, a kép csak a felszínén látszik, és beszívódás nem fedezhető fel a szálakon, ami azt jelenti, hogy az elkészítéséhez nem használtak folyadékot. Az egyetlen magyarázat a keletkezésére az, hogy valamilyen oxidációs folyamat ment végbe a szövetszálak felszínén, mintha oxigén jelenlétében heves fényvillanásnak, vagy más erős, elektromágneses sugárzásnak lettek volna kitéve. Természetesen a dolognak ez a része már csak spekuláció.

- Rendben van. Elismerem, hogy ezek már nyomós érvek - mondta Daniel.

- Van több is - figyelmeztette Stephanie. - A leplet 1979-ben megvizsgáló amerikai tudósok egy részét a NASA küldte, és ők az akkori idők legfejlettebb vizsgálati eszközeit alkalmazták, egyebek mellett egy VP-8 jelű képelemzőt is. Analóg berendezés volt, amelyet azért fejlesztettek ki, hogy a Hold és a Mars felszínéről készült digitális felvételeket háromdimenziós ábrázolásokká alakítsanak át vele. Mindenki meglepődésére a próba remekül sikerült, mivel a leplen lévő kép intenzitása mindenhol egyenesen arányos azzal, hogy a letakart test adott része milyen messze volt a szövettől. Összefoglalva, nem akármilyen hamisítónak kellett lennie annak, aki a tizenharmadik században mindezt számba tudta venni.

- Elfogadom - mondta komolyan, a fejét csóválva Daniel.

- Hadd mondjak még valamit! Pollenkutatásra szakosodott biológusok megállapították, hogy a leplen olyan virágpor található, amely csak Izraelből és Törökországból származhat, ami azt jelenti, hogy a hamisító nemcsak találékony volt, hanem nagyon gazdag is, mert különben nem tudta volna beszerezni.

- Hogy lehet az, hogy a szénizotópos kormeghatározás ekkorát tévedett?

- Jó kérdés - ismerte el Stephanie, és gyorsan megrágva lenyelt egy falatot, hogy folytatni tudja. - Senki sem tudja biztosan. Volt olyan feltevés, hogy a régi szöveteken tenyészik egy bizonyos baktérium, amely átlátszó, lakkszerű bevonatot termel, és az eltorzítja az eredményt. Hogy mennyire nem egyedi esetről van szó, az is bizonyítja, hogy az egyiptomi múmiákon talált, és más módon pontosan keltezhető vásznak kormeghatározásánál is adódtak problémák. Egy orosz tudós még azt is felvetette, hogy a tizenhatodik században a leplet megperzselő tűz torzította el az eredményt, de ebben nem hiszek, és ő sem magyarázta meg pontosan, hogyan torzíthatott rajta akkorát, hogy ezer évnél nagyobb legyen a tévedés.

- Mit mondanak a történészek? - kérdezte Daniel. - Ha a lepel valódi, hogyan lehetséges az, hogy nem történik róla említés egészen a tizenharmadik századig, amikor váratlanul felbukkan Franciaországban?

- Ez is jó kérdés - mondta Stephanie. - Ian Wilson szerint a lepel azonos a híres bizánci relikviával, az úgynevezett edesszai vászonnal. Azt több mint háromszáz éven keresztül őrizték Bizáncban, és 1204-ben tűnt el, amikor a keresztesek feldúlták a várost.

- Van bármilyen dokumentált bizonyíték arra, hogy a lepel és az edesszai vászon egy és ugyanaz? - kérdezte Daniel.

- Odáig nem jutottam az olvasásban, hogy tudjam, de azt hiszem, igen - válaszolta Stephanie. - Wilson hivatkozik egy francia szemtanúra, aki látta a relikviát, és azt mondja, hogy Jézus életnagyságú képe van rajta, márpedig ez a leírás úgy hangzik, mintha a torinói lepelről szólna.

- Most már értem, mitől lettél annyira lelkes. Amit elmondtál, valóban nagyon érdekes. De visszatérve a tudományhoz, ha az ábrázolás nem festmény, akkor micsoda? Mit mondanak a legújabb elméletek?

- Ez a legérdekesebb az egészben. Nincs új elmélet, nincs semmilyen friss magyarázat - válaszolta Stephanie.

- Vizsgálták tudósok 1979 óta a leplet?

- Sokszor.

- És nincs újabb elmélet az eredetére vonatkozóan?

- Olyan nincs, amely kiállta a próbát. Természetesen léteznek különböző elméletek, többek között olyan elképzelés is, hogy valamilyen különös sugárzás... - Stephanie hangja fokozatosan elhalkult, és a mondat befejezetlenül maradt.

- Álljon meg a menet! - emelte fel a hangját Daniel. - Csak nem valamilyen isteni, vagy természetfölötti beavatkozásról szóló badarságot akarsz megetetni velem?

Stephanie anélkül, hogy válaszolt volna, tenyérrel fölfelé enyhén széttárta a karját, és kedvesen mosolygott.

- Az a gyanúm, hogy bolondot akarsz csinálni belőlem - mondta Daniel.

- Szó sincs róla! Csupán hagyom, hogy előállj a saját elméleteddel.

- Én?!

Stephanie némán bólintott.

- Ahhoz, hogy bármit mondjak, ismernem kellene minden adatot. Feltételezem, hogy akik a leplet vizsgálták, elektronmikroszkóptól a színképelemzőn át az ibolyántúli sugarakig mindent bevetettek, és bonyolult vegyelemzéseket is végeztek.

- Igen, és még sokkal többet. - Stephanie, kihívó mosollyal az arcán, kényelmesen hátradőlt. - És mégis, máig nincs általánosan elfogadott elmélet arra vonatkozóan, hogy hogyan keletkezett a kép. A találós kérdés továbbra is megválaszolatlan. Próbálkozz! Hátha neked sikerül megfejtened! Nem jut eszedbe semmi annak alapján, amit elmondtam?

- Te olvastál össze annyi mindent. Neked kellene, hogy legyen valamilyen ötleted - tért ki az egyenes válasz elől Daniel.

- Van is!

- Elmondanád, mi az?

- Kezdek afelé hajlani, hogy tényleg isteni eredetről van szó. A következőre gondolok: ha a vászon valóban Jézus Krisztus halotti leple, és Jézus tényleg feltámadt, vagyis anyagiból anyagtalanná vált, és feltételezve, hogy az egész egy pillanat alatt játszódott le, akkor a lepel ki volt téve a dematerializációs energiának. Az volt az az energiafelvillanás, amely létrehozta a képet.

- Mi az ördög az a dematerializációs energia? - kérdezte már-már elkeseredett hangon Daniel.

- Igazából magam sem tudom - vallotta be Stephanie -, de a nevéből ítélve az az energia kell hogy legyen, amely az anyagtalanná válás során felszabadul. Gondolj a gyors elemi bomlás során felszabaduló energiára! Abból van az atombomba.

- Ugye nem kell, hogy figyelmeztesselek rá, mennyire tudománytalanok az érveid? - kérdezte Daniel. -A leplen lévő képre hivatkozva akarod igazolni a dematerializáció létét, hogy aztán a dematerializációval magyarázd meg, hogyan jött létre a lepel.

- Lehet, hogy nem hangzik túl tudományosan, amit mondok, de számomra van értelme - jeleztette ki Stephanie. - És Ian Wilson számára is, aki szerint a lepel tulajdonképpen Krisztus feltámadásáról készült pillanatfelvétel.

- Hát, ha egyébről nem is, arról mindenképp meggyőztél, hogy érdemes belenéznem abba a könyvbe.

- Majd ha befejeztem! - mondta tettetett szigorral Stephanie.

- Mindannak alapján, amit olvastál, mi a véleményed arról, hogy Butlert a lepelről vett vérrel kezeljük?

- Száznyolcvan fokos fordulatot tettem, és teljes erőből mellette vagyok. Arra gondolok, hogy miért ne használnánk fel minden segítséget, akár isteni eredetűt is annak érdekében, hogy sikerüljön, amire vállalkoztunk? És ahogy még Washingtonban mondtad, a lepelről vett vér használata izgalmas kihívás, ráadásul a világ legragyogóbb placebója.

Daniel fölemelte a kezét, és a teljes egyetértés jeleként az asztal fölött összeütötték a tenyerüket.

- Desszertet?

- Nem kérek, de ha te igen, akkor iszom egy koffeinmentes kávét - válaszolta Stephanie.

- Én sem kívánom - mondta a fejét rázva Daniel. - Menjünk haza! Kíváncsi vagyok, jött-e üzenet a befektetőktől - magyarázta, és intett a pincérnek, hogy viheti a számlát.

- Engem most elsősorban Butler érdekel. Miközben a lepelről olvastam, egyre biztosabb lettem abban, hogy a minta megszerzéséhez szükségünk lesz a segítségére. Saját erőnkből egész biztos, hogy nem sikerül. Az egyház hermetikusan lezárt, argonnal teli tartályba tetette a leplet, és lehetetlen hozzáférni. Az illetékesek egyértelműen kijelentették azt is, hogy nincs több kísérletezés, tudományos próba. A szénizotópos kormeghatározás kudarca után érthető, hogy elővigyázatosak.

- Végeztek vérelemzést? - kérdezte Daniel.

- Persze! Megállapították, hogy a leplen AB csoportba tartozó vér van, amely sokkal elterjedtebb volt az ősi Közel-Keleten, mint most.

- DNS-vizsgálatot?

- Azt is - felelte Stephanie. - Különböző génrészeket különítettek el, köztük bétaglobulint is a 11. kromoszómából, sőt amelogén Y t az Y kromoszómából.

- Remek! Csak egy mintát kell szereznünk, utána már pofonegyszerű lesz kiszedni belőle azokat a részeket, amelyekre szükségünk van a HTSR-hez.

- Jó volna gyorsan túlesni rajta, mielőtt Butler állapotának a romlása úgy felgyorsul, hogy már nem tudunk mit kezdeni vele.

- Tudom - mondta Daniel, és a hitelkártyáját elrakva aláírta a pincér által eléje tett számlát. - A következő pár napban muszáj lesz Torinóba mennünk, úgyhogy Butler jól teszi, ha gyorsan intézkedik! Ha megvan a minta, Londonon keresztül, a British Airwaysszel egyből Nassauba vihetjük. Mielőtt megérkeztél, utánanéztem a repülőjáratoknak.

- Nem itt, a saját laborunkban végezzük a sejtkezelést?

- Sajnos, nem lehet. A petesejtek ott vannak, és nem akarom megkockáztatni, hogy ide küldessem őket. Bízzunk benne, hogy a klinika laboratóriuma olyan remek, amilyennek Wingate mondja, mivel mindent ott kell csinálnunk.

- Ami azt jelenti, hogy pár napon belül elutazunk, és legalább egy hónapig távol leszünk - összegezte az elhangzottakat Stephanie.

- Pontosan. Csak nincs valamilyen gond?

- Dehogy! Nem rossz ilyenkor egy hónapot Nassauban tölteni. Amit idehaza kell, azt Peter is el tudja végezni. Nekem azonban holnap vagy vasárnap haza kell mennem, hogy megnézzem anyát. Tudod, hogy rossz állapotban van.

- Minél előbb, annál jobb - válaszolta Daniel. - Ha Butler szól, hogy megvan a minta, azonnal indulnunk kell.

Kilenc

2002. február 23., szombat, 14.45

A San Franciscó-i befektetőkkel folytatott újabb telefonbeszélgetés után helyére rakva a telefonkagylót, Daniel úgy érezte, pontos elképzelése van a mániás depresszióról. Közvetlenül a hívás előtt írta le az előtte heverő jegyzettömbre a következő egy-másfél hónap programját, és olyan jó kedve volt, hogy madarat lehetett volna fogatni vele. Miután Stephanie is lelkesen magáévá tette az ötletet, hogy Butlert a torinói lepelből vett vérminta felhasználásával kezeljék, a dolgok kezdtek helyre rázódni. Délelőtt a védelmüket szolgáló nyilatkozatot is megszövegezték, és e-mailen elküldték a szenátornak azzal, hogy nyomtassa ki, Carol Manning mint tanú - ellenjegyzése mellett írja alá, és faxolja vissza nekik.

Miután Stephanie visszavonult a laboratóriumba, hogy ellenőrizze Butler sejttenyészetét, Daniel meggyőzte magát arról, hogy nyugodtan felhívhatja a befektetőket, és megkérdezheti, mikor utalják át a megbeszélt összeg második részletét. A tárgyalás azonban nem úgy alakult, ahogyan szerette volna. A csoport vezetője - egy bankár - azzal a figyelmeztetéssel zárta le a témát, hogy legközelebb akkor telefonáljon, ha írásos bizonyítéka lesz arra, hogy a HTSR-t nem fogják betiltani. A félreértések elkerülése végett azt is hozzátette, hogy a közelmúlt eseményeire való tekintettel semmiféle szóbeszéd, dokumentálatlan célzás nem elegendő számukra.

Amennyiben a cáfolhatatlan bizonyíték nem érkezik meg hozzájuk záros határidőn belül, a CURE-ba történő befektetésre elkülönített pénzt egy másik biotechnológiával foglalkozó, nyereséget ígérő vállalkozásnak adják, amelynek a működését nem fenyegeti a politikai indíttatású betiltás veszélye.

Daniel éppen ezen rágódott, amikor a szélesen mosolygó Stephanie arca jelent meg az ajtókeretben. - Butler szövettenyészete ragyogóan fejlődik. Hála a levegő ötszázalékos szén-dioxid-tartalmának, már kezd kialakulni rajta a monoréteg, és előbb jönnek létre a sejtek, mint gondoltam.

- Nagyszerű - válaszolta egykedvűen, színtelen hangon Daniel.

- Most meg mi a baj? - kérdezte beljebb lépve Stephanie, és leült. - Miért lógatod az orrod?

- Ne is kérdezd! Még mindig a pénzzel, pontosabban a pénzhiánnyal van gond.

- Ezek szerint újból felhívtad a beruházókat.
- Ezt a félelmetes logikát! - mondta gúnyosan Daniel.
- Miért kínozod magad?
- Szóval azt hiszed, mesterségesen problémákat gyártok.
- Azt teszed, ha állandóan hívogatod őket. Abból, amit tegnap mondtál, egyértelműen kiderült, mik a szándékaik.
- De hát a Butler-terv végrehajtása halad, a helyzet folyamatosan javul.
Stephanie egy pillanatra behunyta a szemét, és mély levegőt vett. - Daniel - kezdte, közben azon törte a fejét, hogyan mondja el, amit akar, anélkül, hogy megbántaná vele a férfit -, nem várhatod el másoktól, hogy ugyanúgy lássák a világot, mint te. Kivételes képességű ember vagy, de nem mindenki gondolkodik úgy, ahogyan te.
- Ki akarsz oktatni?
- Szó sincs róla! - tiltakozott Stephanie, de nem tudta folytatni, mert megszólalt a telefon. Éles hangja mindkettőjüket váratlanul érte, megriasztotta.
Daniel a kagyló felé nyúlt, de ahelyett, hogy megfogta volna, Stephanie-ra nézett. - Vársz valamilyen hívást?
Stephanie némán megrázta a fejét. - Ki telefonálhat ide szombaton?
- Lehet, hogy Petert keresik?
Daniel fölemelte a kagylót, és a rövidítés helyett a cég teljes nevét mondta be: - Sejtcserélő Művek.
- Dr. Spencer Wingate vagyok a Wingate Klinikáról. Nassauból telefonálok, és dr. Daniel Lowellt keresem - hallatszott a vonal másik végéről.
Daniel a kezével jelezte Stephanie-nak, hogy menjen ki a recepcióra, vegye fel Vicky telefonját, és csak utána mutatkozott be Wingate-nek.
- Nem számítottam rá, hogy egyből önnel fogok beszélni - mondta az.
- A recepciósunk szombaton szabad, úgyhogy kénytelenek vagyunk magunkat kiszolgálni.
- Tényleg! Teljesen kiment a fejemből, hogy hétvége van. Mivel nemrég nyitottunk, a hét minden napján dolgozunk, hogy mielőbb túljussunk a kezdeti nehézségeken, és simán menjenek a dolgok - magyarázta Wingate. - Elnézést a zavarásért!
- A legkevésbé sem zavar bennünket - nyugtatta meg Daniel, közben hallotta a halk kattanást, amely jelezte, hogy Stephanie is vonalban van, hallja, miről beszélnek. - Csak nincs valami gond azzal kapcsolatban, amit megbeszéltünk?
- Nincs. Éppen ellenkezőleg! Én aggódtam, hogy esetleg meggondolta magát. Azt ígérte, hogy felhív.
- Igaza van. Ne haragudjon! - kért bocsánatot Daniel. - A lepellel kapcsolatban vártam némi információt, hogy teljes gőzzel nekiláthassak a munkának. Még egyszer elnézést kérek, hogy nem jelentkeztem!
- Fölösleges mentegetőznie. Azért hívtam, hogy elmondjam, már beszéltem dr. Rashid Nawaz idegsebésszel, aki itt lakik Nassauban. Pakisztáni, Londonban szerezte a diplomáját, és azt az információt kaptam róla, hogy rendkívül tehetséges. A petesejt-beültetésben is szerzett némi jártasságot, és amikor megmondtam, miről lenne szó, nagyon készségesnek mutatkozott.
- Említette neki, hogy teljes titoktartást kérünk?
- Igen, és nem volt ellene semmilyen kifogása - válaszolta Wingate.
- Nagyszerű. A munkadíjról is beszéltek?
- Igen. Valamivel több lesz, mint amennyire számítottam, feltehetően a titoktartási kötelezettség miatt. Ezer dollárt kér.
Daniel egy pillanatra elbizonytalanodott, nem tudta, alkudjon-e, vagy sem - ők ugyanis Stephanie-val két-háromszáz dollárra gondoltak -, de úgy döntött, nem az ő pénze bánja, és azt mondta Wingate-nek, állapodjon meg véglegesen az idegsebésszel.
- Lehet már tudni, mikor érkeznek? - érdeklődött a klinika igazgatója.
- Egyelőre nem. Mihelyt kiderül, azonnal értesítem - válaszolta Daniel.
- Nagyszerű! De ha már sikerült telefonvégre kapnom, megbeszélhetnénk még néhány dolgot.
- Tessék!

- Először is, szeretnénk előre megkapni a megbeszélt összeg felét - közölte Wingate. - Telefaxon elküldöm annak a számlának az adatait, amelyikre utalni kell.

- Most azonnal kérik?

- Mihelyt kiderül, hogy mikor érkeznek. Azért lenne jó, mert akkor elkezdhetnénk a stáb összeállítását, leszerződtetését. Okoz ez valamilyen gondot?

- Nem hiszem - válaszolta Daniel.

- Remek. A következő, amit szeretnénk, az a HTSR-ről szóló tájékoztatás a személyzetünknek, különösen dr. Paul Saundersnek, és annak megtárgyalása, hogyan tudunk a későbbiekben licencszerződést kötni a HTSR alkalmazásáról.

Daniel újból elbizonytalanodott. Az ösztönei azt súgták, hogy előző nap, a bérleti díj vita nélküli elfogadásával hibát követett el, Wingate úgy érzi, egyéb dolgokban is engedékeny lesz. - Semmi kifogásom az ellen, hogy dr. Saunders megfigyelőként jelen legyen az eljárásnál - mondta, miután alaposan megköszörülte a torkát -, ám ami a licencszerződést illeti, azzal kapcsolatban sajnos meg van kötve a kezem. A CURE egy vállalat, igazgatótanáccsal, amelynek minden ilyen jellegű megállapodáshoz hozzá kell járulnia, természetesen gondosan mérlegelve előtte, hogy jól szolgálja-e a részvényesek érdekeit. A cég vezérigazgatójaként azonban megígérhetem, hogy a közeljövőben tárgyalunk a dologról, és a segítség, amelyet kapunk maguktól, a döntésnél nagy súllyal fog esni a latba.

- Lehet, hogy kissé mohó voltam, és túl sokat kértem - ismerte be Wingate, és jókedvűen elnevette magát. - Nem baj. Ahogy mondják: próba, szerencse.

Daniel nem válaszolt, csak az égnek emelte a tekintetét, néma szemrehányásként a méltatlan megpróbáltatásért, amelyet el kellett viselnie.

- Még egy dolog, és ez már tényleg az utolsó! - mondta a klinika igazgatója. - Szeretnénk megkapni az úr, vagy a hölgy nevét, hogy nyilvántartásba vehessük.

- Nem szabad bekerülnie semmilyen nyilvántartásba - válaszolta határozottan Daniel. - Ahogyan tegnap is mondtam, a kezelésnek titokban kell maradnia.

- A laborvizsgálatokhoz mindenképpen szükség van névre - makacskodott Wingate.

- Nevezzék X páciensnek, vagy John Smith-nek! Tökéletesen mindegy. Úgy számolom, hogy legfeljebb huszonnégy órát fog a klinikájukon tölteni. Egész idő alatt mellette leszünk, és minden laboratóriumi vizsgálatot magunk végzünk.

- Mi van, ha a bahamai hatóságok megkérdezik, mit keres nálunk?

- Mekkora esély van erre?

- Nem nagy, de ha megteszik, nem tudom, mit válaszoljunk.

- Biztos vagyok benne, hogy a klinika építése alatt sikerült olyan kapcsolatot kialakítaniuk a hatóságokkal, hogy megtalálják a megoldást. Fogalmazhatnék úgy is, hogy azért fizetünk negyvenezer dollárt, mert nem akarjuk, hogy ilyen gondok adódjanak. Intézze el, hogy ne kérdezősködjenek!

- Ahhoz valószínűleg meg kell vesztegetni egy-két embert - mondta Wingate. - Ha ötezerrel meg tudnánk emelni az árat, biztosra mondanám, hogy nem lesznek gondok a hatóságokkal.

Daniel nem válaszolt rögtön - indulatainak kordában tartása kötötte le minden energiáját. Utálta, ha manipulálták, pláne, ha azt olyan kaliberű alak tette, mint Wingate. - Rendben van - mondta végül, nagy nehezen elfojtva felháborodását. - Huszonkétezer-ötszázat fogunk küldeni. Cserébe viszont szavatolnia kell, hogy mostantól kezdve nem lesz semmilyen fennakadás, és újabb követelésekkel sem állnak elő.

- A Wingate Klinika alapítójaként ígérem, minden erőfeszítést megteszünk azért, hogy együttműködésünk beváltsa hozzá fűzött reményeit, és teljes megelégedésére szolgáljon.

- Hamarosan jelentkezem - mondta kurtán Daniel. - Türelmetlenül várjuk.

Wingate irodájának a falai beleremegtek a klinika fölött nem egészen százötven méter magasságban elsuhanó, interkontinentális járaton közlekedő Boeing 767 hajtóműveinek robajába. Mivel az épület hangszigetelése jó volt, a vibrációt inkább érezni lehetett, mint hallani, de annyira erős volt, hogy Wingate bekeretezett diplomái táncba kezdtek a falon. A klinika igazgatója már hozzászokott a naponta többször ismétlődő robajhoz, és szinte oda sem figyelt rá, csak a falon ferdén álló okleveleket igazította meg néha.

- Hogy csináltam?! - kérdezte harsányan, a külső helyiségbe vezető, nyitott ajtó felé fordulva, miután a repülőgép eltávolodott annyira, hogy már volt értelme beszélni.

Pár pillanattal azután, hogy a kérdés elhangzott, a beszélgetést egy másik telefonról végighallgató Paul Saunders jelent meg az ajtóban. - Nézzük optimistán a dolgot! - ajánlotta. - Nem sikerült ugyan megtudnod a páciens nevét, de sikerült a felére csökkentened a szóba jöhető személyek számát. Tudjuk, hogy az illető férfi. Ha nem az lenne, Lowell a Jane Smith nevet ajánlotta volna.

- Nagyon vicces! - mondta savanyúan Wingate. - Egy pillanatig sem hittük, hogy ezüsttálcán fogja átnyújtani a nevet. Azt azért sikerült elérnem, hogy negyvenötezret fizessen, és engedje, hogy figyeld, mit és hogyan csinálnak a sejtekkel. Igazán nem rossz.

-A licencszerződést azonban jobban erőltethetted volna. Ha megkapnánk az engedélyt, sokat tudnánk keresni.

- Igaza volt, amikor azt mondta, hogy cégről van szó - kelt Daniel védelmére Wingate.

- Magánvállalatról, amelyiknek egész biztosan ő a fő részvényese.

- Van, amikor nyer, és van, amikor veszít az ember - igyekezett lezárni a témát az igazgató. - Egyébként pedig szó sincs arról, hogy elijesztettem. Emlékezz csak, hogy miről beszéltünk! Attól féltünk, hogy esetleg máshová megy.

- Valószínűleg alaptalanul - válaszolta Saunders. - Ha tényleg szorítja őket az idő, akkor lehet, hogy mi vagyunk az egyedüliek, akik különösebb kérdezősködés nélkül első osztályú laboratóriumot, kiváló kórházi körülményeket és megfelelő mennyiségű petesejtet tudunk biztosítani nekik. Egyébként is, az igazán nagy nyereséget az hozza, ha megtudjuk a páciens nevét. Ebben teljesen biztos vagyok. És minél előbb, annál jobb.

- Egyetértek. Éppen ezért nem mondhatod, hogy a hívás eredménytelen volt. Megtudtuk, hogy Lowell az irodájában van, és ez a fő.

- Igaz. Mindjárt szólok is Kurt Hermann-nak, hogy értesítse a Bostonban várakozó honfitársát, hogy szabad a pálya, nyugodtan betörhet Lowellhez.

- Remélem, érti a dolgát - mondta Wingate. - Ha Lowell megneszeli a dolgot, vagy ami még rosszabb, bármilyen baj éri, az egész dolognak befellegzett.

- Külön felhívtam rá Kurt figyelmét, hogy legyenek nagyon óvatosak.

- És mit felelt?

- Tudod, milyen szűkszavú - válaszolta Saunders. - Mindenesetre megértette.

- Remélem, hogy igazad van, ugyanis most már tényleg jól jönne egy komolyabb bevétel. Az építkezés sokkal többe került, mint gondoltuk, és a petesejtüzleten kívül egyelőre kevés lehetőség kínálkozik, úgyhogy minden jövedelemnek örülnünk kell.

- A szavaiból ítélve dr. Spencer Wingate kétségtelenül az, aminek gondoltam, egy utolsó csirkefogó - mondta a beszélgetés után Daniel szobájába visszatérve Stephanie. - Úgy beszél a megvesztegetésről, mintha a világ legtermészetesebb, leghétköznapibb dolga volna.

- Lehet, hogy a Bahamákon az.

- Remélem, hogy kicsi, kövér, és bibircsók van az orrán.

Daniel zavartan nézett Stephanie-ra, és nem válaszolt.

- Lehet, hogy láncdohányos, iszik és büdös a lehelete.

- Miről beszélsz?!

- Ha Spencer Wingate olyan undorító, amilyennek a beszéde alapján tűnik, akkor talán nem fogom elveszíteni minden, az orvosi foglalkozásba vetett hitemet - mondta Stephanie. - Tudom, hogy értelmetlenül hangzik, de nem szeretném, ha kicsit is hasonlítana arra az orvosképre, amelyet kialakítottam magamban. A puszta gondolatától is elrémülök annak, hogy betegeket kezel. Ugyanez érvényes a társára is.

- Ne butáskodj, Stephanie! Az orvosok ugyanúgy nem tökéletesek, mint bármelyik más szakma képviselői. Vannak köztük jók és rosszak, a többség pedig valahol középen helyezkedik el.

- Eddig azt hittem, az önmérséklet elengedhetetlen tartozéka ennek a foglalkozásnak. Egyébként nem ez a fő gond, hanem az, hogy képtelen vagyok szabadulni a gondolattól: súlyos hiba együttműködni ezekkel az emberekkel.

- Még egyszer és utoljára: szó sincs együttműködésről! - emelte fel a hangját Daniel. - Használjuk ezeknek a majmoknak a berendezéseit, és kész. A történetnek ezzel vége.

- Bízzunk benne, hogy tényleg ennyire egyszerű! - Daniel némán Stephanie-ra meredt. Elég hosszú ideje voltak együtt, hogy tudja, nem fogadja el leegyszerűsített válaszát, és zavarta, hogy nem támogatja fenntartások nélkül. A legfőbb gondja az volt, hogy fenntartásai a saját fenntartásaira emlékeztették, amelyeket - ha nincs, aki erősítse őket - szívesen elfelejtett volna. Szerette volna hinni, hogy amibe belefogtak, az simán, fennakadástól mentesen fog végbemenni, de Stephanie állandó akadékoskodása ezt lehetetlenné tette.

Odakint, a recepción búgva életre kelt a fax.

- Megnézem, mi az - mondta Stephanie, és kiment a szobából.

Danielnek jólesett, hogy ha csak kis időre is, de magára maradt, és nem kell a nő szemébe néznie. Néha kifejezetten idegesítették az emberek, még Stephanie is, és olyankor azt kérdezte magától, nem lenne-e jobb neki egyedül.

- Butler nyilatkozata - szólt vissza a nyitott ajtón keresztül Stephanie. - Aláírva, két tanúval láttamoztatva, és egy figyelmeztetéssel, hogy az eredeti példányt már postára adta.

- Remek! - kiabált vissza Daniel, örömmel nyugtázva, hogy legalább a szenátor együttműködési készsége megfelelő.

- Azt is kérdezi, hogy néztük-e már ma az e-mailjeinket. - Stephanie megállt az ajtóban. - Én nem, és te?

Daniel nemet intett, előrehajolva bekapcsolta az internetet, és a Butler kezelésével kapcsolatos üzeneteknek létrehozott postafiókban meg is találta a szenátor üzenetét. Mire kinyitotta, Stephanie megkerülte az asztalt, és mögé állt, úgyhogy együtt olvasták.

Kedves orvosaim!

Remélem, hogy ez a levél kezelésem lázas előkészületei közben találja magukat. Én sem henyéltem, és örömmel közlöm, hogy a torinói lepel őrzői a legmesszebbmenőkig segítőkészeknek mutatkoztak, hála egy befolyásos kollégám közbenjárásának. Amilyen hamar csak lehet, utazzanak Torinóba, érkezésük után hívják fel az érsekség kancelláriáját, és keressék Monsignor Mansonit! Közöljék vele, hogy az én megbízottaim, mire ő megmondja, hol találkozzanak, hogy átvegyék tőle a szent mintát! Kérem, hogy a legnagyobb diszkrécióval járjanak el, és ne hozzák kényelmetlen helyzetbe kedves kollégámat. Baráti üdvözlettel.

A. B.

Akárcsak a szenátor korábbi üzeneteit, Daniel ezt is kitörölte, mivel Stephanie-val és Butlerrel úgy döntöttek, hogy lehetőség szerint minél kevesebb, a kezeléssel kapcsolatos nyomot, bizonyítékot hagynak. Csak miután kész volt, nézett fel Stephanie-ra, és állapította meg: - A szenátor kétségtelenül elvégez mindent, amit vállalt.

Stephanie egyetértőn bólintott. - Azon kívül, hogy le vagyok nyűgözve, kezd izgatni a dolog. Ha így haladunk, ez az ügy hamarosan nemzetközi összeesküvéssé terebélyesedik.

- Mikor indulhatunk? Az Alitaliának naponta van járata Rómába, onnan könnyű továbbmenni Torinóba. Ne felejtsd el, hogy egy hónapra kell csomagolnunk - mondta Daniel.

- Nem a csomagolás jelenti a gondot, hanem anyám és Butler szövetkultúrája. Mielőtt elutazom, muszáj megnéznem anyát, és a szövetkultúrát is szeretném olyan állapotba hozni, hogy Peter gond nélkül elboldoguljon vele.

- Mennyi idő kell hozzá?

- Nem sok - válaszolta Stephanie. - Ha olyan ütemben fejlődik, mint eddig, akkor holnap délelőtt megfelelő lesz.

- Anyáddal mikor tudsz beszélni?

- Holnap meglátogatom. Vasárnap mindig otthon van és főz.

- Akkor holnap este akár indulhatunk is? - kérdezte Daniel.

- Igen, ha ma este összecsomagolok.

- Akkor irány haza! Telefonálni otthonról is tudok.

Stephanie még bement a laboratóriumba a kabátjáért és a laptopjáért, és visszatérve meglepődött, mert Daniel az ajtót szélesre tárva várta.

- Te aztán tényleg sietsz! - mondta, mivel rendszerint neki kellett várnia. Valahányszor mentek valahová, Daniel az utolsó pillanatban mindig talált valami sürgős elintéznivalót.

- Már majdnem négy óra van, és nem szeretnék ürügyet adni arra, hogy ne légy kész időben, és ne indulhassunk el holnap este. Emlékszem, milyen sok időbe telt, hogy felkészülj a washingtoni utazásra, pedig ott csak két éjszakát töltöttünk. Biztos vagyok benne, hogy a pakolás tovább fog tartani, mint hiszed.

Stephanie nem válaszolt, csak elmosolyodott, mivel Danielnek igaza volt, ugyanis még vasalnia kellett, és a drogériába is be akart ugrani néhány, az útra feltétlenül szükséges apróságért. Hamar elmúlt azonban a jókedve, mégpedig attól, ahogy Daniel vezetett. Indulás után egy darabig csak kapaszkodott, de utána megkockáztatta, hogy a sebességmérőre nézzen, és látta, hogy majdnem nyolcvan kilométerrel haladnak ott, ahol legfeljebb óránként ötvennel lenne szabad.

- Hé, lassíts! - mondta ki nagy nehezen. - Úgy vezetsz, mint azok a taxisofőrök, akiket örökké szidsz!

- Bocsánat! - felelte Daniel, és lassított kicsit.

- Ígérem, hogy elkészülök, úgyhogy fölösleges kockáztatni az életünket - Stephanie ránézett Danielre, hogy lássa, érzi-e, hogy tréfás akart lenni, de a férfi elszánt kifejezése jottányit sem változott.

- Most, hogy már tényleg beindult ez a dolog, szeretnék minél előbb túl lenni rajta - mondta.

- Eszembe jutott valami! Továbbküldetem Butler e-mailjeit, hogy a telefonom postaládájában is megjelenjenek, és bármikor, bárhonnan válaszolni tudjunk rájuk.

- Jó ötlet.

A ház előtt Daniel kiugrott a kocsiból, és mire Stephanie előhalászta a laptopját a hátsó ülésről, már majdnem a bejáratnál járt. Stephanie nem vette zokon a dolgot, megszokta, hogy ha valami nagyon erősen foglalkoztatja, akkor mindenről képes megfeledkezni.

Daniel - miközben kettesével vette a lépcsőket - eldöntötte, hogy előbb az Alitaliának telefonál, biztosítja a repülőjegyüket, és csak aztán hívja fel újból a Wingate Klinikát. Úgy gondolta, elég lesz egy éjszakát tölteniük Torinóban, annyi idő alatt mindent el tudnak intézni.

A második emeleti lakáshoz érve elővette a kulcscsomóját, és csak akkor figyelt fel rá, hogy az ajtó résnyire nyitva van. Megpróbált visszaemlékezni rá, hogy reggel ki jött ki rajta utolsóként, ő vagy Stephanie, és eszébe is jutott, hogy ő, mivel már a lépcsőn voltak, amikor eszébe jutott, hogy nincs nála a levéltárcája, és visszament érte. Tisztán emlékezett rá, hogy a biztonsági reteszt kibiztosította, mielőtt behúzta maga mögött az ajtót.

Óvatosan beljebb tolta, annyira, hogy ne csak az előszobát lássa, hanem a nappalit is. Mivel már elég későre járt, a lakás sötét volt, de a nappaliban váratlanul fény villant fel, és a következő pillanatban az irattartó szekrény egyik fiókjának a kattanását is hallani lehetett.

- Ki van ott?! - kiáltotta torkaszakadtából Daniel. Mélységesen felháborította, hogy valaki illetéktelenül behatolt a lakásba, de mi sem állt távolabb tőle, mint hogy elhamarkodottan cselekedjen. Bár a betörő minden bizonnyal az ajtón keresztül jutott be, nyilván a legelső dolga volt, hogy alaposan körülnézzen a lakásban, és rájött, hogy a dolgozószobából könnyű kijutni a tűzlépcsőre, és úgy elszelelni. Miközben elővette a mobiltelefonját, hogy felhívja a 911-et, esküdni mert volna rá, hogy a behatoló azon az útvonalon fog távozni.

Nem kis megdöbbenésére azonban az illető eléje ugrott, és ráirányította elemlámpája sugarát. Daniel a kezét a szeme elé kapva védekezett a vakító fény ellen, és bár nem sikerült tökéletesen visszanyerni a látását, annyit meg tudott állapítani, hogy az illető nagy sebességgel elindul felé. Mielőtt bármit tehetett volna, egy kesztyűs kéz félrelökte, mégpedig olyan erővel, hogy szinte visszapattant a faltól. Az ütődés akkora volt, hogy csengett tőle a füle, és amikor visszanyerte az egyensúlyát, egy szorosan testhez simuló, csuklyás fekete öltözéket viselő, hatalmas termetű férfit látott nesztelenül lefelé futni a lépcsőn. Pár pillanattal később Stephanie sikoltását hallotta, majd a bejárati ajtó csapódása jelezte, hogy az illető kijutott az épületből.

Daniel a korláthoz rohant, és lehajolva meglátta Stephanie-t, aki a hátát az egy szinttel lejjebb lakó matematikus ajtajának vetve mindkét kezével a melléhez szorított laptopot markolta. Hogy mennyire meg van ijedve, mi sem jelezte jobban, mint hogy hamuszürke volt az arca. - Jól vagy?! - kiabált le neki aggódva.

- Ki az ördög volt ez?

- Egy átkozott betörő - válaszolta Daniel. Az ajtó felé fordult, hogy megvizsgálja. Pár pillanattal később Stephanie ott volt mögötte.

- Legalább nem feszítette fel a zárat - állapította meg Daniel. - Kulccsal ment be.

- Biztos vagy benne, hogy bezártad az ajtót?

- Tökéletesen. Emlékszem, hogy a biztonsági reteszt is ráfordítottam.

- Kinek van még hozzá kulcsa?

- Rajtunk kívül senkinek. Csak kettőt csináltattam, amikor megvettem a lakást, és lecseréltettem a zárat.

- Nyilván megpiszkálta a zárat.

- Igazi profinak kellett lennie. De miért akarna betörni hozzám egy profi betörő, amikor nincs semmilyen értékem.

- Jaj, ne! - kiáltott fel ijedten Stephanie. - Az összes ékszeremet a fésülködőasztalon hagytam, nagyanyám gyémántos órájával együtt! - mondta, és beviharzott a hálószobába.

Daniel sietve követte. - Most, hogy mondod, jut eszembe, milyen ostoba voltam: az összes pénzt, amit tegnap este felvettem az automatából, az asztalon hagytam - szólt menet közben.

A dolgozószobához érve benézett az ajtón, és legnagyobb meglepődésére a pénz ott volt, ahol hagyta, az asztal közepén. Fölvette, közben látta, hogy minden egyébhez, ami a közelében volt, hozzányúltak. Lazasága csak az öltözködésig, ruhái megválasztásáig terjedt, egyébként nagyon precíz, rendszerető volt, és valamennyi, az íróasztalán lévő tudományos folyóiratnak, számlának, levélnek tudta a pontos helyét.

Daniel azt is észrevette, hogy a négyfiókos irattartó szekrény tetején otthagyott újságkivágásokat is megmozgatták. Nem nagyon, de eléggé feltűnően.

- Épp jókor értünk haza! - hallotta a háta mögül Stephanie hangját. - Előbb, semhogy eljutott volna a hálószobáig. Minden holmim ott van, ahol este hagytam.

- A pénzt sem vitte el, pedig itt egész biztosan járt - mondta a pénzköteget fölemelve Daniel.

- Micsoda betörő volt ez? - kérdezte nevetve Stephanie.

- Lehet, hogy viccesnek találod a dolgot, de én csöppet sem! - válaszolta Daniel, és kezdte sorra kihúzogatni az asztal és az irattartó szekrény fiókjait, hogy ellenőrizze, nem tűnt-e el valami belőlük.

- Egy szóval sem mondtam, hogy az! - válaszolta Stephanie. - Csak azért igyekszem tréfát csinálni belőle, hogy leplezzem az igazi érzéseimet.

- Miről beszélsz?! - kérdezte meghökkenten Daniel.

Stephanie mély lélegzetet véve megrázta a fejét, és bár erősen remegett, sikerült visszatartania a könnyeit. - Arról, hogy itt járt valaki, a legszemélyesebb holmijaink között turkált, és még csak nem is sejtettük, mi történt. Ez is azt mutatja, hogy tudtunkon kívül állandó veszélynek vagyunk kitéve.

- Engem is zavar a dolog, de nem ilyen filozofikus megfontolásból - mondta Daniel. - Az nyugtalanít, hogy van valami, amit nem értek. Teljesen nyilvánvalónak tűnik, hogy nem hétköznapi betörőről van szó. Keresett valamit, de fogalmam sincs róla, mi az. Ettől vagyok ideges.

- Nem gondolod, hogy az utolsó pillanatban érkeztünk, pont azelőtt, hogy le akart volna lépni valamilyen zsákmánnyal? - kérdezte Stephanie.

- Elég hosszú ideig volt itt, ahhoz pedig mindenképpen, hogy zsebre tegyen valamilyen értéket, ha amiatt jött volna. Maradt ideje átnézni az íróasztalt, sőt, valószínűleg az irattartó szekrényt is.

- Honnan tudod?

- Onnan, hogy az íróasztalon mindennek megvan a helye, és azt láttam, hogy a legtöbb dolgot elmozdították. Ez az ember profi volt, és keresett valamit.

- Arra gondolsz, hogy a HTSR-rel kapcsolatban?

- Lehet, de nem hiszem. Az egész eljárás, és minden, ami hozzá tartozik, szabadalmi védettség alatt áll, úgyhogy nem lenne értelme ellopni, mert akárki szerezné meg, nem tudna mit kezdeni vele. Egyébként pedig ha a HTSR érdekelné, az irodába tört volna be.

- Akkor mit kereshetett?

Daniel vállat vont. - Nem tudom.

- Felhívtad a rendőrséget?

- Amikor kivágtatott innen, akartam, de most már nem vagyok biztos benne.

- Miért nem?! - Stephanie-n látszott, hogy igencsak meglepődött.

- Mi értelme lenne? - kérdezett vissza Daniel. -A pasas egész biztos árkon-bokron túl jár. Amennyire meg tudom ítélni, semmi nem tűnt el, úgyhogy a biztosítónak nem kell igazolni semmit, és abban sem vagyok biztos, hogy örülnék neki, ha faggatni kezdenének arról, mit is csináltunk az utóbbi időben. Ráadásul holnap este el kell utaznunk, és nem akarom, hogy azt bármi meghiúsítsa.

- Egy pillanat! - emelte fel a hangját Stephanie. - Mi van akkor, ha ez az egész Butlerhez kapcsolódik?

- Hogyan, és miért kapcsolódna hozzá? - kérdezte megütközve Daniel.

- Nem tudom. Csak eszembe jutott az FBI-hoz fűződő kapcsolata, és hogy az összeköttetéseit kihasználva nyomoztatott utánad. Lehet, hogy még nincs vége a dolognak.

Daniel a száját összeszorítva bólintott, mivel arra gondolt, hogy bármennyire a valóságtól elrugaszkodottnak tűnik is Stephanie okoskodása, nem lehet teljesen figyelmen kívül hagyni. Végül is a két nappal korábbi találkozójuk Butlerrel szintén elég szokatlan volt.

- Feledkezzünk meg róla, legalább egy időre! - mondta végül. - Van éppen elég dolgunk. Azt ajánlom, intézzük el azokat, aztán majd meglátjuk.

- Rendben - válaszolta határozottnak szánt hangon Stephanie. - A pakolás talán eltereli róla a figyelmemet. Előbb azonban figyelmeztetnünk kell Petert. Hátha az irodába is megpróbálnak betörni.

- Jó ötlet - értett egyet Daniel. - De Butlerről ne beszéljünk! Ugye nem szóltál neki róla?

- Dehogy!

- Akkor jó - szólt megnyugodva Daniel, és a telefonért nyúlt.

Tíz

2002. február 24., vasárnap, 11.45

Annak ellenére, hogy régen hozzászokott a New England-i időjárás szeszélyeihez, Stephanie igencsak meglepődött azon, milyen enyhe, balzsamos lehelettel köszöntött be a vasárnap. A február végi nap még mindig elég alacsonyan, a látóhatár közelében járt, de az idő tavaszt idézően langyos volt, és a madarak is olyan harsányan, akkora tömegben daloltak, mint kikelet idején. A péntek este, amikor vastag hóban gyalogolt haza a Harvard térről, mintha egészen más korban lett volna.

Bár változatlanul megvolt a saját kulcsa, a North End-i házukhoz érve kopogott, és türelmesen várt. Pár pillanattal később az anyja, Thea nyitott ajtót, és ölelte szorosan magához.

- Biztosan éhes vagy! - mondta aggódva, miután az üdvözlés után eltolta magától, hogy alaposan megnézze.

- Egy szendvics tényleg jólesne - válaszolta Stephanie, mivel tudta, hogy a tiltakozásnak semmi értelme sem lenne, és követte anyját a fővő étel illatával teli konyhába. - Hmm! Ez isteni! - mondta, a szemét szorosan összezárva.

- Osso bucót csinálok. Tudod, mennyire odavan érte apád. Miért nem maradsz itt ebédre? Kettő körül eszünk.

- Nem lehet, mama!

- Köszönj apádnak!

Stephanie kötelességtudóan rögtön benézett a konyha melletti nappaliba, amelynek a berendezése kisgyerekkora óta szemernyit sem változott. Mint a vasárnapi családi ebédek előtt mindig, az apja ezúttal is a széthajtott vasárnapi újság mögé bújt, és csak a lapokat tartó vastag, húsos ujjai jelezték, hogy ott van.

- Szia, apa! - köszönt vidáman Stephanie, mire id. Anthony D'Agostino lassan lejjebb eresztette az újságot.

A szája sarkából cigaretta lógott alá, alakját ritkás füstfelhő fonta körül. Bár fiatal korában sokat sportolt, sikerült eljutnia odáig, hogy a túlsúlyosság élő szobrának tartsa mindenki, aki ránéz. Tíz év leforgása alatt alaposan meghízott, annak ellenére, hogy az orvosai - különösen három évvel korábban bekövetkezett szívinfarktusa óta - óva intették tőle.

- Ne szomorítsd el anyádat, hallod?! - mordult fel Anthony D'Agostino. - Pár napja egészen jól érzi magát.

- Majd vigyázok - ígérte meg Stephanie.

Ennyit a beszélgetésről, gondolta, miután apja újból fölemelte az újságot, és kiment a konyhába az anyjához. Thea sajtot, kenyeret, pármai sonkát és zöldséget pakolt az asztalra, közben Stephanie elgondolkodva figyelte. Azóta, hogy utoljára látta, tovább fogyott, ami igen rossz jel volt. Két évvel korábban mellrákot állapítottak meg nála, de a műtét és a kemoterápia után egész jól érezte magát, mígnem három hónapja újból rohamosan romlani kezdett az állapota. Ezúttal a tüdejében találtak daganatot, és a kilátásai nem voltak túl biztatóak.

Stephanie leült, készített magának egy szendvicset, és miután teát töltött neki, az anyja is helyet foglalt az asztal másik oldalán.

- Miért nem maradsz itt ebédre? - kérdezte. - A bátyád is itt lesz.

- A családdal vagy anélkül?

- Anélkül. Valami üzleti dolgot kell megbeszélniük apáddal.

- Ismerősen hangzik - válaszolta Stephanie.

- Maradj! Alig látunk.

- Szívesen tenném, de nem lehet. Még ma este körülbelül egy hónapra elutazom - azért is jöttem -, és még rengeteg elintéznivalóm van.

- Azzal az emberrel mégy?

- Danielnek hívják, és igen, együtt megyünk - felelte Stephanie.

- Nem kellene együtt élned vele. Nem helyes. Egyébként is, túl öreg hozzád. Keresned kellene egy helyes fiatalembert! Végül is nem vagy már olyan fiatal.

- Anya! Ezt már százszor megbeszéltük!

- Fogadj szót anyádnak! - szólt ki a nappaliból idősebb Anthony. - Tudja, mit beszél.

Stephanie erőt vett magán, és nem válaszolt.

- Hová mégy?

- Pár napra elugrunk valahová, de aztán Nassauban, a Bahamákon leszünk.

- Vakáció?

- Nem. Munka. - Stephanie nem bocsátkozott részletekbe, az anyja pedig nem faggatta, főleg azok után nem, hogy az unokahúgaira és unokaöccseire terelte a beszélgetést. Thea számára nem volt élvezetesebb téma, mint az unokái. Egy órával később, amikor Stephanie már menni készült, nyílt az ajtó, és megérkezett az ifjabb Anthony.

- Lássanak csodát! - kiáltott fel tettetett meglepődéssel, miután észrevette a húgát. - A méltóságos doktornő úgy döntött, hogy meglátogat bennünket, egyszerű dolgozó népeket.

Stephanie a bátyjára mosolygott, és válasz nélkül hagyta a megjegyzést, akárcsak korábban az apjáét.

Tony sem vette jó néven, hogy olyan sokáig tanult, de más okból, mint az apjuk. Az ellenérzés nála féltékenységből fakadt, mivel neki a középiskolát is alig sikerült elvégeznie. A tinédzser Tonyból nem az intelligencia hiányzott, hanem a kellő akarat. Felnőttként úgy tett, mintha soha nem érdekelte volna az egyetem, de Stephanie tudta, hogy nem így van.

Miután megcsókolta az anyjukat, Tony továbbment a nappaliba, és pár másodperccel később Stephanie a félredobott újság zörgését, egymásba csapó tenyerek csattanását hallotta.

- Mennem kell, anya - fordult Theához.

- Miért nem maradsz? Mindjárt terítek.

- Nem lehet.

- Apádnak és Tonynak hiányozni fogsz.

- Persze!

- Hidd el, a maguk módján ők is szeretnek.

- Biztos vagyok benne - válaszolta mosolyogva Stephanie, és a legironikusabb az volt a dologban, hogy ezt őszintén hitte is. Az asztalon átnyúlva megfogta Thea csuklóját, és olyan törékenynek érezte, hogy attól félt, eltöri. Utána felállt, az anyja is, és megölelték egymást.

- Mihelyt elhelyezkedtem, azonnal jelentkezem Bahamáról, megadom a címet és a telefonszámot - ígérte Stephanie, és az anyját arcon csókolva csak a fejét dugta be a sűrű füsttel teli nappaliba. - Szervusztok! - köszönt, és már húzódott volna vissza, de Tony utánaszólt.

- Mi az? Már mégy is?

- Elutazik egy hónapra - válaszolt Stephanie válla fölött Thea. - Még készülnie kell.

- Nem! - jelentette ki Tony. - Még nem mehetsz! Beszédem van veled. Fel akartalak hívni, de ha már itt vagy, elmondom, miről van szó.

- Akkor siess! Tényleg mennem kell.

- Vársz, amíg befejezzük! - emelte fel a hangját Anthony. - Üzletről tárgyalunk!

- Semmi baj - mondta Tony, és mintegy megnyugtatásképpen apjuk térdére tette a kezét, mielőtt felállt. - Nem fog sokáig tartani.

Anthony erre csak morgott, majd a ledobott újságért nyúlt.

Tony kiment a konyhába, leült egy székre, és intett a húgának, hogy ő is foglaljon helyet. Stephanie pár másodpercig habozott - Tony, ahogy fokozatosan átvette az apjuktól a munkáit, egyre basáskodóbbá vált, és ezt nehezen viselte -, de végül úgy döntött, nem feszíti tovább a húrt, és engedelmeskedett a felszólításnak. Hogy mégse legyen akkora az engedmény, újból közölte, hogy rövid az ideje, és még a cigarettáját is elnyomatta a bátyjával.

- Azért akartalak felhívni, mert Mikey Gualario, a könyvelőm figyelmeztetett, hogy a CURE a csőd szélén áll - kezdte Tony. - Azt feleltem, hogy lehetetlen, mert ha úgy lenne, a húgom már biztosan szólt volna, de állította, hogy a Globe-ban olvasta. Mi a helyzet?

- Valóban vannak pénzügyi nehézségeink - ismerte el Stephanie. - Politikai okok miatt akadozik kicsit a finanszírozás.

- A Globe tehát igazat írt?

- Nem olvastam a cikket, de ahogy mondtam, vannak nehézségeink.

Tony a száját összeszorítva - mint aki erősen gondolkodik - néhányszor bólintott. - Hát, ez nem valami jó hír - mondta aztán. - Gondolom, megérted, hogy kissé aggaszt a kétszázezer dolláros kölcsönöm sorsa.

- Pontosítsunk! Nem kölcsön volt, hanem befektetés - válaszolta Stephanie.

- Álljon meg a menet! Sírva jöttél hozzám, hogy nagyon kell a pénz.

- Újabb pontosítás! Azt mondtam, hogy pénzt kell szereznünk, sírásról pedig szó sem volt.

- Állítottad, hogy holtbiztos a dolog.

- Azt mondtam, szerintem jó befektetés, mert egy szabadalmilag tökéletesen védett, briliáns új eljárásról van szó, amely óriási lökést fog adni az orvostudománynak. Azt is hozzátettem azonban, hogy vannak kockázatai, és prospektust is adtam. Elolvastad?

- Nem. Belenéztem, és egy szót sem értettem belőle. De ha olyan jó befektetésnek indult, akkor mi a baj?

- Olyan dolog történt, amire senki nem számított: lehetséges, hogy a kongresszus be fogja tiltani az eljárást - válaszolta Stephanie. - De légy nyugodt, dolgozunk az ügyön, és azt hiszem, el tudjuk kerülni a tilalmat. Nagyon váratlanul, derült égből villámcsapásként ért bennünket a dolog; ezt bizonyítja az is, hogy Daniellel minden pénzünket, az utolsó centig a cégbe raktuk, annyira, hogy Daniel még a lakását is elzálogosította. Sajnálom, hogy a beruházás pillanatnyilag nem tűnik halálbiztosnak, és azt is, hogy pénzed van benne.

- Én is.

- Mi a helyzet a vádemeléssel?

- Semmi. A kerületi ügyész azt akarja, hogy újjáválasszák, és így próbálja reklámozni magát. De ne térjünk el a tárgytól! - figyelmeztette a húgát Tony. - Azt mondtad, el tudjátok kerülni a betiltást.

- Nagyon reméljük.

- Van ehhez valamilyen köze az egyhónapos utazásnak?

- Van, de részleteket nem mondhatok.

- Valóban?! - kérdezte gúnyosan Tony. - Kétszázezer dollárról van szó, és nem mondhatsz részleteket! Nagyon nem tetszik nekem ez a dolog.

- Ha kifejteném, mire készülünk, azzal veszélyeztetném a vállalkozás eredményességét.

- Kifejteném, veszélyeztetném, eredményesség! - sorolta lekicsinylő hangsúllyal Tony. - Remélem, nem gondolod, hogy megelégszem néhány elegánsan hangzó kifejezéssel. Szó sincs róla! Tehát, hová mégy? Washingtonba?

- Nassauba - válaszolta a tűzhely mellől Thea. - És ne beszélj ilyen utálatosan a húgoddal! Hallod?

Tony a két kezét lelógatva feszesen kihúzta magát a széken, és a megdöbbenéstől lassan eltátotta a száját. - Nassauba! - kiáltotta. - Ez az egész ügy egyre őrültebb. Ha a CURE-t a tönkremenés fenyegeti egy politikai döntés miatt, nem lenne jobb itthon maradnotok, hogy tegyetek valamit ellene?

- Pontosan azért megyünk Nassauba - válaszolta Stephanie.

- Persze! Csak éppen nagyon úgy tűnik, hogy a drágalátos barátod megpróbál kiszállni a buliból, és ellógni.

- Szó sincs róla! Nagyon szeretnék többet mondani, de hidd el, nem lehet. Egy hónapon belül remélhetőleg minden gond megoldódik, és kamatostul visszaadhatjuk a pénzedet.

- Majd igyekszem nem visszafojtani a lélegzetemet - felelte ádázul Tony. - Azt állítod, hogy nem mondhatsz többet. Én azonban mondok valamit: az a kétszázezer dollár nem volt mind az enyém.

- Nem? - Stephanie érezte, hogy az addig sem kellemes beszélgetés nyugtalanító fordulatot fog venni.

- Olyan előnyösnek festetted le a dolgot, hogy úgy gondoltam, hadd részesedjen belőle más is. A pénz fele a Castigliano testvérektől jött.

- Soha egyetlen szóval sem említetted!

- Most mondom.

- Kik azok a Castigliano testvérek?

- Üzleti partnerek. És mondok még valamit. Csöppet sem fog tetszeni nekik, ha azt hallják, hogy a befektetésük esetleg odavész. Nincsenek hozzászokva az ilyesmihez. A testvéredként mondom, hogy nem jól teszitek, ha most a Bahamákra utaztok.

- De muszáj!

- Állítod te. Azt azonban már nem magyarázod meg, hogy miért. Ezért nem tehetek mást, mint hogy megismétlem: maradjatok itthon, és törődjetek a bolttal, mert egyébként úgy fog kinézni, a napon süttetitek magatokat a pénzünkből, miközben nekünk itt, Bostonban befagy a seggünk - mondta Tony.

- Elmegyünk Nassauba - válaszolta a lehető legnyugodtabb hangon Stephanie -, és megoldjuk ezt a szerencsétlen problémát.

Tony tehetetlenül a magasba emelte a kezét. - Megpróbáltam! Isten a tanúm rá, hogy megpróbáltam!

A hidraulikus szervorásegítésnek hála, Tony a jobb keze mutatóujjával könnyen el tudta fordítani a fekete Cadillac DeVille kormányát. Mivel nagyon kellemes, enyhe volt az este, az ablakot nyitva hagyta, ballal kikönyökölt rajta, és úgy szívta a cigarettáját. A Castigliano testvérek víz- és gázszerelési eszközökkel kereskedő cégének épülete előtti parkolót beterítő kavicsok olyan hangosan recsegtek, hogy a rádióból a zenét sem lehetett hallani. A földszintes, szürke salakbetontéglából készült épület a város szélén volt, mögötte beépítetlen, nedves lapály terült el.

Tony három, az övéhez hasonló kocsi mellett állt meg. Mindhárom Cadillac volt, és mindhárom fekete. Ahogy kiszállt, orrát megcsapta a sós mocsár kellemetlen szaga.

Az épület homlokzatára már igazán ráférte volna egy festés, mivel annyira tele volt graffitikkal, hogy a cég nevét is alig lehetett elolvasni tőlük. Az ajtó nem volt bezárva, és Tony - szokásához híven - kopogtatás nélkül ment be. A helyiséget pult szelte keresztbe, és mögötte szerelvényekkel megrakott polcok sorakoztak. Senki nem volt odabent, egy rádióból azonban harsány, ötvenes évekbeli zene szólt.

Tony megkerülte a pultot, és végigment a polcok közti középső folyosón, amelynek a végén újabb, egy irodába vezető ajtó volt. A helyiség a raktár- és eladótérhez képest fényűzően hatott a padlót beterítő keleti szőnyeggel, a két nagy íróasztallal, és az egyik fal mellé állított bőrkanapéval. Hárman voltak a szobában, ketten az asztalok mögött ültek, egy ember pedig a kanapén.

Tony előbb az asztaloknál ülőkkel, majd a kanapén helyet foglalóval fogott kezet, utána rögtön le is ült mellé. Az előbbiek voltak a Castigliano ikrek, Sal és Louie. Tony harmadikos kora óta ismerte őket, de csak látásból, nem voltak barátok. A két cingár, pörsenéses arcú kamasznak rengeteg gúnyolódást kellett elszenvednie a külseje miatt. A soványságuk felnőtt korukra is megmaradt, beesett arcuk nem kerekedett ki, és a szemük változatlanul mélyen ült.

A kereveten ülő férfit Gaetano Baressének hívták, és New Yorkban nőtt fel. Tonyhoz hasonló felépítésű volt, csak nagyobb és durvább vonású. Általában az eladótérben, a pult mögött állt, de alkalomadtán a verőember feladatait is ellátta az ikrek mellett. Sokan azt hitték, hogy Castiglionéék a gimnáziumban elszenvedett sérelmeik megtorlására fogadták fel, de Tony tudta, hogy nem így van. Gaetano erejére a testvérek egyéb - részben legális, részben nem legális - üzleti tevékenységének a sikeréhez volt szükség. Ez a munka hozta közelebbi kapcsolatba őt is az ikrekkel.

- Először is szeretném megköszönni, hogy vasárnap idefáradtatok - kezdte Tony.

- Nincs mit - felelte a balra ülő Sal. - Remélem, nem bánod, hogy Gaetanót is meghívtuk.

- Mivel azt mondtad, hogy baj van, úgy gondoltuk, szükség lehet rá - közölte Louie.

- Nem gond. Bárcsak kicsivel korábban sort tudtunk volna keríteni erre a megbeszélésre!

- Igyekeztünk, amennyire csak tudtunk - mondta Sal.

- Engem volt nehéz elérni. A húgoméknál biliárdoztunk, a telefonom pedig lemerült - magyarázta Baresse.

Tony rágyújtott, a többieket is megkínálta, majd egy szívás után lerakta a cigarettát, mert szüksége volt a kezére, hogy gesztikulálni tudjon. Ilyen előkészítés után kezdett bele a mondanivalójába, és mondta el szó szerint azt, ami a Stephanie-val folytatott beszélgetésből megmaradt benne. Nem hagyott ki semmit, és meg sem válogatta a szavait. Nyíltan közölte, hogy szerinte és a könyvelője szerint Stephanie-ék cége csődbe fog menni.

Ahogy Tony előrehaladt a mondanivalójában, az ikrek úgy lettek egyre nyugtalanabbak. Sal egy gemkapcsot hajtott szét, és addig babrálta, amíg végül eltörte, Louie pedig csak félig szívta a cigarettáját, utána dühösen elnyomta.

- Egyszerűen hihetetlen! - kiáltott fel Sal, miután Tony befejezte.

- Hozzáment a húgod ahhoz a gennyhez? - kérdezte Louie.

- Nem, csak együtt élnek.

- Nem fogunk tétlenül ülni, miközben az a gazember a napon sütteti magát! - jelentette ki Sal. - Arról ne is álmodjon a mocsok!

- Tudtára kell adni, hogy nem tetszik, amit csinál. Vagy villámgyorsan hazajön, és rendbe teszi a dolgokat, vagy megnézheti magát. Világos, Gaetano?

- Hogyne. Mikor? - kérdezte Baresse. Louie Salra nézett, Sal pedig Tonyra.

- Már késő - válaszolta az. - Ezért szerettem volna előbb találkozni veletek. Elutaztak valahová, és majd onnan mennek Nassauba. Mihelyt ott lesznek, a húgom felhívja anyámat, hogy megmondja a címet.

- Értesítesz bennünket? - kérdezte Sal.

- Persze! Csak egy kikötésem van: a húgomat hagyjátok ki a dologból.

- Nem vele van bajunk - válaszolta Louie. - Legalábbis azt hiszem.

- Nem - erősítette meg Tony. - Ha én mondom, elhihetitek. Nem szeretném, ha megromlana a kapcsolatunk.

- A fickónak kell a körmére nézni - jelentette ki Sal.

Louie Baressére nézett. - Az az érzésem, hogy Nassauba mégy.

- Jól hangzik - mondta a verőember, és baljával ökölbe szorított jobb kezére csapott.

Tizenegy

2002. február 25., hétfő, 7.00

- Stephanie! - szólt halkan Daniel, és óvatosan megrázta az alvó vállát. - Mindjárt hozzák a reggelit. Akarsz enni, vagy hagyjalak aludni, amíg le nem szállunk?

Stephanie nagy nehezen kinyitotta, megdörzsölte a szemét, közben jókorát ásított. Ez sem volt azonban elég, utána még szaporán pislognia kellett, hogy visszanyerje a látását.

- Hol vagyunk? - kérdezte érdes hangon, mert a repülőgépen annyira alacsony volt a páratartalom, hogy nemcsak a szeme, a torka is kiszáradt. Az ablakon kinézve halvány derengést látott a távolban, de odalent, a földön változatlanul sötét volt, városok fényfoltjai pettyezték a feketeségbe burkolózó tájat.

- Ha jól sejtem, valahol Franciaország felett - válaszolta Daniel.

Hiába próbáltak meg időben elkészülni, az előző este kétségbeesett rohanásba torkollt, és végül tíz perccel a gép indulása előtt értek ki a Logan repülőtérre. Butler pénzének hála az Alitalia Magnifica osztályán utaztak, és a Boeing 767 bal oldalán a két első ülést foglalták el.

- Hogyhogy ilyen éber vagy? - kérdezte Stephanie, miután majdnem vízszintesből függőleges helyzetbe állította az ülése támláját. - Aludtál?

- Egy szemhunyásnyit sem - vallotta be Daniel. - Elkezdtem olvasgatni a torinói lepelről szóló könyveidet, főleg a Ian Wilsonét, most már értem, miért nem tudtad abbahagyni. Tényleg lebilincselő.

- Nagyon fáradt lehetsz.

- Szó sincs róla. Éppen ellenkezőleg! Azok után, amiket olvastam, még jobban hiszek abban, hogy helyesen járunk el, ha Butlert a lepelről vett DNS-részlettel kezeljük. Még az is eszembe jutott, hogy ha rajta túl vagyunk, meg kellene ismételnünk a dolgot egy másik ismert emberen, olyanon, aki nem ragaszkodik ahhoz, hogy a dolog titokban maradjon. Ha a kezelés híre eljut a sajtóhoz, és az szétkürtöli, nem lesz olyan politikus, aki útját merné állni, sőt, az FDA is rákényszerülne, hogy a jóváhagyását adja hozzá.

- Ne siessünk ennyire előre! - figyelmeztette Danielt Stephanie. - Egyelőre koncentráljunk a szenátorra! A kezelése még távolról sem lefutott dolog.

- Nem tartod jó ötletnek, hogy más hírességet is kezeljünk?

- Hogy értelmesen tudjak válaszolni, át kell gondolnom a dolgot - próbált diplomatikus lenni Stephanie. - Egyelőre tompa az agyam. Ki kell mennem a mosdóba, és enni is szeretnék, mert rettentő éhes vagyok. Ha sikerül összeszednem magam, és újból tudok gondolkodni, hallani akarom, mit olvastál a lepelről, és van-e valamilyen feltevésed a kép kialakulásával kapcsolatban.

Nem egészen egy órával később megérkeztek Róma Fiumicino repülőterére, ahol - miután Daniel lehajtott egy csésze kávét - átszálltak a torinói gépre. Ezen a járaton nem volt Magnifica osztály, úgyhogy meg kellett elégedniük egy üzletemberekkel teli kabinnal.

- Hogy érzed magad? Nem vagy fáradt? - kérdezte Stephanie Danieltől, aki - száznyolcvanöt centi magas lévén - nehezen fért el a szűk helyen.

- Egy csöppet sem. A kávé teljesen feldobott.

- Akkor mesélj! Tényleg érdekel, mit olvastál.

Mivel a Boston-Róma járat mosdója előtt hosszú sor állt, leszállás előtt már nem volt idejük megbeszélni a dolgot.

- Elképzelésem sincs arról, hogyan keletkezhetett a kép - kezdte Daniel. - Kétségtelenül izgalmas rejtély, és tetszik, ahogyan Ian Wilson ír róla, de azt, hogy - mint te és ő állítjátok - a feltámadás bizonyítéka, nem fogadom el. Helytelen ugyanis az érvelés - egy ismeretlen, feltételezésen alapuló folyamattal, mint a dematerializáció, nem magyarázhatsz egy felderítetlen, ismeretlen jelenséget.

- És a fekete lyukak?

- Mi van velük?

- Azokat sem ismerjük, mégis felhasználjuk őket egyébként érthetetlen jelenségek magyarázatára - mondta Stephanie.

- Igazad van - ismerte el némi töprengés után Daniel.

- Menjünk tovább! Mi érdekeset találtál még?

- Például azt, hogy ha megnézzük, hol él együtt az a három Közel-Keleten tenyésző növény, amelynek a virágpora a legnagyobb mennyiségben található a leplen, akkor óhatatlanul arra a megállapításra kell jutnunk, hogy a szövet a Hebron és Jeruzsálem közti területről származik.

- Érdekes, ugye? - kérdezte Stephanie.

- Több mint érdekes. Hogy valóban Jézus Krisztus halotti leple-e, vagy sem, arra nézve nincs - és soha nem is lesz - szilárd bizonyíték, de azt elfogadom, hogy Jeruzsálemből származik, egy olyan embert tekertek bele, akit megkorbácsoltak, akinek az orrát eltörték, a fején tüskék okozta sebek vannak, keresztre feszítették és dárdát döftek belé.

- A történelmi vonatkozások?

- Azok is megragadóak voltak - válaszolta Daniel. - Hajlok rá, hogy elfogadjam: a torinói lepel és az edesszai vászon egy és ugyanaz.

- A szénizotópos kormeghatározást végzők tehát tévedtek.

- Tudósként nagyon nem örülök ugyan neki, de azt kell mondjam, hogy igen.

Itt tartottak a beszélgetésben, amikor az ülés fölött kigyulladt a biztonsági övek becsatolására figyelmeztető lámpa, és egy stewardess a hangszórókon keresztül közölte, hogy hamarosan megérkeznek a torinói Caselle repülőtérre. Tizenöt perccel később a gép földet ért, de annyira tele volt, hogy sok időt vett igénybe a kiszállás.

Miután megszerezték a csomagjaikat, beálltak a terminál előtt taxira várók hosszú sorába, és körülnéztek. Nyugaton és északon Piemonte havas hegycsúcsait látták, délen a város párába vesző ipari negyedeit. Az idő hideg volt, nagyon hasonlított a bostonira, amit természetesnek is vettek, mivel a két város nagyjából egyforma szélességi körön volt.

- Remélem, nem fogom megbánni, hogy nem béreltem kocsit - mondta a gyorsan fogyatkozó taxikat nézve Daniel.

- Az útikönyv szerint a városban lehetetlen parkolni - válaszolta Stephanie. - Ráadásul az olasz sofőrök jók, még ha néha kicsit gyorsan is hajtanak.

Igaza lett. A kocsi egy új Fiat volt, és Daniel bánatára érzékenyen reagált a gázadásra.

Stephanie már többször járt Olaszországban, és kíváncsian várta, milyen lesz Torino. A város először csalódást okozott neki, mivel hiányzott belőle Firenze vagy Siena gótikus és reneszánsz varázsa. Szélesen elterpeszkedő külvárosokkal körülvett, jellegtelen, modern városnak tűnt. Reggeli csúcs lévén óriási volt a forgalom, és az olasz sofőrök egyformán agresszívnek látszottak, vadul dudáltak, hirtelen gyorsításokkal és hasonlóan váratlan fékezésekkel tarkítva vezették járműveiket. A repülőtérről a városba vezető út idegtépő volt, különösen Daniel számára: Stephanie megpróbált beszélgetni vele, de sikertelenül, mivel mereven előrebámult, várta a következő életveszélyes helyzetet.

Daniel a Grand Belvedere szállóban foglalt szobát arra az egy éjszakára, amelyet Torinóban szándékoztak tölteni, és ahogy közeledtek a városközpontban lévő hotelhez, Stephanie véleménye kezdett megváltozni Torinóról. Továbbra sem látott olyan épületeket, amilyeneket várt, de a város fokozatosan egyéni arculatot öltött, széles bulvárjai, árkádos terei, elegáns barokk házai szemet gyönyörködtetőek voltak. Mire megérkeztek a szálloda elé, Stephanie kezdeti elégedetlensége teljesen megszűnt.

A Grand Belvedere maga volt a megtestesült késő tizenkilencedik századi luxus. Dús aranyozástól csillogó előcsarnokában márványoszlopok nyújtóztak a magasba, tartották a freskókkal díszített boltíveket. Libériás inasok siettek a csomagjaikért, amelyekből - tekintettel az egy hónaposra tervezett nassaui tartózkodásra - akadt jó néhány.

Szobájuk magas volt, a közepén nagy muranói csillár lógott alá a mennyezetről, és ha nem is volt olyan dúsan aranyozott, mint az előcsarnok, jutott neki épp elég csillogás. A magas ablakok a Piazza Carlo Albertóra néztek, aranyrojtos bordó függönyök keretezték őket, a dúsan faragott bútorok sötétre pácolt fából készültek, a padlót vastag keleti szőnyeg borította.

Miután megfelelő nagyságú borravalót adva elbocsátotta az inast és a szobát megmutató recepcióst, Daniel elégedetten pillantott körbe. - Nem rossz! Határozottan nem rossz - mondta, és miután a márvánnyal borított fürdőszobát is szemügyre vette, odaszólt Stephanie-nak: - Végre olyan helyen lakom, amilyent megérdemlek.

- Rendben, Midász király, de lássunk munkához! - válaszolta Stephanie, miközben elkezdte kipakolni pipereszereit az utazótáskájából. - Meg kellene tudni az érsekségi kancellária számát, hogy beszéljünk Monsignor Mansonival. - A fürdőszobába indult, hogy fogat mosson.

Daniel körbenézett, de hiába húzkodta ki sorra az íróasztal fiókjait, és nézett be a szekrényekbe, nem talált telefonkönyvet.

- Szóljunk a portán, hogy hívják fel! - javasolta a fürdőszobából Stephanie. - Asztalt is foglaltathatnánk valamelyik étterembe.

- Jó ötlet.

Az ügyeletes portás - mint arra Stephanie eleve számított is - nagyon készséges volt, és mielőtt eldönthették volna, melyikük beszél vele először, már fel is hívta Monsignor Mansonit. Némi bizonytalankodás után Daniel vette át a kagylót, és a szenátortól e-mailen kapott instrukciónak megfelelően közölte, hogy Ashley Butler megbízottja, és a lepelből vett mintát átvenni érkezett Torinóba.

- Vártam a hívását - felelte angolul, de erős olasz akcentussal Monsignor Mansoni. - Ha megfelel, még ma délelőtt találkozhatunk.

- Nekünk annál jobb, minél előbb sort tudunk keríteni rá - válaszolta Daniel.

- Nekünk?!

- A társammal jöttem - magyarázta Daniel. Úgy érezte, hogy a megjelölés elég ködös; zavarta, hogy egy katolikus pappal beszél, aki nyilván erősen helytelenítené az együttélésüket Stephanieval, ha tudomást szerezne róla.

- Jól gondolom, hogy egy hölgyről van szó?

- Igen. - Daniel Stephanie-ra nézett, hogy lássa, nincs-e kifogása a társ szó ellen, amelyet - bár tökéletesen igaz volt - még egyszer sem használt a kapcsolatuk megjelölésére. Stephanie magában megmosolyogta azért, hogy szemmel láthatóan feszélyezve érezte magát.

- Ő is jelen lesz a találkozón?

- Természetesen. Hová menjünk?

- Mondjuk a Caffe Torinóba a Piazza San Carlóra! Szállodában laknak? - érdeklődött a pap.

- Igen, és amennyire meg tudom ítélni, a város közepén - válaszolta Daniel.

- Nagyszerű! Akkor közel vannak a kávéházhoz. A portás majd útba igazítja magukat.

- Remek. Mikor legyünk ott?

- Egy óra múlva?

- Rendben. Miről ismerjük meg?

- Valószínűleg nem sok pap lesz ott - felelte Monsignor Mansoni -, de ha igen, akkor is biztosan én leszek a legkövérebb. Sajnos, az ülő életmód nem tesz jót az ember alakjának.

- Azt hiszem, minket is könnyű megismerni - mondta Stephanie-ra nézve Daniel. - Az öltözékünk elég amerikaias, ráadásul a társam feltűnő, koromfekete hajú szépség.

- Ebben az esetben egész biztosan megtaláljuk egymást. Negyed tizenkettő körül várom magukat.

- Ott leszünk - ígérte meg Daniel, mielőtt letette a kagylót.

- Koromfekete hajú szépség? - kérdezte halkan, indulatosan Stephanie, miután a portás eligazította őket, és otthagyták a pultot. - Eddig sosem beszéltél rólam ilyen fölényesen, szexistán.

- Ne haragudj! - kért elnézést Daniel. - Zavart, hogy egy pappal kell találkozót megbeszélnem.

Luigi Mansoni kihúzta íróasztala egyik fiókját, elővett egy hosszúkás ezüstszelencét, a zsebébe rakta, majd a reverendáját kissé megemelve, nehogy véletlenül rálépjen az aljára és elessen, kisietett az irodából. Erősen zihálva ért a folyosó végére - ami azért is zavaró volt, mert harminc méternél kevesebbet ment -, ahol bekopogott Monsignor Valerio Garibaldi ajtaján. Miután a barátja és egyben főnöke kiszólt, bement és beszámolt az amerikai hívásáról.

- Hamarabb jött, mint Maloney atya gondolta - válaszolta Garibaldi. - Remélem, a szobájában van. - A telefonért nyúlt, és igencsak megkönnyebbült, amikor meghallotta Michael Maloney hangját. Elmondta neki, mi történt, hozzátéve, hogy Monsignor Mansonival az irodájában várják.

- Különös ez az egész ügy - mondta Mansoninak, miután lerakta a kagylót.

- Valóban az. Nem tudom, nem kellene-e szólni az érsek valamelyik titkárának, hogy ha netán probléma adódik a dologból, ő feleljen érte, és ne mi. Őméltóságát nem is értesítették, márpedig hivatalosan ő a lepel őre.

- Igazad van. Azt hiszem, megfogadom a tanácsot.

Maloney érkezett meg, és Monsignor Garibaldi udvariasan hellyel kínálta. Bár ő és Mansoni is fölötte állt az egyházi hierarchiában, az a körülmény, hogy Maloney a legmagasabb rangú északamerikai főpapnak, O'Rourke bíborosnak, egyben saját főnökük, Manfredi bíboros közeli barátjának a személyes megbízottja, arra késztette őket, hogy megkülönböztetett tisztelettel bánjanak vele.

Maloney atya helyet foglalt. A két olasz pappal ellentétben egyszerű sötét öltönyt és fekete inget viselt fehér körgallérral. Az alakja is élesen különbözött az övéktől - sovány volt, horgas orrú, ránézésre sokkal olaszosabb, mint azok.

Mansoni neki is elmondta, mit beszélt meg a telefonálóval, külön hangsúlyozva, hogy két személy érkezett, és az egyik nő.

- Meglepő - válaszolta Maloney. - Nem szeretem a meglepetéseket, de hát ilyen az élet. Remélem, a minta kéznél van.

- Természetesen - válaszolta készségesen Mansoni. Maloney kedvéért angolul beszélt, bár az amerikai pap - mivel Rómában is tanult - tisztességesen tudott olaszul. - Tessék - mondta, felmutatva a reverendája zsebéből előhalászott szelencét. - Ballasari professzor személyesen válogatta össze a szálakat.

- Szabad? - kérdezte Maloney, és előrenyújtotta a kezét.

- Hogyne - mondta az olasz pap, átadva neki a dobozkát.

Az amerikai megindultan fogta meg mindkét kezével. Már régen meggyőződéssel hitt a lepel eredetiségében, és óriási hatással volt rá, hogy a kezében tarthatja a Megváltó vére nyomát őrző szelencét.

- Van valamilyen óhaja? - kérdezte Mansoni, miután visszavette, és reverendája zsebébe süllyesztette a dobozt.

- Igen. Minél többet meg akarok tudni azokról, akiknek átadja. Nevet, címet, bármit. Sőt! Kérje el az útlevelüket, és nézze meg a számát. Annak ismeretében, a hatóságokhoz fűződő kapcsolatát igénybe véve sokat megtudhatunk róluk.

- Tulajdonképpen mit keres? - kérdezte Monsignor Garibaldi.

- Igazából magam sem tudom - vallotta be Maloney. - Őméltósága James O'Rourke bíboros arra számít, hogy a mintáért cserébe az egyház komoly politikai nyereségre tesz szert. Ugyanakkor száz százalékig biztos akar lenni abban, hogy a Szentatyának a lepellel végzett tudományos kísérletekre kimondott tilalmát senki nem hágja át.

Garibaldi bólintott, mintha pontosan értené, pedig nem így volt, mivel csak most szerzett tudomást arról, hogy szent relikviát politikai szívességre lehet cserélni.

- Indulnom kell, ha nem akarok elkésni - mondta Mansoni, és felállt.

- Elkísérem, ha nincs ellene kifogása - közölte Maloney. - Majd úgy helyezkedem, hogy ne keltsek feltűnést, és igyekszem követni azokat, akik átveszik a mintát. Arra az esetre, ha netán valamilyen gond lenne velük, tudni akarom, hol laknak.

- És mit akar tenni, ha ez bekövetkezik? - kérdezte ugyancsak felállva Garibaldi.

- Majd kitalálok valamit. Mivel a bíboros erre az esetre nem adott határozott utasítást, kénytelen leszek improvizálni - felelte az amerikai pap.

- Kellemes város - állapította meg Daniel, miközben nyugat felé tartottak a szép palotákkal teli utcákon. - Először nem nagyon tetszett, de most már igen.

- Én is így vagyok vele - válaszolta Stephanie. Néhány saroknyit kellett csak menniük a szállodától, hogy elérjék a futballpálya nagyságú, krémszínűre festett barokk épületektől övezett Piazza San Carlót, amelynek a közepén Emanuele Filiberto herceg lovas szobra állt. A Caffe Torino a tér nyugati oldalának közepe táján volt, és az ajtaján belépve rögtön megcsapta az orrukat a frissen őrölt kávé kellemes illata. A freskódíszes mennyezetről lelógó nagy kristálycsillárok meleg, sárgás fényt sugároztak.

Nem kellett keresniük Monsignor Mansonit, mivel a terem végében helyet foglaló pap azonnal felállt, mihelyt beléptek, és intett, hogy menjenek oda hozzá. Útközben Stephanie kíváncsian körbenézett, és megbizonyosodott róla, hogy Monsignor Mansoni megjegyzése, miszerint nem sok pap lesz a kávéházban, tökéletesen igaznak bizonyult. Rajta kívül mindössze egyet látott, aki magányosan ült egy asztalnál, és egy röpke pillanatra Stephanie-nak az a kellemetlen érzése támadt, hogy őket nézi.

- Isten hozta magukat Torinóban! - mondta kezet rázva velük Mansoni, és hellyel kínálta őket. Miután leült, a pillantása hosszan elidőzött Stephanie-n, úgyhogy az kényelmetlenül érezte magát, annál is inkább, mivel eszébe jutott a kellemetlen jellemzés, amelyet Daniel adott róla.

A monsignor hívására egy pincér sietett hozzájuk, hogy megkérdezze, mit óhajtanak. Daniel egy kávét kért, Stephanie viszont megelégedett egy kis üveg ásványvízzel.

Daniel alaposan szemügyre vette a papot, aki egy csöppet sem túlzott, amikor kivételesen kövérnek mondta magát. Lelógó tokája a gallérját is eltakarta, és orvosként önkéntelenül is arra gondolt, vajon mekkora lehet a koleszterinszintje.

- Kezdjük talán a bemutatkozással! - ajánlotta a monsignor. - Luigi Mansoni vagyok, korábban Veronában éltem, de most már jó ideje itt, Torinóban.

Daniel és Stephanie is megmondta a nevét, azt, hogy a massachusettsi Cambridge-ből érkeztek, közben a pincér visszatért, és kiszolgálta őket.

Daniel ivott egy kortyot a kávéjából, és miután lerakta a csészét, azt mondta: - Nem szeretnék udvariatlannak látszani, de javaslom, hogy térjünk a tárgyra. Gondolom, elhozta a mintát.

- Természetesen - felelte Mansoni.

- Biztosnak kell lennünk abban, hogy a lepel vérfoltos részéről származik - folytatta Daniel.

- Efelől ne legyen semmilyen kétségük! Személyesen az a professzor választotta ki, akit a relikvia őrzője, Manfredi bíboros, Torino érseke a lepel konzerválásával megbízott.

- Megnézhetnénk? - kérdezte Daniel.

- Egy pillanat! - Mansoni a reverendája zsebébe nyúlt, és elővette a kis dobozt. - Mielőtt átadom, meg kell bizonyosodnom a személyazonosságukról. A lepellel kapcsolatos korábbi viták, a nagy médiaérdeklődés miatt az egyháznak feltétlenül tudnia kell, kinek a birtokába kerül a minta.

- Ashley Butler szenátor fogja megkapni.

- Magam is így tudom, de ennek ellenére meg kell bizonyosodnom a személyazonosságukról. Sajnálom, ezt a határozott utasítást kaptam.

Daniel kérdő pillantást vetett Stephanie-ra, aki vállat vont. - Milyen bizonyítékra gondol? - kérdezte.

- Az útlevél, és bármilyen, a pillanatnyi lakhelyükre vonatkozó igazolás megteszi.

- Részemről semmi akadálya, hogy megmutassam. Az útlevélben éppen az a cím szerepel, amelyiken lakom - mondta Stephanie.

- Nekem sincs kifogásom ellene - csatlakozott hozzá Daniel.

Elővették az okmányaikat, és az asztalra téve a pap elé tolták őket. Mansoni mindkettőt megnézte, felírta a címet, és miután visszaadta őket, a jegyzettömbjét eltéve újból elővette a dobozt, hogy tiszteletteljes mozdulattal Daniel elé tolja.

- Szabad? - kérdezte Daniel.

- Természetesen.

Daniel felvette az apró szelencét, kinyitotta a két végén található apró reteszeket, és óvatosan felhajtotta a fedelét. Közben Stephanie odahajolt hozzá, és együtt nézték meg a dobozkában félig átlátszó műanyag tasakban lévő, nehezen meghatározható színű szövetszálakat.

- Úgy tűnik, minden rendben - mondta Daniel, és miután bezárta, átadta a szelencét Stephanie-nak, aki az útleveleikkel együtt berakta a válltáskájába.

Negyedórával később ismét az utcán voltak, és a San Carlo téren rézsútosan átvágva a szállodájuk felé indultak. A fárasztó repülőút és az alváshiány ellenére mindketten fürgén szedték a lábukat, és lelkesek voltak.

- Ez nagyon könnyen ment - állapította meg pár lépés után Daniel.

- Szerintem is - értett egyet Stephanie.

- A világért sem emlékeztetnélek korábbi pesszimizmusodra - mondta ingerkedve Daniel. - Eszembe sem jutna ilyen rondaság.

- Álljon meg a menet! - emelte fel a hangját Stephanie. - A mintát tényleg könnyen megkaptuk, de még messze vagyunk Butler kezelésétől, és engem az egész ügy aggaszt, úgy, ahogy van, nem valamelyik részlete.

- Szerintem ezután is simán fog menni minden.

- Legyen igazad!

- Hogyan tovább? Mivel töltsük a napot? - kérdezte Daniel. - A gépünk csak reggel, hét után öt perccel indul.

- Szeretnék aludni egy kicsit - válaszolta Stephanie. - Neked sem ártana. Mi lenne, ha visszamennénk a szállodába, harapnánk valamit, félórára ledőlnénk, és utána sétálnánk egyet? Szeretnék megnézni néhány dolgot, elsősorban a templomot, ahol a leplet őrzik.

- Benne vagyok - fogadta el készségesen az ajánlatot Daniel.

Michael Maloney hátramaradt, nehogy Daniel és Stephanie észrevegye. A két amerikai azonban meglepően gyorsan mozgott, és utánuk indulva alaposan ki kellett lépnie, hogy ne tévessze szem elől őket. Mire kiért a kávéházból, már a tér túlsó oldalán jártak.

Indulás előtt Maloney még szólt Mansoninak, hogy ellenőriztesse a civil hatóságokkal a személyazonosságukat, és mihelyt bármit megtud róluk, azonnal hívja fel a mobilján. Mint mondta, szem előtt akarja tartani őket, vagy legalábbis megtudni, pontosan hol laknak, amíg ki nem derül, kicsodák.

Miután befordultak a szemközti sarkon, Maloney atya futásnak eredt, és rohant, amíg újból meg nem pillantotta őket. Szilárdan elhatározta, hogy akármi történjen is, nem veszíti el a nyomukat. A fölöttesétől és mentorától, O'Rourke bíborostól kapott instrukcióknak megfelelően a legnagyobb komolysággal és odafigyeléssel akarta elvégezni a feladatát. Maloney szeretett volna minél magasabbra emelkedni az egyházi hierarchiában, és úgy érezte, egyelőre kedvezően alakulnak a dolgok. Előbb Rómába küldték tanulni, majd O'Rourke püspök felfigyelt rá, maga mellé vette, és nem sokkal utána érsek lett. Maloney tisztában volt vele, hogy pályafutásának további alakulása attól függ, mennyire lesz megelégedve vele nagy hatalmú fölöttese, és azt is érezte, hogy a lepellel kapcsolatos megbízatása olyan ragyogó lehetőséget kínál, amelyet bűn lenne nem kihasználni. Módot adott neki, hogy demonstrálja a bíboros iránti lojalitását, odaadását, és megmutassa, hogy pontos, részletes instrukciók híján sincs elveszve, képes improvizálni.

A Piazza Carlo Albertóra érve látta, hogy a pár a Grand Belvedere felé tart, és meggyorsította a lépteit, hogy közvetlenül mögöttük legyen, amikor belépnek a szálló ajtaján. Odabent lefékezett, megvárta, hogy beszálljanak a liftbe, és miután meggyőződött arról, hogy a negyedik emeletre mennek, elégedetten leült az előcsarnok egyik süppedő foteljébe. A karnyújtásnyira lévő alacsony asztalról elvett egy Corriere della Serát, és egyik szemét a lifteken tartva olvasni kezdte. Eddig minden úgy megy, mint a karikacsapás, gondolta.

Nem sokat kellett várnia. A pár újból megjelent, és bement az étterembe, ő pedig helyet változtatott, átült egy kerevetre, amelyről jobban szemmel tudta tartani az étterem bejáratát. Biztos volt benne, hogy egyikük sem figyelt fel rá, nem sejtik, hogy követi őket. Olaszországban a papi öltözék hétköznapi, megszokott viseletnek számított, amire senki se figyelt, ugyanakkor szabad mozgást biztosított neki.

Félórával később, amikor a pár kijött az étteremből, Maloney önkéntelenül elmosolyodott - egy ebédre félórát szánni jellegzetesen amerikai viselkedés volt. Biztos volt benne, hogy az étteremben tartózkodó olaszok legalább két órát töltenek ott. A pár újból liftbe szállt, és felment a negyedik emeletre.

A várakozás ezúttal jóval hosszabbra nyúlt, mint először. Miután végzett az újsággal, Maloney egyéb olvasnivaló után nézett, és mivel nem talált semmi érdekeset, az őrhelyét pedig nem merte otthagyni, nehogy elveszítse a párt, azon gondolkodott, mit tesz majd, ha a Mansonitól remélt információ nem lesz kielégítő. Igazából persze azt sem tudta, hogy mit tekintsen kielégítőnek. Nagyjából arra számított, hogy a férfi és a nő, vagy legalább valamelyikük Butler szenátor mellett dolgozik, esetleg egy olyan szervezetnél, amely szoros kapcsolatban áll vele. Emlékezett rá, hogy a szenátor azt mondta, „megbízottat” küld a mintáért, de hogy pontosan mit értett megbízott alatt, annak még ki kellett derülnie.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy csak későn tudatosodott benne, hogy a furcsa rezgés, amelyet a zsebében érez, elnémított telefonjától származik, és lázas sietséggel kapta elő a készüléket, nehogy elmulassza a hívást.

- Az előbb kaptam választ a bevándorlási hivatalnál lévő ismerősömtől - jelentette Mansoni. - Attól tartok, nem fog örülni neki.

- Ó! - Maloney megpróbált nyugodt maradni, ami nem sikerült, mert épp abban a pillanatban az amerikaiak léptek ki a liftből, útikönyvekkel a kezükben, és indultak a kijárat felé. Félve, hogy taxiba ülnek, és szem elől téveszti őket, az atya - telefonját a fülénél tartva - megpróbált belebújni a kabátjába. Az amerikaiak ezúttal is gyorsan haladtak, akárcsak korábban. - Várjon, Luigi! - szakította félbe a monsignort Maloney. - Mennem kell! Tartsa a vonalat! - A pár után vetette magát, de mivel csak a kabát egyik ujjába dugta bele a kezét, a másik beszorult a forgóajtóba, és vissza kellett lépnie, hogy kiszabadítsa.

- *Prego*! - mondta készségesen az egyenruhás ajtónálló, és segített neki.

- *Mi scusi* - felelte Maloney, és másodszori próbálkozásra már sikerült átjutnia az ajtón. Az utcára érve aztán megkönnyebbülten lassított, mivel látta, hogy a pár a taxiállomást elhagyva a tér északnyugati sarka felé tart.

- Ne haragudjon, Luigi! - szólt bele újból a telefonba. - Abban a pillanatban indultak el, hogy telefonált. Hol is tartottunk?

- Ott, hogy mind a ketten tudósok - válaszolta Mansoni.

Maloney pulzusa a hír hallatán felgyorsult. - Ez bizony nem jó!

- Szerintem sem. Nem sokáig kellett keresgélni a nevüket, a gép rögtön kidobta őket. Mind a ketten sejtbiológiával foglalkoznak, bár Daniel Lowell inkább vegyész, míg Stephanie D'Agostino inkább biológus. Eléggé ismertek, főleg a férfi. Mivel ugyanaz a lakáscímük, nyilván együtt élnek.

- Jóságos isten! - sóhajtotta Maloney.

- Semmiképp sem lehet közönséges, hétköznapi futároknak tekinteni őket.

- Ez az elképzelhető legrosszabb változat.

- Egyetértek - mondta Monsignor Mansoni. - A foglalkozásukat figyelembe véve nyilván valamilyen kísérletet akarnak végezni a mintával. Mit fog tenni?

- Még nem tudom. Gondolkodnom kell rajta.

- Szóljon, ha bármiben segíthetek!

- Feltétlenül jelentkezem - mondta Maloney, és szétkapcsolt.

Bár azt mondta, nem tudja, mit fog tenni, ez nem volt teljesen igaz. Már eldöntötte, hogy visszaszerzi a szövetmintát, csupán ennek a módját nem tudta. Egyedül akarta csinálni, segítség nélkül, hogy amikor hazatérve jelentést tesz O'Rourke bíborosnak, övé legyen minden dicsőség azért, hogy megóvta a Megváltó vérét a további megalázó tudományos kísérletezéstől.

Az amerikaiak elérték a tágas Piazza Castellót, de ott sem lassítottak. Maloney először azt hitte, hogy a Palazzo Realét, a Savoyai-ház egykori palotáját akarják megnézni, és csak akkor jött rá, mi a valódi szándékuk, amikor a Piazzeta Relét is maguk mögött hagyva, a Piazza Giovanni felé közeledtek.

- Hát persze! - mondta hangosan, a téren álló Duomo di San Giovannira nézve, amelybe 1997-ben vitték át a leplet, miután a kápolnában, ahol addig őrizték, tűz pusztított. Megvárta, hogy az amerikaiak rálépjenek a dóm bejáratához vezető lépcsőre, és gyorsan visszafelé indult. Úgy gondolta, elég sokáig távol lesznek a szállodától, és ha vissza akarja szerezni a mintát, ez a legjobb alkalom rá, sőt az is lehet, hogy az egyetlen, mivel másnap reggel elutaznak.

Bár kissé elfárasztotta az addigi loholás, sietős léptekkel indult a Grand Belvedere felé, hogy a rendelkezésére álló néhány órában - annyival számolt ugyanis - kiderítse hol lakik Daniel és Stephanie, bejusson a szobába, megkeresse, és magához vegye a felbecsülhetetlen értékű kincset rejtő ezüstszelencét.

- Megnézzük a királyi palotát? - kérdezte Daniel, miután kijöttek a dómból, ahol csak a lepel fényképét láthatták, mivel az egyedülálló relikviát hermetikusan zárt, szabályozott hőmérsékletű és páratartalmú dobozban tartották. - Állítólag nagyon szép rokokó a belseje, és a berendezése is.

Stephanie csodálkozva nézett rá. - Mióta értesz ennyire az építészethez és a bútorokhoz?

- Olvastam az útikönyvet, amíg te készültél - válaszolta nevetve Daniel.

- Szívesen megnézném, csak van egy kis gond.

- Éspedig?

Stephanie a lábára nézett. - Elfelejtettem cipőt váltani, ugyanaz van rajtam, ami ebédnél. Ha egész délután mászkálunk, a lábam végleg felmondja a szolgálatot. Nagyon megharagszol, ha azt mondom, hogy menjünk vissza, hadd húzzak kényelmesebb cipőt?

- Most, hogy megvan a minta, már csak az időt töltjük. Hogy hogyan, lényegében mindegy.

- Kösz - mondta megkönnyebbülten Stephanie, mivel arra számított, hogy Daniel ingerült lesz. - Tényleg sajnálom, igazán eszembe juthatott volna. De ha már visszamegyünk, azt hiszem, pulóvert is cserélek. Hidegebb van, mint gondoltam.

Egyetemista korában Maloney atya is elkövetett ugyan néhány ártalmatlan csínyt, de a törvényt soha nem hágta át, és a tudat, hogy éppen arra készül, nagyon idegesítette. Azon felül, hogy remegett és izzadt, a gyomra is rettenetesen émelygett. Amire készült, az önmagában is felkavaró

volt, ráadásul az idő is szorította. Nagyon nem szerette volna, ha tetten érik, és bár biztos volt benne, hogy a pár több órát el fog tölteni városnézéssel, úgy döntött, hogy legfeljebb egy órát szán az akcióra, utána, függetlenül attól, hogy sikerrel járt vagy sem, távozik. A puszta gondolattól, hogy a szobájukban érik, kocsonyássá vált a térde.

A Grand Belvederéhez közeledve még mindig nem tudta, hogyan érheti el a célját, és csak a téren, a szállodától nem messze lévő virágbolt adott neki használhatónak tűnő ötletet. Hirtelen irányt változtatva bement a boltba, és megkérdezte, tudnának-e azonnal a szállodába vinni egy kész csokrot. Miután pozitív választ kapott, kiválasztotta az egyik szép kompozíciót, egy üdvözlőkártyára ráírta: ISTEN HOZTA ÖNÖKET A GRAND BELVEDERÉBEN. AZ IGAZGATÓSÁG, és belerakta egy borítékba, amelyet megcímzett a két amerikainak.

Öt perccel később, amikor a gyönyörű csokor megérkezett, már a szálloda halljában ült, és az újságját maga elé emelve figyelte, ahogy ugyanaz a nő, akivel a szállítást megbeszélte, odaadja az ügyeletes portásnak.

Sajnos, a következő tíz percben semmi nem történt. A csokor egy asztalon feküdt, miközben a boyok beszélgetésbe merülve pár lépésre álltak tőle.

- Gyerünk már! - mondta egészen halkan, a fogait szorosra zárva Maloney. Legszívesebben odament volna a recepcióhoz, hogy számon kérje a késlekedést, de természetesen nem merte megtenni. Ha láthatatlanná nem is válhatott, élni akart azzal a papi öltözéke kínálta lehetőséggel, hogy ártalmatlannak, minden gyanú fölött állónak tűnjön.

Végre az egyik boy megunta a társalgást, az asztalra nézett, és a csokron lévő borítékot magához véve bevonult a recepciós pult mögé. Maloney atya csak enyhén előrebukó fejét látta, de az arcán tükröződő, enyhén vibráló fény alapján biztosra vette, hogy egy számítógép képernyőjét figyeli. Pár másodperccel később kilépett a pult mögül, felkapta a virágot, és a liftek felé indult. A pap csak erre a pillanatra várt - azonnal félrerakta az újságot, és még időben érkezve beszállt mögötte a liftbe.

A szállodainas kedvesen rámosolygott, és a negyedik emeletre érkezve udvariasan maga elé engedte. Maloney atyának igencsak össze kellett szednie magát, hogy természetesnek ható lassúsággal haladjon, és maga elé engedje anélkül, hogy gyanút ébresztene benne. Amikor a boy bekopogott a 408-as szobába, pillanatnyi megtorpanás nélkül elment mellette, de a legközelebbi keresztfolyosóhoz érve elkanyarodott, és a falhoz lapulva óvatosan kikukucskált a sarok mögül.

Az inas újból kopogott, és mivel nem kapott választ, kulcscsomót vett elő, kinyitotta az ajtót és bement. Nem sokkal később vidáman fütyörészve, csokor nélkül jelent meg újból, és az ajtót bezárva fürge léptekkel elindult vissza, a liftek felé.

Maloney megvárta, hogy eltűnjön, csak utána lépett ki a sarok mögül. Nem számított rá, hogy a 408-as szobát nyitva találja, és az ajtógombhoz kapva gyorsan meg is győződött arról, hogy zárva van, de a folyosón végigpillantva, valamivel távolabb szerencsére meglátott egy takarítókocsit. A levegőt mélyen beszíva összeszedte a bátorságát, elindult feléje, és egy gumiékkel kitámasztott, nyitott ajtóhoz ért.

- *Scusi*! - mondta, miután tétován kopogott. Választ nem kapott, csupán a televízió hangját hallotta, és beljebb lépve két barna formaruhás, középkorú szobalányt látott, akik éppen ágyaztak. - *Scusi*! - ismételte meg valamivel hangosabban a bocsánatkérést.

A két szobalány pár pillanatra megmerevedett a váratlan hang okozta ijedtségtől, majd amelyik előbb összeszedte magát, sietve kikapcsolta a televíziót.

Maloney összes olasztudását összeszedve megkérdezte, nem tudnának-e segíteni neki, merthogy a szobájában hagyta a kulcsát, és sürgősen be kellene mennie, fogadni egy bármelyik pillanatban várható, nagyon fontos telefonhívást.

A két nő zavartan összenézett, és a pap másodpercekkel később rájött, hogy azért, mert egyik sem tud igazán olaszul. Másodjára már lassabban adta elő szomorú történetét, és ezúttal az egyik szobaasszony megértette, miről van szó, mert széles mosollyal az arcán magasba emelte a kulcscsomóját. Maloney atya nagyot sóhajtva, megkönnyebbülten bólintott.

Miután a nő beengedte a 408-as szobába, és behúzta maga mögött az ajtót, első dolga volt, hogy hosszan kifújja a levegőt, és hátradőljön. A függönyüket nem húzták össze, a szobában bőven volt fény. Több csomagot látott, mint amennyire számított, de csupán két nyitottat, a többi érintetle-

nül sorakozott a padlón. Az ezüstszelencének sajnos nyoma sem volt, sem az asztalon, sem az éjjeliszekrényeken.

Maloney érezte, hogy a szíve vadul ver, és egész teste verejtékben úszik. - Nem megy ez nekem! - suttogta elkeseredetten, és minden erejét össze kellett szednie, hogy az ajtógombot békén hagyva a szobában tudjon maradni.

Miután úgy-ahogy megnyugodott, először az asztalt vette szemügyre, amelynek a közepén, két laptopos táska között egy szobakulcs hevert. Pár másodperces bizonytalankodás után Maloney zsebre tette, majd lázas sietséggel átkutatta a táskák összes zsebét, de az ezüstszelencét sehol sem találta. Az asztalfiókok átnézése is csak néhány másodpercet vett igénybe, viszont ugyanúgy nem hozott eredményt. Az éjjeliszekrények szintén üresek voltak, és a fürdőszobában sem látott semmilyen ezüstdobozt.

Maloney atya az elkeseredés határán tért vissza a nyitott bőröndökhöz, és túrt beléjük. Hiába, a szelencét egyikben sem találta, és már éppen hozzá akart látni alaposabb átkutatásukhoz, amikor a folyosó felől hangokat hallott. Fölegyenesedve mozdulatlanná dermedt, a beszéd gyanúsan emlékeztetett az amerikai angolra. A következő pillanatban a legrémisztőbb zaj jutott el hozzá, amit csak el tudott képzelni: a visszahúzódó zárnyelv kattanása.

Tizenkettő

2002. február 25., hétfő, 15.45

- A fenébe! - kiáltott fel a küszöbön lecövekelve Stephanie.

- Mi a baj? - kérdezte Daniel, miután az utolsó pillanatban sikerült lefékeznie, és nem ütközött neki.

- Látod azt a csokrot? Ki a csudának juthatott eszébe, hogy virágot küldjön?

- Esetleg Butlernek.

- Nem tudja, hogy itt lakunk, hacsak nem üzented meg neki.

- Nem, de amilyen titkosszolgálati kapcsolatai vannak, könnyen kideríthette - mondta Daniel. - Az is lehet, hogy Monsignor Mansoni értesített valakit odahaza.

Miközben beszélt, Stephanie a csokorhoz lépett, és felbontotta a borítékot. - Á! Csak a szállodavezetés.

- Kedves tőlük - szólt közömbösen Daniel, és kiment a fürdőszobába.

Stephanie a bőröndjéhez lépett, hogy kényelmes, sétára alkalmas cipőt vegyen elő, de a tetejét felhajtva mozdulatlanná merevedett. Egy vékony vászonblúz, amelyet Bostonban a legnagyobb gonddal hajtogatott össze, félrecsúszott, és a széle alágyűrődött. Megigazította, de hiába igyekezett kisimítani, sajnos, maradt rajta egy ránc. Némán szitkozódva magában néha olyan szavakat is használt, amelyeket a világ minden kincséért sem ejtett volna ki a száján - a cipőjéért nyúlt, közben észrevette, hogy az egyik szintén nagy figyelemmel összehajtott fehérneműje sem úgy van a bőröndben, ahogyan beletette.

- Daniel! Gyere csak! - kiáltotta hirtelen felegyenesedve. Daniel a kezét törölve lépett ki a fürdőszobából.

- Mi történt? - kérdezte a szemöldökét felvonva.

- Valaki járt a szobában.

- Persze. Látszik a virágból.

- Nézd!

Daniel a törülközőt a vállára csapva Stephanie mellé lépett, és lepillantott a nyitott bőröndre.

- Valaki belenyúlt.

- Miből gondolod?

Stephanie elmondta.

- Lényegtelen apróságok - válaszolta Daniel, és fölényesen megpaskolta a hátát. - Te nyitottad ki még indulás előtt. Nem lehet, hogy még mindig a cambridge-i betörés hatása alatt vagy, és rémeket látsz?

- Valaki kotorászott a bőröndömben! - jelentette ki határozottan, a férfi kezét félrelökve Stephanie. - Nézd meg a magadét! Hátha ahhoz is hozzányúltak.

Daniel az égre pillantott ugyan, de engedelmeskedett.

- Hiányzik valami? - kérdezte Stephanie.

Daniel vállat vont - nem tartozott a gondosan csomagolók közé, és korábban, amikor tiszta fehérneműt vett elő, feltúrta a bőröndöt. A következő pillanatban azonban megmerevedett. - Jézusom! Eltűnt valami!

- Micsoda?!

- A plutónium, amit a bombacsináláshoz raktam félre!

Stephanie rácsapott Daniel vállára, mire az védekezésképpen mindkét kezét maga elé kapta.

- Komolyan beszélek! - mondta Stephanie, és kivett a bőröndjéből egy hajkefét. - Pontosan emlékszem, hogy amikor elmentünk, a ruhákon volt, nem pedig a bőrönd alján. Azért tudom, mert vissza akartam vinni a fürdőszobába. Egészen biztos, hogy valaki belenyúlt a bőröndömbe.

- Jól van! Nyugodj meg! - kérte Daniel. Stephanie kis bársonytáskát vett ki a bőröndből, és belenézett. - Szerencsére az ékszereim megvannak, és a pénz is, amit melléjük tettem. Jó, hogy nem hoztam magammal semmi igazán értékeset.

- Talán a takarítónő mozdította el véletlenül a holmijaidat - vetette fel Daniel.

- Jaj, ne! - mondta Stephanie, mintha nevetségesnek tartaná az ötletet. Körülnézett, végül az íróasztalon állapodott meg a tekintete. - Eltűnt a szobakulcsom! Az asztalon volt.

- Biztos?

- Nem emlékszel? Indulás előtt még beszéltünk is arról, hogy fölösleges két kulcsot vinnünk.

- Rémlik valami - válaszolta némi gondolkodás után, a homlokát ráncolva Daniel, és miután Stephanie kiment a fürdőszobába, tétován körbenézett. Arra gondolt, hogy mint minden szállodában, a Grand Belvedere-ben is ki-be járnak a szobákba a takarítók, a minibárt ellenőrzik, a szállodainasok, és könnyen előfordulhatott, hogy valamelyik - nem tudván ellenállni a kísértésnek - beletúrt a nyitva hagyott bőröndbe.

- A piperetáskámhoz is hozzányúltak! - hallotta egy pillanattal később Stephanie felháborodott hangját a fürdőszobából.

- Hiányzik belőle valami?

- Semmi! - válaszolta ingerülten Stephanie.

- Hé! Ne légy dühös rám! Nem tehetek semmiről - mondta az ajtóhoz lépve Daniel.

- Igazad van - felelte Stephanie, és egy pillanatra behunyta a szemét. - Ne haragudj! Nem vagyok dühös, csak csalódott, hogy téged nem idegesít úgy a dolog, mint engem.

- Más lenne a helyzet, ha valami eltűnt volna.

Stephanie bezárta a piperedobozát, és elébe lépve, Daniel nyaka köré fonta a karját, mire az szorosan magához ölelte.

- Utálom, ha idegenek turkálnak a holmimban. Főleg azután, ami indulás előtt, odahaza történt.

- Tökéletesen érthető - ismerte el Daniel.

- Furcsa, hogy semmi nem tűnt el, még a pénz sem. Ugyanaz a helyzet, mint Cambridgeben, csak ez az itteni dolog még érthetetlenebb. Odahaza legalább gyanakodhattunk arra, hogy a tudományos eredményeink érdeklik a betörőt, de hogy itt mit kerestek, arról fogalmam sincs.

- Az egyetlen, amire gondolni tudok, a minta.

Stephanie hátrahajolt, hogy jobban lássa Daniel arcát. - Miért kereste volna bárki? - kérdezte meglepetten.

- Passz. Azért jutott eszembe, mert nincs nálunk semmi egyéb, amire azt lehet mondani, hogy különleges.

- Csakhogy állítólag az egyetlen, aki tud róla, a pap, akitől kaptuk - mondta a szemöldökét összevonva Stephanie.

- Nyugodj meg! Buta ötlet volt. Egyébként hol a doboz? - kérdezte Daniel.

- Változatlanul a válltáskámban.

- Vedd elő! Nézzük meg újból! - javasolta Daniel, mivel jobbnak tartotta témát váltani. - Hátborzongató még csak belegondolni is, hogy esetleg a valaha élt leghíresebb ember vére van ezen a pár szövetszálon, az isteni eredetről már nem is beszélve.

Stephanie elővette a dobozt, kiemelte belőle a kis zacskót, és az ablakhoz lépett vele, ahol tisztán lehetett látni a szövetszálak vörösesbarna elszíneződését. - Úgy néz ki, mint a vér - mondta. -

Lehet, hogy csak a katolikus neveltetésem miatt, de az az érzésem, hogy valóban Jézus Krisztus vére.

Michael Maloney atya nem látta ugyan Stephanie D'Agostinót, de annyira közel volt hozzá, hogy hallotta a lélegzését. Félt, hogy a saját szívdobogása fogja elárulni, vagy ha nem az, akkor az arcáról legördülő, a padlóhoz koppanó, kövér izzadságcseppek.

Amikor a zárba dugott kulcs hangját meghallotta, rémületében reflexszerűen a függöny mögé bújt. Utólag átgondolva a dolgot úgy érezte, hogy nagyot hibázott, úgy viselkedett, mint egy közönséges besurranó tolvaj. Nem lett volna szabad elbújnia, vállalnia kellett volna a felelősséget azért, amit tett. A legjobb védekezés a támadás jelszó jegyében számon kellett volna kérnie a két tudóson azt a nyilvánvaló, a Szentatya tiltásával szöges ellentétben álló szándékot, hogy újabb kísérleteknek, szentséggyalázó tudományos próbáknak vessék alá a szövetmintát.

Amikor a virágcsokrot felfedező Stephanie meglepett kiáltását meghallotta, azt hitte, minden elveszett, és mikor kiderült, hogy mégsem, nagyon megkönnyebbült. Félelme akkor támadt fel újból, amikor a nő észrevette, hogy belenyúlt a bőröndjébe.

- Hogy mi mit gondolunk a lepelről, az teljesen lényegtelen - hallotta Daniel hangját. - Az számít, hogy Butler mit hisz.

- Nem teljesen értek ugyan egyet veled, de hagyjuk! - válaszolta Stephanie. - Hová tegyem a dobozt?

- Add ide!

- Ha gondolod, kérhetünk egy másik szobát. Vagy válthatunk szállodát. Szerinted mi a legjobb?

- Az, ha itt maradunk - mondta Daniel. - Olyan szállodát nem találunk, ahol ne lenne több kulcs mindegyik szobához, és a személyzet ne tudna bemenni bárhová. Ha lefekszünk, majd ráfordítjuk a biztonsági zárat.

Maloney kattanást hallott, és gyanította, hogy a férfi rögtön tette is, amit mondott, és kipróbálta a zárat.

- Rendben, maradjunk itt. Úgyis csak egy éjszakáról van szó, és reggel korán kelünk. Hét óra öt! Szörnyű, milyen korán indul a gép - mondta a nő. - Egyébként hogyhogy Párizson keresztül megyünk Londonba?

- A British Airwaysnek nincs torinói járata. Választhattam, hogy az Air France-szal Párizsba, vagy a Lufthansával Frankfurtba menjünk.

- Furcsa, hogy nincs közvetlen londoni járat. Végül is Torinó Olaszország egyik legnagyobb ipari városa.

- Mit mondjak erre? - kérdezte a vállát vonogatva Daniel. - Vegyél másik cipőt, aztán menjünk!

- Igen! - suttogta Maloney olyan halkan, hogy csak ő hallhatta.

- Meggondoltam magam. Mi lenne, ha itthon maradnánk? Már négy óra van, hamarosan besötétedik - mondta a nő. - Amilyen keveset aludtál az éjjel, biztosan nagyon fáradt vagy.

- Igaz - vallotta be Daniel.

- Feküdjünk le! Megmasszírozom a hátad, aztán meglátjuk. Hátha kiderül, hogy mégsem vagy annyira kimerült.

- Remek ötlet! - hallotta Maloney a nevetős választ. - Igazság szerint csöppet sem kívántam a városnézést, csak úgy láttam, ragaszkodsz hozzá, és nem akartam ünneprontó lenni.

- Nagyon rendes voltál.

A nő megjegyzését pár másodperccel később vetkőzésre utaló neszek követték, majd ágynyikordulás, és dögönyöző, hátat paskoló kezek zaja.

- Rendben. Most te következel! - mondta egy idő után a férfi, és ami ezután jött, az minden korábbinál nagyobb megpróbáltatást jelentett Maloney atyának. A masszírozás hangjait ugyanis másfajta neszek váltották fel, amelyek csaknem megingatták abban a hitében, hogy helyesen döntött, amikor vállalta a cölibátust.

A gyönyör hangjainak elcsitultával kis időre csönd támadt, majd kivehetetlen suttogást, halk nevetést hallott a pap. A pár végül kivonult a fürdőszobába, és a vízcsobogást hallva végre meg merte mozdítani elgémberedett tagjait.

Nem sokáig tartott azonban a megkönnyebbülés, mert a gyors mosdás után valaki visszatért, és további háromnegyed órába telt, amíg mindketten felöltöztek, és elmentek vacsorázni.

Az ajtócsukódás után Maloney atya még legalább öt percet várt, csak utána húzta félre óvatosan a függönyt. Bár odakint addigra besötétedett, szerencséjére a fürdőszobában égett a villany, és az ajtó is nyitva maradt, úgyhogy egyből tudott tájékozódni, nem ment neki semminek.

Már épp az ajtóhoz akart osonni, hogy óvatosan kinyissa és elmeneküljön, amikor a szeme sarkából halvány csillogásra lett figyelmes. A fény a fiókos szekrényről, a virágváza mellől jött, és odapillantva, alig akart hinni a szemének. - Áldott legyen az Úr! - suttogta, és gyorsan a zsebébe süllyesztette a kis ezüstdobozt.

Pár perccel később már az utcán volt, és lelkesen, felszabadultan szívta be a téli este hideg levegőjét. A szállodától nem messze taxiba szállt, bemondta a sofőrnek az érseki hivatal címét, és jóleső érzéssel hátradőlt. Az órájára nézett, amely fél hetet mutatott; több mint két órát töltött tehát a függöny mögött rejtőzve, de szerencsére a rémálomba illő próbatételnek meglett a haszna.

Maloney behunyta a szemét, és azon gondolkodott, mikor hívja fel O'Rourke bíborost, hogy beszámoljon neki a fejleményekről, a mintáért küldött megbízottak kiléte által okozott probléma végleges megoldásáról. Utólag visszagondolva rá, már csak mosolygott azon, amit átélt. Kedve lett volna elmondani a bíborosnak azt is, hogy a függöny mögött rejtőzve a pár szeretkezését is kénytelen volt csöndben végigasszisztálni, de tudta, hogy nem lenne rá képes. Egyedül a gyóntatójának fogja megvallani, és még neki sem könnyen.

Ismerve a bíboros időbeosztását, úgy döntött, hogy még vár, és csak fél tizenegy tájban fog telefonálni. A keleti parti idő szerint kora este lesz, amikor O'Rourke a legkönnyebben elérhető.

Mire a taxi az érseki hivatalhoz ért, Maloneynak sikerült majdnem teljesen megnyugodnia. A pulzusa még mindig gyorsabb volt ugyan a kelleténél, de nem izzadt, és légzésének a ritmusa is normális lett. Már csak az az egy baja volt, hogy izzadságtól átnedvesedett inge és fehérneműje hűvösen tapadt rá.

Első útja Valerio Garibaldihoz vezetett, akivel még római tanulmányai idején ismerkedett meg, és alakított ki szoros kapcsolatot, de nem találta a helyén - hivatalos ügyben sürgősen el kellett mennie -, úgyhogy bekopogott Luigi Mansonihoz. Az olasz pap éppen beszélt valakivel telefonon, de intett neki, hogy foglaljon helyet, és miután letette a kagylót, angolra váltva megkérdezte, mit tudott intézni. Tágra nyílt, rezzenéstelen szemén látszott, hogy nagyon érdekli a dolog.

- Nehéz volt, de sikerült - válaszolta diadalmasan Maloney atya, és az asztalra téve, Mansoni felé tolta a szelencét.

Az olasz pap óvatosan érte nyúlt. - Meglepő, hogy lemondtak róla - mondta. - Úgy tűnt, nagyon fontos nekik, mindenáron meg akarják kapni.

- Még nem tudják, hogy önként visszaszolgáltatták az anyaszentegyháznak. Hogy őszinte legyek, nem is beszéltem velük.

Mansoni kövér arcán halvány mosoly suhant át. - Ebben az esetben, azt hiszem, jobb, ha nem firtatom, hogyan jutott hozzá - mondta.

- Szerintem is - értett egyet Maloney.

- Maradjunk annyiban, hogy visszaadom a mintát Ballasari professzornak, és azzal részünkről le lesz zárva a dolog! - Mansoni felhajtotta a doboz fedelét, és döbbent arcot vágott. - Nem értem! Nincs itt a minta.

- Nem! Az lehetetlen! - jajdult fel Maloney atya.

- Pedig sajnos igaz - mondta Monsignor Mansoni, és úgy tartotta a dobozt, hogy jól láthassa üres belsejét.

Az amerikai pap elkeseredetten a halántékára szorította mindkét kezét, és előregörnyedt, míg a könyöke hozzá nem ért a térdéhez. - Hihetetlen!

- Nyilván magukhoz vették.

- Nyilván - visszhangozta elkeseredetten Maloney.

- Nincs még veszve minden - vigasztalta Mansoni. - Keresse meg, és szólítsa fel őket, hogy adják vissza a mintát!

- Azután, amit az üres szelence megszerzéséért tettem, nem hiszem, hogy lehetséges volna. Egyébként sem valószínű, hogy visszaadnák. Az az érzésem, valami komoly tervük van vele.

- Tudja, mikor utaznak el?

- Holnap reggel, hét óra ötkor az Air France járatával - válaszolta Maloney. - Londonba mennek, Párizson keresztül.

- Van egy megoldás - mondta Mansoni, és sátor alakban összeérintett két kezére támasztotta az állát. - Vissza tudjuk szerezni a mintát. Anyai ágon az első unokatestvérem, Carlo Ricciardi. Ő az NPPA-nak, a Nucleo Protezione Patrimonio Artistico e Archeologicónak a körzeti igazgatója.

- Sosem hallottam róla - vallotta be Maloney.

- Nem csoda, mivel az NPPA nem veri nagydobra a működését. Tulajdonképpen a csendőrség különleges részlege, amelynek a feladata, hogy védje Olaszország legbecsesebb kulturális és történeti kincseit, amelyek közé a torinói lepel is tartozik, annak ellenére, hogy hivatalosan a Szentszék tulajdona. Szólok Carlónak, és majd ő visszaszerzi a mintát.

- Mit mond neki? Végül is a mintát nem lopták, maga adta oda nekik, és mivel nyilvános helyen történt a dolog, egy ügyes ügyvéd akár tanút is tud keríteni, aki ezt igazolja.

- Eszemben sincs azt állítani, hogy lopták. Csupán annyit mondok, hogy hamis ürüggyel szerezték meg, ami igaz. Ennél is fontosabb, hogy nincs engedélyük a minta külföldre vitelére, márpedig legjobb tudomásom szerint pontosan erre készülnek.

- És ennek a műkincsrendőrségnek van joga elvenni tőlük? - kérdezte Maloney.

- De mennyire! Független, és igen nagy hatalmú szervezet - felelte Monsignor Mansoni. - Hogy egy példát mondjak, néhány évvel ezelőtt Reagan elnök megkérdezte az akkori olasz köztársasági elnököt, hogy a Reggio di Calabria közelében a tengerből nem sokkal korábban előkerült ókori bronzszobrokat nem vihetnék-e el Los Angelesbe az olimpia idejére. Az államfő beleegyezett, de a körzeti Soprintendente Archeologico nemet mondott, és a szobrok maradtak.

- Rendben van, meggyőzött. Saját egyenruhás rendőrei vannak a felügyeletnek?

- Csak civil ruhás munkatársai, de igénybe vehetik a carabinieriket, vagy a Guardia di Finanza tagjait. A repülőtéren valószínűleg az utóbbiak fognak intézkedni, természetesen Carlo utasításai alapján, de lehet, hogy a carabinierik is segítenek.

- Mi lesz az amerikaiakkal? - kérdezte Maloney.

- Holnap reggel feltartóztatják, őrizetbe veszik őket, és egy idő után vádat emelnek ellenük. Olaszországban a műkincsek, kulturális értékek eltulajdonítását nagyon szigorúan büntetik. Hogy a tárgyalás mikor lesz, azt nem lehet tudni - elég vontatottan zajlanak az ilyen jellegű ügyek -, de hogy elítélik őket, az egészen biztos. A mintát természetesen azonnal visszakapjuk.

- Telefonáljon! - mondta a hosszú eszmefuttatás végén tömören Maloney. Csalódott volt, de Mansoni biztató szavai hatására fellélegzett, érezte, hogy még nincs veszve minden. Nem egyedül az övé lesz ugyan a mintával kapcsolatos probléma megoldásának a dicsősége, de még mindig marad lehetőség arra, gondolta, hogy a bíboros megtudja, milyen nagy, pótolhatatlan szerepe volt benne.

- Látogatónk volt! - mondta az ajtón belépve Stephanie.

- Jaj, ne! - tiltakozott Daniel. - Miből gondolod?

Stephanie a fiókos szekrényre mutatott. - Eltűnt a szelence.

- Valóban. Úgy látszik, végig igazad volt.

- Hát persze! - Stephanie a szekrényhez lépett, és odatette a kezét, ahol a doboz volt, mintha nem hinné, hogy eltűnt. - De neked is. Tényleg a mintát akarták.

- Jól tetted, hogy magaddal hoztad az étterembe - ismerte el Daniel.

- Köszönöm. Hogy egészen biztosak lehessünk a dologban, győződjünk meg róla, hogy nem azért vitték el a szelencét, mert azt hitték, valami nagy érték van benne - ajánlotta Stephanie, és a bőröndjéhez lépve megnézte az ékszeres tasakját. Érintetlenül találta, a pénz is úgy volt benne, ahogy hagyta.

Daniel ugyanezt állapította meg, miután belepillantott a bőröndjébe. - Mit akarsz csinálni? - kérdezte.

- A lehető leghamarabb eltűnni Olaszországból! - válaszolta hevesen Stephanie. - Nem gondoltam volna, hogy egyszer ezt fogom mondani - tette hozzá, és ruhástul hanyatt vetve magát az ágyon, a magas mennyezetről lelógó kristálycsillárt kezdte bámulni.

- Konkrétan kérdeztem - figyelmeztette Daniel.

- Úgy érted, hogy váltsunk szállodát, vagy szobát?

- Pontosan.

- Maradjunk, és fordítsuk rá a biztonsági reteszt!

- Reméltem, hogy ezt fogod mondani - mondta Daniel, és gondosan beakasztotta a szekrénybe a nadrágját. - Reggel aludjunk, ameddig csak lehet! Hagyjuk ki a reggelit, és inkább a repülőtéren együnk valamit. A portás szerint legkésőbb hatra kint kell lennünk, úgyhogy mindenképp korán kell kelnünk.

- Rendben - értett egyet Stephanie. - El nem tudom mondani, mennyire szeretném, ha már a beszállásnál tartanánk.

Tizenhárom

2002. február 26., kedd, 4.45

Michael Maloney a telefon sokadik csörgésére riadt fel mély álmából, és még mielőtt teljesen magához tért volna, a füléhez szorította a kagylót. O'Rourke bíboros személyi titkára, Peter Fleck hívta.

- Ébren van? - kérdezte. - Elnézést, hogy ilyenkor hívom!

- Mennyi az idő? - Maloney az éjjeliszekrényen lévő lámpa kapcsolója után tapogatózott.

- Itt, New Yorkban fél tizenkettő múlt öt perccel - felelte Fleck. - Maguknál az mennyi?

- Hat órával több.

- Sajnálom. Amikor délután telefonált, azt mondta, feltétlenül beszélnie kell a bíborossal, amilyen hamar csak lehet, és őeminenciája épp az előbb érkezett meg. Máris kapcsolom.

Maloney lázas sietséggel megdörzsölte a szemét, sőt néhány pofont is adott magának, hogy teljesen felébredjen. Pár pillanattal később már James O'Rourke szelíd hangját hallotta, ahogy mentegetőzött a túl korai hívás miatt. Mint mondta, késő délután Massachusetts kormányzójához volt hivatalos, és hosszúra nyúlt a program.

- Elnézést, hogy tovább gyarapítom a gondjait! - mondta enyhén remegő hangon Maloney, akit egy pillanatra sem tévesztett meg nagy hatalmú fölöttesének szelíd, barátságos hangja. Nagyon jól tudta, hogy O'Rourke képes kíméletlenül eltaposni azokat a beosztottjait, akik csalódást okoznak neki, miközben végtelenül nagylelkű az utasításait pontosan teljesítőkkel.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy valami baj van? - kérdezte a bíboros.

- Sajnos, igen - felelte Maloney. - A két ember, akit Butler szenátor a lepelből vett mintáért küldött, tudós, kutató, és mindkettőnek a sejtbiológia a szűkebb szakterülete.

- Értem - mondta színtelen hangon O'Rourke.

- Dr. Daniel Lowell és dr. Stephanie D'Agostino - adta meg a két nevet a pap.

- Értem.

- Az utasításaiból tudom, hogy nem szeretné, ha a Szentszéktől kapott, legfelsőbb felhatalmazás nélkül újabb próbának vetnék alá a mintát. Monsignor Mansoni közreműködésének hála, szerencsére sikerült elintéznem, hogy a mintát rövid időn belül visszakapjuk.

- Ó! - hallatszott sok ezer kilométer távolságból, és utána kellemetlen csönd következett.

Maloney atya nem ilyen válaszra számított, remélte, hogy ha előbb nem is, de a beszélgetésnek ezen a pontján a bíboros valami biztatót fog mondani.

- Egyértelmű, hogy el kell kerülnünk minden további, az ereklyéhez méltatlan tudományos kísérletezést - mondta sietve, és jeges borzongás futott végig a gerince mentén. Ösztönei azt súgták, hogy a beszélgetés hamarosan váratlan fordulatot vesz.

- Dr. Lowell és dr. D'Agostino önként vállalta, hogy visszaadja a mintát? - kérdezte a bíboros.

- Nem egészen - ismerte el Maloney. - Az olasz hatóságok fogják elvenni tőlük, amikor nemsokára repülőgépre akarnak szállni, hogy Párizsba menjenek.

- Mi történik velük?

- Őrizetbe veszik őket.

- Igaz, hogy a minta megszerzéséhez, mint Butler szenátor mondta, nem kellett megbolygatni a leplet? - kérdezte O'Rourke.

- Igen. Néhány szövetszálról van csupán szó, amelyek egy évekkel ezelőtt levágott kis szövetdarabból származnak.

- Titokban, hivatalos nyilvántartásba vétel nélkül került sor az átadásukra?

- Legjobb tudomásom szerint igen - felelte Maloney. - Figyelmeztettem az illetékest, hogy ez a leghatározottabb kívánsága. - Izzadni kezdett, és ha nem is olyan erősen, mint délután a szállodában, ugyanabból az okból: félelmében. Érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul, és az izmai megmerevednek. A megváltozott, alig észrevehetően élesebbé váló hang, amelyen a bíboros a kérdést feltette, semmi jót nem ígért.

- Maloney atya! - folytatta O'Rourke. - Hogy tudja, a szenátor már beterjesztette számunkra igen fontos törvényjavaslatát, és jó esély van rá, hogy el is fogadják. Remélem, nem kell magyaráznom, mekkora szüksége van erre egyházunknak. Ami a hivatalosan nem regisztrált mintát illeti, még ha végeznének is rajta néhány nemkívánatos kísérletet, azok eredményére semmiképp sem lehetne hivatkozni a lepel eredetiségéről zajló vitában.

- Sajnálom - mondta erőtlenül Maloney. - Azt hittem, eminenciás uram a minta visszaszerzését kívánja.

- Egyértelmű, világos utasításokat kapott - folytatta az egyház zord észak-amerikai hercege. - Nem azért küldtem Torinóba, hogy törje a fejét, és ki tudja, milyen következtetésekre jusson. Meg kellett tudnia, ki veszi át a mintát, és szükség esetén követnie az illetőt. Arról, hogy a mintát visszaszerezze, és ezzel veszélybe sodorja egy számunkra rendkívül fontos törvény elfogadását, szó sem volt.

- Nem is tudom, mit mondjak - válaszolta letaglózva Maloney.

- Ne mondjon semmit! Inkább próbálja leállítani, amit elkezdett, ha még nem késő! Persze csak akkor, ha nem az a leghőbb vágya, hogy napokon belül egy csöpp kis parókián találja magát, valahol a Catskill-hegységben. Nem akarom, hogy a lepelmintát bárki elkobozza, sem azt, hogy a két tudóst letartóztassák, mert nyilván erről van szó, bármilyen finoman fogalmazott is. És ami a legfontosabb: semmiképp nem akarom, hogy Butler szenátor felhívjon, és közölje, hogy visszavonta a törvényjavaslatát, amit biztosan megtesz, ha bekövetkezik az, amiről az előbb beszélt. Eléggé világosan fogalmaztam, atya?

- Világosabban nem is lehetett volna - válaszolta Maloney, és pár pillanattal később döbbent rá, hogy süket telefont szorít a füléhez, mert a bíboros lerakta a kagylót.

Követte a példát, és közben megpróbált nyelni, de nehezen ment. New York állam északi részére, egy kis parókiára kerülni egyházi értelemben szibériai száműzetéssel volt egyenértékű.

Maloney lázas sietséggel a telefonért kapott, remélve, hogy még sikerül elejét vennie a katasztrófának. Először a Grand Belvederét hívta, de ott azt a választ kapta, hogy az amerikaiak pár perccel korábban kijelentkeztek, és elindultak a repülőtérre. A szálloda után Monsignor Mansoni következett, de fél órával korábban - a válaszoló szerint nagyon fontos ügyben - ő is a repülőtérre ment.

Nem próbálkozott tovább. Lázas sietséggel magára kapkodta a ruháit, és mosdást, borotválkozást feledve, a lépcsőfokokat kettesével véve a parkolóba rohant, hogy bérelt Fiatjába pattanva, tövig nyomott gázpedállal a repülőtérre induljon.

Már csak egy gondja volt: nem tudta, mit fog tenni, ha odaér.

- Nézd csak! - mondta Daniel a párizsi járat utasainak kínos lassúsággal mozgó, hosszú sorában állva, és állával a jegykezelő pult felé bökött.

- Mi az? - kérdezte Stephanie, és lábujjhegyre állt, de hiába, úgy sem látott előre.

- Monsignor Mansoni van ott, a pap, akitől a mintát kaptuk. Egy rendőrt látok mellette.

- Biztos, hogy ő az? - Stephanie megpróbált újból előrenézni, de hiába.

Daniel vállat vont. - Pontosan úgy néz ki, és nem hiszem, hogy sok hozzá hasonlóan kövér pap szaladgálna errefelé.

- Gondolod, hogy miattunk van itt?

- Fogalmam sincs róla, de ha a jelenlétét, ami elég szokatlan, összekapcsolom azzal, hogy valaki megpróbálta ellopni tőlünk a mintát, akkor eléggé kellemetlenül érzem magam.

- Nem tetszik ez nekem - mondta a fejét csóválva Stephanie. - Egy csöppet sem tetszik.

- Elnézést! Ne haragudjanak!

Az izgatott, félelemmel teli, jellegzetesen amerikai akcentusú bocsánatkérést hallva csaknem egyszerre kapták hátra a fejüket. A férfi, akitől származott, tágra nyílt szemű, zilált külsejű pap volt.

A sietségtől zihálva, verejtéktől csillogó homlokkal furakodott feléjük, közben jobbra-balra bólogatott, alázatosan megkövette mindazokat, akiket durván félrelökött. Az arca borostás volt, izzadságtól csapzott vörös haja a fejéhez tapadt, éles kontrasztot alkotva komoly, tekintélyt sugárzó papi öltözékével.

- Dr. Lowell! Dr. D'Agostino! Feltétlenül beszélnem kell magukkal! - szólt előre elkeseredetten Michael Maloney atya.

- Honnan tudja a nevünket? - kérdezte Daniel, megvárva, hogy a pap, a mögöttük állókon átverekedve magát, beérje őket.

- Nincs időm elmagyarázni!

- Ki maga? - Stephanie ismerősnek találta a zaklatott férfit, de nem tudta, honnan.

- Nem lényeges! Csak az, hogy ha továbbmennek, letartóztatják magukat, és elveszik a mintát!

- Tudom már! - ismerte fel a papot Stephanie. - Tegnap délelőtt ott ült a kávéházban, amikor megkaptuk a mintát.

- Kérem! - fogta könyörgőre a dolgot Maloney atya. - Azonnal el kell tűnniük innen. A terminál előtt áll a kocsim. Kiviszem magukat Olaszországból.

- Autón? - kérdezte Daniel, nevetségesnek tartva az ötletet.

- Az az egyetlen lehetőség. A repülőgépeket, vonatokat... minden tömegközlekedési eszközt figyelni fognak, de főleg a repülőgépeket, és azok közül is elsősorban a Párizsba tartókat. Komolyan mondom. Le akarják tartóztatni magukat. Higgyenek nekem! - kérte elkeseredetten Maloney atya.

Daniel és Stephanie összevillantotta a tekintetét, és mind a ketten ugyanarra gondoltak: a zilált külsejű pap váratlan felbukkanása és figyelmeztetése annyira fantasztikusnak tűnik, hogy csak igaz lehet.

Daniel tért először magához, és kezdte megfordítani a csomagjaikkal megpakolt kocsit, de Maloney atya a karjához kapott, és megállította. - Nincs időnk a csomagokra!

- Tessék?! - kérdezte megdöbbenve Daniel.

A pap lábujjhegyre ágaskodva az alig hét méterre lévő jegykezelő pult felé nézett, utána rögtön hátat fordított neki, és a vállát előregörbítve behúzta a nyakát. - A fenébe! Észrevettek, úgyhogy másodpercek kérdése, és nyakunkon a baj! Ha nem akarnak éveket börtönben tölteni, fussanak! A csomagok itt maradnak. Döntsék el, mi a fontosabb, a szabadságuk, vagy a holmijuk!

- Az összes nyári ruhámat magammal hoztam! - jajdult fel elszörnyedve Stephanie.

- Signore! - szólalt meg ingerülten a Daniel mögött álló férfi, aki szemmel láthatóan egy szót sem értett az elhangzottakból, csupán azt érzékelte, hogy feltartják, és percek óta egy lépéssel sem került közelebb a jegykezelő pulthoz.

- Hol van a minta?! - kérdezte követelőző hangon Maloney. - És az útlevelük?

- A válltáskámban - válaszolta Daniel.

- Remek. Kapja fel, a többit pedig hagyja itt! Majd beszélek az amerikai konzulátussal, hogy küldjék maguk után Londonba. Jöjjön! - sürgette a pap, és a kijárat felé taszigálta.

Daniel akkor pillantott hátra, amikor Monsignor Mansoni az egyik egyenruhás rendőrt karon fogva feléjük mutogat. - Azt hiszem, jobb, ha hallgatunk rá - szólt Stephanie-nak.

- Hát persze! Hagyjuk csak itt a csomagokat! - felelte az, és lemondóan legyintett.

- Jöjjenek! - Maloney atya megpördült, és sietős léptekkel a terminál kijárata felé indult. - Szedjék a lábukat, de ne fussanak, mert azzal felhívják magukra a figyelmet!

Váratlanul két fiatal, géppisztolyos rendőrt láttak közeledni.

- Jaj, ne! - nyögött fel Daniel, és lassított.

- Tovább! - figyelmeztette résnyire nyitott szájjal, a szót a fogai között szűrve a pap. A hátuk mögül zűrzavarra utaló kiáltások hallatszottak.

Daniel és Stephanie egyaránt meg volt győződve róla, hogy a rendőrök miattuk vannak ott, le akarják tartóztatni őket, és csak az utolsó pillanatban, amikor melléjük értek, jöttek rá, hogy mégsem. Megkönnyebbülten felsóhajtottak, miután maguk mögött hagyták a jegykezelő pult felé siető két fiatalembert.

Körülöttük többen megálltak, és ijedten nézték a fegyvereseket - szeptember 11. óta bármilyen repülőtéri felfordulás rémületbe ejtette az embereket.

- Eggyel lejjebb, az érkezési szinten van a kocsim - magyarázta a lépcső felé kanyarodva Maloney. - Kénytelen voltam levinni, mert itt egy talpalatnyi hely sem volt.

Az érkezési szinten nyugalom volt, ott még nem indult be a forgalom. Néhány repülőtéri alkalmazottat láttak csupán, amint felkészültek a hamarosan várható utasáradat fogadására, valamint gépkocsi-kölcsönzőket, akik akkor kezdték a munkát. Páran feléjük néztek egy pillanatra, utána folytatták munkájukat.

A pap az automatikusan nyíló nagy ajtók felé vette az irányt, de az egyiken kilépve rögtön megtorpant, sőt a karját széttárva Danielt és Stephanie-t is visszatartotta.

- Ez bizony nem jó! - mondta halkan. - Sajnos, az ott az én kocsim.

A körülbelül tizenöt méterre álló Fiatra utalt, amely bekapcsolt vészvillogóval parkolt a járda mellett, és mögötte egy kék-fehér járőrkocsi állt, benne két rendőrrel.

- Mit tegyünk?! - kérdezte izgatottan Daniel. - Mi volna, ha másikat bérelnénk?

- Nem hiszem, hogy már nyitva vannak a kölcsönzők, és különben is, túl sokáig tartana - utasította el az ötletet Maloney.

- Taxi? Az a lényeg, hogy a repülőteret minél előbb itt hagyjuk - mondta Stephanie. - Kocsit a városban is bérelhetünk.

- Ez jó ötlet - válaszolta a pap, és az üres taximegálló felé nézett. - A gond csak az, hogy nincs bent kocsi, és az első járat érkezéséig, ami nem tudom, mikor lesz, nem is számíthatunk egyre sem. Ahhoz, hogy taxit fogjunk, vissza kellene menni az indulási oldalra, amit jobb lenne elkerülni. Azt hiszem, megkockáztathatjuk, hogy odamenjünk a kocsimhoz. Ezek Vigli Urbani, városi közlekedési rendőrök, és nem hiszem, hogy minket keresnének. Valószínűbb, hogy el akarják vontatni az autót, mert tilosban parkol.

- Mit fog mondani nekik?

- Még nem tudom - vallotta be Maloney. - És idő sincs rá, hogy kitaláljak valami hihetőt. Azt hiszem, kihasználom, hogy pap vagyok. - Mély lélegzetet vett. - Jöjjenek! Ha a kocsihoz érünk, szálljanak be, és hagyják, hogy én beszéljek!

- Nem tetszik ez nekem - mondta a fejét csóválva Stephanie.

- Nekem sem - mondta Maloney, és intett nekik, hogy induljanak. - Jobb megoldást azonban nem tudok. Pár perc, és minden itt lévő rendár minket fog keresni. Egész biztos, hogy Monsignor Mansoni észrevett.

- Ismerik egymást? - kérdezte Stephanie.

- Mondjuk úgy, hogy már találkoztunk!

Gyors léptekkel indultak el a Fiat felé, és Maloney olyan határozottan kerülte meg a rendőrautót, mintha csöppet sem érdekelné, mit keres ott.

- *Padre*! - kiáltotta el magát az egyik rendőr, miután mind a hárman beszálltak. A társát hátrahagyva rögtön kiugrott a járőrkocsiból, és mire odaért hozzájuk, Maloney is kiszállt.

Daniel és Stephanie a kocsiból nézte a jelenetet. A fehér derékszíjat és pisztolytáskát viselő rendőr sebesen pergő nyelvvel mondott valamit, amire a pap hasonló sebességgel válaszolt, közben mindketten hevesen gesztikuláltak. A párbeszéd vége az lett, hogy a kék egyenruhás előremutatott, szélesen intett a kezével, Maloney pedig visszaült a volán mögé, és beindította a motort. Nem sokkal később maguk mögött hagyták a repülőteret.

- Mi történt? - kérdezte már az országúton Stephanie, és idegesen hátranézett, hogy lássa, nem követik-e őket.

- Szerencsére hatott a rendőrre, hogy pap vagyok - válaszolta Maloney atya.

- Mit mondott neki? - érdeklődött Daniel.

- Elnézést kértem, mert rossz helyen hagytam a kocsit, és arra hivatkoztam, hogy nagyon sürgős dolgom volt. Megkérdeztem, hol van a legközelebbi kórház, és ez hatott, mert attól kezdve már csak azt magyarázta, hogyan jutok oda.

- Folyékonyan beszél olaszul? - kérdezte Stephanie.

- Elég jól. Rómában jártam szemináriumba.

Amilyen hamar csak tudott, Maloney lekanyarodott a főútról, és egy alsóbbrendű, kis településeket érintő úton haladt tovább.

- Hová megyünk? - kérdezte a szokatlan környezet miatt aggódva Daniel.

- Igyekszünk elkerülni az autópályákat - válaszolta a pap. - Őszintén szólva nem tudom, mennyire fogják keresni magukat, de nem akarom megkockáztatni, hogy átkeljünk a fizetőkapukon. - Az út szélére húzódva leállította a kocsit, és térképeket vett elő a kesztyűtartóból. - Szükségem lesz segítségre. Melyikük tud jól térképet olvasni?

Daniel és Stephanie összenézett.

- Azt hiszem, ő ért hozzá jobban - mondta Daniel.

- Hadd kérjem meg akkor, hogy üljön át mellém, és irányítson, amíg túl nem jutunk Cuneón - szólt Stephanie-nak a pap, és miután ez megtörtént, az egyik térképet széthajtva rábökött egy pontra Torinótól északkeletre. - Itt vagyunk - mondta, és tovább húzta az ujját egészen le, a tengerpartig. - És ide megyünk.

- Nizzába? Franciaországba? - kérdezte megütközve Stephanie.

- Igen. Dél felé - azért javaslom, hogy arra menjünk, mert ott vannak alsóbbrendű utak - ott van a legközelebbi nagy, nem olasz repülőtér. Mehetnénk északnak, Genf felé is, de oda csak autópálya vezet, és a határátkelők is sokkal forgalmasabbak. Déli irányban sokkal biztonságosabb. Rendben?

Daniel és Stephanie bizonytalanul vállat vont.

- Azt hiszem - mondta Daniel.

- Na tehát! - fordult újból Stephanie-hoz a pap. - Torinón keresztül Cuneóba megyünk, és onnan a Colle di Tendán át Franciaországba. Ha átjutottunk a határon, ahol nincs semmilyen ellenőrzés, elhagyjuk a főutat, mert az visszakanyarodik Olaszországba, és alsóbb rendű utakon megyünk tovább. Mentonnál aztán ráhajtunk az autópályára, és azon megyünk Nizzába. Úgy számolom, hogy az egész nem lesz több öt-hat óránál. Elfogadható?

Daniel és Stephanie újból csak a vállát vonogatta. Mindkettőjüket letaglózták az előző egy óra váratlan eseményei, és nem tudtak se beszélni, se gondolkodni.

- A hallgatásukat beleegyezésnek veszem - mondta egyikről a másikra nézve Maloney. - Megértem a csodálkozásukat, hiszen enyhén szólva mozgalmas ez a reggel. Induljunk! Talán sikerül elhagynunk Torinót, mielőtt elkezdődik a csúcsforgalom. - Kinyitotta a másik, a várost és közvetlen környékét ábrázoló térképet, és megmutatta Stephanie-nak, merre akar menni. - Nem lesz nehéz navigálni - mondta biztatóan. - Az olaszok értenek hozzá, hogy világosan, érthetően jelezzék az utakat. Először a Centro Citta jelzést figyelje, aztán az S 20-ast, amelyik délnek visz! Rendben?

Stephanie némán bólintott.

- Akkor rajta! - mondta Maloney, és elindította a kocsit.

A forgalom kezdetben elég gyér volt, de ahogy közeledtek a városhoz, fokozatosan sűrűsödött, ami miatt egyre lassabban haladtak, és öngerjesztő folyamatként, mivel lassan haladtak, egyre közeledett a legvadabb csúcsforgalom ideje. Mire elérték a városközpontot, teljesen kivilágosodott, és már majdnem kilenc óra volt, amikor rá tudtak kanyarodni a Torinóból kivezető S 20-ra. Stephanie és Daniel addigra megnyugodott annyira, hogy gondolkodni tudjon, és gondolataik főleg különös sofőrjük és hátrahagyott csomagjaik körül rajzottak.

Miután maguk mögött hagyták a várost, és nem volt szükség további navigálásra, Stephanie gondosan összehajtogatta és a műszerfal fölé rakta a térképeket. - Most már talán megmondhatná, kicsoda! - szólt nyugodtan, némi várakozás után az utat figyelő Maloneynak.

- Egy egyszerű pap - felelte apró, bocsánatkérő mosollyal a szája sarkában. Számított a kérdésre, de még nem döntötte el magában, hogy mennyire legyen őszinte, mennyit áruljon el mindabból, ami történt.

- Azt hiszem, ennél azért bővebb magyarázatot érdemlünk.

- Michael Maloneynak hívnak - mutatkozott be a pap. - New York érsekének a hivatalában dolgozom, és hivatalos megbízatást teljesíteni jöttem Olaszországba.

- Honnan tudta a nevünket? - kérdezte a hátsó ülésről Daniel.

- Tudom, hogy mindketten nagyon kíváncsiak, és tökéletesen meg is értem, de ha megengedik, nem mennék bele a részletekbe: Higgyék el, így a legjobb! Tudom, hogy nagy szívesség, de kérem, fogadják el kérdezősködés nélkül, hogy igen kényelmetlen következményekkel járó letartóztatástól mentettem meg magukat. Ha kell, tekintsék isteni beavatkozásnak a segítségemet.

Stephanie hátrafordulva Danielre villantotta a tekintetét. - Érdekes, hogy isteni beavatkozásról beszél - mondta aztán Maloneynak. - Ugyanezt a kifejezést hallottuk azzal a feladattal kapcsolatban is, amely miatt Olaszországba jöttünk, hogy átvegyük a torinói lepelből származó mintát.

- Valóban? - kérdezte Maloney, és lázasan keresett valamilyen témát, amely felé a veszélyes irányba tartó beszélgetést terelheti, de nem jutott eszébe semmi.

- Miért akartak letartóztatni bennünket? - kapcsolódott be a beszélgetésbe Daniel.

- Azért, mert kiderült, hogy orvosbiológusok. Az egyház pillanatnyilag elutasítja, hogy újabb eredetmeghatározó tudományos próbának vessék alá a leplet, és tekintettel a foglalkozásukra, joggal merült fel a gondolat, hogy maguk épp azt akarják tenni. Az egyház először csak vissza akarta kapni a mintát, de mivel az megoldhatatlannak látszott, olyan döntés született, hogy el kell koboztatni.

- Ez néhány dolgot megmagyaráz. Azt azonban nem, hogy miért segített rajtunk. Biztos benne, hogy nem végzünk vizsgálatot a mintán? - kérdezte Stephanie.

- Ha nem haragszik, ebbe inkább nem mennék bele - válaszolta Maloney.

- Honnan tudja, hogy Londonba megyünk, amikor a párizsi járatra akartunk felszállni? - Daniel, hogy jobban hallja a választ, előrehajolt.

- Erre a kérdésre sem szeretnék válaszolni - mondta elvörösödve Maloney, és a függöny mögötti rejtőzködés közben tapasztaltakra gondolt. - Kérem! Vegyék úgy, hogy szívességet tettem! Egyszerű amerikai vagyok, aki segít bajba jutott honfitársain.

Az esdeklőn előadott kérés után egy időre csönd támadt, amelyet végül Stephanie tört meg: - Köszönjük a segítséget! És ha ez számít valamit, megígérem, hogy nem fogunk eredetmeghatározást végezni a mintán.

- Továbbítom az illetékes egyházi hatóságoknak. Biztos vagyok benne, hogy megkönnyebbüléssel fogadják.

- Mi lesz a csomagjainkkal? - kérdezte Stephanie. - Van rá esély, hogy megkapjuk őket?

- Minden tőlem telhetőt megteszek érte, és bízom benne, hogy sikerülni fog. Mihelyt meglesznek, maguk után küldöm őket Massachusettsbe.

- Még legalább egy hónapig nem megyünk haza - világosította fel Maloneyt Daniel.

- Adok egy névjegyet. Bárhol lesznek is, ha megtudják a pontos címüket, hívjanak fel!

- Már tudjuk.

- Kérdeznék valamit - szólt közbe Stephanie. - Mostantól persona non graták leszünk Olaszországban?

- Ami a csomagokat illeti, biztos vagyok benne, hogy sikerül elküldenem őket. Azt pedig, hogy a továbbiakban bármi akadálya lenne olaszországi látogatásuknak, nem hiszem.

- Úgy érzem, meg tudok lenni a részletek nélkül - jelentette ki némi gondolkodás után Stephanie, és hátrafordulva Danielre nézett. - Te?

- Én is. Az azonban érdekelne, hogy ki járt a szobánkban.

- Erről semmiképp nem szeretnék beszélni - mondta Maloney, és gyorsan hozzátette: - Ami természetesen nem azt jelenti, hogy tudomásom van róla.

- Akkor legyen szíves, csak egy kérdésre válaszoljon: az illető egyházi személy volt, szállodai alkalmazott, vagy hivatásos betörő?

- Sajnálom, nem tudom - felelte a pap, és erősen összeszorította a száját.

Tizennégy

2002. február 28., csütörtök, 15.55

- Jóságos isten! - kiáltott fel rémülten Daniel. - Mit művel?! Meg akar ölni bennünket?!

Vadul markolta a taxi - egy ősrégi, fekete Cadillac - első ülésének támláját, és tágra nyílt szemmel, elszörnyedve bámult előre a szélvédőn keresztül. Nem egészen fél órával korábban érkeztek meg Stephanie-val a Bahamák New Providence szigetére, és mivel nem volt feladott csomagjuk, nagyon hamar túlestek az útlevél- és vámvizsgálaton. Azt a kevés holmit, amelyet kényszerű, harminchat órás londoni tartózkodásuk alatt vásároltak, könnyen el tudták helyezni egy válltáskában, és az elsők voltak, akik a járat utasai közül kiléptek a terminálból.

- Istenem! - nyögött fel újból Daniel, miután egy szembe jövő kocsi suhant el tőlük jobbra.

A taxisofőr nem értette, mitól olyan zaklatott, és gyanakvóan a visszapillantó tükörbe nézett. - Hé, ember! Mi a baj? - kérdezte.

Daniel nem válaszolt, csak nézett előre tágra nyitott szemmel.

- Nyugodj meg! - szólt rá Stephanie is, és megfogta a karját. - Errefelé nyilván bal oldali közlekedés van.

- Miért nem mondtad korábban? - kérdezte dühösen Daniel.

- Én sem tudtam, csak most jöttem rá. Másképp miért jobbról ment volna el mellettünk az a kocsi? Azért is logikus, mivel a Bahamák évszázadokon keresztül angol gyarmat volt.

- Miért van akkor bal oldalon a kormány, mint a normális kocsikban?

Stephanie belátta, hogy hiába erőlködik, Daniel harapósabb hangulatban van annál, semhogy hagyná megnyugtatni magát, ezért inkább témát váltott: - Még mindig nem tértem magamhoz a csodálkozástól. Még sosem láttam annyira kéknek a tengert, mint leszállás közben. Nyilván azért ilyen, mert sekély.

Daniel válasz helyett csak morgott egyet, mivel a figyelmét az újabb szemből jövő autó kötötte le. Stephanie is kifelé nézett hát, és bár a kocsiban be volt kapcsolva a légkondicionálás, leeresztette az ablakot. A hosszú tél után jólesett neki a meleg trópusi levegő, és örömmel gyönyörködött a színpompás virágokban. Az apró települések, amelyeket maguk mögött hagytak, New Englandet juttatták eszébe, azzal a különbséggel, hogy az épületek szikráztak a fénylő napsütésben. Az emberek is másnak tűntek, mint odahaza, vagy Európában - többségük arcán nyugodt mosoly ült, sűrűn fakadtak nevetésre, és lerítt róluk, hogy kiegyensúlyozottak, jól érzik magukat. Remélte, hogy a vidámságukból rájuk is átragad valami, és a korábbi izgalmakat elfeledve ugyanolyan nyugodtak lesznek, mint ők.

Hogy hol fognak lakni, arról fogalma sem volt, mivel Daniel intézte a szállodafoglalást, és nem volt idejük beszélni róla, azt azonban tudta, hogy pontosan három hét múlva, március 22-ikén hol lesznek - a hatalmas Atlantis hotelben, az addigra megérkező, és a szállásukat előre lekötő Ashley Butlerrel együtt. A gondolataiban idáig érve Stephanie alig észrevehetően megcsóválta a fejét, mert eszébe jutott, hogy mennyi dolga lesz addig. Remélte, hogy a szenátor szövetkultúrája megfelelően fejlődik Cambridge-ben, és képesek lesznek tartani a háromhetes határidőt.

Félórás út után balra tőlük - a vezető Cable Beachnek nevezte a helyet - kezdtek feltünedezni az első szállodák. A többségük égbe nyúló toronyház volt, Stephanie számára csöppet sem vonzó. Maga Nassau sokkal forgalmasabb, nyüzsgőbb városnak bizonyult, mint amilyenre számított, ám ennek ellenére ugyanazt a nyugodt kiegyensúlyozottságot sugározta, mint az addig látott kisebb települések.

A víz fölött magasan átívelő hídon keresztül jutottak el Paradicsom-szigetre, amelyet a sofőr elmondása szerint eredetileg Disznó-szigetnek hívtak, de Huntington Hartford, a beruházó, aki az első fejlesztést végrehajtotta rajta, nem érezte elég vonzónak a nevet, ezért megváltoztatta. A hídról lehajtva a taxis felhívta a figyelmüket az úttól jobbra eső nagy bevásárlóközpontra, és megmutatta a balra elterülő Atlantis üdülőtelepet is.

- Ruhaboltok is vannak itt? - kérdezte a hátsó ablakon visszanézve Stephanie. Meglepődött, mivel az üzletek elegánsabbaknak tűntek, mint amilyenekre számított.

- Igen, asszonyom! De nagyon drágák. Ha könnyebb, az itteni időhöz illő ruhát keresnek, a városba menjenek, a Bay utcába! - tanácsolta a sofőr.

Még egy darabig kelet felé haladtak, majd északnak fordultak, és egy különösen dús növényzettel övezett keskeny, két járműnek való úton indultak el. - MAGÁNTERÜLET! KIZÁRÓLAG AZ OCEAN CLUB VENDÉGEINEK! - hirdette mindjárt az elején egy felirat. Stephanie-nak különösen az tetszett, hogy magát a szállodát egészen addig nem lehetett látni, amíg maguk mögött nem hagyták az utolsó kanyart.

- Akár a paradicsom! - mondta, miután a taxi megállt az előreugró vászontetővel ellátott főbejáratnál, és bermudasortot és vasalt fehér inget viselő szállodainasok siettek elő, nem létező csomagjaikért.

- Állítólag az egyik legjobb szálloda errefelé - mondta Daniel.

- De mennyire! - erősítette meg a taxis.

Stephanie-nak minden várakozását felülmúlta a szálloda, amely egy kis öböl partján sorakozó egyemeletes, virágzó bokrok és fák mögött rejtőző épületekből állt. Danielnek sikerült egy föld-

szinti lakosztályt foglalnia, amelytől mindössze pár lépésre volt a fehér homokos strand. Miután kicsomagolták kevés ruhájukat és toalettszereiket is elhelyezték a márványburkolatú fürdőszobában, Daniel Stephanie-hoz fordult: - Fél hat van. Mit csináljunk?

- Lehetőleg semmit. Európai idő szerint mindjárt éjfél lesz, és halálosan fáradt vagyok.

- Hívjuk fel a Wingate Klinikát, és szóljunk, hogy megérkeztünk?

- Nem muszáj, hiszen holnap úgyis odamegyünk. Inkább menj vissza a portára, és bérelj kocsit! - válaszolta Stephanie. - Én addig felhívom Petert, és megkérdezem, tud-e küldeni egy adagot a szövettenyészetből. Amíg az meg nem érkezik, addig nem sokat tudunk csinálni. Anyámmal is beszélni akarok. Megígértem neki, hogy mihelyt elhelyezkedünk, felhívom.

- Szükségem lesz néhány ruhára - mondta Daniel. - Mi volna, ha a kocsibérlés és a telefonok után visszamennénk abba a bevásárlóközpontba, és megnéznénk, találunk-e valami normális holmit?

- Hagyjuk inkább holnapra! Szeretnék zuhanyozni, enni valamit, aztán eldőlni.

- Rendben - adta be a derekát Daniel. – Most ugyan fel vagyok dobva attól, hogy végre megérkeztünk, de ha leteszem a fejem, biztosan egyből elalszom.

Magára maradva, Stephanie elsőként Peter Conwayt hívta fel. Gyanította, hogy még a laboratóriumban lesz, és nem is kellett csalódnia.

- John Smith szövetkultúrája rendesen fejlődik - válaszolta a kérdésére Conway.

- Tudnál küldeni belőle?

- Persze! Mire készültök?

- Jobb, ha nem mondom el - felelte Stephanie. - Mennyi az esélye, hogy még ma útnak tudod indítani?

- Biztos, hogy elmegy. Az sem gond, ha ki kell vinnem a Loganre. Hová küldjem?

Stephanie kis időre elgondolkodott. Az első ötlete az volt, hogy a szállodába kéri a szállítmányt, de aztán eszébe jutott, hogy jobb, ha minél kevesebbet utazik, és a lehető leghamarabb megfelelő hűtőbe kerül, amelyről feltételezte, hogy a klinikán rendelkezésre áll. Megkérte hát Conwayt, hogy tartsa a vonalat, és a házi telefonon gyorsan felhívta a portát, hogy megtudja a pontos címet.

- Windsor Field út 1200 - adta tovább Conwaynek, és a telefonszámot is hozzátette.

- Rendben, még ma elküldöm a FedExszel. Mikor jöttök vissza?

- Úgy egy hónap múlva. Lehet, hogy hamarabb.

- Sok szerencsét, bármire készültök is!

- Kösz. Szükségünk lesz rá - válaszolta Stephanie, és bontotta a vonalat.

Tonynak nem volt oka feltételezni, hogy önfejű húga nem váltja be a fenyegetését, és nem megy el szórakozni Bahamára, miközben a cégüket csőd fenyegeti, de azért, ha halványan is, remélte, hogy a figyelmeztetése hatni fog, elhalasztja az utat, és azt teszi, amit kell. Az anyjuknak szóló hívás azonban jelezte, hogy mégsem ez történt. Az ostoba liba a hülye barátjával együtt Nassauban volt, valami flancos, saját stranddal rendelkező szálloda tengerre néző lakosztályában.

Tony a fejét rázva csak csodálkozni tudott, mit meg nem merészel tenni. Attól a pillanattól kezdve, hogy felvették a Harvardra, a háta mögött fityiszt mutatott neki, amikor csak tehette, ő pedig tűrte, hiszen a húga volt, de a legújabb húzásával túlment minden határon. Százezer dollár - és ebben még nem volt benne a Castigliano testvérek része - komoly pénz volt, akárhonnan nézte is, és az ügy tisztába tételét nagyon megnehezítette a testvéri kapcsolat.

A Castigliano testvérek raktárüzlete előtti kavicsos parkolóba bekanyarodva Tony leállította a motort, de nem szállt ki rögtön a Cadillacből, hanem hátrahajtotta a fejét, és a szemét behunyva próbált megnyugodni. Megtehette volna, hogy csak telefonál, továbbítja az információt Salnak, vagy Louienak, de mivel a húgáról volt szó, tudni akarta, mit fognak csinálni. Hogy a pasassal mi lesz, egy csöppet sem érdekelte - szívesen adott volna neki ő maga is -, Stephanie sorsa azonban annál inkább. Úgy gondolta, hogy ha büntetni kell, csak ő lehet a végrehajtó.

Az üzlethelyiségbe lépve Baressét a pult mögött találta, amint az aznapi bevételt adta össze éppen. - Sal és Louie? - kérdezte Tony.

Baresse anélkül, hogy abbahagyta volna a számolást, intett a fejével, hogy menjen tovább. Az ikrek a szokott helyükön, íróasztaluknál ültek, és várakozásteljes pillantással fogadták. A szobát csak a két íróasztali lámpa világította meg.

- Nassauban vannak - kezdte Tony. - Reméltem, hogy mást mondhatok, de sajnos ez a helyzet. Nemrég jelentkeztek be egy flancos üdülőhelyre, az Ocean Clubba. A 108-as lakosztályba. A telefonszámot is tudom.

Előrehajolt, és egy kis darab papírt tett Louie asztalára, amely közelebb volt a kerevethez, mint Salé. - Kellek még? - kérdezte az ajtón bekukkantva Gaetano.

- Igen - válaszolta Louie, és a telefonszámot tartalmazó cetliért nyúlt.

Gaetano beljebb lépett, és becsukta maga mögött az ajtót.

- Javultak a cég kilátásai? - érdeklődött Sal. - Amennyire tudom, nem. Ha bármi változott volna, a könyvelőm biztosan szól.

- Úgy tűnik, az a szemét hülyére vesz bennünket - mondta Louie. - Nassau! El sem hiszem. Mintha kifejezetten kérné, hogy a lelket is pofozzuk ki belőle.

- Azt akarjátok? - kérdezte Tony.

- Azt akarjuk, hogy itt legyen, amilyen hamar csak tud, óvja meg a céget és a befektetésünket. Igaz, testvér?

- De mennyire! - mondta Sal. - Tudtára kell adnunk, hogy bármi történjen is, vissza akarjuk kapni a pénzünket. Alaposan meg kell leckéztetni, hogy sose felejtse el.

- A húgommal mi lesz? - kérdezte Tony. - Nem állítom, hogy nincs köze a dologhoz, de ha leckéztetni kell, én akarom csinálni.

- Semmi gond - válaszolta Louie. - Ahogy vasárnap is mondtam, nem vele van gondunk, hanem a pasasával.

- Mikor tudsz leutazni Nassauba? - kérdezte Gaetanótól Sal.

- Akár holnap reggel. Mit csináljak, ha átadtam az üzenetet? Maradjak ott? Hátha nem érti meg, vagy szarik rá.

- Tegyél róla, hogy világosan megértse! Nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy fizetett vakációra mégy! Ráadásul szükségünk van rád idehaza. Mihelyt átadtad az üzenetet, azonnal húzol vissza Bostonba!

- Van valami abban, amit Gaetano mond - kelt Baresse védelmére Tony. - Mi lesz, ha a seggfej nem ért a szóból?

Sal a testvérére nézett, és miután az bólintott, visszakérdezett: - El tudná vezetni a húgod egyedül a vállalatot?

Tony vállat vont. - Honnan tudjam?

-A te testvéred. Ha jól tudom, Ph. D.-je van.

- Igen, a Harvardról. Nagy dolog! Csak még kiállhatatlanabb lett tőle, mint amilyen volt. Amennyire tudom, génekhez meg csirákhoz ért, nem egy cég irányításához.

-A pasasnak is csak az van, és egyedül csinálja. A húgod ugyanúgy meg fog birkózni vele, ha egyedül marad.

- Igazad van - fogadta el az okfejtést Tony.

- Igyekezz egy nap alatt elintézni a dolgot! - fordult Gaetanóhoz Sal Castiglione. - Ha nem megy, töltsd ott az éjszakát, de utána húzz haza, amilyen gyorsan csak tudsz, mert itt is sok a munka! Ha nem ért a szóból, és muszáj, legfeljebb visszamégy. Világos?

Gaetano fegyelmezetten bólintott, de csalódott volt. Vasárnap, amikor először felmerült, hogy esetleg Nassauba kell repülnie, azt hitte, lesz egy kellemes hete, ami alatt nem kell csinálnia semmit, vagy ha igen, hát nagyon keveset, és élvezheti a napsütést.

- Van egy javaslatom - közölte Tony. - Mivel nem zárható ki, hogy Gaetanónak vissza kell mennie, azt mondom, ne a szállodában végezze el, amit kell. Lehet, hogy a professzor nem ért a szóból, és akkor nem jó, ha máshová költözik, márpedig biztosan megteszi, ha úgy gondolja, hogy a mostani helyük nem biztonságos. Nehezen találjuk meg, ha el akar bújni. Bahama több száz szigetből áll.

- Igazad van - felelte Sal. - Nem akarjuk, hogy eltűnjön, legalábbis amíg a pénzünket vissza nem adja.

- Akkor talán jobb lenne, ha ott maradnék, és szemmel tartanám - vetette fel reménykedve Gaetano.

- Nem hallottad, mit mondtam?! - csattant fel Sal. - Utoljára figyelmeztetlek: nem vakációzni mégy. Elvégzed a dolgodat, és jössz vissza, amilyen gyorsan tudsz. Nem csak a professzorral vannak gondjaink.

- Rendben! - Gaetano megadóan fölemelte a kezét. - Nem a szállodában kapom el a fickót. Kellene róla néhány fénykép, hogy felismerjem.

- Gondoltam rá - válaszolta Tony, és több fényképet vett elő a belső zsebéből. - Karácsonykor készültek róluk - mondta, és az ajtóban álló Gaetano kezébe nyomta a felvételeket.

- Rendben? - kérdezte Louie.

- Nem rosszak - válaszolta Gaetano, és Tonyra nézve hozzátette: - Jól néz ki a húga.

- Felejtse el! - válaszolta Tony. - Eszébe ne jusson akár egy ujjal is hozzáérni!

- Pedig jólesne.

- Még valami! - váltott témát Tony. - Akkora felhajtás van mostanság a repülőtereken, hogy szerintem ellenőrzött bőröndbe sem tanácsos fegyvert rakni. Ha Gaetanónak szüksége van rá, el kell intézni, hogy a szigeten kapjon. Vannak kapcsolataitok Miamiban?

- Persze - válaszolta Sal. - Az ötlet jó. Meg van véve. Más?

- Egyelőre ennyi volt - mondta Tony, és a cigarettáját elnyomva felállt.

Tizenöt

2002. február 28., csütörtök, 9.15

Hosszú, vérpezsdítően kellemes délelőtt volt. Mivel európai kiruccanásuk miatt felborult a megszokott életritmusuk, Stephanie és Daniel is jóval pirkadat előtt ébredt. Utána hiába próbáltak, nem tudtak elaludni, úgyhogy felkeltek, lezuhanyoztak, és a gyönyörű színekkel beköszöntő trópusi hajnalban nagyot sétáltak a Cabbage Beach-en. A szállodába visszatérve elsőként ültek be reggelizni az étterembe, és nyolckor már a Wingate Klinika recepciósával beszéltek, afelől érdeklődtek, hogy negyed tízre odamehetnének-e.

- A sziget nyugati partja egészen más, mint a keleti - mondta később, a Windsor Field úton nyugat felé hajtva Daniel. - Sokkal laposabb.

- És szárazabb - válaszolta a növényzetet figyelve Stephanie.

A sziget északi partján haladtak végig, és könnyen megtalálták a Wingate Klinikát. Nehéz is lett volna nem észrevenni, mivel az úttól balra óriási tábla hirdette.

- Atyavilág! Látod ezt? - kérdezte előremutatva Stephanie.

- Persze. Nehéz lenne nem észrevenni - válaszolta Daniel, és rákanyarodott a szemmel láthatóan nemrég elkészült bekötőútra.

- Jó nagy területük van - állapította meg Stephanie, miután több száz métert maguk mögött hagytak. - Egyelőre nem látok épületet.

Már éppen aggódni kezdtek, hogy rossz helyen járnak, amikor felbukkant előttük egy rácsos kapu. Két oldalán a magas kerítés pár lépés után eltűnt a sűrű erdőben. Az út melletti bódéból pisztolyos, katonai jellegű sapkát viselő őr lépett ki csíptetős irattartó táblával a kezében, és hajolt közel az ablakhoz, amelyet Stephanie rögtön leengedett, mihelyt megpillantotta.

- Miben segíthetek? - kérdezte tárgyszerű, minden érzelemtől mentes hangon.

- Dr. D'Agostino és dr. Lowell - mondta meg a nevüket Stephanie. - Dr. Wingate-hez jöttünk.

Az őr belenézett a listába, tisztelgett, és visszament a bódéba. Egy másodperccel később a kapu oldalra gördült, és Daniel áthajtott rajta.

Még ezután is beletelt néhány percbe, hogy megpillantsák a szép, rendezett tájban, virágzó fák és bokrok között elhelyezkedő modern, emeletes, U-alakú épületegyüttest. A klinika három részből állt, amelyeket fedett járdák kötöttek össze. A napsütésben szikrázó, több helyen rácselemekkel, és rájuk felfutó bougainvilleákkal díszített épületek gyönyörű látványt nyújtottak.

- A mindenit! - csodálkozott Stephanie. - Erre nem számítottam! Nagyon szép, inkább hasonlít elegáns szanatóriumra, mint kórházra.

- Remélem, a laboratóriumi felszerelésre is maradt pénzük - válaszolta Daniel, miközben bérelt Mercury Marquisukkal beállt a középső épület parkolójában sorakozó új, lenyitható tetejű

BMW-k közé. Nem messze tőlük két nagy limuzin várakozott, egyenruhás sofőrjeik a cigarettájukat szíva beszélgettek.

Daniel és Stephanie kiszállt, és körbenézett. - Hallottam, hogy a meddőségkezelés jól fizet, de hogy ennyire, azt nem gondoltam - mondta Daniel.

- Én sem - válaszolta Stephanie. - Azért kíváncsi lennék rá, mennyit építettek be ide a biztosítási pénzből, amit a Massachusettsben leégett régi klinikáért kaptak. Egyébként mindegy! A luxus és az orvoslás szerintem nem fér meg egymással. Még nem tudom pontosan, hogy mi, de itt valami nem stimmel nekem, és kezd visszatérni a rossz érzésem amiatt, hogy közünk van ezekhez az emberekhez.

- Ne hagyd, hogy elragadjanak az előítéleteid! - válaszolta Daniel. - Egyébként is, nem azért jöttünk, hogy igazságot osszunk, és bármit helyrehozzunk, hanem Butler kezelését elvégezni.

Nyílt a nagy, bronz bejárati ajtó, és egy magas, erősen lebarnult, ezüsthajú férfi lépett ki rajta. Fehér orvosi köpenyt viselt, és barátságos karlendítéssel üdvözölte Stephanie-t és Danielt. - Isten hozta magukat!

- Gyere! - hívta Stephanie-t Daniel, és a férfi felé indult. - És légy szíves, ne fejtsd ki rögtön a véleményedet!

- Remélem, nem Spencer Wingate - súgta Stephanie.

- Miért?

- Mert olyan megnyerőnek látszik, mintha egy szappanoperából ugrott volna elő.

- Ó! El is felejtettem! Azt szeretnéd, ha alacsony volna, kövér, és jókora bibircsókot viselne az orrán.

- Pontosan.

- Még reménykedhetünk, hogy láncdohányos, és büdös a lehelete.

- Jaj, hagyd már! - vetett véget az ugratásnak Stephanie.

Wingate üdvözlésre nyújtott kézzel várta őket, miközben a lábával tartotta az ajtót, hogy be ne csukódjon. Széles mosollyal mutatkozott be, rázott velük kezet, és vezette őket beljebb.

- Ez a fő várónk - mondta a bejárat mögötti tágas, nagyon halvány levendulaszínűre festett, klasszikus féloszlopokkal díszített helyiségben körbemutatva. A fal melletti kereveteken két idősödő, nagyon jól öltözött házaspár ült magazinokat nézegetve, rajtuk kívül csak egy hosszú, rózsaszínre lakkozott körmű recepciós tartózkodott a teremben.

- Itt fogadjuk az új pácienseinket - magyarázta Wingate. - Egyben ez az adminisztrációs épület is. Nagyon büszkék vagyunk a klinikánkra, és szívesen megmutatjuk az egészet, bár magukat valószínűleg a laboratóriumunk érdekli a leginkább.

- És a műtő - mondta Daniel.

- Hát persze! A műtő. Először azonban menjünk az irodámba! Iszunk egy kávét, és közben megismerkednek a többiekkel - mondta Wingate.

Bár csak egy emeletet kellett felfelé menniük, egy tágas liftthez vezette őket, és a rövid út alatt, aggódó házigazda módjára, afelől érdeklődött, hogy kellemesen utaztak-e. Stephanie megnyugtatta, hogy igen.

Wingate szobája az épület északkeleti sarkában volt, ahonnan keletre a repülőteret, északra pedig az óceánt lehetett látni. - Parancsoljanak! - mondta az igazgató az L alakú kerevet előtti kis asztalon álló kávéskészletre mutatva. - Megyek, előkerítem a két részlegvezetőnket.

Stephanie megvárta, hogy Wingate becsukja maga mögött az ajtót, csak aztán jegyezte meg: - Úgy érzem magam, mintha egy nagyvállalat vezérigazgatójának az irodájában lennék. Nem tehetek róla, obszcénnek tartom ezt a fényűzést.

- Nézzük meg előbb a laboratóriumot, és aztán ítéljünk! - figyelmeztette Daniel.

- Mit gondolsz, az a két pár, akit a földszinten láttunk, páciens?

- Fogalmam sincs róla, de nem is érdekel.

- Kicsit idősnek tűntek a meddőségkezeléshez - állapította meg Stephanie.

- Nem a mi dolgunk.

- Elképzelhetőnek tartod, hogy idősebb nőket is terhessé tegyenek a klinikán, ahogy az az olasz specialista, Severino Antinori csinálja?

Daniel nem tudott válaszolni, csupán arra maradt ideje, hogy figyelmeztetően Stephanie-ra villantsa a tekintetét, mert Wingate egy ugyancsak orvosi köpenyt viselő férfi és nő kíséretében

visszatért. Először Paul Saunderst mutatta be, aki alacsony volt, pufók, sápadt bőrű, pontosan az ellentéte elegáns, sportos külsejű főnökének. Zabolátlan, elöl egy szokatlanul ható ősz tinccsel tarkított fekete haja még hangsúlyosabbá tette arca egészségtelen sápadtságát.

Miközben erőteljesen kezet rázott Daniellel, Saunders szélesen elmosolyodott, kivillantva ritkán nőtt, sárga fogait.

- Isten hozta magukat a Wingate Klinikán! - mondta. - Megtiszteltetés a számunkra, hogy itt vannak. El sem tudom mondani, milyen izgatottan várom, hogy együtt dolgozzunk.

- Paul a kutatásvezetőnk - magyarázta Wingate, és barátságosan hátba veregette Saunderst. - Örömmel fogadja magukat a laboratóriumában, és biztos vagyok benne, hogy készséggel tanul is, amit csak lehet. Ő pedig - folytatta, egy hozzá hasonlóan magas nőt átölelve - dr. Sheila Donaldson, a klinikai részlegünk vezetője. Ő fog intézkedni annak érdekében, hogy használhassák a két műtőnk valamelyikét és az egyik betegszobánkat, amelyre, gondolom, szintén szükségük lesz.

- Nem tudtam, hogy betegszobáik is vannak - mondta csodálkozva Daniel.

- Teljes körű szolgáltatást nyújtó, önellátó intézmény vagyunk - jelentette ki büszkén Wingate. - Igaz, hosszú ápolás esetén, ami elvétve fordul elő nálunk, a Doctor's Hospitalhez fordulunk, amely itt van nem messze.

Miközben az igazgatót hallgatta, Stephanie a szeme sarkából Sheila Donaldsont figyelte. A doktornőnek keskeny arca és hosszú, gesztenyebarna haja volt. A két lelkes, energikus férfival ellentétben visszafogottan, majdnem félénken viselkedett. Amikor kezet fogtak, Stephanie-nak az volt az érzése, hogy nem szívesen néz a szemébe.

- Még kávét?! - kérdezte harsányan Wingate, mire mindketten megrázták a fejüket.

- Már így is többet ittunk a kelleténél. Még mindig európai időszámítás szerint élünk, nem álltunk vissza az amerikaira, és hajnal óta fent vagyunk - magyarázta Daniel.

- Európai idő szerint? - kérdezte lelkesen Saunders. - Az európai útjuknak van valami köze a torinói lepelhez?

- Van.

- Remélem, sikerrel jártak - mondta cinkos kacsintással Saunders.

- Kimerítő út volt, de sikeres. Sikerült... - úgy tűnt, mintha Daniel nem tudná, hogyan folytassa. Stephanie lélegzet-visszafojtva várt, remélte, hogy nem fogja elmondani, pontosan mi történt Torinóban. Szeretett volna távolságot tartani Wingate-től és a többiektől, és úgy érezte, hogy a beszámolóval Daniel átlépne egy olyan határt, amelyet ő meg sem akart közelíteni.

- Sikerült vérfoltos mintát szereznünk a lepelből - közölte végül Daniel. - Itt van nálam, szeretném minél előbb sóoldatba rakni, hogy stabilizálódjanak a DNS-részek.

- Mi sem egyszerűbb. Menjünk a laboratóriumba! - ajánlotta egyből Saunders.

Stephanie megkönnyebbülten fújta ki a levegőt, és a többiekkel együtt otthagyta Wingate irodáját.

A lifteknél Sheila Donaldson elnézést kért - várják a betegek, szeretne meggyőződni róla, hogy minden rendben van körülöttük, mondta -, és otthagyta őket.

A laboratórium a központi épülettől balra volt, és fedett járdán lehetett eljutni hozzá.

- Azért döntöttünk a külön épületek mellett - magyarázta menet közben Saunders -, hogy rákényszerítsük magunkat a mozgásra. Jót tesz az ember lelkének.

- Nekem több lehetőségem nyílik rá, mint Paulnak - mondta Wingate. - Nem vagyok annyira munkamániás, mint ő.

- Ez már a laboratórium? - kérdezte az ajtón belépve Daniel.

- Az beljebb van, ez a rész az olvasóterem - válaszolta Saunders. - Elő is készítettem egy példányt a *Huszonegyedik századi reproduktív technológia folyóirata* legfrissebb számából. - Büszkén az egyik asztalon heverő folyóiratért nyúlt, és átadta Danielnek. - Van benne néhány cikk, amelyet esetleg érdekesnek talál.

- Igazán kedves - mondta Daniel, és mielőtt továbbadta volna a lapot Stephanie-nak, átfutotta a borítóra nyomtatott tartalomjegyzéket.

- A laboratóriumon kívül vendégapartmanok is vannak az épületben, amelyeket készséggel felajánlunk arra az esetre, ha esetleg annyi munkájuk adódik, hogy nem akarnak visszamenni a szállodába - mondta Saunders. - Szemben, a klinikai épületben a büfében meleg ételt is lehet kapni,

úgyhogy az étkezés szintén megoldott. Tudják, több alkalmazottunk itt lakik, ebben az épületben, és gondoskodnunk kell az ellátásukról.

- Igazán kedves, hogy felajánlja, de köszönjük szépen, nagyon kellemes helyünk van a városban - felelte Stephanie.

- Hol szálltak meg, ha szabad kérdeznem? - érdeklődött Saunders.

- Az Ocean Clubban.

- Remek választás. Azért, ha netán meggondolnák magukat, az ajánlat továbbra is érvényes.

- Nem hiszem, hogy élnénk vele.

- Menjünk tovább! - javasolta Wingate.

- Erre parancsoljanak - mondta Saunders, és az épület belsejébe vezető szárnyas ajtóra mutatott. -A laboratóriumon és a lakrészeken kívül néhány diagnosztikai berendezés van még az épületben, egyebek mellett egy pozitrontomográf. Azért tettük ide, mert úgy gondoltuk, hogy inkább a kutatáshoz fogjuk használni, mintsem a klinikai munkához.

- Nem tudtam, hogy PET-jük is van! - Daniel a szemöldökét felvonva csodálkozó pillantást vetett Stephanie-ra. A fiziológiai funkciók vizsgálatát megkönnyítő, gamma-sugarakkal működő pozitrontomográfnak jó hasznát vehetnék Butler utókezelése során.

- Széles körű tevékenységre igyekeztünk berendezkedni, és ma már ott tartunk, hogy széles körben alkalmazzuk az őssejt-terápiát is. Még csak propagálnunk sem kell, a pácienseink szájról szájra adják a hírt, és egyre többen fordulnak hozzánk, hogy segítsünk rajtuk. Ma már ott tartunk, hogy több őssejt-kezelést végzünk, mint ahány meddőség ellenit.

Danielt és Stephanie-t is váratlanul érte, amit Saunders mondott, ám ezúttal szó sem volt kellemes meglepődésről.

- Milyen betegségeket kezelnek? - kérdezte Daniel.

- Könnyebb lenne elsorolni, hogy milyet nem - válaszolta nevetve Saunders.

- Ez elképesztő! - Stephanie annyira fel volt háborodva, hogy tovább nem tudott uralkodni magán. - Nincs jóváhagyott eljárása az őssejtek gyógyító célú alkalmazásának.

- Valóban úttörő szerepet vállaltunk - felelte Wingate. - Lényegében a kísérleti stádiumnál tartunk, ahogyan maguk is a páciensükkel.

- Az eljárás iránti rendkívüli keresletet kihasználva tudjuk finanszírozni a kutatást - magyarázta Saunders. - Szükség is van rá, mivel az amerikai kormányzat nagyon szűkmarkúan méri hozzá a támogatást, és alaposan meg is nehezíti a kutatást.

- Milyen sejteket használnak? - kérdezte gyanakodva Daniel.

- Multipotens őssejteket.

- Nem választják szét, nem szortírozzák őket?! - Daniel azt hitte, nem jól hall, mivel tisztában volt vele, hogy az ömlesztve alkalmazott őssejteknek nincs semmilyen gyógyító hatásuk.

- Nem. Természetesen szándékunkban áll, de egyelőre nem tartunk ott. Kitenyésztjük, beadjuk az őssejteket, és hagyjuk, hogy a páciens szervezete úgy hasznosítsa őket, ahogyan neki tetszik. Már született néhány igen érdekes eredményünk. Természetesen nem minden beavatkozásunk hozza meg a várt eredményt, de hát az időnkénti kudarcok elválaszthatatlan velejárói a kutatásnak.

- Amit maguk művelnek, az nem kutatás! - mondta hevesen Stephanie. - Semmi köze nincs ahhoz, amire mi készülünk!

Mielőtt akár Wingate, akár Saunders megszólalhatott volna, Daniel karon ragadta Stephanie-t, és határozottan félrevonta. - Dr. D'Agostino arra gondol - szólt hátra -, hogy mi szortírozott sejtekkel dolgozunk.

- Ennél sokkal többre gondoltam! - jelentette ki a karját egy gyors rántással szabaddá téve Stephanie. - Amit maguk sejtterápia címen művelnek, az vegytiszta, hamisítatlan sarlatánság!

Daniel újból megragadta a karját, és még távolabb húzta az elfelhősödött arcú Wingate-től és Saunderstől. - Bocsássanak meg! - kért tőlük elnézést, majd dühösen suttogva rátámadt Stephanie-ra: - Mi az ördögöt csinálsz? Azt akarod, hogy kihajítsanak, és ne tudjuk elvégezni, amit akarunk?

- Hogyhogy mit csinálok? - kérdezett vissza feldúltan Stephanie. - Inkább azt mondd meg, hogy tudsz ilyen nyugodt lenni! Ezek az emberek közönséges sarlatánok!

- Elég! - szólt rá ellentmondást nem tűrő hangon Daniel, és meg is rázta. - Hányszor mondjam, hogy egyetlen dolog miatt vagyunk itt: elvégezni Butleren a kezelést! Nem tudod visszafogni

magad, az isten szerelmére?! A CURE és a HTSR sorsa a tét. Kezdettől fogva tudjuk, hogy ezek az emberek nem szentek. Azért vannak itt, Bahamán, és nem Massachusettsben. Úgyhogy légy szíves, és ne ronts el mindent!

Pár másodpercig farkasszemet néztek egymással, végül Stephanie nem bírta tovább, és lehajtotta a fejét. - Ne szoríts ilyen erősen! - kérte, és mihelyt Daniel elengedte, enyhe grimasszal megdörzsölte a karját.

- Még nem hevertük ki az utazást - magyarázta a vendéglátóikhoz visszamenve Daniel. - Ráadásul dr. D'Agostinóval előfordul, hogy elragadja a hév. Úgy érzi, hogy a szétválogatott, szortírozott sejtekkel jobb eredményeket lehet elérni.

- Így is vannak egészen kiváló eredményeink - jelentette ki Saunders. - Talán nem ártana, ha dr. D'Agostino megismerkedne velük, mielőtt végleges véleményt mond.

- Biztosan nagyon tanulságos lesz - préselte ki magából a békülékeny mondatot Stephanie.

- Menjünk! - zárta le élénken a témát Wingate. Van itt még bőven látnivaló.

Átvezette a társaságot a laboratóriumba, amelynek nemcsak a mérete volt lenyűgöző, hanem a felszereltsége is. Csupán a berendezésekhez szükséges személyzet hiányzott belőle. Mindössze egy technikust láttak, aki éppen egy mikroszkóp fölé hajolva dolgozott valamit.

- Pillanatnyilag kisebb a személyzetünk a kelleténél - mondta Wingate, mintha olvasott volna a vendégek gondolataiban. - Hamarosan változni fog azonban a helyzet.

- Hívom a laborvezetőt - közülte Saunders, és bement a nagy teremből nyíló egyik irodahelyiségbe.

- Hogy tervezik, hány laboránsuk lesz? - kérdezte Daniel.

- Körülbelül harminc - válaszolta Wingate. - Az eddigi trend alapján legalábbis annyival számolunk, de ha az őssejttel végzett kezelések száma a jelenlegi ütemben gyarapszik, akkor lehetséges, hogy még többre lesz szükség.

Saunders egy rettentő sovány, őszes hajú nővel tért vissza. A szánalmas kinézetű, csont és bőr teremtést Megan Finnigannek hívták, és a köpenyére csíptetett kis névkártya tanúsága szerint ő volt a laboratóriumvezető.

- Dr. Lowellnek sóoldatra lenne szüksége - mondta neki Saunders. - Vért tartalmazó szövetmintát hozott, és szeretné tartósítani benne a DNS-t.

- Semmi gond - felelte a laborvezető, és szólt a mikroszkópja fölé görnyedő egy szem laboránsnak, hogy vigye oda az oldatot.

- Mikor akarják elkezdeni a munkát? - fordult aztán a vendégekhez.

- Amilyen hamar csak lehet - válaszolta Daniel. - Mi a helyzet az emberi oocitákkal? Meglesznek, amikor kell?

- Természetesen. Elég, ha tizenkét órával korábban szól - válaszolta Saunders.

- Elképesztő! - csodálkozott Daniel. - Hogyan csinálják?

- Ipari titok - mondta mosolyogva Saunders. - Egy idő után, ha már dolgoztunk együtt, esetleg osztozhatunk rajta. Engem is nagyon érdekel a maguk HTSR-je.

- Jól értem, hogy máris munkához akarnak látni? - kérdezte Megan Finnigan.

- Szeretnénk, de sajnos nem lehet - válaszolta Daniel. - Ahhoz, hogy elkezdjük, meg kell jönnie egy FedEx-csomagnak.

- Mikor adták fel? - kérdezte Wingate.

- Tegnap este, Bostonban - válaszolta Stephanie.

- Milyen súlyú? Ugyanis az is számít. Ha csak egy borítékról, vagy valami hasonló méretű apróságról van szó, akkor délután itt lehet.

- Nagyobb annál. Egy hűtőtartály van benne szövetkultúrával, és különböző reagensek.

- Akkor legkorábban holnap fog megérkezni - mondta Wingate. - Ekkora küldeményt már vámolnak is.

Sóoldatos üveggel a kezében a laboráns lépett hozzájuk. Világos bőrű, húszas évei elején járó afroamerikai nő volt, szeplős orral és sok, a fülcimpáján sorakozó fülbevalóval.

- Maureen Jefferson - mutatta be Saunders. - Magunk között csak Mare-nek szólítjuk. Nem akarom zavarba hozni azzal, hogy szembe dicsérem, de arany keze van, sejtmagátültetés közben fantasztikusan kezeli a mikropipettákat. Úgyhogy ha segítségre van szükségük, nyugodtan forduljanak hozzá. Igazam van, Mare?

A lány nem válaszolt, csak szerényen elmosolyodott, és odanyújtotta Danielnek a sóoldatos üveget.

- Van itt egy biztonságos hely, ahol el tudjuk helyezni? - kérdezte Daniel, miután - ügyelve rá, hogy meg ne érintse - beleejtette a lepelből vett szálakat.

- Ne aggódjon! Az egész laboratórium úgy biztonságos, ahogy van. Saját őrséget alkalmazunk - válaszolta Saunders.

- Akár azt is mondhatnánk, hogy ez itt Nassau Fort Knoxa - tréfálkozott Wingate.

- Nálam van egy kis széf. Berakom abba - ajánlotta fel Megan Finnigan.

- Köszönöm. Pótolhatatlan kincsről van szó - mondta Daniel.

- Ne aggódjon! Biztonságban lesz - ígérte Saunders. - Megfoghatom?

- Hogyne - válaszolta Daniel, és odaadta neki az üveget.

Saunders felemelte, hogy jobban érje a fény, és úgy nézte meg. - El tudják ezt képzelni? - kérdezte, tekintetét a folyadékban úszó vöröses szövetdarabra szögezve. - Jézus Krisztus DNS-e! Borsózik a hátam, ha csak rágondolok.

- Ne legyünk ennyire teátrálisak! - mondta józanul Wingate.

- Hogy tudták megszerezni? - kérdezte Saunders.

- Magas szintű egyházi közreműködéssel - felelte kitérően Daniel.

- És azt hogyan szervezték meg?

- Nem mi, hanem a páciensünk.

- Szoros kapcsolatban áll a katolikus egyházzal?

- Tudomásunk szerint nem.

- A jelek szerint valamilyen módon mégis képes hatni rá - mondta Saunders.

- Talán. Nem tudjuk.

- Azok után, hogy Olaszországban jártak, és a helyszínen tanulmányozhatták, mi a véleményük a torinói lepelről? Valóban az, aminek mondják? - próbálta megközelíteni a témát más irányból Wingate.

- Ahogy már a telefonbeszélgetésünk alatt is mondtam - válaszolta alig titkolt ingerültséggel Daniel -, nem kívánunk belebonyolódni a lepel eredete körüli vitába. Mindössze azt tesszük, hogy - mivel a páciensünk ragaszkodik hozzá - a lepelből vesszük le a HTSR-hez szükséges DNS-t.

- Alig várom, hogy találkozzam a páciensükkel! - kapcsolódott ismét a beszélgetésbe Saunders. - Van egy közös tulajdonságunk: mind a ketten hiszünk a torinói lepel eredetiségében!

Egy örökkévalóságnak tűnt, de Gaetano végre eljutott odáig, hogy már csak egy ember állt előtte a nassaui autókölcsönző cég repülőtéri kirendeltségének pultjánál. Mivel bőven volt rá ideje, sokat törte a fejét azon, hogy mi tart olyan sokáig egy gépkocsibérlésben, amikor mindössze néhány papírt kell aláírni ahhoz, hogy az üzlet sikeresen nyélbe üttessen, de hiába, nem jött rá. Az órájára nézett - délután fél egy volt. Húsz perccel korábban érkezett, pedig hajnali hatkor, koromsötétben indult el a Logan repülőtérről. A gondot az okozta, hogy Boston és Nassau között nem volt közvetlen járat, és Orlandóban át kellett szállnia.

Gaetano idegesen egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát. Sal és Louie egyértelművé tette, hogy azt szeretnék, ha egyetlen nap alatt elvégezné, amit rábíztak, és visszamenne Bostonba. Külön figyelmeztették rá, hogy nem fogadnak el semmilyen átlátszó kifogást, de ugyanazzal a lélegzetvétellel azt is hozzátették, hogy a siker attól függ, megtalálja-e hamar dr. Daniel Lowellt, amit nem lehetett biztosra venni. Annyit ígérhetett csupán, hogy minden tőle telhetőt elkövet, ám mégis fennállt a lehetősége annak, hogy nem tud elég hamar eljutni az Ocean Club szállóba, és ettől az egész program csúszni fog.

További tizenöt perces várakozás után végre kimehetett a pokolian forró parkolóba, megkereste az autót, és miután beindította, első dolga volt a leghidegebbre állítani a légkondicionálót.

Még odahaza elég sokat beszéltek az ikrekkel arról, hogy fegyvert kellene szereznie, de végül elejtették az ötletet. Először is, időbe telt volna, másodszor pedig úgy ítélték meg, hogy fölösleges, egy nyamvadt tudós meggyőzéséhez nem lesz rá szükség. Gaetano újból megnézte a térképet - az útvonal elég egyszerű volt, mivel a sziget útjainak túlnyomó többsége Nassauba vezetett. Onnan még át kellett mennie a Paradicsom-szigetre, de bízott benne, hogy ha odaér, már gyerekjáték lesz megtalálnia az Ocean Club hotelt.

Elmosolyodott azon, milyen furcsák, kiszámíthatatlanok is a sors útjai. Pár évvel korábban ki gondolta volna, hogy elegáns ruhában Bahamán fog autózni, remekül érzi magát, jóleső izgalommal várja, hogy akcióba léphessen, elvégezze, amit rábíztak. Izgalma abból származott, hogy szerette az erőszakot, annak bármelyik formáját. Ez a szenvedély volt az, amely már az általános iskolában bajba sodorta, később pedig még több gondot okozott. Gaetano imádta az erőszakos filmeket, vad számítógépes játékokat, de leginkább a való életet, az igazi cselekvést. A termetének, erejének köszönhetően a legtöbb összecsapásból győztesként került ki.

A legnagyobb gondja 2000-ben támadt. A bátyjával együtt már akkor is verőemberként dolgozott, mégpedig Queensben, New Yorkban, az egyik legnagyobb családnál, és egy alkalommal közösen kaptak feladatot. Egy zsarut kellett emlékeztetni a vállalására, arra, hogy aki kap, annak cserébe adnia is kell. A meló simának, gond nélkül elvégezhetőnek tűnt, de rosszul végződött. A rendőr fegyvert rántott, és sikerült súlyosan megsebesítenie Vitót, mielőtt Gaetano lefegyverezte.

Sajnos, Gaetanónak elborult az agya a történtektől, és nemcsak a rendőrt ölte meg, hanem a feleségét és a tizenéves fiát is, mivel voltak olyan bolondok, hogy megpróbáltak közbeavatkozni - a feleség egy másik pisztollyal, a kölyök baseballütővel. Mindenki nagyon dühös volt, mivel a dolognak nem lett volna szabad bekövetkeznie, és a New York-i rendőrség olyan eltúlzottan reagált, mintha az a korrupt zsaru valami kivételes hős lett volna. Gaetano először azt hitte, hogy nem ússza meg - vagy kinyírják, vagy tálcán kínálják oda a rendőrségnek -, de váratlanul adódott egy lehetőség arra, hogy ezt megússza. A bostoni Castiglione testvérek, akik távoli rokonai voltak annak a családnak, amelyiknek addig dolgozott, kisegítőt kerestek, és ő készséggel elvállalta az életmentő melót.

Kezdetben utálta Bostont, amely New Yorkhoz képest kisváros, utálta, hogy megalázó módon egy szerelvényboltban kell töltenie a napjait, de folyamatosan mindkettőhöz hozzászokott.

- A francba! - kiáltott fel elragadtatottan, amikor megpillantotta az óceánt, amelyhez fogható kéket még sosem látott. A forgalom egy idő után megsűrűsödött, úgyhogy lassítania kellett, és zavartalanul élvezhette a csodálatos látványt. A bal oldali közlekedés nem volt olyan nehéz, mint gondolta, és optimistán tekintett a délután elé mindaddig, amíg egy jókora közlekedési dugóba beszorulva nem volt kénytelen hosszú időt tölteni egy teherautó mögött.

Az órájára nézett, és látva, hogy már délután egy van, gyors ütemben kezdte elveszíteni az optimizmusát. Minden perccel vészesen csökkent ugyanis annak az esélye, hogy el tudja végezni azt, amiért küldték, és nagyjából fél ötre visszajut a repülőtérre, hogy még aznap Miamiba és onnan Bostonba repüljön.

Miután kikeveredett a dugóból, Gaetano áthajtott a New Providence-t a Paradicsom-szigettel összekötő hídon, és nem sokkal később az Ocean Club parkolójában találta magát, amelyet - az ott hagyott járművekből ítélve - inkább az alkalmazottak használtak, mintsem a vendégek. Táskáját és zakóját a kocsiban hagyva nyugat felé indult egy fáktól és virágoktól övezett járdán, majd északnak fordult, és a szálloda két épülete között átvágva a part mentén húzódó pázsitra jutott. Keletnek fordult, és visszaballagott a központi épületig.

A víz felé meredeken lejtő partfal tetejét egy szabad ég alatti étterem és bár foglalta el, és bár fél kettő is elmúlt már, mindkettő zsúfolásig tele volt vendégekkel, annyira, hogy többeknek várakozniuk kellett a bejáratnál. Gaetano elővette a professzort és Tony húgát ábrázoló fényképet, és miután gyorsan megnézte a férfit, a tekintete elidőzött a nőn. Szerette volna, ha ő a célpont, és a keze közé kaphatja.

Miután sikeresen felfrissítette az emlékezetét, elindult, hogy körbejárja a bárral egybenyitott éttermet. Mivel senkit sem talált, aki kicsit is hasonlított volna akár a nőre, akár a férfira, a partra vezető lépcsőn indult el, és lement egészen egy széles teraszig, amelyen zuhanyok sorakoztak. Megállt, ott is körbenézett, végül lehúzta a cipőjét és a zokniját, a nadrágja szárát feltűrte, és a forró homokra lesétálva, belemártotta a lábát a vízbe. Rögtön azt kívánta, bárcsak lenne nála fürdőnadrág.

Gaetano először kelet felé indult el a nedves homokon, és figyelmesen megnézte az útjába kerülőket, akik elég kevesen voltak, mivel a szálló vendégeinek a zöme éppen ebédelt. Amikor már nem látott több embert, visszafordult, és nyugat felé is végigjárta a strandot, meggyőződött róla, hogy a professzor és Tony húga ott sincs.

A teraszra visszatérve magához vette a cipőjét, egyet a nagy kupacokban kirakott szállodai törülközők közül, visszament a vízhez, lemosta és megtörölte a lábát. Tovább ballagva eljutott a

gyarmati stílusban épült főépületig, és belépve hirtelen úgy érezte magát, mintha egy nagy, pazarló luxussal berendezett ház nappalijában lenne. Csupán a sarokban álló bárpult emlékeztette rá, hogy szállodában van.

Az egyik fotelben helyet foglalva Gaetano az oldalt, a kis asztalon álló belső telefonról felhívta a szállodai telefonközpontot, megkérdezte, hogyan kell tárcsázni a vendégszobákat, és miután a központos közölte, hogy boldogan kapcsolja neki bármelyiket, a 108-ast kérte.

Az asztalra mély üvegtálban kitett gyümölcsökből falatozva Gaetano hagyta, hogy a készülék tízszer kicsöngjön. Utána ismét a telefonközpontos jelentkezett, megkérdezte, hogy akar-e üzenetet hagyni, mire azt felelte, hogy nem, inkább később újra megpróbál telefonálni, és lerakta a kagylót.

Eszébe jutott, hogy a szállodának esetleg van uszodája, és a portát megkeresve útbaigazítást kért. A medencét végül a domboldalban egy szép teraszos kert alatt találta meg, de ott sem járt szerencsével. A professzor és Tony húga nem volt sem a medencében, sem mellette a büfében, de a közeli edzőteremben és a sok teniszpálya egyikén sem.

- A francba! - mérgelődött Gaetano, miután teljesen bizonyossá vált, hogy a párt egyelőre hiába keresi a szállodában. Az órájára nézve látta, hogy már kettő van, és mivel jobb ötlete nem volt, visszaballagott a portára. Keresett egy asztalt, amelyen gyümölcsöstál és magazinok voltak, és kényelembe helyezte magát egy fotelben, amelybál jól rá lehetett látni a szálloda bejáratára.

Tizenhat

2002. február 28., csütörtök, 14.07

Miután elköszöntek a vendégektől, Saunders visszatért a klinika központi épületének alagsorában lévő irodájába. Sokszor elgondolkodott azon, vajon mit csinálhat Wingate egész nap az övénél négyszer nagyobb és tízszer elegánsabb szobájában, de nem irigyelte tőle az inkább szalonra, mint irodára emlékeztető helyiséget. A nevetségesen nagy termen kívül Wingate-nek nem volt különösebb igénye, gyakorlatilag szabad kezet adott neki az egész klinikán, és ami a legfontosabb volt - a laboratóriumban. Saundersnek ott is volt egy kis szobája, amelyet sokkal sűrűbben használt, mint az adminisztratív szárnybelit.

Fütyörészve nyitotta ki a lépcső alján az alagsorba vezető ajtót. Minden oka megvolt rá, hogy jó hangulatban legyen. Egyrészt joggal számított rá, hogy a Nobel-díj egyik várományosával közösen végzendő munka számottevően növelni fogja kutatói tekintélyét, másrészt - és ez még fontosabb volt - arra számított, hogy a klinika komoly bevételhez jut. Akárcsak a mitológiai Főnix, Saunders is tűzből született újjá, mégpedig úgy, hogy kevés hamu maradt utána. Nem egészen egy évvel korábban másokkal együtt úgy kellett menekülnie Massachusettsből, hogy a szövetségi rendőrbírók már a kórházuk kapujában álltak az ellenük kiadott letartóztatási paranccsal. Szerencsére számított rá, hogy a kutatásai miatt lesznek problémák - igaz, a Szövetségi Egészségügyi Hatóság és nem az Igazságügyi Minisztérium részéről -, és ezért pontos terve volt rá, hogyan költöztesse külföldre a létesítményt. Majdnem egy éven keresztül szivattyúzta ki belőle a pénzt Wingate háta mögött, ami nem volt különösebben nehéz, mivel az igazgató gyakorlatilag átköltözött Floridába, és csak időnként tette tiszteletét Massachusettsben. Saunders a pénzből földet vásárolt Bahamán, megterveztetett egy új klinikát, és elkezdte az építkezést. A törvényszolgák váratlan megjelenése mindössze azt jelentette, hogy a létesítmény elkészülte előtt kellett áttenniük a székhelyüket Nassauba, miután a régi kórházat porig égették, hogy az összes rájuk nézve terhelő bizonyíték megsemmisüljön.

- Bárcsak látnának most a barátaim! - gondolta elégedetten Saunders, miközben végigment az alagsori folyosón. Egyik kedvenc időtöltése volt, hogy elképzelte, mit mondanának, ha tudnák, hogy hol tart. A „barát” szót elég tág értelemben használta, mivel meglehetősen kevéssel rendelkezett. Szerencsétlen külseje miatt gyerekkorában örökös gúny céltáblája volt, és ez magába zárkózóvá tette. Később is egyik társasági kudarc a másik után érte, egyetlen eredménye az orvosi diploma megszerzése lett. Most azonban, egy kiválóan felszerelt laboratórium birtokában, az FDA figyelő tekintetétől távol jó esélye volt rá, hogy az év kutatója legyen... vagy esetleg az évtizedé, netán az évszázadé. Természetesen tisztában volt vele, mennyire ironikus már maga a tény, hogy belőle - akármilyen szinten - kutató lett. Sosem tervezte, nem volt meg hozzá a szükséges előképzettsége,

sőt az a kétes dicsőség jutott neki, hogy az orvosi egyetemen az eredményeit tekintve utolsó volt a csoportjában. Halkan fölnevetett, mert arra gondolt, hogy pillanatnyi, igen kedvező helyzetét nem pusztán a szerencséjének köszönheti, hanem a csőlátásban szenvedő amerikai politikusoknak is, akiknek a figyelmét annyira leköti az abortuszkérdés, hogy a meddőség elleni kezelésekre és az őssejtkutatásokra már képtelenek figyelni. Ha nem így lenne, gondolta, az otthoni kutatók ugyanott tartanának, ahol ő.

Saunders a folyosón végigmenve bekopogott Kurt Hermannhoz, a klinika biztonsági főnökéhez, aki egyben a legfőbb bizalmasa is volt. Nem sokkal a Wingate Klinikára érkezése után Saunders megérezte, hogy a meddőség elleni kezelésben óriási profit rejlik, különösen akkor, ha valaki hajlandó átlépni bizonyos határokat, kihasználni a kellő állami ellenőrzés hiányát. A gondolkodásban idáig jutva azt is tisztán látta, hogy annak sikeréhez, amit eltervezett, megfelelő biztonsági szolgálatra van szükség, mindenekelőtt olyan biztonsági főnökre, akinek nincsenek skrupulusai, szükség esetén drákói módszereket is kész alkalmazni, és már vannak is tapasztalatai ezen a téren. Így akadt rá Kurt Hermannra, akit fegyelmivel távolítottak el a hadseregből, miután Okinaván több prostituált tisztázatlan, és igen csúnya körülmények között meghalt. Ez a tény azonban nemhogy zavarta volna Saunderst, az ő értelmezése szerint kifejezetten a jelölt mellett szólt.

A válaszra, hogy „Szabad!”, Saunders lenyomta a kilincset. A lakrész fő helyisége dolgozószoba és edzőterem keveréke volt íróasztallal, néhány székkel, tornaszerekkel és tekvandóhoz szükséges szőnyeggel. Kisebb szoba csatlakozott hozzá, amelynek az egyik falát monitorok foglalták el, és onnan rövid folyosó vezetett a háló- és a fürdőszobához. A hálószobával szemben egy cella volt vécével, mosdóval és ággyal.

A fémcsörrenést hallva Saunders a szoba tornatermi része felé nézett, ahol Kurt Hermann éppen felült a nyomópadon. Szokása szerint feszesen a testére simuló trikót, nadrágot és fekete edzőcipőt viselt. Saunders egyszer megkérdezte, miért jár mindig feketében, amikor Bahamán rendszerint erősen tűz a nap, de választ nem kapott, csak vállvonogatást. Hermann nem volt a szavak embere, igyekezett minél kevesebb beszéddel élni az életét.

Saunders megvárta, hogy leüljön az íróasztal mögé, közelebb húzott egy széket a fal mellől, helyet foglalt, csak azután közölte: -A doktor és a barátnője megérkezett.

- Tudom - felelte nyugodtan Hermann. Bekapcsolta az íróasztalon lévő monitort, és mire az orvos felé fordította, megjelent rajta az adminisztrációs épület felé tartó Daniel és Stephanie kimerevített képe.

- Jó felvétel - állapította meg Saunders. - Látszik rajta, milyen szép a nő.

A biztonsági főnök maga felé fordította a készüléket, és nem válaszolt.

- Sikerült megtudni valamit a páciensről azóta, hogy utoljára beszéltünk? - kérdezte Saunders. Hermann a fejét rázta.

- Ezek szerint az újabb látogatás a cambridge-i lakásban és az irodájukban nem hozott eredményt?

- Nem - mondta a biztonsági főnök, és újból nemet intett.

- Utálom örökké ugyanazt hajtogatni, de tényleg tudnunk kell, ki az illető, és amilyen hamar csak lehet. Minél később jövünk rá, annál kisebb az esélyünk arra, hogy növeljük az árat, márpedig komolyan szükségünk van a pénzre.

- Most, hogy már itt vannak Nassauban, könnyebben fog menni a dolog.

- Mi az elképzelése?

- Mikor kezdik el a munkát? - kérdezett vissza Hermann.

- Holnap, feltéve, hogy megérkezik egy csomag, amit a FedExnél adtak fel.

- Pár percre hozzá akarok férni a laptopjaikhoz és a mobiltelefonjaikhoz - mondta a biztonsági főnök. - Ahhoz, hogy sikerüljön, valószínűleg szükségem lesz valakinek a segítségére a laborból.

- Komolyan?! - lepődött meg Saunders, ugyanis ritkán fordult elő, hogy Hermann segítséget kért. - Majd szólok Ms. Finnigannek. Mit akar, mit csináljon?

- Tudnom kell, hogy hol hagyják a számítógépeket és a telefonokat, amikor átmennek a büfébe ebédelni.

- Megan biztosan ad nekik valamilyen zárható helyet, hogy tudják hová tenni a személyes holmijukat. Miért kellenek a mobilok? A számítógépeket értem, de a telefonokat nem.

- Hogy megnézzem, kik hívták őket mostanában - válaszolta Hermann. - Annak alapján, hogy eddig milyen óvatosak voltak, nem sokat várok tőle, és a laptopoktól sem. Igazából az a fontos, hogy hívásfigyelőt rakok a telefonjaikba. Egy gond lesz velük - mivel kicsi a hatósugaruk, Brunónak vagy nekem harminc méternél kisebb távolságból kell követnünk őket.

- Remélem, nem felejtette el, milyen fontos a diszkréció! - mondta Saunders. - Ha botrány lesz belőle, dr. Wingate kitér a hitéből.

Hermann erre is nehezen értelmezhető vállrándításai egyikével válaszolt.

- A Paradicsom-szigeten, az Ocean Clubban laknak.

A biztonsági főnök bólintott.

- Megtudtunk még valamit, ami hasznos lehet - folytatta Saunders. - A titokzatos páciens valószínűleg a katolikus egyház egy magas beosztású papja, ami igencsak hasznos lehet, tekintettel az egyház őssejtkutatásokkal kapcsolatos álláspontjára. Ha sikerül titokban tartani a dolgot, az sok pénzt hozhat.

Hermann nem válaszolt, szenvtelenül nézett az orvosra.

- Hát, ennyi - mondta Saunders, és mintegy a nagyobb nyomaték kedvéért rácsapott a térdére. - Hadd hangsúlyozzam még egyszer, hogy feltétlenül szükségünk van a névre.

- Megszerzem - felelte a biztonsági főnök. - Biztos lehet benne.

- Mi történt?! Némasági fogadalmat tettél? - kérdezte némi éllel a hangjában Daniel. - Azóta, hogy húszegynéhány perccel ezelőtt eljöttünk a klinikáról, egy szót sem szóltál.

- Te sem sokkal többet - válaszolta Stephanie a szélvédőn kifelé bámulva, anélkül, hogy egy pillanatra is oldalra fordította volna a fejét.

- Amikor beszálltunk, mondtam, hogy gyönyörű napunk van.

- Hurrá! - mondta eltéveszthetetlen gúnnyal Stephanie. - Azután, amiben részünk volt, igazán szellemes indítás egy tartalmas beszélgetéshez. Nem értem, hogyan tudsz ilyen nyugodt maradni, miért nem háborodtál fel azon, ami a Wingate Klinikán folyik.

- Az őssejtterápiára gondolsz?

- Terápiának nevezni is felháborító. Vegytiszta sarlatánság! Azon kívül, hogy egy csomó szerencsétlen embert becsapnak vele - kicsalják a pénzüket, és azzal, hogy félrevezetik, el is térítik őket a megfelelő kezeléstől -, még rossz hírét is keltik az őssejtnek, mert abban a formában, ahogyan ők alkalmazzák, legfeljebb placebónak tekinthető.

- Szerintem is felháborító, amit csinálnak - válaszolta nyugodtan Daniel -, de ugyanúgy felháborít azoknak a politikusoknak a viselkedése, akik ezt lehetővé teszik, minket pedig rákényszerítenek arra, hogy összefogjunk ezekkel az emberekkel.

- Es mit szólsz a Wingate titkához, amely lehetává teszi, hogy tizenkét órán belül tetszőleges mennyiségben emberi petesejteket produkáljon?

- Elismerem, etikailag az is aggasztó.

- Aggasztó! Sokkal több annál! - mondta Stephanie. - Láttad, hogy a folyóiratukban egy teljes cikk van az oocitákról? *A magzati oociták in vitro érlelése* - olvasta fel hangosan a címet a markában szorongatott lapból.

- Gondolod, hogy abortált magzatokból szerzik az oocitákat?

- Annak alapján, amit tudunk róluk, azt sem tartom elképzelhetetlennek. Láttad azokat a büfében dolgozó fiatal, terhes bahamai nőket? Egyik sem úgy nézett ki, mintha férjnél lenne. És Saunders dicsekvése a sejtmag-átültetésben szerzett tapasztalataikkal? Mindennek a tetejébe ezek az emberek szerintem még reproduktív klónozással is foglalkoznak - mondta Stephanie, és a fejét rázva dühösen fújt egyet.

Egészen Nassau külső részéig mindketten csöndben voltak. Daniel csak azután szólalt meg, hogy a megsűrűsödött forgalom miatt csökkentenie kellett a sebességet. - Minden, amit mondasz, igaz - ismerte el. - De igaz az is, hogy már mielőtt ide jöttünk, majdnem pontosan tudtuk, milyen emberekkel lesz dolgunk. Utánuk néztél az interneten, és magad mondtad, hogy lehetőség szerint a minimálisra kell korlátoznunk velük a kapcsolatunkat. Emlékszel?

- Persze! Nem egészen egy hete Cambridge-ben, a Rialto étteremben beszéltünk róla. - Stephanie nagyot sóhajtott. - Jesszusom! Annyi minden történt hat nap alatt, hogy úgy érzem, mintha egy éve lett volna.

- De ugye érted, mire gondolok?

- Azt hiszem, igen. Viszont azt is mondtam, hogy biztos akarok lenni abban, hogy ha igénybe is vesszük a klinikát, nem válunk részesévé semminek, ami etikailag vállalhatatlan.

- Újból azt mondom, amit korábban: kizárólag azért vagyunk itt, hogy Butleren elvégezzük a kezelést - válaszolta Daniel. - Nem kezdünk keresztes hadjáratot a Wingate Klinikán zajló üzelmek leleplezése érdekében sem most, sem Butler kezelésének a befejezése után, mert ha az FDA megtudja, mit tettünk, abból bajunk lehet.

- Amikor beleegyeztem, hogy részt veszek Butler kezelésében, azt hittem, kizárólag a kísérletezés etikai szabályai tekintetében kell kompromisszumot kötnöm, most azonban úgy néz ki, hogy lejtőre kerültünk, és ha így folytatjuk tovább, nem lesz megállás - mondta végre Danielre nézve Stephanie.

- Bármikor hazamehetsz. Jobban értesz a sejtkezeléshez, mint én, de azt hiszem, ha kell, egyedül is elboldogulok.

- Komolyan mondod?

- Igen - erősítette meg Daniel. - Sokkal ügyesebben végzed a sejtmagátültetést, mint én.

- Nem arra gondolok, hanem a hazamenetelemre.

- Igen, amennyiben a kompromisszumokat, amelyeket meg kell kötnünk, elviselhetetleneknek érzed.

- Fogok hiányozni?

- Mi ez, becsapós kérdés? Már mondtam, hogy jobban szeretném, ha maradnál.

- Érzelmileg gondoltam.

- Hát persze - mondta Daniel. - Az magától értetődik.

- Sosem értetődik magától, annál is kevésbé, mert eddig egyszer sem mondtad. De ne érts félre, nagyon örülök, hogy most elhangzott, és annak is, hogy elengedsz! Sokat jelent nekem. - Stephanie kis szünetet tartva felsóhajtott: - De bármennyire ellenemre van, hogy együtt dolgozzam ezekkel az alakokkal, azt hiszem, nem tudlak itt hagyni. Azért még gondolkodom a dolgon. Így, hogy lehetőségem van rá, sokkal jobban érzem magam.

- Örülök neki. És ha már ezt megbeszéltük, mi volna, ha beugranánk a bevásárlóközpontba? - kérdezte Daniel. - Ha másra nem, fürdőruhára mindenképp szükségünk van, hogy legalább egyet fürödhessünk. Ha megjön a csomag, már nem sok lehetőségünk lesz rá, hogy élvezzük a Nassau kínálta örömöket.

- Előbb menjünk vissza a szállodába! Ideje volna felhívni Maloney atyát. Már biztosan viszszaért New Yorkba, és tud valamit a csomagunkról. Majd utána, attól függően, hogy mit mond, bevásárolunk.

Pár perccel később megérkeztek a szállodához, és Daniel közvetlenül a főbejárat előtt állította le a kocsit.

- Nem viteted a parkolóba? - kérdezte Stephanie.

- Nem. Felhívjuk Maloney atyát, de akármit mond is, szeretnék még ma fürdőruhát venni.

- Benne vagyok - mondta a kocsiból kiszállva Stephanie. A feszültségben töltött délelőtt után a vásárlást és az azt követő kiadós úszást remek programnak érezte, örült neki.

Gaetano érezte, hogy a pulzusa felgyorsul és a nyakszirtjén a szőrszálak ágaskodni kezdenek. Annyi csalódást okozó tévedés után végre úgy látta, hogy azok érkeztek meg, és tartanak feléje, akiket annyira várt. Gyorsan előkapta a tarka, virágmintás inge zsebébe dugott fényképet, hogy ellenőrizze magát, és miután megbizonyosodott róla, hogy nem tévedett, az órájára nézett. Háromnegyed három volt - még mindig nem múlt el a lehetősége annak, hogy az esti miami járattal visszatérjen Bostonba.

Miután a pár jobbra kanyarodva eltűnt a szeme elől, Gaetano a fotel támlájára terített zakójáért nyúlt, rámosolygott a bárpultban álló pincérre, aki volt olyan kedves, és várakozás közben, hogy ne unatkozzon, beszélgetett vele, elejét véve ezzel annak, hogy a szálloda biztonsági őrei szemében gyanússá váljon, és ráérősen ugyancsak kiballagott az épületből.

Nem félt attól, hogy elveszíti a párt, biztosra vette, hogy a szobájukba mentek. Csak azt sajnálta, hogy a kapott parancs szerint nem kaphatta el a professzort ott helyben, a szállodában. Sokkal egyszerűbb lett volna, mint megvárni, hogy elmenjen valahová.

Szerencsére nem sok idő kellett, hogy újból felbukkanjanak, és másodszorra úgy rájuk tapadt, hogy a beszélgetésüket is tisztán hallotta, miközben Tony húgában gyönyörködött, aki közvetlen közelről még vonzóbb volt, mint a fényképen.

- Várj egy kicsit! - mondta Danielnek Stephanie, miután beléptek a főépületbe. - Megkérdezem a portást, hogy kell-e helyet foglalni vacsorára az étterembe.

- Rendben.

Gaetanónak ennyi elég volt. Gyorsan megfordult, kisietett a parkolóba, és a bérelt Cherokeeba beugorva olyan helyre állt a kocsival, ahonnan szemmel tudta tartani a főbejáratot. Közvetlenül előtte, járó motorral, egy Mercury Marquis állt, és az épületből kilépő Stephanie abba ült be.

- Talált! - mondta fennhangon Gaetano, és a nap folyamán már ki tudja hányadszor, újból az órájára nézett. Csak negyed négy volt, és ettől még jobban kezdte érezni magát.

A Mercury Marquis közvetlenül előtte haladt el, először rátapadt, hogy emlékezetébe vésse a rendszámot, és miután ez sikerült, lemaradt annyira, hogy ne váljon gyanússá a benne ülőknek, de ne is tévessze szem elől.

- Mi a véleményed Maloneyról? - kérdezte Stephanie.

- Ugyanúgy nem értem, ahogyan Torinóban sem - válaszolta Daniel.

-Azt hittem, bőbeszédűbb lesz, és megtudjuk, hogyan került oda a repülőtérre. Szerencse, hogy legalább a csomagjainkat előkerítette.

- Igen, de rövid távon nem sokat érünk vele, mivel fogalma sem volt, mikor fognak ideérni.

- Bízom benne, hogy hamar, úgyhogy nem is veszek mást, csak egy fürdőruhát - jelentette ki Stephanie.

Daniel a parkolóba bekanyarodva lassan hajtott, végül egy egymás mellett lévő férfi és női ruhabolt előtt állította meg a kocsit. Mindkettőnek ízléses kirakata volt, szolidnak, európai ízlés szerintinek látszó áruik.

- Azt hiszem, ez mindkettőnknek jó lesz. Találkozzunk itt, mondjuk félóra múlva! - mondta az órájára pillantva.

- Rendben - válaszolta Stephanie, és kiszállt a kocsiból.

A parkolóba hajtva Gaetano olyan helyet keresett, ahonnan egyenesen ki lehetett hajtani az úttestre, a Nassauba vezető híd felé. Automatikusan csinálta, anélkül, hogy gondolkodott volna rajta, mivel a munkájához elengedhetetlenül hozzátartozott, hogy mindig biztosítsa magának a gyors visszavonulás lehetőségét. Leállította a motort, és a válla fölött hátranézve figyelte, amint a professzor bement egy férfidivatáru-üzletbe, Tony húga pedig a mellette lévő, női holmikat árusító boltba.

Gaetano alig mert hinni a szerencséjének. Korábban komoly fejtörést okozott neki, hogy mit csináljon a nővel, amíg a professzorral megérteti az üzenetet - a lelkére kötötték, hogy nem érheti bántódás -, de hála istennek, a gond megoldódott. Nehogy elszalassza a remek alkalmat, Gaetano fürgén kiugrott a Cherokee-ból, és várakozásteljes izgalommal az üzletbe sietett. A célpont megközelítése olyan volt számára, akár egy izgató előjáték, az erőszak pedig maga a beteljesült orgazmus. Az egész nagyon hasonlított a szexre, de annál is jobban élvezte.

Daniel utált vásárolni, ezért azzal a szilárd elhatározással lépett be az üzletbe, hogy a lehető legrövidebbre fogja az ott-tartózkodást. Mindössze pár alsót, egy fürdőnadrágot, néhány munkában viselhető holmit - vászonnadrágot és rövid ujjú inget - akart venni. Londonban Stephanie rábeszélte, hogy vegyen egy-két elegánsabb holmit, hátha szükség lesz rájuk, úgyhogy azokkal el volt látva.

Az üzlet a szerény homlokzatot meghazudtolóan tágas volt, messze hátranyúlt. Az elejét elég nagy méretű, golfhoz és teniszhez szükséges holmikat árusító rész foglalta el, a mindennapi viseletre szánt dolgok beljebb voltak. A légkondicionálás kellemes hőmérsékletet biztosított, a levegőben illatosító szer szaga keveredett az új szövetekével, és a falakba rejtett hangszórókból klasszikus zene hallatszott. Körülbelül fél tucat vásárló lehetett odabent, kivétel nélkül valamennyi a golffelszerelést árusító részben, és mindegyikkel külön eladó foglalkozott.

Danielre senki ügyet sem vetett, aminek kifejezetten örült, mert nagyon idegesítették a divatáru-kereskedők, akik rendszerint úgy viselkedtek, mintha a jó ízlés letéteményesei lennének, csak ők tudnák, mit vehet fel egy magára valamit is adó férfi, és mit nem. Ha öltözködésről volt

szó, Daniel ösztönösen visszanyúlt a borostyánligás hagyományokhoz, és azt viselte, amihez az egyetemen hozzászokott.

Mivel a legkönnyebben azok közül tudott választani, a fürdőruháknál kezdte, és rövid válogatás után egy szolid, sötétkék úszó mellett döntött. Hasonló gyorsasággal gyűjtötte be az alsónadrágokat is, és utána az ingekhez ment. A harsány, virágos mintájúakat széles ívben elkerülve a legombolható gallérúakhoz lépett, és azok közül választott ki két halványkéket. A nadrágokkal már kissé bajban volt. Talált ugyan könnyű vászonból valót, ám a méretben nem volt biztos, ezért hármat magához véve, próbafülke után nézett.

Négyet talált, az üzlet legvégén, a néptelen öltöny- és sportzakó-osztályon túl, és az elsőt választotta, amely kétszer akkora volt, mint a többi három. Már alsónadrágra vetkőzött, és fel akarta próbálni az első vászonnadrágot, amikor reccsenés hallatszott, és az erős rúgással beszakított ajtó úgy vágódott neki a fülke falának, hogy a gombja átütötte a vékony furnérlemezt.

Az ajtónyílásban egy hústorony jelent meg, beljebb lépve egy erős rántással kiszabadította az ajtót, becsukta, és mielőtt a megdöbbenéséből ocsúdó Daniel egyetlen szót szólhatott volna, ököllel az arcába csapott. Daniel hátratántorodott, nekiesett a falra szerelt tükörnek, és lassan lecsúszott ülő helyzetbe. Támadóját csak homályosan látta, az egész szituáció érthetetlen volt a számára, csak azt érezte, hogy erős kezek felrántják, és a próbafülkében lévő székre, a megvásárolni kívánt nadrágokra lökik. Érezte, hogy az orrából vér szivárog, a jobb szeme kezdett úgy bedagadni, hogy alig látott vele.

- Jól figyelj, seggfej! - mondta Gaetano, és egészen közel hajolt hozzá. - Rövid leszek: a főnökeim, a Castigliano testvérek a nyamvadt céged összes befektetőjének a nevében azt üzenik, hogy húzzál haza, és tedd rendbe a vállalat ügyeit. Megértetted?

Daniel válaszolni akart, de a hangszálai nem engedelmeskedtek, úgyhogy csak bólintott.

- Egyszerű üzenet - folytatta Gaetano. - Csúnya dolognak tartják, hogy te itt élvezkedsz a napon, miközben a százezres befektetésük elúszik.

- Próbálunk... - szólalt meg éles, sipításra emlékeztető hangon Daniel, de nem tudta folytatni, mert a fölé magasodó hústorony közbevágott.

- Persze! A bombázó barátnőddel együtt. Csakhogy a főnökeim nem így látják, és szeretnék, ha visszamennél Bostonba. Akár csődbe jut a cég, akár nem, vissza akarják kapni a pénzüket, függetlenül attól, milyen dörzsölt ügyvédeket fogadsz. Megértetted?

- Igen, de...

- Nincs de! - mondta ellentmondást nem tűrő hangon Gaetano. - Igen vagy nem?

- Igen - nyögte Daniel.

- Jó - mondta elégedetten Gaetano. - De hogy teljesen biztos legyen a dolog, van még valami, amin nem ártana elgondolkodnod.

Minden figyelmeztetés nélkül újból ütött, ezúttal azonban balról, és nyitott tenyérrel. A pofon olyan erős volt, hogy lesodorta Danielt a székről, és a padlóra lökte, mint egy rongybábut.

Az arca nagyon fájt, a füle olyan erősen csengett, hogy semmilyen más hangot nem hallott. Érezte, hogy Gaetano lábbal megböki, mielőtt a hajába markol, hogy felrántsa a földről a fejét. Kinyitotta a szemét, és elhomályosult tekintettel ránézett.

- Megértetted az üzenetet? - kérdezte Gaetano. - Ugye tudod, hogy szigorúbban is bánhattam volna veled? Egyelőre nem akarjuk, hogy komoly bajod essék, és ne tudd rendbe tenni a céget. Persze másodszor, ha netán vissza kell jönnöm Bostonból, már másképp fogok beszélni. Megértetted?

- Igen. Megértettem - mondta ájulással küszködve, alig hallhatóan Daniel.

Gaetano elengedte a haját, amitől a feje visszaesett a próbafülke padlójára. A következő pillanatban behunyta a szemét.

- Egyelőre ennyi. Remélem, elég, és nem kell visszajönnöm.

Daniel hallotta, hogy nyílik, majd becsukódik a próbafülke ajtaja, utána teljes csönd telepedett rá.

Tizenhét

2002. február 28., csütörtök, 15.20

Daniel pár percig mozdulatlanul feküdt, de utána kinyitotta a szemét. Egyedül volt az öltözőfülkében, az ajtón túlról azonban tompa hangokat hallott mintha valamelyik eladó egy vevőt irányított volna egy másik fülkébe. Ülő helyzetbe tornázta magát, és belenézett a tükörbe. Arca bal fele piros volt, és keskeny vércsík húzódott az orrától a szája sarka érintésével az álláig. Jobb szeme már annyira bedagadt, hogy csak keskeny résen keresztül látott vele, és kékes-vörös árnyalatot öltött.

A mutatóujja hegyével óvatosan megérintette az orrát és a jobb járomcsontját. Mindkettő érzékeny volt, de egyikbe sem hasított élesen a fájdalom, és más törésre utaló jelet sem tapasztalt. Felállt tehát, és miután legyőzte a kezdeti szédülést, egész tűrhetően érezte magát, leszámítva a tompa fejfájását, a rogyadozó lábakat, és a felfokozott idegállapotát.

Ha nehezen is, de sikerült belebújnia a nadrágjába, és a kézfejével letörölte arcáról a vért, eközben felfedezett egy hasadt sebet a szájában. Nagyon óvatosan kitapogatta a nyelvével, és arra a megállapításra jutott, hogy szerencsére nem túl nagy, nem kell összevarrni. Mély lélegzetet vett, és az ajtógombot elfordítva kilépett a fülkéből.

- Jó napot! - köszönt rá egy fekete bőrű, erős angol kiejtéssel beszélő eladó. Karját a mellén összefonva várta, hogy a vevő, akit pártfogásába vett, kijöjjön a próbafülkéből, és csak nézett csodálkozó szemmel Danielre, de nem szólt többet.

Mire a kijárathoz ért, Daniel biztossá vált abban, hogy képes normálisan menni. Először csak a fejét dugta ki az ajtón, és gyorsan körbepillantva megbizonyosodott arról, hogy öles termetű, nagyokat ütő támadója nincs a környéken. A küszöböt átlépve bekukkantott a nőiruha-üzletbe, és látva, hogy Stephanie a mosolyából ítélve boldogan vásárolgat, a parkolóban hagyott Mercury Marquishoz futott.

A kocsiba beszállva első dolga volt leereszteni minden ablakot, hogy a huzat kivigye a felforrósodott levegőt. Mélyet lélegzett - jólesett neki, hogy a bérelt autó nyújtotta ismerős, nyugodt környezetben lehet. A visszapillantó tükröt elfordítva alaposabban megvizsgálta az arcát. Főleg a jobb szeme aggasztotta, amely teljesen bedagadt. Azt azért meg tudta állapítani, hogy a szaruhártyája szerencsére nem sérült meg, bár az ínhártyán volt néhány apró bevérzés.

Körülbelül háromnegyed órával azután, hogy beszállt a kocsiba, több szatyorral a kezében Stephanie is megjelent, és hunyorogva feléje nézett. Daniel intett neki, és miután elindult, hátradőlve figyelte, amint közeledik. Már megnyugodott valamelyest, és a félelmet, nyugtalanságot düh váltotta fel benne, amelynek egy jelentős része Stephanie és átkozott családja ellen irányult. Bár a térdét nem törték szilánkosra, a támadás erősen maffiaízű volt, amiről rögtön Stephanie ügyészség által vád alá helyezett bátyja jutott az eszébe. Hogy a Castigliano testvérek kik, arról fogalma sem volt, de megfogadta, hogy kideríti.

Stephanie a jobb hátsó ajtót kinyitva bepakolta a csomagjait. - Hogy sikerült? - kérdezte vidáman. - Nekem sokkal jobban, mint reméltem. – Becsapta az ajtót, és a sikeres vásárlásról mesélve beszállt az első ülésre. Már a biztonsági övét is becsatolta, amikor ránézett Danielre, és úgy megdöbbent, hogy félbehagyta a megkezdett mondatot. - Jóságos isten! Mi történt a szemeddel? - kérdezte halálra váltan.

- Kedves, hogy észreveszed - válaszolta harapósan Daniel. - Összevertek. De mielőtt az undorító részletekbe belemennénk, hadd kérdezzek valamit: kik azok a Castigliano testvérek?

Stephanie tágra nyílt szemmel nézte Daniel bedagadt szemét, sérült arcát, és az orrától az álláig futó, már megszáradt vércsíkot. Szerette volna megérinteni, de erőt vett magán, mert látta épen maradt szemében, és hallotta is a hangján az indulatot. Ráadásul a Castigliano név, és mindaz, ami velejárt, bénítóan hatott rá. Nem válaszolt tehát, csak tehetetlenül lenézett az ölében heverő kezére.

- Van más apró nyalánkság, amit még nem mondtál el? - kérdezte gúnyosan Daniel. - Olyasmi, mint az, hogy a bátyád ellen zsarolás miatt vádat emeltek. Még egyszer kérdezem, kik azok a Castigliano testvérek?

Stephanie lázasan törte a fejét, hogy mit mondjon. Valóban nem szólt arról, hogy a bátyja a befektetése felét csendestársaktól szerezte, és úgy érezte magát, mint a tolvaj, akit kétszer érnek tetten ugyanott.

- Reméltem, hogy legalább megbeszélhetjük a dolgot - mondta Daniel, miután hiába várta a választ.

- Megbeszéljük - szólalt meg végre Stephanie, és ráemelte a tekintetét. Soha nem volt ekkora bűntudata, és kénytelen volt elfogadni, hogy a történtekért részben őt terheli a felelősség. - De előbb mondd, hogy jól vagy!

- A körülményekhez képest igen - felelte Daniel, és hátratolatott.

- Megyünk kórházba, vagy orvoshoz?

- Nem. Fölösleges. Túlélem.

- A rendőrségre?

- Még kevésbé! Ha bejelentést tennék, vizsgálat kezdődne, és az keresztezhetné a Butlerrel kapcsolatos terveinket.

- Lehet, hogy ami történt, egyfajta figyelmeztetés. Biztos, hogy nem akarod abbahagyni a dolgot?

Daniel dühös elutasítással nézett Stephanie-ra. - Szó sem lehet róla! - mondta. - Nem fogok feladni mindent, amiért dolgoztunk, csak azért, mert néhány csirkefogó verőembert küldött a nyakamra, hogy átadja az üzenetüket.

- Beszéltetek?

- Verés közben.

- Mi volt az üzenet?

- Hogy az izomagyút idézzem, haza kell húznom Bostonba, hogy rendbe tegyem a cég ügyeit - válaszolta Daniel, miközben kikanyarodott a parkolóból. - A részvényesek egy része, amikor megtudta, hogy itt vagyunk, úgy gondolta, vakációzni jöttünk.

- Visszamegyünk a szállodába?

- Igen. Eléggé elment a kedvem a vásárlástól, és szeretnék jeget rakni a szememre.

- Biztos, hogy nem kell megmutatni orvosnak? - kérdezte aggódva Stephanie. - Elég csúnyán néz ki.

- Nagyon meglepődsz, ha azt mondom, hogy én is orvos vagyok?

- Igazi, praktizáló orvosra gondoltam.

- Nagyon vicces, de engedd meg, hogy ne nevessek - válaszolta Daniel.

Az út hátralévő részét csöndben tették meg. Stephanie nem tudta, mit mondjon, csak azután szólalt meg, hogy a szálloda parkolójában kiszedte a hátsó ülésről a csomagjait, és elindultak a lakosztályuk felé: - A Castigliano testvérek a bátyám, Tony ismerősei.

- Valamiből sejtettem - válaszolta mogorván Daniel.

- Ezt leszámítva semmit nem tudok róluk, még csak nem is láttam őket.

Hazaérve Stephanie nem kezdett kicsomagolni, csak ledobta az egyik sarokba a szatyrokat. Annyira bántotta, ami történt, olyan erős bűntudata volt, hogy zavarba jött, nem tudta, hogyan kezelje Daniel jogos haragját. - Ülj le! - mondta békítően. - Mindjárt hozok jeget.

Daniel hanyatt dőlt a nappali kerevetén, de sietve felült, mert a fekvéstől azonnal lüktetni kezdett a feje. Stephanie a bárszekrényből kivett jégkockákat egy tiszta törülközőbe csomagolta, és a rögtönzött pakolást odaadta neki, hogy nagyon óvatosan bedagadt szemére tegye.

- Fájdalomcsillapítót? - kérdezte, és miután Dániel bólintott, egy pohár vízzel együtt azt is adott neki.

Megvárta, hogy bevegye, aztán leült mellé, és a lábát maga alá húzva beszámolt a Torinóba utazásuk előtt Tonyval folytatott beszélgetésről, bocsánatot kérve azért, hogy korábban nem említette. - Otthon akartam elmondani, miután megkaptuk az újabb befektetést. A bátyám kétszázezrét mindenképpen kölcsönként akarom kezelni, és kamatostul visszaadni neki. Nem szeretném, ha akár neki, akár valamelyik üzlettársának bármi köze lenne a jövőben a CURE-hoz.

- Végre valami, amiben egyetértünk.

- Elfogadod a bocsánatkérésemet?

- El - mondta szemernyi lelkesedés nélkül Daniel. - Tehát a bátyád figyelmeztetett rá, hogy ne jöjjünk ide?

- Igen, mert nem mondtam meg neki, hogy miért jövünk. De az csak általános figyelmeztetés volt, nem fenyegetés. Megmondom őszintén, még mindig nehezen tudom elhinni, hogy köze van a támadáshoz.

- Valóban? - kérdezte gúnyosan Daniel. - Pedig jó volna, ha hozzászoknál a gondolathoz. Honnan tudnák ezek a Castiglianók, hogy Nassauban vagyunk, ha nem tőle? Nem lehet véletlen, hogy egy nappal az érkezésünk után felbukkan itt egy hústorony, és nekem esik. Tegnap este, miután beszéltél vele, anyád biztosan szólt a bátyádnak, ő pedig értesítette a barátait. Gondolom, még emlékszel, milyen dühös voltál, amikor fölvetettem, hogy aki zsarolással foglalkozik, attól nem sok jóra lehet számítani.

Stephanie elvörösödött az emlékek hatására. Daniel igazat mondott, valóban dühös volt rá, amikor szóba hozta, milyen veszélyt jelenthet a bátyja. Hirtelen elhatározással a mobiltelefonjáért nyúlt, felnyitotta és tárcsázni kezdett.

- Kit hívsz? - kérdezte a karját elkapva Daniel.

- A bátyámat! - válaszolta hevesen Stephanie. Telefonnal a fülén, a száját erősen összeszorítva hátradőlt.

Bármennyire dühös volt azonban, amikor Daniel elvette tőle a készüléket, szemernyi ellenállást sem tanúsított.

- Pont az kellene, hogy most felhívd! - mondta Daniel, miután becsukta, és a dohányzóasztalra rakta a készüléket. Egyenes derékkal ült, a jeges pakolást a szeméhez szorítva.

- Hallani akarom, mit válaszol. Ha bármi köze van ahhoz, ami történt, nem ússza meg szárazon. Gyűlölöm még a gondolatát is, hogy a saját családom árult el.

- Dühös vagy?

- Persze, hogy dühös! - válaszolta feldúltan Stephanie.

- Én is. De engem vertek meg, nem téged! - csattant fel Daniel.

- Igazad van. Sokkal több okod van rá, hogy dühös legyél, mint nekem.

- Kérdeznem kell valamit - mondta Daniel. - Körülbelül egy órája azt mondtad, gondolkozol azon, hogy hazamenj, mert a lelkiismereted nem tud megbékélni azzal, hogy együtt dolgozz olyanokkal, mint Paul Saunders és Spencer Wingate. Azok után, ami történt, tudnom kell: még mindig ez a szándékod?

Stephanie ráemelte tekintetét Danielre, megrázta a fejét, és kurtán, zavartan felnevetett. - A történtek után, és amilyen bűntudatom van, nem lennék képes megtenni - felelte.

- Remek. Úgy látszik, minden rosszban van valami jó, még abban is, ha összeverik az embert.

- Komolyan sajnálom, hogy bántottak. Jobban, mint hinnéd.

- Jól van. Hagyjuk! - mondta Stephanie térdét megszorítva Daniel. - Inkább arról beszéljünk, hogyan tovább! Szerintem úgy kell tennünk, mintha ez az egész meg sem történt volna. Nem szabad felhívni miatta a bátyádat, és anyádat sem. Viszont, ha beszélsz vele, hangsúlyozd, hogy nem vakációzni jöttünk, hanem keményen dolgozni, azért, hogy megmentsük a CURE-t. Körülbelül három hétig leszünk itt, aztán hazamegyünk.

- És az a gazember, aki megtámadott? Nem kell aggódnunk amiatt, hogy visszajön? - kérdezte enyhe homlokráncolással Stephanie.

- Megvan a veszélye, de ezt a kockázatot vállalnunk kell. Nem bahamai, és szerintem már úton van hazafelé. Megfenyegetett, hogy ha vissza kell jönnie Bostonból, akkor nem úszom meg ennyivel. Ugyanakkor azt is mondta, hogy azért nem bánt jobban, mert azt akarják, hogy rendbe tudjam szedni a céget, vagyis függetlenül attól, hogyan érzem magam pillanatnyilag, a megbízóinak érdekük, hogy használható állapotban maradjak. És ami a legfontosabb: remélem, hogy amit anyádnak mondasz, a bátyádon keresztül eljut a Castiglianókhoz, és meggyőzi őket arról, hogy érdemes várniuk három hetet.

- Költözzünk át egy másik szállodába?

- Gondoltam rá a kocsiban, amíg vártalak - mondta Daniel. - Még az is megfordult a fejemben, hogy talán a legjobb lenne szaván fogni Saunderst, és beköltözni a klinikára.

- Jaj, ne! - tiltakozott Stephanie. - Cseberből vederbe esnénk.

- Nekem sincs hozzá kedvem. Elég lesz kibírni napközben azokat a sarlatánokat. Úgyhogy azt mondom, maradjunk itt, és a Wingate Klinikán kívül ne menjünk máshová, amire holnaptól egyébként sem nagyon lesz lehetőségünk. Rendben?

- Bízzunk benne! - felelte erős sóhaj kíséretében Stephanie.

- Azt hiszem, ügyelnünk kellene arra is, hogy mindig együtt legyünk.

- Mire gondolsz?

- Szerintem nem volt véletlen, hogy az a verőember akkor támadott meg, amikor egyedül voltam - mondta Daniel. -A bátyád nyilván nem akar bántani, különben mindkettőnket megvertek volna, vagy ha nem, akkor is végig kellett volna nézned, mit művelnek velem. Szerintem a fickó megvárta, hogy egyedül maradjak, úgyhogy ha ügyelünk rá, hogy mindig együtt legyünk, az bizonyos védelmet jelent.

- Lehet, hogy igazad van - felelte bizonytalanul Stephanie. Egyrészt örült annak, hogy Daniel biztonságban érzi magát, másrészt még mindig nehezére esett beismerni, hogy a bátyjának köze lehetett a durva támadáshoz.

- Hoznál még egy kis jeget? - kérdezte Daniel. - Ez teljesen elolvadt.

- Persze! - Stephanie örült, hogy elfoglalhatja magát valamivel. Kivitte az átázott törülközőt a fürdőszobába, újat vett elő helyette, és a bárszekrényhez ment. Éppen odaadta Danielnek a friss borogatást, amikor a kerevet melletti asztalkán a telefon váratlanul megszólalt. Egyikük sem nyúlt érte, csak néztek rá mozdulatlanná merevedve.

- Ki az ördög lehet? - kérdezte Daniel a negyedik csöngetés után, és fájó szemére tette a borogatást.

- Nem sokan tudják, hogy itt vagyunk - válaszolta Stephanie. - Fölvegyem?

- Vedd! Ha az anyád vagy a bátyád az, próbálj meg vidám lenni, ha viszont az a csirkefogó, akkor rakd le! Ne is próbálj beszélgetni vele!

Stephanie a kagylóért nyúlt, és Danielre visszanézve megpróbált normális hangon beleszólni. Utána a szemöldökét felvonva figyelt, és amikor Daniel megkérdezte, ki a telefonáló, a kezét fölemelve csendre intette. - Nagyszerű! Köszönjük! - mondta kicsivel később, majd újabb szünet után hozzátette: - Igazán kedves, de nem lehet. Sem ma este, sem máskor. - Feszes hangon elköszönt, lerakta a kagylót, és Danielre nézett ugyan, de nem szólt semmit. - Ki volt az?

- Spencer Wingate - válaszolta fejcsóválva Stephanie.

- Mit akart?

- Közölte, hogy megérkezett a csomag, és elintézte, hogy reggel a klinikán legyen.

- Hála istennek! Ez azt jelenti, hogy már holnap hozzákezdhetünk a gyógyító sejtek tenyésztéséhez - lelkesedett Daniel, de utána rögtön összeráncolta a homlokát. - Ennél jóval tovább tartott a beszélgetés. Mit akart még?

Mielőtt válaszolt volna, Stephanie idegesen fölnevetett. - Megkérdezte, elmennék-e hozzá vacsorára. Még ahhoz is volt képe, hogy teljesen egyértelművé tegye, a meghívás nem kettőnknek szól, hanem csak nekem. Ez egyszerűen hihetetlen!

- Legalább jó ízlése van.

- Csöppet sem tartom viccesnek a dolgot! - mondta élesen Stephanie.

- Látom. De azért dühöngened sem kell miatta.

Tizennyolc

2002. március 11., hétfő, 11.30

Ha indokoltnak tartotta, Daniel készséggel meghajtotta a fejét mások képességei előtt, és így tett Stephanie-val is, akiről tudta, és el is ismerte, hogy sokkal jobban ért a sejtmanipuláláshoz, mint ő.

- Úgy csinálod, mintha pofonegyszerű lenne - mondta, a mikroszkópban figyelve, ahogyan Stephanie egy tompa végű pipettával rögzíti a sejtmagátültetésre kiszemelt sejtet.

- Mert az is - válaszolta Stephanie, és a mikromanipulátorral egy másik pipettát irányított a sejthez. Az elsőtől eltérően ennek az üreges vége rendkívül éles volt, és magának az egész eszköznek az átmérője mindössze huszonöt mikron.

- Lehet, hogy neked az, de nekem egyáltalán nem.

- A lényeg, hogy ne kapkodjon az ember. Szép lassan, hirtelen mozdulatok nélkül kell csinálni mindent - magyarázta Stephanie.

Mintha csak illusztrációja lett volna annak, amit mondott, a pipetta lassan, de határozottan az oocita felé mozdult, és anélkül, hogy átszúrta volna, hozzányomódott a falához.

- Én mindig itt rontom el - mondta Daniel. - Az esetek felében keresztülszúrom.

- Talán azért, mert türelmetlen vagy, és nem elég finomak a mozdulataid. Ha a sejtfal benyomódott, elég egy egész picit mozdítani a pipettán, hogy átüsse, és attól kezdve a mag kicserélése már nem gond - magyarázta Stephanie, és csinálta is, amit mondott.

Daniel figyelte mesteri mozdulatait, közben azon járt az esze, hogy mi mindent sikerült elérniük abban a másfél hétben, amely megveretése óta eltelt. Szerencsére a sebei gyorsan begyógyultak, csupán a járomcsontja fölött volt még érzékeny az arca, és a szeme körül látszott egy halvány monokli. Sajnos, a támadás okozta lelki sérülés nehezebben múlt el, és még tizenegy nap után is előfordult, hogy éjjel felriadt, mert álmában megjelent előtte támadója kegyetlen, vigyorgó arca.

A nappalok sokkal könnyebbek voltak, mint az éjszakák. Ahogy rögtön a támadás után megbeszélték, sziámi ikrekként gyakorlatilag állandóan együtt voltak Stephanie-val, és csak akkor hagyták el a szállodát, ha a Wingate Klinikára mentek. Ez nem is bizonyult különösebben nehéznek, mert annyi dolguk akadt, hogy gyakorlatilag reggeltől estig a laborhoz voltak láncolva. Megan Finnigan nagyon segítőkésznek bizonyult, még egy kis irodát is a rendelkezésükre bocsátott, Paul Saunders pedig beváltotta az ígéretét, és tizenkét órával azután, hogy szóltak, tíz friss emberi oocität adott nekik.

- Fontos, hogy az érintő mentén közelítsük meg az oocita burkát - magyarázta Stephanie, visszarángatva a jelenbe. - Különben túl mélyen hatolunk be a sejtbe.

- Világos.

- Meg is vagyunk. Minden elő van készítve, jöhet a fúzió, és utána az aktiválás. - Stephanie fölegyenesedett, kivette a petricsészét a mikroszkóp alól, és berakta egy kis fúziós kamrába, hogy enyhe, az összekapcsolódásukat elősegítő áramlökést adjon a szétválasztott sejteknek.

Daniel szótlanul, elgondolkodva figyelte, és erősen viaskodott magában. Ahogy ugyanis az idő múlásával alábbhagyott benne a félelem, úgy támadt fel, és erősödött Stephanie iránti haragja. Bár a nő bocsánatot kért a történtekért, és kezdetben őszintén együtt érzett vele, idővel visszatértek a családja szerepével kapcsolatos kétségei. Nem mondta ki ugyan nyíltan, de elejtett megjegyzéseiből világossá vált, hogy még mindig nem hisz igazán a bátyja bűnösségében, és Danielben ettől óhatatlanul felmerült a kérdés, hogy hosszú távon fenntartható-e a kapcsolatuk, nem fog-e akkora terhet róni rá, amekkorát már nem érdemes cipelnie.

A másik gondot Stephanie-nak a Wingate Klinikával és az ott folyó tevékenységgel kapcsolatos kérlelhetetlen álláspontja jelentette. Bár megígérte, hogy türtőzteti magát, időnként nem állta meg, hogy ne tegyen csípős megjegyzéseket az őssejtterápiával és a klinikán dolgozó fiatal, terhes bahamai nőkkel kapcsolatban, ami szemmel láthatóan bőszítette Paul Saunderst.

Spencer Wingate-tel is ellenségesen viselkedett. Bár az igazgató egyre tolakodóbb lett - hozzájárulhatott ehhez Daniel passzivitása is, amellyel szemet hunyt a viselkedése felett -, szelídebben is helyre lehetett volna tenni. Stephanie azonban még csak kísérletet sem tett rá, nem érdekelte, hogy a magatartásával mindent kockára tesz.

Daniel sóhajtott egyet, miközben figyelte. Bár hosszú távú együtt maradásukkal kapcsolatban erős kétségei támadtak, afelől biztos volt, hogy rövid távon nem nélkülözheti Stephanie-t. Már csak tizenegy nap volt hátra Ashley Butler érkezéséig, azalatt létre kellett hozniuk a dopamint termelő neuronokat a szenátor szövettenyészetéből, és bár a sejtmagcserén már túl voltak, még sok munka várt rájuk. Stephanie-nak a sejtmanipulálásban szerzett jártasságára feltétlenül szükség volt, nem lehetett helyettesíteni senkivel.

Stephanie tisztán érezte a hátán Daniel pillantását. Bár a bűntudata és családjának a férfi elleni támadásban játszott szerepe miatt zavarodott volt és túlérzékeny, Daniel viselkedését semmilyen mérce szerint sem tartotta normálisnak. Csak találgatni tudta, milyen lehet az, ha valakit összevernek, ám abban reménykedett, hogy hamarabb rendbe jön, és túlteszi magát a dolgon. Ezzel szemben távolságtartóvá vált, és bár továbbra is egy ágyban aludtak, kapcsolatukból eltűnt a számára oly fontos intimitás. Régi félelme is feltámadt, újból az járt az eszében, hogy Daniel vagy nem képes, vagy nem akarja megadni neki azt az érzelmi támaszt, amelyre stresszhelyzetek, súlyos megpróbáltatások idején függetlenül attól, hogy kinek a hibájából következnek be - szüksége van.

Stephanie pontosan azt csinálta, amit Daniel mondott, úgyhogy a férfi viselkedésének magyarázatát másban kellett keresni, nem abban, ahogyan ő viselkedett. Annak ellenére, hogy nagyon szerette volna, nem kérte számon a történteket a bátyján, és az anyjával folytatott viszonylag gyako-

ri beszélgetések során is ügyelt rá, hogy hangsúlyozza, Daniellel nem szórakozni, hanem keményen dolgozni mentek Nassauba, ami egyébként igaz is volt. Elmondta, hogy még egyszer sem úsztak az óceánban - ez is igaz volt, és minden alkalommal elismételte, hogy március 25-e táján egy pénzügyileg stabil céghez térnek haza. Következetesen ellenállt a kísértésnek, hogy a bátyját szóba hozza, és csupán előző este engedett neki.

- Tony nem érdeklődött felőlem? - kérdezte olyan lazán, amennyire csak telt tőle.

- Dehogynem, drágám - válaszolta Thea. - Aggódik, és örökké kérdezi, mi van veled.

- Pontosan mit kérdez?

- Nem tudom idézni, de az biztos, hogy hiányzol neki. Szeretné tudni, mikor jössz haza.

- És te mit mondasz neki?

- Azt, amit te nekem. Miért? Mást kellene felelnem? - kérdezte kissé megütközve az anyja.

- Dehogy! Nyugtasd meg, hogy nem egészen két héten belül otthon leszek, és nagyon várom, hogy találkozzunk! Azt is mondd el, hogy remekül haladunk!

Stephanie tulajdonképpen örült a sok munkának, amely nem engedte, hogy érzelmi kérdéseken rágódjon, és túl sokat törje a fejét azon, hogy mennyire helyes vagy helytelen Butler kezelése. A vállalkozással szembeni ellenérzéseit fokozta a Danielt ért támadás, és az, hogy kénytelen volt elviselni a klinika vezetőinek a közelségét. Paul Saundersét viselte nehezebben. Lelkiismeret és elemi etikai normák nélküli torz alaknak tartotta, aki mindenfajta tudományos megalapozottság nélküli, vad sarlatánságot művelt, és rossz érzését csak növelte, hogy Daniel úgy tett, mintha ezt nem látná, vagy ha igen, akkor sem érdekelné.

Spencer Wingate csak zavarta, kellemetlenséget okozott neki, de nem rémisztette el úgy, mint a magát tudósnak képzelő helyettese. Ennek ellenére nem szeretett volna kettesben maradni vele a házában, amire kitartó, egymást sűrűn követő meghívásai irányultak. Igazából azért volt nehéz leszerelnie, mert mérhetetlen önbizalommal megáldottan elképzelni sem tudta, hogy valaki ellen tud állni neki. Kezdetben Stephanie megpróbált udvarias lenni, de később rákényszerült arra, hogy nyíltan fogalmazzon, főleg azok után, hogy Daniel közömbösnek mutatkozott, a jelenlétében elhangzott legordenárébb ajánlatokat is szó nélkül hagyta.

És ha ez sem lett volna elég, ott volt még az általuk is használt oociták eredetének kérdése. Stephanie diszkréten megpróbált fényt deríteni rá, de mindenkinél az elutasítás falába ütközött, kivéve Mare-t. Ő sem volt igazán bőbeszédű, de annyit elárult, hogy a gaméták az alagsorban lévő csíratárolóból származnak, amelyet Cindy Drexler felügyel. Amikor Stephanie megkérdezte, pontosan mit ért csíratároló alatt, bezárkózott, és csak annyit mondott, hogy Megan Finnigannél, a laboratórium vezetőjénél érdeklődjön. A kör ezzel bezárult, mert Megan - akárcsak korábban Saunders - „üzemi titokra” hivatkozott, Cindy Drexler pedig udvariasan azt felelte, hogy minden, a csirákkal kapcsolatos kérdés megválaszolására dr. Saunders hivatott.

Taktikát váltva Stephanie a büfében dolgozó fiatal nőkkel kezdett beszélgetni, és azok kedvesek, nyíltak voltak mindaddig, amíg rá nem kérdezett a terhességükre. Attól kezdve félénken, távolságtartón viselkedtek, végül teljesen elzárkóztak, amivel csak megerősítették Stephanie amúgy is szilárd gyanúját. Úgy érezte, nem kell zseniális tudósnak lenni ahhoz, hogy valaki lássa, mi folyik a klinikán, és Daniel minden tiltása ellenére eldöntötte magában, hogy bizonyítékot szerez rá. Úgy tervezte, hogy jóval a távozásuk után, amikor már nem hozható kapcsolatba velük, a bahamai hatóságok rendelkezésére bocsátja.

Ahhoz, hogy ez sikerüljön, Stephanie-nak be kellett jutnia a csíratárolóba, de sajnos egyelőre nem nyílt rá lehetősége, a munka minden percét kitöltötte. Szerencsére az éppen elvégzett művelet után egy kis szünet következett, meg kellett várni, hogy a formálódó blasztocitákból kialakuljanak a további munkához szükséges őssejtek, és addig nem volt mit csinálni. Az egyetlen gondot a Danieltől való elszakadás jelentette, de mivel nem kellett elhagyniuk a klinikát - és az utóbbi napokban bekövetkezett érzelmi eltávolodásuknak hála -, bízott benne, hogy talál rá valamilyen ürügyet.

Már majdnem megnyugodott, amikor eszébe jutott a telefonja. A Danielt ért támadás után úgy érezte, hogy állandóan elérhetőnek kell lennie, és azóta egyfolytában vele volt. Az is közrejátszott ebben, hogy az anyjának azt mondta, jobb, ha mobilon hívja, mint a szállodában. Reggel azonban beszélt vele, megbizonyosodott róla, hogy nem romlott az állapota, és a következő egy-két órában nem számított semmilyen hívásra.

Stephanie tehát gyors pillantást vetett Danielre, és megbizonyosodva, hogy az feléje sem néz, gyorsan előkapta, kikapcsolta, a laborasztal fölötti egyik polcra rakta a kis készüléket, majd közölte, hogy mehetnek ebédelni.

Kurt Hermann hagyta, hogy a lába rá csöppet sem jellemző módon hangosan, ellenőrizetlenül a padlóhoz csapódjon. Egy pillanattal korábban még mindkettő az asztalon volt a monitorokkal teli szobában, és hirtelen felindulásában rántotta le onnan, és ugyanazzal a lendülettel feszesen kihúzta magát. A harci művészetek régóta tartó gyakorlásának köszönhetően szerencsére hamar visszanyerte a nyugalmát, és lassan hajolt közel a régóta figyelt képernyőhöz. Az egész olyan gyorsan történt, hogy alig akart hinni a szemének. Stephanie D'Agostino pár másodperccel korábban kivette a zsebéből a mobiltelefont, amelyre Hermann másfél hete próbálta rátenni a kezét, és a laboratóriumi munkaasztal fölötti polcra, egy vegyszerrel teli üveg mögé rakta, mintha el akarná dugni.

Hermann megnyomta a minikamera vezérlőkarján a gombot, felnagyította vele a képet, és még egyszer, alaposan megnézte, hogy szemernyi kétsége se maradjon.

A váratlan, ígéretes fejleménytől kissé megzavarodva nagyobb látószögre váltott, addig mozgatta a kamerát, amíg meg nem találta az inkubátoroknál álló Stephanie-t és Danielt, és addig nem vette le róluk a szemét, amíg a labort ott hagyva el nem indultak ebédelni.

A biztonsági főnök tekintete az egy szinttel feljebbi monitorra ugrott, amely az első épületből kilépve a büfének helyt adó hármas épület felé induló párt mutatta.

A klinika építése közben Paul Saunders szabad kezet biztosított a biztonsági főnöknek, hogy elkerüljék az olyan katasztrófákat, amilyen Massachusettsben történt, ahol illetékteleneknek sikerült behatolniuk az adatbázisukba. Hogy ez ne fordulhasson elő még egyszer, Hermann az egész épületet telerakta számítógéphez kapcsolt kamerákkal és mikrofonokkal, amelyek a legkorszerűbbek voltak a maguk nemében, és avatatlan szem fel sem tudta fedezni őket. Saunders tudta nélkül a pihenőkbe, vendégapartmanokba és a személyzet lakrészeibe is került belőlük jócskán. Segítségükkel az egész klinikát a nap huszonnégy órájában szemmel lehetett tartani a monitorszobából. Hermann élt is ezzel a lehetőséggel. Esténként, szórakozásképpen néha olyan kamerákat is bekapcsolt, amelyekre biztonsági okból nem volt szükség, de ha kérdezik, a leghatározottabban állította volna, hogy az olyan létesítményben, mint a Wingate Klinika, a biztonsági főnöknek azt is tanácsos tudnia, hogy ki kivel alszik.

Éberen figyelte Stephanie-t és Danielt, főleg a nőt. Az egész lényéből, minden mozdulatából sugárzó érzékiség egyszerre vonzotta és taszította. Többször látta, ahogy a laboratóriumból telefonált, de csak azt hallotta, amit mondott, nem tudta megállapítani, kivel beszél. Következésképpen a rejtélyes páciens nevére sem derült fény, nem tudta megmondani Paul Saundersnek, ahogyan ígérte, márpedig komoly hangsúlyt fektetett rá, hogy szavahihető embernek tartsák.

Mihelyt Daniel és Stephanie belépett a hármas épületbe, Hermann automatikusan a 12. monitorra nézett, és várta, hogy megjelenjenek a büfében. Miután beálltak a tálalópult előtti sorba, felállt, és kiment a külső irodahelyiségbe. Az íróasztal mögötti székről leemelte könnyű, fekete műselyem zakóját, és belebújt. Nem szerette, de jól el tudta rejteni vele a hónaljtokban állandóan magánál hordott revolverét. Az asztal sarkáról felkapta a pici, mobiltelefonhoz való lehallgatókészüléket, amelyet már napok óta szeretett volna beszerelni a nő készülékébe.

Miután a véletlen meghozta a szerencséjét, mindössze néhány perc kellett, hogy a laborban a helyére rakja a miniatűr berendezést. Már éppen a készülék hátlapját akarta visszapattintani a helyére, amikor ajtócsukódást hallott. Hermann egy pillanatra mozdulatlanná merevedett, aztán lehajolt, és kinézett a polc mögül. Arra számított, hogy valamelyik laboratóriumi alkalmazott, vagy esetleg Paul Saunders fog felbukkanni, és igencsak meglepődött, amikor Stephanie D'Agostinót pillantotta meg nem egészen hét méterre magától.

Tony nagyon nem örült annak, hogy le kellett mondania a nap egyik fénypontjának számító ebédről, és helyette kimenni a város szélére, a Castigliano testvérek szerelvényboltjába. Valamelyest javított a helyzeten, hogy nappal volt, nem este, így kevésbé kellett tartania attól, hogy belebotlik valamilyen szemétbe. Ráadásul úgy tűnt, ez lesz az utolsó látogatása, legalábbis ami a CURE-t illeti.

Az eladótérbe lépve Tony határozott léptekkel a hátsó traktusba, az iroda felé indult. Az éppen néhány vevőt kiszolgáló Gaetano odaköszönt neki, de tudomást sem vett róla. Ha Gaetano rendesen elvégzi a dolgát, akkor nem kellett volna poros, szerelvényekkel teli polcok között bolyongania, hanem üldögélhetett volna kedvenc éttermében, a Blue Grottón, a Hanover utcában, és iszogathatta volna 97-es évjáratú Chiantiját, miközben eldönti, melyik pastát válassza a sok közül. Rettenetesen tudta dühíteni, ha egy beosztott hibázott, annál is inkább, mivel valahányszor bekövetkezett, komoly kellemetlenséget okozott neki. Ahogy öregedett, úgy hitt egyre szilárdabban a régi mondásban, miszerint ha azt akarod, hogy valami jól legyen elvégezve, csináld magad!

Tony kinyitotta, és a küszöböt átlépve becsapta maga mögött a hátsó iroda ajtaját. Sal és Louie szokása szerint az íróasztalánál ült, pizzát evett, és a szardella utált szagát megérezve, nem állta meg, hogy el ne fintorodjon.

- Baj van - közölte, és a száját összeszorítva úgy ingatta a fejét, ahogyan némely gépkocsi hátsó ablakában a díszként szolgáló kutyafigura. Hogy azonban mégse bántsa meg az ikreket, mindegyikkel kezet fogott, csak utána ült le a kerevetre. A kabátját kigombolta, de nem vette le, mivel mindössze néhány percig akart maradni, amíg egyszerű, könnyen érthető mondanivalóján túlad.

- Micsoda? - kérdezte pizzával teli szájjal Louie.

- Gaetano elcseszte. Nem tudom, mit csinált Nassauban, de hogy nem volt foganatja, az biztos. Semmi az égadta világon!

- Viccelsz.

- Úgy nézek ki? - kérdezte a homlokát ráncolva, széttárt karral Tony.

- Azt akarod mondani, hogy a professzor és a húgod nem jött vissza?

- Még ha csak az lenne! Nem tudom, mit csinált Gaetano, de az biztos, hogy a húgom egy szóval sem említette anyánknak, pedig majdnem mindennap beszélnek egymással.

- Álljon meg a menet! - mondta a fejét felkapva Sal. - Azt akarod mondani, hogy a húgod nem szólt arról, hogy gondja van, vagy hogy a barátját megverték? Semmit, egy szót se?

- Egy szót se. Csak azt hallom, hogy micsoda paradicsom az ott. Anyám szerint még vagy három hétig, egy hónapig maradnak, ahogy eredetileg tervezték, a könyvelőm pedig állítja, hogy a cégük helyzete tovább romlik. Egy hónap múlva végképp csődbe jut, és akkor isten veled, kétezer rongy!

Sal és Louie hitetlenkedve, zavartan egymásra nézett.

- Gaetano mit mondott, mit csinált? - kérdezte Tony. - Rácsapott a professzor kezére, és figyelmeztette, hogy csúnya dolgot művel? Egyáltalán elutazott Nassauba? - A karját és kinyújtott lábát keresztbe téve hátradőlt a kereveten.

- Itt valami nem stimmel - mondta a pizzaszeletét lerakva Louie, és miután a nyelvével kipiszkált és lenyelt egy fogai közé szorult ételdarabot, megnyomott egy gombot az íróasztalon. Kintről, az eladótérből halk zúgás hallatszott.

- Abban biztosak vagyunk, hogy járt Nassauban - jelentette ki Sal.

Tony bólintott, de látszott az arcán, hogy nem hiszi. A következő pillanatban Gaetano dugta be a fejét.

- Gyere, és csukd be az ajtót! - dörrent rá Sal.

- Vevők vannak... - próbált ellenkezni Gaetano, de eredménytelenül.

- Az sem érdekel, ha az Egyesült Államok elnöke van itt, te seggfej! Gyere be! - hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, Sal kirántotta az íróasztal középső fiókját, egy rövid csövű 38-as revolvert kapott elő, és az asztalra dobta.

Gaetano a homlokát ráncolva engedelmeskedett. Többször látta a fegyvert, és nem aggódott miatta, mert ismerte Sal színpadias gesztusait, ugyanakkor látta, hogy a testvérek komolyan haragszanak valamiért. - Mi történt? - kérdezte.

- Tudni akarjuk, hogy pontosan mi a francot csináltál Nassauban! - felelte dühösen Sal.

- Amit mondtatok. Ráadásul sikerült egy nap alatt elintéznem, ami rekord.

- Lehet, hogy nem ártott volna még egy napot ott maradnod. A professzor a jelek szerint nem értette meg az üzenetet.

- Pontosan mit mondtál annak a szarházinak? - kérdezte a testvérénél csöppet sem békésebben Lou.

- Azt, hogy húzzon haza, és tegye rendbe a céget. Nem volt olyan bonyolult, hogy eltévesthettem volna.

- Adtál is neki?

- Mindjárt az elején akkorát, hogy összeesett, úgy kellett felszedni a padlóról - mesélte Gaetano. - Eltörhettem volna az orrát, de nem voltam biztos benne, hogy jó-e, ezért inkább monoklit kapott.

- És a figyelmeztetés? - kérdezte Sal. - Megmondtad, hogy ha nem ért a szép szóból, és nem jön vissza Bostonba, újból megkeresed?

- Igen. Azt is elmagyaráztam neki, hogy akkor már tényleg bántani fogom, és szerintem meg is értette.

Egy időre csönd támadt a szobában. A négy férfi egymást méregette, végül Sal mondta ki, amire a többi is gondolt: - Ő akarta. Megbeszéltük, hogy ha nem csinálja, amit kell, megszabadulunk tőle, és Tony húga viszi tovább a céget.

- Úgy tűnik, újból Bahamára kell menned - szólt Gaetanónak Louie.

- Mikor? Ne felejtsd el, holnap este azzal a fafejű newtoni dokival van dolgom.

- Nem felejtettem el. - Louie az órájára nézett. - Még csak fél egy. Miamin keresztül még délután odaérsz, elintézed a professzort, és holnapra vissza tudsz jönni.

Gaetano az ég felé fordította a szemét.

- Mi a gond? - kérdezte gúnyosan Louie. - Más dolgod van?

- Néha nem olyan könnyű elintézni valakit. Először is meg kell találni a fickót.

Louie Tonyra nézett. - Tudod, hol laknak?

- Persze. Ugyanabban a szállodában - válaszolta nevetve Tony. - Ennyire komolyan vették Gaetano figyelmeztetését.

- Honnan tudod, hogy nem költöztek át máshova?

- Anyámtól. Többnyire mobilon hívja a húgomat, de egyszer, amikor nem tudta utolérni, a szállodai számot is kipróbálta. Nemcsak a szálloda ugyanaz, még szobát sem váltottak.

- Tessék! - mondta szemrehányóan Louie.

- Elkaphatom a szállodában? - kérdezte Gaetano. - Úgy sokkal egyszerűbb lenne.

A két testvér előbb egymásra, majd Sal Tonyra nézett.

- Szerintem nincs akadálya - mondta Tony. - Persze, csak akkor, ha a húgom kimarad belőle, és gyorsan, felhajtás nélkül meg tudod csinálni.

- Az magától értetődik. - Gaetano kezdett megbarátkozni az újabb nassaui utazás gondolatával. - Mi legyen a fegyverrel? Hangtompítós kell.

- Biztos vagyok benne, hogy a columbiai barátaink tudnak szerezni egyet Miamiban - válaszolta Louie. - Amennyi szert eladunk a javukra itt, New Englandben, ez a minimum, amit megérdemlünk tőlük.

- Hogyan kapom meg?

- Gondolom, miután leszálltál Nassauban, valaki odamegy hozzád, és a kezedbe csúsztatja - mondta Louie. - Majd utánanézek. Mihelyt tudod a járatszámot, szólj!

- És ha gond támad, és nem kapok fegyvert? - kérdezte Gaetano. - Ha azt akarjátok, hogy holnap estére visszaérjek, mindennek simán kell mennie.

- Ha megérkeztél, és nem történik semmi, hívj fel!

- Oké! Akkor megyek, és intézkedem.

Tizenkilenc

2002. március 11., hétfő, 12.11

A figyelmeztetés teljesen egyértelmű volt. IDEGENEKNEK BELÉPNI TILOS! A szabálysértést szigorúan büntetjük. Stephanie meghökkent, amikor elolvasta a teherlift melletti ajtón a bekeretezett feliratot. E mögül az ajtó mögül bukkant elő rendszerint Cindy Drexler. Akkor is ezen jött ki, amikor az oocitákat vitte neki és Danielnek. Távolról már többször látta a táblát, de nem ment oda, hogy elolvassa. Most meglepődött a fenyegető megfogalmazáson. Nem tudta, miféle szigorú büntetésre gondoltak a klinika vezetői, de úgy döntött, nem fordul vissza. Az ajtót betaszítva

lépcsőt látott maga előtt, és arra gondolt, ha valóban annyira aggasztaná a tiltás megfogalmazóit az, hogy illetéktelenek odavetődhetnek, akkor biztosan zárva tartanák.

Gyorsan hátranézve Stephanie még egyszer megbizonyosodott arról, hogy nincs senki a közelben, majd elindult. A labor légkondicionálásának hűvöse után a lépcsőn nedves és érezhetően melegebb volt a levegő. Lapos sarkú cipőjében Stephanie fürgén futott lefelé - tizenöt, legfeljebb húsz percet engedélyezett magának arra, hogy távol legyen Danieltől, és öt perc már eltelt azzal, hogy a büféből eljusson oda, ahol éppen volt. Egyetlen kis kitérőt engedett meg magának - a mobiljáért szaladt be a laborba, nehogy véletlenül megfeledkezzen róla, és nélküle térjen vissza, ugyanis az szolgáltatta az ürügyet arra, hogy ebéd közben ott hagyja Danielt.

A lépcső alján rövid, gyengén megvilágított folyosót talált, amelynek egyik oldalán a teherlift ajtaja volt, a túlsó végén pedig egy fényes, kilincs és zár nélküli, rozsdamentes acélból készült ajtó. Megpróbálta betaszítani, de hiába, meg sem mozdult.

- Ennyit a felderítésről - mondta magának elégedetlenül, és megfordulva egy-két lépést tett a lépcső felé, amikor megpillantott valamit, ami korábban elkerülte a figyelmét. A teherlift ajtajával majdnem szemben egy nyolc centi hosszú, fél centi széles kártyaolvasó állt ki a falból. Először azért nem tűnt fel neki, mert figyelmét a fényes ajtó kötötte le, amelytől több mint hat lépésre volt, ráadásul a fallal azonos színű lévén teljesen beleolvadt a környezetébe.

Megan Finnigan gondoskodott róla, hogy ő és Daniel fényképes, mágnescsíkos belépőkártyát kapjanak. Elmondta, hogy később, ha a klinikát sikerült megfelelő számú személyzettel feltölteni, mindenkinek a kártyáját a munkaköre, egyéni feladatai szerint fogják kódolni, de ez még odébb van, és a plasztik lap egyelőre csak ahhoz kell, hogy be tudjanak menni a laboratórium raktárába a munkájukhoz szükséges anyagokért.

Stephanie hirtelen jött ötlettől vezetve úgy döntött, kipróbálja, hátha a kártya a csíratárolóhoz is jó, és igaza lett. Mihelyt a mágnescsíkos részt áthúzta a leolvasón, az ajtó tompa szisszenéssel oldalra csúszott.

A nem várt sikeren felbuzdulva fürgén átlépte a küszöböt, és óriási inkubátornak látszó helyiségben találta magát. Az emberi testhőmérsékletnek megfelelő harminchét fok volt benne, és majdnem százszázalékos páratartalom, úgyhogy pár másodperc után Stephanie egész testét kiverte a verejték.

A helyiségben, akárcsak egy könyvtárban, polcok sorakoztak, de nem könyvek voltak rajtuk, hanem szövetkultúrákhoz való üres, használaton kívüli edények. Stephanie fürgén indult tovább, és már vagy harminc lépést megtett, amikor végre növekvő szövetkúltúrákkal megrakott polcot talált. Leemelte az egyik üveget, és elolvasta a vastag filctollal írt feliratot: OOGONIUM-KULTÚRA, utána a pontos dátum és egy jelzőszám.

A polcon további, különböző dátummal és kóddal ellátott üvegek sorakoztak, de a bennük lévő tenyészetek puszta léte önmagában nem okozott meglepetést neki. Igazából az érdekelte, hogy honnan származnak a primitív őspetesejtek, és bár úgy érezte, hogy ezt is tudja, szilárd bizonyítékot akart rá szerezni, hogy Butler kezelése után, amikor már hazatértek, a bahamai hatóságok tudomására hozhassa. Az órájára nézett, és látta, hogy már nyolc perc telt el, nagyjából a fele annak az időnek, amelyet engedélyezett magának.

Növekvő nyugtalansággal, jobbra-balra nézegetve indult tovább a polcok között. A fő gondot az jelentette, hogy nem tudta pontosan, mit keres, a helyiség pedig nagy volt. Újabb húsz lépés után ismét megállt, mert olyan üvegeket látott, amilyeneket még soha. Nemcsak nagyobbak, mélyebbek voltak az addigiaknál, hanem egy kis villanymotor állandó horizontális körmozgásban tartotta őket. Stephanie gyorsan leemelte az egyiket, és elolvasta a feliratot: MAGZATIPETEFÉSZEK-PÉP, HUSZONEGY HETES. Akárcsak az oogonium-kultúrát tartalmazó tartályokon, ezen is dátum és azonosítószám szerepelt.

A következő polcon még érdekesebb dolgot talált: egy tápfolyadékban tartott, a tartály felirata szerint húszhetes, teljesen ép magzati petefészket. Ez még mindig kevés volt ahhoz, hogy cáfolhatatlan bizonyítéknak lehessen nevezni, de alaposan megerősítette a gyanúját, miszerint a klinikán dolgozó fiatal bahamai nőket azért fizetik, hogy megtermékenyítsék, majd körülbelül húszhetes terhesség után elvetéltessék őket, és kivegyék a magzatok petefészkét. Embriológiai tanulmányaiból Stephanie még emlékezett arra - amit a legtöbb ember nem is sejt -, hogy a huszonegy hetes magzat parányi petefészkében mintegy hétmillió olyan csírasejt van, amely képes érett oocitává fejlődni.

Ezeknek a csíráknak a zöme születés előtt és a gyerekkor folyamán eltűnik, és a reproduktív korban a fiatal nőkben már csak mintegy háromszázezer található belőlük. Ha valakinek emberi oociták előállítása a célja, a magzati petefészeknél jobb eszközt keresve sem talál ehhez, és ezt a jelek szerint Paul Saunders is nagyon jól tudta.

Stephanie az órájára nézett - tizenegy perc telt el. Kezdett kifutni az időből, és még mindig nem találta meg a „füstölgő fegyvert", azt a bizonyítékot, amely lehetővé teszi Saundersnek, hogy azt mondja: gyógyító céllal végezték az abortuszokat. Bár megvolt rá az elméleti lehetőség, hogy egy későbbi időpontban visszatérjen a csíratárolóba, érezte, hogy nehezen tudna még egyszer hihető ürügyet találni arra, hogy magára hagyja Danielt.

Nagyon kevésnek érezve a maradék négy percet, Stephanie futva indult a terem vége felé, hogy végignézze a maradék polcokat, és utána amilyen gyorsan csak tud, távozzon. Pár lépés után azonban megtorpant, mert balra, az egyik keresztfolyosó végén a padlótól a mennyezetig érő üvegfallal leválasztott helyiséget látott. Hogy laboratórium-e, vagy iroda, nem tudta pontosan megítélni, de fölkeltette az érdeklődését, és arrafelé kanyarodott.

Pár lépés után látta, hogy gyanúja helyes volt; Cindy Drexler irodával egybeépült laboratóriumát találta meg. A helyiség keskeny volt, legfeljebb három méter mély, de nyolc-tíz méter széles, és a hátsó fala mentén munkaasztal futott keresztbe. Az asztalon szövetkultúrákkal teli edények, centrifugák, egyéb laboratóriumi tartozékok sorakoztak, amelyek közül egyik sem érdekelte különösebben Stephanie-t. Ami felkeltette az érdeklődését, az a vastag, határidőnaplóra emlékeztető füzet volt a helyiség közepén az íróasztalon.

A kilincs alatt kulcslyuk jelezte, hogy az ajtó zárható, de szerencsére ezúttal nyitva volt, egy mozdulattal be lehetett lökni. Stephanie az asztalhoz futott, felütötte a kötetet, amely valóban határidőnapló volt, de nem elvégzett, vagy még elvégzendő feladatok szerepeltek benne, hanem azoknak a nőknek a listája, akiket megtermékenyítettek, majd abortuszt végeztek rajtuk - mindkettőnek a pontos dátuma is -, valamint egyéb, az esetre vonatkozó információk. A naplót átlapozva Stephanie arról is meggyőződött, hogy a program jóval előbb kezdődött, mintsem a klinika megnyitotta volna kapuit. Paul Saunders idejekorán beindította petegyártási programját.

A naplóbejegyzésekből az is kiderült, hogy a megtermékenyítés in vitro történt, ami logikus volt, mivel csak így lehetett biztosítani, hogy kizárólag női magzatok jöjjenek létre. A sperma minden esetben Paul Saunderstól származott, ékes bizonyítékaként a doktor mindent elsöprő megalomániájának.

A napló elejére visszalapozva számolni kezdte, hány terhes nő van pillanatnyilag a klinikán. Csak ámulni tudott azon, hogy Saundersnek és társainak nemcsak a hajmeresztő program végrehajtásához van mersze, hanem ahhoz is, hogy annak minden részletét papírra vessék. Neki már csak annyi feladata maradt, hogy értesítse a bahamai hatóságokat a napló létezéséről, a többit nyugodtan rájuk hagyhatta.

Éppen itt tartott, amikor váratlanul a félelem villáma csapott belé, és száguldott végig a gerincén. Anélkül, hogy a legkisebb nesz figyelmeztette volna rá, hideg acélcső nyomódott a nyakszirtjéhez, nem is kellett látnia ahhoz, hogy tudja, egy fegyver csövének a vége.

- Maradjon nyugton, és tegye a kezét az asztalra! - utasította hátulról egy testetlen hang.

Stephanie térde enyhén megroggyant, a teste groteszk pózba merevedett. Egyik kezével az asztalra támaszkodott, a másik azonban a levegőben maradt, szétterpesztett ujjakkal, mivel már elkezdte a számolást.

- Tegye az asztalra a kezét! - mondta újból, leplezetlen haraggal a hangjában Hermann. Erősen kellett uralkodnia magán, hogy fegyvere markolatával ne vágja tarkón a nőt, akinek volt mersze engedély nélkül bemenni a csíratárolóba.

A revolver csöve olyan erővel nyomódott Stephanie nyakához, hogy az érzést csak hajszál választotta el a fájdalomtól. Egy kéz nyúlt a köpenye zsebébe, érezte, hogy kiveszi a telefonját, a tollait, jegyzetlapjait, majd visszarakja. Már éppen kezdte összeszedni magát, amikor a kutató kéz váratlanul a köpenye alá nyúlt, és belemarkolt a mellébe.

- Mit csinál?! - kiáltott fel felháborodottan Stephanie.

- Pofa be! - intette csendre Hermann. Mindkét oldalról körbetapogatta, majd lejjebb vitte a kezét a csípőjére, és kis ideig ott hagyta.

Stephanie a lélegzetét visszafojtva várta, mi fog következni. Félt, megalázottnak érezte magát, de amikor a matató kéz belemarkolt a fenekébe, összeszedte magát, és újból tiltakozott. - Ez felháborító! - mondta, és mivel dühe kezdte legyőzni a félelmét, megpróbált fölegyenesedni, hogy a szemébe nézzen támadójának.

- Pofa be! - ismételte meg Hermann, és az asztalra lenyomva úgy szorította nyakszirtjéhez a fegyver csövét, hogy az már fájt. - Ne higgye, hogy nem fogom itt helyben agyonlőni, ha sokat ficánkol! - mondta.

- Dr. D'Agostino vagyok! - mondta a rá nehezedő súlytól nyögve Stephanie. - Itt dolgozom.

- Tudom, kicsoda. És azt is, hogy semmi keresnivalója a csíratárolóban.

Stephanie forró leheletet érzett a tarkójában, és akkora súly nehezedett rá, szorította az asztalhoz, hogy alig tudott lélegezni.

- Ha még egyszer megmoccan, lelövöm! - hallotta a figyelmeztetést.

- Jól van! - nyögte Stephanie. Szerencsére a fojtogató súly enyhült valamelyest, és már mély lélegzetet tudott venni, de a következő pillanatban érezte, hogy a durván matató kéz utat talál magának a combjai közé. A fogát összeszorítva tűrte, hogy mind a két lábát végigtapogassa, de úgy, hogy a kettő között újból elidőzött a combja tövén.

- Az ilyenek, mint maga, ezt érdemlik - hallotta hátulról az izgalomtól remegő, fojtott hangot, és hogy ne válaszoljon, a szemét behunyva összeszorította a fogát. Biztos volt benne, hogy a férfi nem teljesen normális, és azzal biztatta magát, hogy nem valami elhagyatott helyen van, hanem egy klinikán, és Cindy Drexler, vagy valaki más hamarosan meg fog jelenni.

- Meg kell bizonyosodnom róla, hogy nincs magánál kamera, vagy fegyver - hallotta a biztonsági főnök hangját. - Illetéktelen behatolóknál elő szoktak fordulni, és bárhol elrejthette őket a testén.

Stephanie nem válaszolt, mozdulatlan maradt mindaddig, amíg a férfi rá nem szólt:

- Tegye hátra a kezét!

Stephanie engedelmeskedett, és a következő pillanatban bilincs kattanását hallotta, hideg fém érintését érezte a csuklóján. Az egész olyan gyorsan történt, hogy csak akkor tudatosodott benne, amikor már késő volt.

Vasmarok kapta el a nyakát, rántotta fel és pördítette szembe a parancsoló hang tulajdonosával. Elég volt rápillantania, hogy megismerje. Bár sosem hallotta a hangját, többször látta a klinika területén és a büfében. Még a nevét is tudta, és azt, hogy a biztonságiak főnöke. Az ő irodájában fényképezték le őket Daniellel, hogy megkaphassák a belépőjüket.

Hermann félreállt az útból, a nyitott ajtó felé intett. Stephanie örült, hogy távozhat, és arra indult, amerről jött, mire a férfi karon ragadta.

- Nem arra! - mondta, és az ellenkező irányba mutatott.

- Vissza akarok menni a laboratóriumba! - Stephanie igyekezett határozott hangot megütni, de a körülmények miatt ez nem igazán sikerült.

- A legkevésbé sem érdekel, mit akar. Mozogjon! - mondta Hermann, és akkorát taszított rajta, hogy ha az egyik polc meg nem állítja, biztosan elesik. A biztonsági főnök újból meglökte.

- Nem tudom, miért csinál ekkora ügyet a dologból - mondta Stephanie, miután többékevésbé visszanyerte a lélekjelenlétét. - Csak körülnéztem kicsit. Kíváncsi voltam, honnan származnak az oociták, amelyeket dr. Saunderstől kaptunk. - Komoly küzdelmet vívott magával, nem tudta, engedelmeskedjen-e Hermann utasításának, vagy rogyjon össze, és mondja azt, hogy nem megy tovább. Fogalma sem volt róla, hová mennek, de mégsem állt meg - a félelem, hogy a biztonsági főnök golyót ereszt belé, mozgásban tartotta.

A terem végén jobbra fordultak, egy ugyanolyan ajtó felé, amilyenen keresztül Stephanie bejutott. Hermann megnyomott egy gombot, és miután a csillogó, nehéz fémlap félrecsúszott, lökött egy nagyot Stephanie-n. Alacsony mennyezetű, keskeny, balra kanyarodó folyosóra jutottak, ahol a párás melegből ítélve nem volt légkondicionálás, és a falra szerelt világítótestek csak halvány fényt bocsátottak ki.

Stephanie megállt, hátra akart fordulni, de a férfi akkorát lökött rajta, hogy elesett. Mivel nem tudta maga elé kapni a kezét, a vállával ért földet, és az arcát is felhorzsolta a durva cementpadló. Egy pillanattal később Hermann elkapta hátán a köpenyt, és erősen megmarkolva, mint rongybabát rántotta talpra, hogy előre taszítsa. Stephanie rájött, hogy jobban jár, ha nem tanúsít el-

lenállást, ezért - miután az egyensúlyát visszanyerte, és biztosan megállt a lábán - szófogadóan tovább ment.

- Követelem, hogy beszélhessek dr. Wingate-tel és dr. Saundersszel! - tett egy újabb kísérletet arra, hogy határozottnak mutatkozzon.

- Majd ha itt lesz az ideje - válaszolta Hermann olyan ijesztő nevetéssel, hogy Stephanie beleborzongott.

Miután túljutottak egy közönséges fémborítású ajtón, rájött, hogy az adminisztratív épület alagsorában járnak.

- Végig a folyosón! - parancsolta Hermann, szélesre tárva a biztonsági központ külső ajtaját. Stephanie szó nélkül engedelmeskedett, és a szemközti falhoz érve megállt.

- Választhat! Balra egy cella van, jobbra egy hálószoba - mondta kihívóan a férfi.

Stephanie a cellát választotta, és mihelyt átlépte a küszöböt, Hermann azonnal becsukta mögötte a rácsos ajtót.

- És a bilincs?! - kérdezte felháborodottan Stephanie.

- Jobb, ha marad. A biztonság kedvéért - Hermann hangján érződött, hogy élvezi a szituációt.

- Azonnal beszélni akarok dr. Wingate-tel és dr. Saundersszel! - mondta Stephanie minden erejét összeszedve, olyan határozottan, amennyire csak telt tőle.

- Nincs olyan helyzetben, hogy utasításokat osztogasson - felelte a biztonsági főnök, és miután néhány másodpercre rajta felejtette a szemét, határozottan megfordult, és otthagyta.

Kurt Hermann a karjára támaszkodva ült az íróasztalánál, és remegett a kielégítetlen vágytól. Stephanie D'Agostino úgy felszította benne a szenvedélyt, hogy az már fájt. Szerette volna újból megragadni, hogy érezze lágy, de ruganyos nőiségét. Amikor belemarkolt, úgy tett ugyan, mintha rossz lenne neki, de Hermann tudta, hogy ez nem igaz: A nők már csak ilyenek: egyik pillanatban kihívóan viselkednek, a másikban tiltakoznak a következmények ellen.

Hermann egy darabig azon gondolkodott, hogy föl sem kellene hívnia Saunderst - dr. D'Agostino egyszerűen eltűnhetne, hiszen végül is azt érdemli. Hamar belátta azonban, hogy ez lehetetlen. Saunders hamar rájönne, mi történt, mivel tisztában van vele, hogy mindenről tud, ami a klinika területén zajlik. Ha a doktornő eltűnne, semmi kétsége nem lenne afelől, hogy az vagy miatta történt, vagy legalábbis a tudtával.

Hermann a harcművészetek gyakorlása során szerzett képességét hívta segítségül, hogy megnyugodjon, és rövid idő múlva megszűnt a remegése, az izmai ellazultak, és a szíve is normálisan vert.

Az órájára nézett - tizenkettő-negyvenegy volt, ami azt jelentette, hogy Spencer Wingate és Paul Saunders nagy valószínűséggel még a büfében van. Hermann a tizenkettes monitorra nézett, és az irányítókarral mozgatni kezdte a kamerát, hogy körbepásztázza vele a helyiséget. Mielőtt a főnökeire rátalált volna, Daniel Lowellt pillantotta meg. Evés közben egy tudományos folyóiratot olvasott éppen, és szemmel láthatóan tudomást sem vett a környezetéről. Vele szemben érintetlenül ott volt Stephanie tálcája.

A kamerát továbbmozdítva Hermann hamar megtalálta Wingate-et és Saunderst is. Szokásos, női alkalmazottakból álló társaságukkal ültek egy asztalnál, és végignézve rajtuk, a biztonsági főnök önkéntelenül is elmosolyodott. Majdnem pontosan tudta, hogy udvartartásuk mely tagjait szokták az ágyukba rendelni, főleg Saundersról, mivel a klinika területén lakott.

Hermann a telefonért nyúlt, a büfé vezetőjét hívta, és szólt neki, hogy azonnal küldje a biztonsági központba Wingate-et és Saunderst, mivel „komoly gond van”. A nőt nagyon megijeszthette az üzenet, mert lázas izgalommal továbbította, a két orvos pedig aggódó arccal felpattant, és sietve a kijárat felé indult. Wingate, mivel a büfévezető először az ő fülébe súgta a hírt, valamivel megelőzte Saunderst.

- Mi az a komoly gond?! - kérdezte a biztonsági központba elsőként berontva. Saundersszel együtt erősen lihegtek, mivel futva tették meg az utat a hármas épülettől, és ekkora fizikai igénybevételhez nem voltak hozzászokva. Mindketten nagyon meg voltak ijedve, mivel Hermann szó szerint azt az üzenetet küldte, mint Massachusettsben, amikor a rendőrbírók megjelentek az első Wingate Klinika kapuja előtt.

Hermann az ujját a szájára téve csendet kért, a monitorszobába vezette őket, és gondosan bezárta maguk után az ajtót.

- Mi történt?! - kérdezte türelmét vesztve, kiabálva Wingate, miután leült. - Ki vele!

- Illetéktelen behatolás a csíratárolóba - válaszolta Hermann. - Nyilvánvaló ipari kémkedés, ami veszélyezteti a program sikerét.

- Nem! - kiáltott fel elszörnyedve Saunders, mivel a petesejt-programnak kulcsfontosságú szerep jutott a klinika és a saját jövőjével kapcsolatos terveiben.

Herrnann némán bólintott, élvezte az időhúzást, azt, hogy tovább csigázhatja a kedélyeket.

- Ki volt az? Belső ember?

- Igen is, meg nem is - válaszolta a biztonsági főnök.

- Mondja már! - biztatta Wingate.

- Az illető épp az oocita-nyilvántartást nézegette, amikor rajtakaptam.

- Jóságos ég! - kiáltott fel Saunders. - Hozzájutott a nyilvántartáshoz?

Hermann szó nélkül az egyik monitorra mutatott. Stephanie látszott rajta, aki leült a cellában a priccsre, és tudta nélkül egyenesen a megfigyelő kamerába nézett.

Kis ideig teljes csend volt a monitorszobában, minden tekintet a képernyőre szegeződött.

- Miért nem mozog? - kérdezte egy idő után Wingate. - Ugye jól van? Nem esett baja?

- Semmi - nyugtatta meg Hermann.

- Mitől vérzik az arca?

- Idefelé jövet elesett.

- Mit művelt vele? - kérdezte parancsoló hangon Wingate.

- Nem akart szót fogadni. Kellett neki egy kis biztatás.

- Te jó isten! - A helyzet nem volt olyan súlyos, mint amilyennek az igazgató első hallásra hitte, de kétségtelenül eléggé kellemetlen. - Miért teszi hátra a kezét?

- Meg van bilincselve.

- Megbilincselve?! - csodálkozott Wingate. - Nem túlzás ez? Igaz, az előélete ismeretében örülhetünk, hogy nem lőtte agyon ott helyben.

- Spencer! - szólt rá figyelmeztetően Paul. - Hálásak lehetünk Kurtnak az éberségéért.

- A legtermészetesebb dolog, hogy akit őrizetbe vesznek, azt meg is bilincselik - magyarázta Hermann.

- Igen, de fogdában van, az isten szerelmére! Nyugodtan levehette volna róla a bilincset.

- Hagyjuk most a bilincset, és foglalkozzunk inkább a lehetséges következményekkel! - ajánlotta Saunders. - Nagyon nem tetszik nekem, hogy bent volt a csíratárolóban, és még kevésbé az, hogy belenézett a nyilvántartásba. A rendszeresen elejtett megjegyzéseiből nyilvánvaló, hogy nem sokra tartja a programunkat, főleg az őssejtterápiát.

- Igen, kicsit nagyképű - ismerte el Wingate.

- Nem akarom, hogy tönkretegye az oocita-programunkat - jelentette ki Saunders. - Szerencsére nem az Államokban vagyunk, és itt kevesebbet tud ártani, de arra képes, hogy rossz hírünket keltse, elriassza a bérterheseinket, ezzel lényegében az egész programot veszélybe sodorja. Biztosítanunk kell, hogy ez ne történhessen meg.

- Talán éppen azért vannak itt Lowell-lel - vetette fel Wingate. - Lehet, hogy az egész rejtélyes kezelés csak félrevezetés, valójában kémek, akik ki akarják lesni a titkainkat.

- Nem. Valóban azt csinálják, amit mondanak - válaszolta Saunders.

- Mitől vagy olyan biztos benne? - kérdezte a Stephanie-t mutató monitornak hátat fordítva az igazgató. - Nem hiszem, hogy egy igazi kutató ne tudna bármikor becsapni.

- Tessék?! - emelte fel a hangját Saunders.

- Ne légy olyan érzékeny! Nagyon jól tudod, mire gondolok. Ezeknek az embereknek igazi Ph. D.-jük van.

- Éppen azért hiányzik belőlük a kreativitás. Ahhoz, hogy valaki korszakos felfedezést tegyen, nincs szükség Ph. D.-re. De mindegy. Ne vitatkozzunk ezen! Egy biztos: amit csinálnak, az igaz, nem mímelnek semmit. Láttam a saját szememmel, és meg kell mondjam, a HTSR egyszerűen lenyűgöző.

- Nem érted, miről beszélek - vitatkozott a helyettesével Wingate. - Lehet, hogy becsapnak. Profi kutatók, te pedig nem vagy az.

Saunders mozdulatlanná merevedett, komoly erőfeszítésébe került, hogy uralkodni tudjon magán. Wingate volt az utolsó a világon, aki megítélhette, ki az igazi kutató, és ki nem. Semmit nem tudott az orvosi kutatásról, fehér köpenyt viselő üzletember volt csupán, ráadásul annak is gyenge.

Miután megnyugodott, névleges főnöke szemébe nézett, és határozottan közölte: - Tudom, hogy amit csinálnak, a legigazibb, meghatározott szándékkal végzett sejtmanipulálás, ugyanis elvettem néhányat azokból a sejtekből, amelyekbe Krisztus DNS-részletét beültették. Rendkívül életerősek. Ellenőriztem őket.

- Várj egy kicsit! - figyelmeztette Saunderst Wingate. - Ugye nem azt akarod mondani, hogy azokban a sejtekben Krisztus DNS-e van?

- Persze, hogy nem - válaszolta türelmet erőltetve magára Saunders. Ha sejtbiológiai kérdésekről beszélgettek Wingate-tel, néha olyan érzése támadt mintha ötéves gyerekkel társalgott volna. - Csupán azt próbálom elmondani, hogy magukkal hozták annak a Parkinson-kóros embernek a szöveteit, akit kezelni akarnak, a bennük lévő hibás géneket kicserélték azokkal, amelyeket a torinói lepelről származó DNS-ből nyertek, és jó úton haladnak ahhoz, hogy kitenyésszék a gyógyító sejteket. Ez történt, se több, se kevesebb. Száz százalékig biztos vagyok benne.

- Rendben van - adta be a derekát Wingate. - Mivel te voltál velük a laboratóriumban, el kell fogadnom, hogy úgy van, ahogy mondod. Megígérted azonban, hogy kideríted, ki a páciens, és alig több mint egy héttel az érkezése előtt még csak nem is sejtjük. Nem sok hasznunk lesz ebből a dologból, ha nem tudjuk meg hamarosan. Mi olyan nehéz benne?

Saunders a biztonsági főnökre nézett. - Mondja el!

- Bonyolultabb feladat, mint hittem - kezdte Hermann. - Még mielőtt Nassauba érkeztek, átkutattuk a lakásukat és a munkahelyüket, itt pedig ellenőriztük a notebookjaikat, de hiába, nem találtunk semmit. Azért, hogy valami eredmény is legyen, ma végre sikerült beépíteni egy lehallgatót a nő mobiltelefonjába. Az első naptól kezdve próbálom megszerezni, de mostanáig hiába.

- Azután tette bele, hogy elkapta? - kérdezte Wingate. - Nem tart attól, hogy gyanakodni fog?

- Nem. Előbb sikerült megszereznem a készüléket. Első ízben azóta, hogy ideérkeztek, a laboratóriumban hagyta, amikor elmentek ebédelni. Éppen befejeztem a szerelést, amikor váratlanul visszajött, hogy belopózzon a csíratárolóba.

- Ha látta, mire készül, miért nem akadályozta meg benne?

- Tetten akartam érni - mondta kaján vigyorral a szája szögletében Hermann.

- Gondolom, meg is motozta. Nekem sem volna ellenemre - jelentette ki Wingate.

- Kurt szerint a telefonlehallgatásból megtudhatjuk, ki a páciens - tért vissza az eredeti témához Saunders.

- Igen, de van más lehetőség is. A nő szabadon bocsátásáért cserébe követelhetnénk, hogy mondják meg, ki az illető - vetette föl a biztonsági főnök.

A klinika két vezetője összenézett, végül Wingate a fejét megrázva közölte: - Nem tetszik az ötlet.

- Miért nem? - kérdezte tőle Saunders.

- Először is, mert nem hiszem, hogy megmondanák, mi viszont a követeléssel elárulnánk, milyen fontos a számunkra, hogy megtudjuk. Nyilván titokban akarják tartani - különben már rájöttünk volna -, és amennyire előrehaladtak a munkában, megtehetnék, hogy összepakolnának, és máshol fejeznék be, amit elkezdtek. Nem akarom veszélyeztetni azt a huszonkétezer-ötszáz dollárt, amit még fizetnek, ha végig nálunk maradnak. Ráadásul tudnák, hogy blöffölünk. A nőt csak úgy tarthatjuk börtönben, ha Lowellt is mellé zárjuk, ami lehetetlen, ő pedig szanaszét kürtöli a hírt, mihelyt megtudja, mi történt.

- Egyetértek. Elég, ha a szabadon bocsátásért cserébe titoktartást kérünk - mondta Saunders. - Lehet véleménye mindarról, amit csinálunk, csak tartsa titokban. Az az érzésem, hogy dr. Lowell támogatni fog bennünket ebben. Valahányszor a nő megjegyzést tesz, igyekszik csitítani.

- Tehát derűlátó? Bízik abban, hogy a telefonlehallgatással sikerül megtudni, ki a páciens? - kérdezte Hermanntól Wingate.

A biztonsági főnök bólintott.

- Lényegesnek tartom, hogy dr. D'Agostino egyedül volt a csíratárolóban - vetette fel Saunders.

- Mire gondolsz?

- Arra, hogy a saját szakállára cselekedett, dr. Lowellnek fogalma sem volt arról, mit csinál.

- Valószínűleg igazad van - értett egyet a helyettesével Wingate.

- A laborba tart! - jelentette Hermann, és az egyik monitorra mutatott, amelyen Daniel látszott, amint éppen belép az egyes épületbe.

- Melyik a labor monitorja? - kérdezte Saunders, és miután a biztonsági főnök megmutatta, hárman együtt figyelték, amint Daniel - miután a laboratóriumban nem talált senkit - értetlen arccal benézett a rendelkezésükre bocsátott kis irodába, utána Megan Finnigan szobája felé indult.

- Ha tudná, mit csinált a nő, biztosan a csíratárolóba indult volna - jelentette ki Saunders.

- Igaz - értett egyet Wingate.

- Szólok Megannek, hogy meg tudja mondani dr. Lowellnek, hol a munkatársa.

- Vagy akármi is a kapcsolatuk - morogta Wingate. - Hiába figyelem őket, nem tudok rájönni. Apropó, Kurt! Hogy jutott be a nő csíratárolóba?

- A klinikai belépőjével - válaszolta a biztonsági főnök. - Még mindig nincs szabályozva a beléptető rendszer, pedig már egy hónappal ezelőtt kértem hozzá a jóváhagyást.

- Az én hibám - ismerte el Saunders, miután befejezte a Megan Finnigannel folytatott beszélgetést, és helyére tette a kagylót. - Annyira lekötöttek az egyéb dolgok, hogy teljesen megfeledkeztem róla.

Annál is inkább, mivel nem számoltunk azzal, hogy idegenek is fogják használni a laboratóriumot, és amikor dr. Lowellék megjelentek, akkor sem jutott eszembe.

- Menjünk! Beszélgessünk el a bájos dr. D'Agostinóval, mielőtt dr. Lowell rátalál! - ajánlotta Wingate, és rögtön felállt. - Kurt, szeretném, ha ebből most kimaradna.

A két orvos a monitorszobából kilépve a folyosó végébe, a cella felé indult.

- Váratlan fordulat - mondta menet közben halkan Wingate. - De szerencsére jobb, mint amire először számítottam.

Húsz

2002. március 11., hétfő, 19.56

Valahányszor komolyra fordultak a dolgok, Gaetano realistává vált, józanul számot vetett a helyzettel, és annak megfelelően viselkedett. Ezúttal például, bár örült az újabb nassaui kirándulásnak és annak, hogy befejezheti, amit elkezdett, ideges volt. Ideges a fegyver miatt, amely jó kellett hogy legyen, mert ezt tapasztalatból tudta - jó fegyver nélkül komoly dologba belekezdeni sem volt érdemes. Az, hogy a fickót agyonverje, a fürdőkádba fojtsa, esetleg garrote-ot szorítson a nyaka köré - mint filmeken nemegyszer látni -, szóba sem jöhetett. Azt csak a mozilátogatók hiszik, hogy könnyű megölni egy embert, a valóságban a dolog gondos tervezést igényel. Gyorsan, határozottan kell cselekedni, minél elhagyatottabb helyen, lehetőséget hagyva a gyors távozásra, amihez a legideálisabb eszköz egy lőfegyver. Egy jó, csöndes lőfegyver.

Gaetano számára ebben az esetben az jelentette a fő gondot, hogy olyan emberektől függött, akiket nem ismert, és akik nem ismerték őt. A szigetre érkezésekor várnia kellett valakinek, de hogy várni is fogja, arra nézve nem volt garancia. Az elhatározás túl gyorsan jött, a tervnek nem volt B variánsa, és kapcsolat sem, akit felhívhatott volna abban az esetben, ha valami nem úgy sikerül, ahogy kell, csak Louie, márpedig őt az esti órákban rendszerint nehéz volt elérni. És hogy még bonyolultabb legyen a dolog, másnapra vissza kellett érnie Bostonba, tehát azzal sem vigasztalhatta magát, hogy legalább van ideje bőven, szép nyugodtan, módszeresen a végére tud járni a dolognak.

Mivel viszonylag kevesen voltak a Miamiból Nassauba tartók, a gép hamar kiürült. Gaetano az elsők között lépett a betonra, és indult a terminál felé.

Az épületbe érve aztán elbizonytalanodott, nem tudta, hogyan tovább. Bízott ugyan benne, hogy a termete miatt könnyű észrevenni, de hiába várta, senki nem ment oda hozzá.

Már a gépkocsibérlésen is túl volt - ezúttal is egy Grand Cherokee-t kapott, csak éppen zöldet -, és épp azon gondolkodott, hogy fel kellene hívnia Louie-t, amikor valaki megveregette a vállát. Gaetano minden eshetőségre - a harcra is - felkészülve megpördült, és a legfeketébb, legkopa-

szabb emberrel találta szemközt magát, akit valaha látott. Az illető annyi aranyláncot hordott a nyakában, hogy az egy terhelési gyakorlattal is felért, a koponyája pedig úgy fénylett, hogy Gaetanónak kis híján hunyorognia kellett tőle. A túlzott reakció hatására hátralépett, és mindkét kezét - az egyikben gyűrött, barna papírzacskó volt - maga elé kapta, mintha ütést akarna kivédeni.

- Nyugalom, ember! - mondta dallamos bahamai akcentussal. - Nem akarok semmi rosszat.

Gaetano szégyellte az agresszivitását, és mentegetőzni próbált, de a néger leintette.

- Ne szívja mellre, ember! Maga Gaetano Baresse Bostonból? - kérdezte.

Gaetano megkönnyebbülten elmosolyodott, és a legszívesebben magához ölelte volna, mint valami rokont. - Hozott nekem valamit?

- Ha maga Gaetano Baresse, akkor igen. Egyébként Robertnek hívnak. Hadd mutassam meg, mim van - mondta a férfi, és a mozdulatból ítélve azzal a határozott szándékkal nyúlt a papírzacskóba, hogy kiemelje a tartalmát.

- Hé! Elment az esze?! - suttogta idegesen Gaetano, és gyorsan körbenézett. Több fegyveres rendőrt látott a közelben, de szerencsére mind unottan álldogált, ügyet sem vetett rájuk.

- Látni akarja, nem? - kérdezte a bahamai.

- Persze. De nem itt, mindenki előtt. Kocsival van?

- Igen.

- Akkor gyerünk!

A férfi vállat vont, és a terminálból kilépve egy öreg, fecskefarkú Cadillachez ballagott. Miután elhelyezkedtek, bekapcsolta a világítást, és átadta Gaetanónak a zacskót. Gaetano valami nagy, félelmetesnek látszó, de valójában amatőröknek való mordályra számított, és jóleső meglepődéssel vette kézbe a LaserMaxszal és Bowers CAC9 hangtompítóval felszerelt kilenc milliméteres SW99-et.

- Meg van elégedve? - kérdezte Robert.

- Tökéletesen - felelte Gaetano, és miután meggyőződött róla, hogy nincs senki a közelben, a szélvédőn keresztül ráfogta egy másik kocsira a fegyvert, és bekapcsolta a lézeres célzókészüléket. A jármű ütközőjén azonnal megjelent egy piros pont. Már éppen el akarta rakni a fegyvert, amikor észrevette, hogy a markolata üres.

- Hol a tár? - kérdezte, tár nélkül ugyanis a legjobb revolver sem ért semmit.

Robert a kocsi homályában szélesen elvigyorodott, és a zsebére csapott. - Itt. Még egy tartalékot is hoztam.

- Remek - mondta Gaetano, és megkönnyebbülten kinyújtotta a kezét.

- Ne siessen! Azt hiszem, megérdemlek egy kis külön jutalmat. Ugye érti, mire gondolok?

A kérdés hallatán Gaetano első gondolata az volt, hogy elkapja a fickót, és beleveri a fejét a volánba, hogy tudja, kivel van dolga, de végül győzött benne az óvatosság. Robertnél lehetett még egy fegyver, ami kétségtelenül bonyodalmat okozott volna, de még ennél is nagyobb súllyal esett latba az, hogy nem lehetett tudni, pontosan milyen kapcsolat fűzi a miami kolumbiaiakhoz, akiktől Louie segítséget kért. Gaetanónak semmi szüksége nem volt arra, hogy miközben a munkáját végzi Nassauban, egy csapat eredjen utána, főleg nem kolumbiaiakból álló.

Ezért aztán megköszörülte a torkát, és azt mondta: - Én is úgy hiszem, hogy a fáradozása elismerést érdemel.

- Egy kiló elég lesz - könnyítette meg a dolgát Robert.

Gaetano kivett egyet a zsebében tartott kötegnyi bankjegyből - munka közben mindig bőven volt nála készpénz, ha bármi történik is, ne jöjjön zavarba -, odaadta a bahamainak, és a cserébe megkapott tárak közül az egyiket a revolver markolatába, a másikat zsebre téve kiszállt.

- Nem akarja, hogy bevigyem a városba? - kérdezte a fekete.

- Kösz nem. Van saját kocsim - felelte Gaetano, és a köszönést elhagyva a bérelt kocsiknak fenntartott parkolórész felé indult.

Húsz perccel később már az Ocean Club előtt volt, és miután a visszapillantó tükör segítségével rendbe szedte magát, nehogy bárkinek eszébe jusson, mit keres az elegáns szállodában, elindult megkeresni célpontját. Mivel már fél kilenc volt, gyanította, hogy Tony húga és a professzor vacsorázni ment, de azért a biztonság kedvéért megnézte a 108-as szobát. A teraszajtón keresztül két, az ágyat igazgató szobalányt látott csupán, úgyhogy tovább ment, és némi keresgélés után a

szálloda legelegánsabb, a központi épület belső udvarán működő éttermében talált rájuk. Egy virágzó leánderbokor mellett ültek, és a professzor szélesen gesztikulálva éppen magyarázott valamit.

Hogy szemmel tarthassa őket, Gaetano fölment az éttermet körülölelő épület emeleti, nyitott folyosójára, és az árnyékba behúzódva olyan helyet keresett, ahonnan jól látta őket anélkül, hogy maga feltűnővé vált volna.

Daniel, hogy időt nyerjen és megnyugodjon valamelyest, alaposan megdörzsölte a szemét, többször pislogott, csak aztán nézett Stephanie-ra, akinek dühös indulata tökéletes összhangban állt az övével. Mindössze annyit mondtam - folytatta a megkezdett gondolatot -, hogy a biztonsági főnök, már elfelejtettem a nevét, állítása szerint csupán megmotozott, amiben nincs semmi rendkívüli.

- Kurt Hermann-nak hívják - mondta dühösen Stephanie. - És nem egyszerűen megmotozott, hanem undorítóan tapogatott. Féltem, megalázottnak éreztem magam, és utólag sem tudom eldönteni, melyik volt a rosszabb.

- Rendben van, megmotozott és végigtapogatott. Nem tudom, hol végződik az egyik, és kezdődik a másik, de akárhogyan is történt, nem kellett volna ott lenned a csíratárolóban. Mintha magad akartad volna, hogy az történjen, ami végül történt.

Stephanie-t annyira megdöbbentette Daniel kijelentése, hogy a száját is eltátotta. Ennél érzéketlenebb, durvább kijelentést sosem hallott tőle, pedig a kapcsolatuk folyamán akadt belőlük egy-kettő. Az első megdöbbenés után nagy zajjal hátralökte kovácsoltvas székét, és felpattant, amire Daniel abban a pillanatban reagált - az asztalon átnyúlva elkapta a karját.

- Hová mégy? - kérdezte.

- Nem tudom! - válaszolta Stephanie. - Csak azt, hogy nem akarok itt maradni.

Néhány másodpercig villámló szemmel nézték egymást - Daniel nem engedte el Stephanie karját, aki nem is próbált kiszabadulni a szorításból -, közben mindketten felfigyeltek rá, hogy a körülöttük ülők elcsöndesedtek. Amikor körbepillantottak, látták, hogy minden tekintet rájuk szegeződik, még a pincérek közül is megállt néhány, hogy őket figyelje.

Bár indulata szemernyit sem csökkent, és az érzelmei sem változtak, Stephanie visszaült a helyére. Daniel továbbra is fogta a karját, a szorítás ereje azonban számottevően enyhült.

- Amit utoljára mondtam, nem gondoltam komolyan - közölte halkan. - Dühös vagyok, ideges, egyszerűen kicsúszott a számon. Tudom, nem te akartad, hogy molesztáljanak.

- Úgy beszélsz - válaszolta indulattól parázsló szemmel Stephanie -, mint azok, akik a megerőszakoltakra is azt mondják, hogy az öltözködésükkel, vagy a viselkedésükkel maguk idézték elő a bajt.

- Szó sincs róla! - tiltakozott Daniel. - Egyszerűen csak mérges vagyok rád, mert odamentél, ahová nem kellett volna, és jókora felfordulást okoztál. Megígérted, hogy nem csinálsz botrányt.

- Nem ígértem meg - válaszolta Stephanie, de a hangja a korábbihoz képest már veszített valamennyit az éléből. - Csak azt, hogy igyekszem uralkodni magamon. De a lelkiismeretem nem hagyott nyugodni! Azért mentem oda, hogy utánanézzek, amitől tartottam, igaz-e, és kiderült, hogy igen. Azon kívül, amit eddig is tudtunk, ezek az emberek nőket termékenyítenek meg, és elvetéltetik őket, hogy magzati petesejteket szerezzenek.

- Mitől vagy ebben olyan biztos?

- Attól, hogy cáfolhatatlan bizonyítékom van.

- Rendben. Megbeszélhetnénk ezt ordibálás nélkül? - Daniel körbenézett, és látta, hogy az addig kíváncsian feléjük nézők visszatértek vacsorájukhoz, és a pincérek is folytatják a felszolgálást.

- Nem, ha olyan dolgokat mondasz, mint az előbb - válaszolta még mindig paprikásan Stephanie.

- Majd igyekszem uralkodni magamon - mondta Daniel, és mivel nem kapott rögtön választ, biztatásként hozzáfűzte: - Rajta! Hadd halljam.

Stephanie még néhány másodpercig bizonytalankodott, de aztán engedett a nógatásnak, és beszámolt mindenről, amit látott.

Miután befejezte, hosszú csönd telepedett közéjük, amelyet Daniel tört meg: - Elismerem, igazad van. Elég ez ahhoz, hogy megnyugodj?

- Nem teljesen. A kérdés az, hogy tudunk-e továbblépni.

Daniel lehajtott fejjel az asztalra szögezte a tekintetét, és az evőeszközzel játszott, miközben válaszolt: - Úgy fogadtuk el az oocitákat, hogy meg sem kérdeztük, honnan valók.

- Ezt nevezem kifogásnak! És milyen etikus! - csattant fel Stephanie.

- Karnyújtásnyira vagyunk a céltól - folytatta Daniel anélkül, hogy a fejét egy pillanatra is fölemelte volna. - Holnap elkezdjük a sejtek szétválasztását, és nem vagyok hajlandó megállni csak azért, mert a Wingate Klinikán etikailag megkérdőjelezhető dolgok zajlanak. Sajnálom, hogy bántottak, csúnyán bántak veled, molesztáltak. Sajnálom, hogy kis híján kiverték a szemem. Ez az egész kirándulás, úgy, ahogy van, nem jól sikerült, de azt az első pillanattól kezdve tudtuk, hogy Butler kezelése nem lesz könnyű. Azzal is tisztában voltunk, hogy a Wingate vezetői etikát nem ismerő csirkefogók, mégis belevágtunk a dologba. A kérdés csupán az, hogy velem vagy e még, vagy sem?

- Én is hadd kérdezzek valamit! - Stephanie közelebb hajolt Danielhez, és a hangját is lehalkította. - Ha befejezzük Butler kezelését és hazamegyünk, a CURE pedig megmenekül, és minden tökéletes rendben lesz, tudjuk-e - akár névtelenül - értesíteni a bahamai hatóságokat arról, hogy mi folyik a klinikán?

- Nem - válaszolta Daniel. - Ahhoz, hogy azonnal kihozzalak Kurt Hermann zárkájából, amit ott és akkor a legfontosabbnak tartottam, aláírtam egy megállapodást, amely lehetetlenné teszi. Tévedés ne essék: ezek az emberek nem ostobák! Az egyezségben le van írva, hogy mihez vesszük igénybe a Wingate nyújtotta lehetőségeket, úgyhogy ha nem tartjuk a szánkat, akkor ők sem, és minden, amiért dolgoztunk, elvész.

- És ha Butler a kezelés után már nem ragaszkodik annyira a titoktartáshoz? - kérdezte elgondolkodva, mutatóujja hegyével egyébként érintetlen borospohara peremén körözve Stephanie.

- Elképzelhető - válaszolta Daniel.

- Maradhatunk tehát annyiban, hogy majd később, menet közben megbeszéljük a dolgot?

- Igen. Végül is ki tudja? Bármikor történhetnek olyan dolgok, amelyekre egyikünk sem számít.

- Hát persze! Eddig csak olyanok történtek.

- De vicces!

- Semmi nem úgy alakult, ahogyan terveztük - mondta Stephanie.

- Ez nem egészen igaz! - tiltakozott Daniel. - Hála neked, a sejtműveletek menetrend szerint zajlottak, és mire Butler megjön, tíz sejtsorunk lesz, amelyek közül bármelyik megfelel a gyógyításhoz. Tudni akarom azonban, hogy velem vagy-e, vagy sem.

- Van még egy feltételem - jelentette ki határozottan Stephanie.

- Éspedig?

- Tudasd Spencer Wingate-tel, hogy tisztában vagy vele, mit művel, és hogy jól tenné, ha leállítaná magát. Egyébként, ha már itt tartunk, elárulnád, miért nem törődsz vele? Azon kívül, hogy kellemetlen, rettentő megalázó is, és még egy szóval sem említetted.

- Nem akarok felhajtást - védekezett Daniel.

- Van az anélkül is! Nem értelek! Ha Sheila Donaldson úgy viselkedne veled, ahogyan velem Wingate, én már régen kiálltam volna melletted - válaszolta Stephanie.

- Spencer Wingate felfuvalkodott hólyag, aki azt hiszi, hogy elég ránéznie egy nőre, az rögtön elolvad a boldogságtól. Azt hittem, képes leszel kezelni a dolgot.

- Kezelem én, de hiába. Már odáig jutottunk, hogy nyúlkált is, amit most, a történtek után, remélem, abbahagy. De akár igen, akár nem, több támogatást kérek. Rendben?

- Rendben - válaszolta Daniel. - Ennyi? Továbbléphetünk, hogy végre lezárjuk ezt az egész Butler-ügyet?

Stephanie bólintott. - Azt hiszem - mondta minden lelkesedés nélkül.

Daniel a hajába túrt, felfújta az arcát, majd gyorsan kiengedte a levegőt. - Ne haragudj azért, amit az előbb mondtam! - kérte halvány, bátortalan mosollyal az arcán. - Nagyon megdöbbentett, amikor közölték, hogy zárkában vagy. Azt hittem, amikor már csak karnyújtásnyira vagyunk a végeredménytől, kihajítanak bennünket a klinikáról, mert olyasmibe ütötted az orrodat, amibe nem kellett volna.

Stephanie nyugodtan hallgatta, és csak magától kérdezte meg, vajon tudja-e a férfi, mekkora önzésről tanúskodik mindaz, amit mondott. - Remélem, nem azt akarod mondani, hogy nem kellett volna a csíratárolóba mennem - jegyezte meg.

- Szó sincs róla! - tiltakozott Daniel. - Tudom, hogy azért csináltad, mert helyesnek tartottad, és úgy érezted, muszáj. Ez a közjáték azonban rádöbbentett valamire. Annyira elfoglaltak voltunk az utóbbi időben, hogy szemernyi időnk sem maradt egymásra. - Hátrahajtotta a fejét, és a föléjük magasodó pálma levelei között az égre nézett. - Arra gondolok, hogy a tél kellős közepén itt vagyunk Bahamán, és még semmi örömünk nem származott belőle.

- Csak nincs valamilyen javaslatod? - kérdezte csodálkozva Stephanie. Daniel időnként még mindig képes volt meglepni.

- De igen. Ahogy látom, egyikünk sem igazán éhes, viszont mindketten feszültek vagyunk. Mi volna, ha sétálnánk egyet a kertben, és megnéznénk azt a kolostorromot, amelyiket első nap láttunk a partfal tetején? - kérdezte Daniel, és szalvétáját az asztalra téve rögtön fel is állt.

- Hat hónapja nem volt ennél jobb ötleted - felelte Stephanie, és pillanatnyi gondolkodás nélkül követte.

Látva az asztaltól felemelkedő párt, Gaetano mozdulatlanná merevedett. Tágra nyílt szemmel, éberen figyelte, ahogy távoznak az étteremből, majd várt még néhány másodpercet, és csak aztán eredt a nyomukba.

A szálloda díszkertjében voltak, amikor újból megpillantotta őket. A kert mögött emelkedő domb felé tartottak, amelynek tetején a holdfényben fehéren világító romok ágaskodtak az ég felé.

Megkockáztatva, hogy esetleg téved, és vissza kell kanyarodnia, Gaetano úgy döntött, némi kerülőt téve elébük vág. Igaza lett. A lejtő közepe táján járt, amikor elindultak a dombra vezető úton.

Huszonegy

2002. március 11., hétfő, 21.37

Gaetano szinte magánkívül volt az örömtől - annál jobbat, mint ami történt, nem is kívánhatott volna. A professzor és Tony húga a romot megvilágító lámpák fénykörén belül közeledett, lehetőséget adva neki arra, hogy sötétben maradjon. Becserkészhette volna őket hátulról is, de tudta, hogy ez fog történni, és így is volt jó.

Úgy döntött, az lesz a legjobb, ha Tony húga pontosan tudja, mi történt, honnan jött a büntetés, és véletlenül sem hiszi azt, hogy a drágalátos professzora valami eszement ámokfutó véletlen áldozata lett. Azért tartotta ezt fontosnak, mivel a nőnek kellett átvennie a vállalatot, tehát tisztában kellett lennie azzal, hogyan gondolkodnak a Castigliano testvérek a kölcsön és a cég további ügymenete felől.

A pár éppen a romok másik oldalán volt, amikor megkerülték őket, egyenesen feléje tartottak. Gaetano úgy tervezte, hogy hétméternyire engedi őket.

- Zárjuk le ezt a témát! - ajánlotta Stephanie. - Egyszer és mindenkorra!

- Már bocsánatot kértem azért, amit az étteremben mondtam - felelte Daniel -, és csupán annyit akartam megjegyezni, hogy még mindig jobb, ha megtapogatják az embert, mint ha összeverik. Mind a kettő nagyon kellemetlen, a verés ráadásul fáj is.

- Mi ez? Verseny?! - kérdezte megütközve Stephanie. - Ne válaszolj! Nem akarok beszélni róla!

Daniel a tiltás ellenére válaszolni akart, a száját kinyitotta, de megszólalni már nem tudott. Stephanie egy út melletti, nagy követ figyelt éppen, amikor az erős szorítást megérezte a kezén, és felpillantva neki is elakadt a lélegzete.

Ijesztően hatalmas alak perdült eléjük az útra, és tartott rájuk kinyújtott karral, két marokra fogva egy revolvert.

Földbe gyökerezett lábbal álltak mindketten, és csak nézték, hogyan közeledik. Ádáz, kegyetlen arca volt, amelyet Daniel hamar felismert, és azt is látta, hogy a fegyver csöve egyértelműen rá szegeződik.

- Vissza kellett jönnöm miattad, seggfej! - mondta Gaetano. - Kár. Jobb lett volna, ha hallgatsz rám. A Castigliano testvérek nagyon csalódottak amiatt, hogy nem jöttél vissza Bostonba, megvédeni a kölcsönüket. Azt hittem, értesz a szóból, de sajnos, tévedtem, úgyhogy viszlát.

A lövés hatalmasat szólt a csöndes estében. Gaetano fegyvert tartó keze erőtlenül aláhullt, miközben Daniel - Stephanie-t magával húzva - hátrálni kezdett. Stephanie ellenállás nélkül hagyta rángatni magát, és tágra nyílt szemmel nézte az előrebukó alakot. Néhány görcsös izomrángás következett, utána a test megnyugodott, csak a szürke agyszövettel kevert vér csörgedezett tovább a halott tarkóján a jókora lyukból.

Huszonkettő

2002. március 11., hétfő, 21.48

Daniel és Stephanie másodpercekig megkövülten állt, és csak bámult maga elé tágra nyílt szemmel. Szó nélkül indultak el - igazából azt sem lehetett megállapítani, hogy ki vezet kit -, és lélekszakadva menekültek a dombról.

Már maguk mögött hagyták a főépületet, amikor Stephanie észbe kapott, és megkérdezte: - Nem szólunk senkinek?!

- Halkabban! - figyelmeztette Daniel, és karon is ragadta. - Menjünk! Majd otthon megbeszéljük.

Stephanie zavartan hagyta, hogy tovább vezesse, de pár lépés után megállt, kirántotta a karját a férfi szorításából, és megrázta a fejét. - Nem értem. Az előbb sebesítettek meg súlyosan a szemünk láttára egy embert. Értesíteni kell a mentőket és a rendőrséget is.

- Ne kiabálj! - Daniel aggódva körbenézett, és örömmel látta, hogy egy lélek sincs hallótávolságon belül. - Az a csirkefogó halott. Láttad a tarkóját - ilyen sebből nem szoktak felépülni.

- Egy okkal több, hogy szóljunk a rendőrségnek - makacskodott Stephanie. - Gyilkosság tanúi vagyunk, az isten szerelmére!

- Ez igaz, de nem láttuk, ki követte el, és még csak ötletünk sincs erre vonatkozóan. Valaki lőtt, mire a fickó eldőlt. Az áldozat elesésén kívül semmit nem láttunk - sem embert, sem járművet. Csak annak a szemtanúi vagyunk, hogy egy embert lövés ért, amire a rendőrség nélkülünk is egész biztos rájön.

- De hát gyilkosság történt!

- Ezt tudjuk, és egy jottányival sem többet. Semmit nem tehetünk hozzá - ismételte meg a korábbi érvét Daniel. - Gondolkozz!

- Várj! - Stephanie megpróbálta rendezni kaotikus gondolatait. - Lehet, hogy igaz, amit mondasz, de szerintem aki bűncselekményt lát, és nem jelenti be, az maga is bűntettet követ el.

- Fogalmam sincs, hogy itt, Bahamán annak számít-e, vagy sem, de ha igen, akkor is meg kell kockáztatnunk, mert pillanatnyilag semmi kedvem nincs kapcsolatba kerülni a rendőrséggel. Ráadásul csöppet sem sajnálom az áldozatot. Azon kívül, hogy összevert, meg is akart ölni, és lehet, hogy téged is - magyarázta Daniel. -A fő gondom az, hogy ha jelentkezünk a rendőrségen, és részeseivé válunk egy gyilkosság ügyében indított nyomozásnak, amelyhez egyébként semmilyen segítséget nem tudunk adni, akkor az egész Butler-program veszélybe kerül, pedig már csak karnyújtásnyira vagyunk az eredménytől. Egy szó mint száz, mindent kockára teszünk semmiért.

- Értelek - válaszolta idegesen a hajába túrva Stephanie -, de azért hadd kérdezzek valamit. Amikor az az alak összevert, határozottan állítottad, hogy a bátyámnak köze van hozzá. Gondolod, hogy ehhez a mostani dologhoz is?

- A múltkor teljesen biztos voltam a dologban, de most nem - a fickó ezúttal téged sem hagyott ki. Bár, ki tudja?

Stephanie erre már nem szólt, komoran maga elé nézve megpróbálta rendezni kuszán örvénylő gondolatait. Erős bűntudata megakadályozta abban, hogy azonnal döntsön, és utána határozottan cselekedjen. Felelősnek érezte magát azért, hogy bevonta a vállalkozásba a bátyját, aki magával hozta a - most már szemernyi kétsége sem volt efelől - gengszter Castigliano testvéreket.

Danielnek is ez utóbbiak járhattak az eszében, mert a szobájukba érve megjegyezte: - Úgy tűnik, nem vált be a számításunk, Castiglianóékat nem igazán nyugtatja meg mindaz, amit anyádnak mondasz.

- Nem biztos, hogy a bátyám továbbadja nekik, amit szeretnénk.

- Elképzelhető. Az a lényeg, hogy meg akartak gyilkoltatni, és talán téged is. Nem tudjuk, mikor lesznek idegesek, hogy a bérgyilkosuk még mindig nem tért vissza, és azt sem, hogyan fognak rá reagálni. Csak egy a biztos: azt fogják hinni, mi végeztünk vele.

- Mit javasolsz? - kérdezte Stephanie.

- Butler pénzéből fogadjunk fegyveres testőrt! Tekintettel arra, amit csinálunk, teljesen indokolt kiadás, és csak másfél hétig, vagy legfeljebb kettőig tart - magyarázta Daniel.

Stephanie, mint akinek nem igazán tetszik az ötlet, felsóhajtott. - Nem tudom, mit gondoljak - mondta.

- Meggyőződésem, hogy szükségünk van megfelelő védelemre.

- Rendben, de talán még fontosabb, hogy az eddiginél is óvatosabban viselkedjünk. Bármilyen kellemesnek ígérkezik is, nincs több séta a sötétben.

- Utólag belegondolva tényleg butaság volt nekiindulni a kihalt dombnak azok után, hogy összevertek, és megkaptam a figyelmeztetést - ismerte be Daniel.

- Ki megy először fürödni? - váltott témát Stephanie.

- Menj csak! Én addig igyekszem találni egy jó őrző-védő céget.

Tíz perccel később, amikor Daniel bement a fürdőszobába, Stephanie behunyt szemmel, ellazulva ült a vastagon habos, illatos meleg vízzel teli kádban.

- Jobban érzed magad?

- Sokkal. Mit tudtál intézni?

- Félóra múlva itt lesz az első jelölt, hogy elbeszélgessünk vele, és döntsünk. First Securitynak hívják a céget, a portán ajánlották.

- Egyfolytában azon töröm a fejem, ki lőhette le azt a fickót - mondta Stephanie, miközben felállt, és törülközőt kerítve maga köré, kilépett a kádból. Olyan kellett, hogy legyen, aki remekül céloz. De hogy került oda éppen akkor, amikor a legnagyobb szükségünk volt rá?

- Van valamilyen ötleted?

- Csak egy, de az is eléggé hajánál fogva előrángatott.

- Hallgatom - mondta Daniel, és miután ellenőrizte a víz hőmérsékletét, megnyitotta a melegvizes csapot.

- Butler. Lehet, hogy megkérte az FBI-os barátait, tartsák rajtunk a szemüket.

- Tényleg elég fantasztikusan hangzik - mondta nevetve Daniel, és bemászott a kádba.

- Tudsz jobbat? - kérdezte Stephanie.

- Nem. Hacsak nem a bátyád volt. Esetleg küldött valakit, hogy vigyázzon rád.

- Ez még az én ötletemnél is hajmeresztőbb - állapította meg Stephanie, és ő is elnevette magát.

Éjszakai ügyeletesként Bruno Debianco hozzászokott, hogy a főnöke, Kurt Hermann bármikor zavarhatja. A fickónak nem volt magánélete, a klinika jelentett számára mindent, és mivel ott lakott, örökké volt valamilyen kérése, utasítása Debianco számára. Gyakran egészen ostobák is akadtak közöttük, de ezúttal valóban komoly dologról volt szó. Nem sokkal tíz után Hermann azzal hívta fel, hogy a Wingate egyik fekete, zárt furgonjával azonnal menjen a Paradicsom-szigetre, a kolostorromhoz, amelyet még Huntington Hartford vásárolt Franciaországban, hogy hajóval átszállíttassa az óceánon, és egy dombon, amely az Ocean Club közvetlen szomszédságában van, összerakassa, mintha évszázadok óta ott állna. Az utasításban az is szerepelt, hogy csak akkor álljon meg, ha az úton senki nem jár rajta kívül, és ha így van, akkor kapcsolja ki a kocsi reflektorait, mielőtt lassít. Miután kiszállt, menjen egyenesen a romhoz - közben ügyeljen rá, hogy sötétben maradjon, ne lépjen a lámpák fénykörébe -, és majd ott találkoznak.

Debiancót meglepte a parancs. Még egyszer sem kapott olyan utasítást, amelynek a teljesítéséhez el kellett volna hagynia a klinika területét, és az egyébként is szokatlan feladatot még különösebbé tette, hogy egy hullazsákot is magával kellett vinnie. Megpróbálta kitalálni, mi történhetett, de nem jutott eszébe más, csak az, hogy milyen bajba került Hermann Okinaván. Együtt szolgáltak a szárazföldi erők különleges alakulatainál, és tudta, hogy valami gyerekkori trauma utóhatásaként Hermann egyszerre imádja és gyűlöli a szajhákat, és ebből a szigeten az utóbbi érzés kerekedett felül, de annyira, hogy valóságos irtó hadjáratba kezdett. Debianco nem ismerte a részleteket, igazá-

ból nem is értette a dolgot, csak remélte, hogy nem ugyanaz a probléma merült fel ismét. Jól érezte magát Bahamán, a klinikán, és nem szerette volna, ha Hermann miatt veszélybe kerül az állása.

A dombon lévő parkolóban - balra, a lejtő alján az Ocean Club jól megvilágított uszodája fénylett - elővette a kocsi rakteréből a zsákot, és a hóna alá csapva nekivágott a csúcson álló romhoz vezető lépcsőnek. Mielőtt kiért volna a megvilágított részre, megállt, körülnézett, és mivel nem látott senkit, szólítani akarta Hermannt, de az az utolsó pillanatban, megjelent. Ő is tetőtől talpig feketébe öltözött, és Debianco akkor vette észre, amikor már karnyújtásnyira volt tőle.

- Hoztál zsákot? - kérdezte.

- Igen.

- Nyisd ki, és segíts megpakolni!

Debianco lehúzta a cipzárt, és a zsákot a földre terítve visszahajtotta a szélét. A szeme már alkalmazkodott annyira a sötéthez, hogy észrevette a mozdulatlanul fekvő alakot, és mellé tudta igazítani a zsákot.

- Háromra! - mondta Hermann. - Vigyázz a fejére! Kicsit mázgás.

Debianco a holttest hóna alá nyúlt, és amikor a lábát markoló Hermann háromig ért a számolásban, megemelte.

- Jóságos isten! - nyögött hatalmasat. - Ki ez? A Chicago Bears csatára?

Hermann nem válaszolt; miután a hulla a zsákba került, szótlanul felhúzta a cipzárt.

- Ne akard azt mondani, hogy ezt a kéttonnás fickót a kocsiig kell cipelni! - szólt neki a gondolattól is elszörnyedve Debianco.

- Itt nem hagyhatjuk. Menj, és nyisd ki az autó hátulját, hogy egyből be tudjuk tenni!

Először Gaetano felsőteste került a csomagtérbe, majd miután Debianco felmászott, és húzni kezdte, Hermann pedig lentről tolta, a lába is.

- Eddig rendben - mondta a biztonsági főnök lihegve, amikor túl voltak a dolgon, és becsapta az ajtót. - Menjünk innen, mielőtt elfogy a szerencsénk, és valaki meglát bennünket!

- Hová? - kérdezte Debianco, a volán mögé ülve.

- Az Ocean Club parkolójába. Egy bérelt dzsip kulcsa volt a fickónál. Meg akarom keresni.

Debianco nagyon szerette volna tudni, kit fuvaroz a kocsijában, de több esze volt annál, semhogy rákérdezzen, így csöndben tették meg az utat. Hermann-nak az volt a szokása, hogy mindent elmondott, amiről úgy érezte, hogy egy feladat elvégzéséhez tudni kell, és haragudott, ha bármi egyebet kérdeztek. Mióta ismerték egymást, szűkszavú volt, örökké feszült, és mintha állandóan haragudott volna valamiért.

Mindössze pár perc kellett, hogy a parkolóba érjenek, és még néhány, hogy megtalálják a dzsipet. Más dzsip nem volt ott, ráadásul a kijárat közelében állt, és nem takarta semmi, úgyhogy könnyű volt észrevenni.

- Gyere utánam a repülőtérre! - mondta Hermann Debiancónak, miután a kesztyűtartóban megtalálta a kocsi iratait. Gaetano kis útitáskája, benne a rövid útra feltétlenül szükséges holmikkal, a hátsó ülésen hevert. - Óvatosan vezess! Nem lenne jó, ha a rendőrök leállítanának, és megtalálnák a hullát.

- Annál kevésbé, mivel gőzöm sincs, hogy mi ez az egész - felelte Debianco.

Hermann-nak nem tetszett ugyan, de válasz nélkül hagyta a megjegyzést. Beszállt a Grand Cherokeeba, és miközben elindította, rosszallóan megcsóválta a fejét. Utálta a meglepetéseket, márpedig az egész nap csak azokból állt. Büszke volt rá, hogy a különleges erőknél tanultakat hasznosítva mindent gondosan, előre megtervez, és több mint egy hétig figyelte is a két doktort, úgyhogy a végén azt hitte, ismeri a gondolkodásmódjukat. Erre a nő fogja magát, teljesen váratlanul betör a csíratárolóba, este pedig még rosszabb dolog történik, olyasmi, amire egyáltalán nem számított.

Miután kiértek a városból, Hermann a mobiltelefonjáért nyúlt, és Paul Saunderst hívta. Bár névleg Spencer Wingate volt a klinika vezetője, jobban szeretett Saundersszel tárgyalni. Ő vette fel még Massachusettsben biztonsági főnöknek, és hozzá hasonlóan a klinikán lakott, szemben az örökké nők után koslató Wingate-tel.

Mint mindig, ezúttal is csak néhány csöngetést kellett kivárnia.

- Mobilról hívom - közülte anélkül, hogy bemutatkozott volna.

- Igen?! Remélem, nem azt akarja mondani, hogy újabb gond van!

- Sajnos igen.
- A vendégeinkkel kapcsolatos? - kérdezte Saunders.
-A legteljesebb mértékben.
- És azzal, ami napközben történt?
- Annál rosszabb.
- Nem tetszik a hangja. Tud mondani valamit, ami alapján elhelyezhetem a dolgot?
- Jobb lenne, ha találkoznánk - válaszolta Hermann.
- Mikor és hol?
- Háromnegyed óra múlva az irodámban. Legyen huszonhárom-száz! - Hermann megszokásból még mindig katonai időmegjelöléseket használt.
- Spencernek is szóljak?
- Ezt döntse el maga!
- Rendben. Tehát tizenegykor - mondta Saunders, és bontotta a vonalat.

Amikor Hermannék odaértek, a repülőtér - a takarítókat leszámítva - már kihalt volt, és természetesen az összes autókölcsönző is bezárt. A biztonsági főnök olyan helyen állította le a Cherokee-t, hogy az irodából, amely kölcsönözte, jól lehessen látni, az iratait és a slusszkulcsot pedig bedobta az erre rendszeresített dobozba.

- És most? - kérdezte Debianco, miután beült mellé a klinika furgonjába.
- Visszamegyünk az Ocean Clubhoz a kocsimért, onnan a Lyford Cay mólóra. Teszel egy kört a társaság jachtján.
- Kezdem érteni. Gyanítom, hogy holnap új horgonyt kell vennünk. Igazam van?
- Indulj! - mondta Hermann anélkül, hogy válaszolt volna a kérdésre.

Hermann az ígéretéhez híven, majdnem másodpercre pontosan este tizenegykor érkezett meg az irodájába. Wingate és Saunders már ott volt, mindketten türelmetlenül várták, hogy mondjon valamit, de a biztonsági főnök nem sietett. Kibújt fekete selyemdzsekijéből, gondosan az egyik szék támlájára tette, majd a fegyverét vette elő a hónaljtokból, és rakta az asztalra.

Wingate megpróbálta kivárni, hogy magától megszólaljon, de előbb elfogyott a türelme. - Mr. Hermann! Kénytelen vagyok emlékeztetni rá, hogy maga dolgozik nekünk, és nem fordítva! - mondta felemelt hangon. - Mire véljem ezt az egészet? Remélem, elfogadható indoka van rá, hogy az éjszaka közepén iderángatott bennünket. Igen kellemes elfoglaltsággal kellett szakítanom maga miatt.

Hermann a kesztyűjét is lehúzta, odarakta a revolver mellé, majd leült, és számítógépe képernyőjét elrakta maga elől, hogy a vendégeit jól lássa.

- Munkavégzés közben ma este kénytelen voltam megölni valakit - közölte aztán nyugodt, szenvtelen hangon.

A bejelentéstől Wingate és Saunders is eltátotta a száját. Döbbenten bámultak a biztonsági főnökre, aki teljes nyugalommal nézett vissza rájuk. Saunders találta meg először a hangját, és tétován, mintha előre félt volna a választól, megkérdezte: - Elárulná, kit kellett megölnie?

Hermann egy levéltárcát vett elő, és csúsztatott át az asztalon. - Gaetano Baressének hívják - felelte. Saunders a levéltárcáért nyúlt, de mielőtt kinyithatta volna, Wingate akkorát csapott a fémasztalra, hogy úgy szólt, akár egy üstdobütés. Saunders úgy megijedt, hogy elejtette a tárcát, Hermann-nak azonban egyetlen arcizma sem rezdült.

- Egyszerűen nem hiszem! - jajdult fel Wingate. - Pillanatokon belül ugyanaz fog történni, mint Massachusettsben, annyi különbséggel, hogy amerikai rendőrbírók helyett a bahamai hatóságok fogják zörgetni a kapunkat.
- Nem hiszem - válaszolta egyszerűen Hermann.
- Valóban?! És miért nem, ha szabad kérdeznem?
- Azért, mert nincs holttest.
- Hogyhogy? - kérdezte megfelhőzve Saunders.
- Bruno épp most süllyeszti az óceán fenekére - mondta az órájára nézve Hermann. -A bérelt kocsiját pedig visszavittem a repülőtérre, mintha elutazott volna. Az illetőnek egyszerűen nyoma veszett. Kész. Vége.
- Biztatóan hangzik - állapította meg Saunders, és figyelme újból a levéltárca felé fordult.

- Egy frászt! - tiltakozott változatlan hevességgel Wingate. - Azt ígérted, hogy ez... - a mutatóujját vádlón Hermannra szögezte, közben kereste a megfelelő kifejezést - ez az eszement zöldsapkás nem fog megölni senkit, és tessék, alig nyitottunk ki, máris jégre tett valakit. Kész tragédia! Nem engedhetjük meg magunknak az újabb költözést.

- Spencer! - szólt rá szigorúan a magából kikelve hadonászó igazgatóra a helyettese. - Ülj le!

- Majd ha kedvem lesz hozzá! - adta a durcás gyereket Wingate. - Én vagyok ennek a rohadt klinikának a vezetője!

- Ahogy gondolod - mondta nehezen türtőztetve magát Saunders. - De mielőtt hanyatthomlok menekülnénk, talán meghallgathatnánk, hogy pontosan mi történt. - Hermannhoz fordult, és viszonylag nyugodt hangon folytatta: - Tartozik nekünk egy magyarázattal. Hogy kapcsolódik a munkájához ennek a massachusettsi Sommerville-ból jött Gaetano Baressének a megölése? - az igazgatóhelyettes az asztalra rakta a levéltárcát és a jogosítványt.

- Ahogy már mondtam, sikerült beszerelnem a lehallgatót dr. D'Agostino telefonjába, és ahhoz, hogy venni tudjam az adást, a közelében kellett maradnom - magyarázta Hermann. - Vacsora után sétálni mentek dr. Lowell-lel az Ocean Club kertjébe, és ahogy követtem őket, észrevettem, hogy Gaetano Baresse is a nyomukban van, csak nálam sokkal közelebb. Ezért én is csökkentettem a távolságot, és hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a fickó hivatásos gyilkos, és a doktorokra pályázik. Gyorsan kellett döntenem, és úgy gondoltam, azt szeretnék, ha életben maradnának.

Saunders a szemöldökét felvonva Wingate-re nézett, hogy lássa, mit szól az elhangzottakhoz, mire az igazgató a vezetői jogosítványért nyúlt, belenézett, visszadobta az asztalra, és a karját a mellén keresztbe fonva úgy tett, mintha ott sem lenne.

- Honnan tudja biztosan, hogy Baresse profi gyilkos? - kérdezte pár másodperc várakozás után. Hermann a szék melletti sporttáskájába nyúlt, elővette Gaetano fegyverét, és akárcsak korábban a levéltárcát, átcsúsztatta az asztalon. - Önmagában sem játékszer, a beépített lézerrel és a hangtompítóval pedig pláne nem - felelte.

Saunders óvatosan fülemelte a fegyvert, megnézte, és Wingate-nek nyújtotta, de mivel az intett, hogy nem kéri, visszarakta az asztalra.

- A kapcsolataim segítségével igyekszem többet megtudni erről az emberről - mondta Hermann. - De addig is, szemernyi kétségem sincs afelől, hogy a fickó profi, és kapcsolatai vannak, ugyanis a fegyvert nem hozhatta magával, csakis itt kaphatta.

- Beszéljen érthetően! - mordult fel Wingate.

- Szervezett bűnözés. Valószínűleg kábítószer-kereskedők.

- Azt akarja mondani, hogy a vendégeinknek közük van a drogkereskedelemhez? - kérdezte elhűlve a klinika igazgatója.

- Nem - válaszolta tömören Hermann, és kihívó pillantást vetett a főnökeire, mintha azt akarta volna mondani nekik, hogy rakják össze egyedül a történetet, ahogy ő is összerakta, miközben Debiancót várta a romoknál.

- Egy pillanat! Miért küldene egy kábítószer-báró profi gyilkost ide, Bahamára, hogy végezzen két orvoskutatóval, ha azoknak semmi közük a kábítószerhez? - kérdezte Wingate.

A biztonsági főnök nem válaszolt, csak Saundersre nézett, aki kis idő múlva egymás után többször is bólintott, mint aki hirtelen rájön egy nehéz probléma megoldására. - Azt hiszem, kezdem érteni, hová akar kilyukadni, Kurt! Arra gondol, hogy a rejtélyes páciens nem a katolikus egyházzal áll kapcsolatban? - kérdezte.

- Arra gondolok, hogy esetleg rivális kábítószerkereskedő - mondta Hermann. - Vagy ha nem kábítószerrel foglalkozik, akkor is valamilyen maffiafőnök, és az ellenfelei nem akarják, hogy meggyógyuljon, bármi legyen is a betegsége.

- A fenébe! Egész hihetően hangzik. Megmagyarázza, miért volt a nagy titokzatoskodás - mondta Saunders.

- Nekem túl merésznek tűnik az elképzelés - mondta szkeptikusan Wingate. - Miért vállalkozna arra két világszínvonalú kutató, hogy egy drogbárót kezeljen?

- A bűnözők sokféleképpen tudnak nyomást gyakorolni az emberekre. Ki tudja? Lehet, hogy egy drogkartell úgy mosta tisztára a pénzét, hogy Lowell vállalatába fektette. Azt hiszem, Kurt ráakadt a megoldásra. Egy dél-amerikai kábítószerbáró és egy északkeleti maffiafőnök is nyilván katolikus, ami megmagyarázza, hogyan kerül a képbe a torinói lepel - magyarázta Saunders.

- Én csak egyet tudok: mindenképp ki kell deríteni, hogy ki a beteg! Mégpedig minél előbb - jelentette ki komolyan Wingate.

Huszonhárom

2002. március 23., szombat, 14.50

Az Atlantis üdülőhely Royal Towers szállodájának 32. emeletén a liftből kiszálló csapatot Mr. Grant Halpern, a hotel ügyeletes menedzsere vezette. Ms. Connie Corey portafőnök és Harold Beardslee, a különleges kiszolgálást nyújtó Imperial Club részleg igazgatója követte, és csak utánuk, kissé lemaradva jött Ashley Butler és Carol Manning. A sort két szobainas zárta, akik közül az egyik a szenátor és stábfőnöke bőröndjeivel megrakott kocsit tolt, a másik pedig könnyű kézicsomagokat vitt. A látvány, amelyet nyújtottak, nagyon emlékeztetett egy kisebb szafarira.

Az élen haladók egy nagy, dupla mahagóni ajtó előtt álltak meg, amelyet hableányokat ábrázoló dús faragás díszített, és miközben Mr. Halpern a kulcsot kereste, a betegsége miatt lelassult Butler és Carol is megérkezett.

- Egy pillanat! - mondta a szenátor, és mintha a törvényhozásban szónokolna, figyelmeztetően feltartotta jól láthatóan reszkető kezét. - Ugyanazt a lakosztályt kértem, amelyben legutóbb laktam, és ez nem az.

- Ezek szerint nem figyelt rám kellőképpen, szenátor - válaszolta szigorú arccal Mr. Halpern. - Amikor Ms. Corey behozta önöket az irodámba, közöltem, hogy magasabb vendégkategóriába soroltuk. Ez egyike a néhány tematikus lakosztályunknak - a Poszeidón-lakosztály.

Butler a stábfőnökére nézett.

- Előléptettek bennünket - mondta némi értetlenséggel az arcán Carol.

- Ez a lakosztály nagyobb, szebb belőle a kilátás, és összehasonlíthatatlanul elegánsabb a berendezése, mint azé, amelyikben tavaly lakott - magyarázta Mr. Halpern.

- Na jó! Lássuk! - mondta Butler.

- Csak ön után - szólt Mr. Halpern, és oldalra lépve utat engedett neki.

Butler egy kis előtéren át tágas szobába jutott, amelynek a falait egy víz alá süllyedt régi várost, feltehetően a mitikus Atlantiszt ábrázoló festmények díszítették. A berendezés ebédlőasztalból és nyolc székből, íróasztalból, hifi-berendezést, televíziót és videót tartalmazó szekrényből, valamint két fotelből és kerevetből, na meg a hozzájuk tartozó alacsony asztalból állt. Valamennyi bútor faragott volt, tengeri lényeket ábrázolt, az egymással szembe állított fotelek karfái például delfineket. A kárpitozás és a szőnyegek mintázata is tengeri tematikájú volt.

- A fő hálószoba jobbra van, szenátor - mondta a menedzser. - Az öné pedig balra, Ms. Manning igazította útba Carolt, hogy utána a teraszra kilépve széles karmozdulattal felhívja a figyelmet a csodálatos panorámára.

- Mr. Halpern! - fordult hozzá Butler, miután kellőképpen megcsodálta a látóhatárig nyúló, csodálatosan kéklő óceánt. - Nassaui tartózkodásom nem titok, nem is lehet az, hiszen normális, menetrend szerinti járaton érkeztem, de ennek ellenére örülnék, ha senki nem háborgatna. Akkor lennék a legboldogabb, ha a lakosztály kizárólag Ms. Manning nevén szerepelne.

- Ahogy óhajtja, uram!

- Nagyon köszönöm! Számítok a diszkréciójára, hogy segít elkerülni a nyilvánosságot. Szeretném anélkül élvezni a kaszinójuk nyújtotta örömöket, hogy szigorú erkölcsi normák szerint élő választóimat megbotránkoztatnám.

- Legyen nyugodt, mindent megteszünk ennek érdekében. De arra továbbra sem vagyunk képesek - emlékezzen a tavalyi esetre! -, hogy ne engedjük önhöz egy lelkes hívét, ha netán meglátja a kaszinóban.

- Eszembe sem jutna ilyet kérni! Mindössze amiatt aggódom, hogy a nevem felbukkan valamelyik újságban, vagy valaki fogja magát, és idetelefonál, hogy megtudja, valóban itt lakom-e.

- Biztosíthatom róla, hogy mindent elkövetünk a nyugalma érdekében - mondta Mr. Halpern. - Most viszont, ha megengedik, távozom, hadd csomagoljanak ki nyugodtan.

- Még valami! - tartotta vissza a menedzsert Butler. - A sajátunkkal együtt a barátainknak is foglaltunk egy lakosztályt. Van valamilyen hírük dr. Lowellről és dr. D'Agostinóról?

- Hogyne! Már itt vannak, nem egészen egy órája érkeztek. A 3208-asban, az egyik luxuslakosztályunkban vannak, a folyosó végén.

- Nagyszerű! Úgy látom, valóban mindent megtettek azért, hogy jól érezzük magunkat.

- Igyekszünk, amennyire erőnkből telik - mondta Mr. Halpern, és enyhe meghajlással búcsúzva távozott.

Butler a stábfőnökére nézett. - Carol, kedves! Megtenné, hogy megnézi, a szobájukban vannak-e a doktorok, és ha igen, idehívja őket?

- Természetesen - válaszolta Carol, és tekintetét a gyönyörű kilátástól elszakítva rögtön elindult.

- Mi volna, ha egyedül mennél? - vetette fel Stephanie. A Poszeidón-lakosztály hableányokkal teli, faragott ajtaja előtt álltak Daniellel, akinek egy milliméterre lehetett az ujja a csengőtől.

- Most meg mi a baj? - kérdezte a kezét tehetetlenül leejtve Daniel.

- Nem akarok találkozni Butlerrel. A legelején sem volt sok kedvem ehhez a dologhoz, most pedig, mindazok után, ami történt velünk, még kevesebb.

- Már csak karnyújtásnyira vagyunk a végétől! A gyógyító sejtek elkészültek, és nincs egyéb dolgunk, mint beültetni őket, ami igazán könnyű.

- Rendben van - adta be a derekát hosszas gondolkodás után Stephanie. - De te fogsz beszélni!

A csöngetésre Carol Manning nyitott ajtót. Kedves volt, mosolygós, de Stephanie a derűs felszín alatt erős nyugtalanságot érzett, amely összhangban állt a sajátjával.

- Isten hozta magukat, drága, drága barátaim! - üdvözölte őket túláradó szívélyességgel az egyik fotelből Butler. - Boldog vagyok, hogy újból találkozunk. Bocsássák meg, hogy nem pattanok fel, ahogy érzéseim diktálják! Sajnos, a gyógyszereim sokkal kevésbé hatnak, mint amikor utoljára találkoztunk.

- Maradjon csak! - válaszolta Daniel. - Mi is örülünk a találkozásnak. - Kezet fogott a szenátorral, és utána helyet foglalt az egyik kereveten.

Némi gondolkodás után Stephanie is mellé ült, és megpróbált mosolyogni.

- Már vagy egy hónapja olyan keveset hallottam magukról, hogy néha azt hittem, többé nem is találkozunk. Szerencsére a rendelkezésükre bocsátott eszközök gyors és folyamatos fogyása jelezte, hogy nem vesztek el.

- Ha lehet, nem mennénk bele a részletekbe, de higgye el, óriási munkát végeztünk!

- Remélem, hogy eredményes volt, és továbbléphetünk.

- A legteljesebb mértékben - válaszolta Daniel. Mindent előkészítettünk, holnap délelőtt tízkor, a Wingate Klinikán sor kerülhet a beültetésre. Reméljük, felkészült rá.

- Hogyne! Csináljuk, amilyen gyorsan csak lehet! - mondta Butler. - Sokszor úgy érzem, hogy versenyt futok az idővel. Egyre nehezebben tudom titkolni az állapotomat a sajtó elől. Van valamilyen különleges teendőm a holnap délelőttel kapcsolatban azon kívül, hogy lélekben felkészülök rá?

- Semmi. Éjfél után azért már ne egyen szilárd ételt, és azt is szeretnénk, ha reggel elhagyná a gyógyszert. Az egérkísérletek során azt tapasztaltuk, hogy a beültetés után nagyon hamar jelentkezett a gyógyító hatás, és most is erre számítunk. A gyógyszer azonban ellensúlyozhatja - mondta Daniel.

- Rendben - egyezett bele a szenátor. - Nem akarom nehezíteni a dolgukat. A legfőbb teher persze Carolra fog hárulni, neki kell majd segítenie, hogy felöltözzem és lemenjek a kocsihoz.

- Biztos vagyok benne, hogy a szállodának van tolószéke - mondta a stábfőnök.

- Jól gondolom, hogy altatni fognak?

- Helyi érzéstelenítést kap - válaszolta Butlernek Daniel. - Természetesen aneszteziológus is lesz ott, hogy szükség esetén mélyaltatást alkalmazzon. Egy helyi idegsebész fogja végezni a beültetést, aki - nem klónozott sejtekkel ugyan - már végzett hasonlót. Dr. Rashid Nawaznak hívják. John Smith-ként ismeri magát, mint mindenki a Wingate Klinikán.

- Úgy látom, mindenre gondoltak.

- Igyekeztünk. Jó lenne, ha a beavatkozás után is a klinikán maradna, hogy megfigyelés alatt tarthassuk.

- Ó! - a szenátor hangján érezni lehetett, hogy csalódott. - Mennyi ideig?
- Legalább holnapután ig. Aztán majd meglátjuk.
- Arra számítottam, hogy azonnal visszahoznak ide - magyarázta Butler. - Azért is foglaltattam itt lakosztályt maguknak.
-A szállodának nincsenek meg a szükséges orvosi berendezései.
- Mint például?
- Például laboratórium és megfelelő röntgengép - válaszolta Daniel.
- Röntgen? Arra mi szükség? Komplikációkra számít? - kérdezte megütközve a szenátor.
- A világért sem! De nem árt az óvatosság!
- Rendben. Pihenjék ki magukat! Azt akarom, hogy holnap mind a ketten frissek legyenek. Jól értettem, hogy nem fog sokáig tartani a dolog?
- Körülbelül egy óráig, vagy kicsivel tovább. A nagy része annak is a sztereotaxikus keret elhelyezéséhez kell - magyarázta Daniel. - Maga a beültetés mindössze néhány percet vesz igénybe.
- Tessék! Újabb orvosi szakkifejezés, amelynek a jelentéséről fogalmam sincs - mondta panaszosan Butler. - Az isten szerelmére, mi az a sztereotaxikus keret?
- Egy pontosan kalibrált szerkezet, amelyet - mint valami koronát - a fejére helyeznek. Azért van rá szükség, hogy dr. Nawaz pontosan oda tudja beinjekciózni a gyógyító sejteket, ahol megszakadt a dopamintermelés.
- Lehet, hogy jobb lett volna, ha nem kérdezek semmit - bizonytalanodott el Butler. - A sejteket ezek szerint egyenesen az agyamba injekciózzák be, és nem a vénámba?
- Pontosan, ugyanis... - kezdte volna magyarázni Daniel, de a szenátor közbevágott.
- Elég! Azt hiszem, annál jobb, minél kevesebbet tudok. Nagyon nyűgös beteg vagyok, főleg altatás nélkül. Sosem bírtam jól a fájdalmat.
- Nem fog fájni. Az agyban nincsenek érzőidegek.
- De a tűt csak oda szúrják, nem?
- Tompa lesz, hogy ne okozzon semmilyen kárt.
- Hogy az ördögbe tudnak tűt vezetni valakinek az agyába?
- A koponyába fúrt kis lyukon keresztül - válaszolta Daniel. - Ebben az esetben a homlokán át.
- És miért kell ezt nekem ébren átélnem? - kérdezte Butler.
- Az idegsebész kívánsága.
- Elég! - a szenátor nagyot sóhajtva fölemelte reszkető kezét. - Jobban éreztem magam, amíg azt hittem, hogy a csontvelő-átültetéshez hasonlóan infúzióban fogom kapni a sejteket.
- Idegsejtek esetében ez nem megoldható.
- Kár. Mondja csak még egyszer! Hogy is hívnak?
- John Smith-nek - válaszolta Daniel.
- Hát persze! Hogy felejthettem el? Na mindegy. Épp itt az ideje, hogy megfeledkezzem erről a kellemetlen dologról - jelentette ki Butler. - Megyek a kaszinóba. Fontos találkozóm van egy csapat félkarú rablóval.

Huszonnégy

2002. március 24., vasárnap, 10.22

Ashley Butler orvoshoz sem szívesen járt, mert a legegyszerűbb vizitek is a halandóságára emlékeztették, a kórháztól pedig még jobban idegenkedett. Bármennyit tréfált Carollal útban a klinika felé, hiába bűvölte el déli bájával, kedvességével a nővéreket, nagyon meg volt ijedve. Különösen súlyos csapást mért a nyugalmára dr. Rashid Nawaz, az idegsebész, aki egészen más volt, mint amilyennek Butler - bár tudta a nevét - elképzelte. Az előítéletek, régi beidegződések mindig fontos szerepet játszottak a szenátor életében, és ezek közé tartozott az is, hogy egy agysebész magas, komoly, tekintélyt sugárzó férfi legyen, lehetőleg északi származású, annak minden külső jegyével. Ehelyett most egy alacsony, sovány, sötét bőrű emberrel találta szembe magát, aki mellett egyetlen dolog szólt: oxfordi végzettségről árulkodó akcentusa.

Dr. Newhouse, az aneszteziológus sokkal jobban megfelelt Butler elvárásainak. A piros-pozsgás, kissé túlsúlyos angol megnyugtatóan ismerős látványt nyújtott.

A beavatkozást végző csapathoz tartozott még dr. Newhouse, aki kimerítő pontossággal vette fel Butler adatait, kérdezte ki afelől, hogy nem allergiás-e, van-e gyógyszer-érzékenysége, hányszor altatták. Miután meghallgatta a mellkasát, egy intravénás bekötést is elvégzett, de olyan gyakorlottan, hogy a szenátor még fel sem ocsúdott, már készen is volt. Elmondta, hogy a karjába áramló oldat nyugtató, amelytől valószínűleg el fog álmosodni.

- Minél előbb, annál jobb - válaszolta Butler, akinek a pszichológiai megterhelésen túl nehéz reggele volt. Daniel utasítását betartva nem vette be a Parkinson-kór tüneti kezelésére szolgáló gyógyszerét, és ennek súlyosabb következménye lett, mint amilyenre számított. Képtelen volt megállítani ujjai remegését, miközben a mozgás rendkívüli erőfeszítésébe került. Carolnak tolószéket kellett kerítenie, hogy el tudjon jutni a szálloda bejáratánál várakozó limuzinig, amelybe két ember emelte be. Az érkezés a klinikára ugyanolyan nehézkes és megalázó volt.

Dr. Newhouse intravénás koktélja szerencsére megtette a hatását. Butler - annak ellenére, hogy a világos csempével borított falú műtőben, egy szék alakúra megdöntött műtőasztalon ült, karjával támaszokhoz rögzítve - kis idő múlva nyugodtabbnak érezte magát, mintha több pohárral megivott volna kedvenc bourbonjából. Még a kézremegése is alábbhagyott, vagy ha nem, hát kevésbé volt tudatában.

Dr. Nawaz mérőszalaggal, filctollal és borotvával fölszerelkezve elkezdte előkészíteni a sztereotaxikus keret viselésére, amely úgy nézett ki, mint egy középkori kínzóeszköz, de mesterségesen előidézett nyugalmának hála, a szenátort ez csöppet sem zavarta. Dr. Lowell-lel és dr. D'Agostinóval sem törődött, akik dr. Spencer Wingate és dr. Paul Saunders társaságában egy ablakon keresztül, a folyosóról nézték, mi zajlik a műtőben. Butler egyszer megpróbált integetni nekik, de lekötözött kézzel nem tudott, és többször nem próbálkozott, mert a szemét is nehezen tudta nyitva tartani.

- Oldalt és a tarkóján néhány helyen leborotválom, és megjelölöm a koponyáját - magyarázta dr. Nawaz, miután átadta a tollat és a mérőszalagot Marjorie Hickamnek, az egyik nővérnek. - Ahogy korábban elmondtam, azokon a helyeken fogjuk rögzíteni a keretet. Érti, amit mondok, Mr. Smith?

Butlernek másodpercek kellettek, hogy rájöjjön, ő az a Mr. Smith, akihez az orvos a kérdést intézte. - Azt hiszem, igen - válaszolta nehezen mozgó nyelvvel. - Apropó! Esetleg az arcomat is megborotválhatná. Igyekeztem, de nem vehettem be a gyógyszeremet, úgyhogy valószínűleg nem túl fényes az eredmény.

Dr. Nawaz elnevette magát a tréfán, pár perccel később pedig hátralépett, és elégedetten szemügyre vette munkája eredményét. - Azt hiszem, megfelel - mondta. - Bemosakszom, utána rögtön kezdhetjük.

Butler ahelyett, hogy szenvedett volna a borzalmas várakozástól - végül is az orvos a koponyájába készült lyukat fúrni -, álom és ébrenlét határán imbolyogva, nagyon kellemesen érezte magát. Arra ébredt csak fel, hogy éles fájdalom hasított a feje jobb oldalába. Nagy erőfeszítéssel félig fölemelte elnehezült szemhéjait, és a karját megpróbálta mozdítani, de az már nem sikerült.

- Nyugalom! - mondta a mögötte álló dr. Newhouse. - Minden rendben - tette hozzá, és megfogta a szenátor karját.

- Csak egy kis helyi érzéstelenítőt adtam - magyarázta dr. Nawaz.

Butler alig érzékelte, hogy a sztereotaxikus keret a fejére került. A körülbelül félórás művelet során - ennyi idő kellett ahhoz, hogy tűkkel a koponyája külső rétegéhez szögezzék a szerkezetet - álom és ébrenlét határán lebegett, és az idő múlását sem érzékelte.

- Jó lesz - mondta dr. Nawaz, és óvatosan kipróbálta, szilárdan áll-e a helyén a „korona". Elégedett volt az eredménnyel, úgyhogy hátralépett, és odaszólt Marjorie Hickamnek: - Kérem, szóljon a röntgeneseknek, hogy jöhetnek.

A nővér éppen újabb üveg infúzióért indult dr. Newhouse kérésére, de megtorpant, és tétován Constance Bartolóra, a műtősnőre nézett. Nem tudta, hogyan reagáljon; tanulmányai során felkészítették rá, hogy az idegsebészek a világ legszeszélyesebb emberei közé tartoznak, műtét közben is képesek jelenetet rendezni, ezért a legrosszabbra számított.

- Azt mondtam, szóljon a röntgennek! - ismételte meg élesen az utasítást dr. Nawaz.

- Nekünk itt nincs röntgenünk - válaszolta bizonytalanul Hickam nővér, és esdeklő pillantást vetett dr. Newhouse-ra, mintha azt akarta volna kérni, hogy segítsen, ne egyedül kelljen viselnie a kellemetlen szituáció terhét.

- Hogy érti azt, hogy nincs röntgen? - kérdezte megütközve dr. Nawaz. - Legyen, mert különben már be is fejeztük! Szó sem lehet arról, hogy röntgen nélkül intracraniális beültetést végezzek.

- Marjorie arra gondol, hogy a műtőinket nem szereltük fel röntgennel - magyarázta dr. Newhouse. - Ezek elsősorban megtermékenyítési beavatkozásokra készültek, és csak ultrahangberendezés van bennük, az viszont a legkorszerűbb.

- Az ultrahang itt semmit nem ér. Teljes méretű röntgenfelvételre van szükség, hogy a kereten el tudjam végezni a pontos beállításokat. Ellenkező esetben sötétben tapogatózunk, lényegében vaktában kell megcsinálni a beültetést. Komolyan mondja, hogy egyetlen hordozható berendezésük sincs?

- Nincs. - Dr. Newhouse intett a folyosón álló Saundersnek, hogy menjen be.

- Baj van? - kérdezte az, a fejét az ajtón bedugva, arca elé gézmaszkot tartva.

- De mennyire! - válaszolt dühösen dr. Nawaz. - Csak most tudtam meg, hogy nincs röntgenük.

- Dehogy nincs! - tiltakozott Saunders. - Még MRI-nk is van.

- Gyorsan hozzák ide!

Saunders beljebb lépett, és intett a folyosón maradtaknak, hogy menjenek ők is.

- Van egy kis gond, amire egyikünk sem gondolt - mondta, amikor megérkeztek. - Rashidnak röntgenre lenne szüksége, de az nincs a műtőben, és hordozhatóval sem rendelkezünk.

- Az isten szerelmére! Annyi erőfeszítés után ezen fog megbukni a dolog?! - tette fel a szónoki kérdést Daniel. - Miért nem mondta, hogy röntgenre lesz szüksége? - fordult az idegsebészhez.

- Miért nem figyelmeztettek, hogy nincs? - vágott vissza dr. Nawaz. - Még sosem volt részem abban a kétes megtiszteltetésben, hogy olyan, állítólag korszerű műtőben dolgozzam, ahol nincs röntgengép.

- Gondoljuk át nyugodtan a dolgot! - kérte a jelenlévőket Saunders. - Kell hogy legyen valamilyen megoldás.

- Nincs itt min gondolkodni. Röntgenfelvétel nélkül nem tudom meghatározni, hová vezessem be a tűt. Ilyen egyszerű a dolog - jelentette ki az idegsebész.

A műtőben néhány másodpercre csönd lett, mindenki gondosan ügyelt rá, hogy kerülje a többiek tekintetét.

- Mi lenne, ha átvinnénk a beteget a röntgenszobába? - kérdezte a kellemetlenné vált hallgatást megtörve Wingate.

A többieknek is megfordult a fejében az ötlet, de elvetették. Miután hangosan is elhangzott, újból átgondolták. Egy beteget beavatkozás közben átszállítani a műtőből a röntgenszobába nem tartozott a rutinműveletek közé, de tekintettel a körülményekre, nem lehetett azt mondani, hogy szóba sem jöhet. A klinika új volt, rendszeresen csak nagyon kevesen tartózkodtak benne, és a fertőzés veszélye sokkal kisebbnek tűnt, mint normális körülmények között, annál is inkább, mivel a craniotómia még nem történt meg, a koponya zárva volt.

- Szerintem megoldható - mondta bizakodva Daniel. - Vagyunk elegen hozzá.

- Mi a véleménye, Rashid? - fordult az idegsebészhez Saunders.

Dr. Nawaz vállat vont. - Megoldható, ha a műtőasztalon tudjuk tartani. Így, hogy ül, és rajta van a sztereotaxikus keret, nem lenne tanácsos műtőkocsira áttenni.

- Az ágynak is van kereke - emlékeztette a többieket dr. Newhouse. - Könnyen mozgatható.

- Akkor csináljuk! - adta ki a jelszót Saunders. - Marjorie, szóljon a röntgenasszisztenseknek, hogy készüljenek!

A röntgenszobában már csak azon volt kisebb vita, hogy átemeljék-e Butlert a műtőasztalról a röntgenasztalra, és miután minden mellette és ellene szóló érvet számba vettek, úgy döntöttek, hogy nem.

Miután a felvételek elkészültek, és Saunders felrakta őket a világító fali táblára, dr. Nawaz tollal, szögmérővel és fémvonalzóval felszerelkezve hozzájuk lépett. - Ide kell betalálnunk, a kö-

zépagynak ebbe a részébe. Ahhoz, hogy sikerüljön, meg kell határoznom az x, y és z koordinátákat - mondta, és rögtön munkához látott.

- Itt akarja csinálni? - kérdezte Saunders.

Az idegsebészt annyira lekötötte a munkája, hogy csak bólintott.

- Vissza kell vinnünk a beteget a műtőbe - mondta dr. Newhouse. - Sokkal jobban érezném magam, ha látnám a szívműködését.

- Rendben - felelte Saunders, és rögtön a műtőasztal elé lépett, hogy segítsen. Dr. Newhouse kioldotta a kerekeket.

Kivitték a műtőasztalt a röntgenszobából, Saunders húzta, az altatóorvos pedig tolta, közben dr. Newhouse az egyik kezével a vállánál fogva tartotta is Butlert. Erre valószínűleg nem volt szükség, mivel a szenátor törzsét hozzászíjazták az asztal függőlegesre állított részéhez, de az orvos biztos akart lenni a dolgában.

A folyosóra érve Saunders előrefordult, és hátranyúlva húzni kezdte maga után az asztalt. Ez sokkal könnyebb volt, mint hátrafelé lépkedni. Hickam nővér az infúziós palackot tartva mellette haladt, készen arra, hogy ha kell, segítsen, a menetet pedig a fölösleges, senki által meg sem hallgatott utasításokat osztogató Wingate zárta.

A műtőhöz érve Saunders erőteljes mozdulattal belökte az ajtót. - Megérkeztünk - mondta, és továbbindult anélkül, hogy hátrafordult volna. Sietségében megfeledkezett arról, hogy igazítson a műtőasztalon - elöl haladván neki kellett irányítania -, így az nekiment a fém ajtókeretnek. Az ütközés olyan erős volt, hogy Butler törzse nekifeszült a leszorító szíjnak, a feje pedig a rászerelt keret tehetetlensége miatt előrebukott.

- Jóságos isten! - kiáltott fel ijedten dr. Newhouse.

- Elnézést! - kért bocsánatot rögtön Saunders. Tisztában volt vele, hogy az ütközés elsősorban az ő bűne.

- Hozzáért a szerkezet az ajtókerethez? - kérdezte az altatóorvos.

- Nem - válaszolta Hickam nővér, aki - ha nem olyan hirtelen következik be, és számít rá - elejét tudta volna venni az ütközésnek.

- Hála istennek - mondta megkönnyebbülten dr. Newhouse. - Legalább steril maradt. Különben kezdhetnénk elölről mindent.

Constance Bartolo sietett oda hozzájuk. Mivel nem kísérte el őket a röntgenszobába, és steril kesztyűje is rajta maradt, fertőzésveszély okozása nélkül meg tudta fogni a keretet, hogy fölemelje a szenátor fejét, és megtartsa.

- Jobban kellett volna vigyáznom - ismerte el Saunders, miután a helyére tették a műtőasztalt.

- Semmi baj - nyugtatta meg dr. Newhouse. - A keret steril maradt, és az EKG is rendben. Azért majd szólunk dr. Nawaznak, hogy ellenőrizze. Biztosan áll, Constance?

- Meg sem moccan - válaszolta a még mindig a keretet markoló Bartolo nővér.

- Rendben. Azt hiszem, most már elengedheti - mondta dr. Newhouse. - Kösz a segítséget.

A műtősnő óvatosan nyitotta szét az ujjait és húzta vissza a kezét. A szenátor fején a szerkezet meg sem rezzent.

A folyosón, az ablaknál egy alak jelent meg, és vonta magára Saunders figyelmét. Bár maszkot és fehér köpenyt viselt, az orvos azonnal felismerte Kurt Hermannt, és kiment hozzá.

- Mi történt? - kérdezte izgatottan, mivel szokatlan volt, hogy a biztonsági főnök megjelenjen a műtőben.

- Sürgősen beszélnünk kell! Hármasban, dr. Wingate-tel.

- Miről?

- A betegről. Nincs köze a maffiához - mondta Hermann.

- Valóban?! - Saunders hangján jól lehetett érezni a megkönnyebbülést. Sok mindenre számított ugyanis, de jó hírre nem. - Akkor kicsoda?

- Szóljon dr. Wingate-nek is!

- Rendben. Egy pillanat!

Saunders visszament a műtőbe, és a füléhez hajolva súgott valamit Wingate-nek, aki felvont szemöldökkel Hermann felé nézett az ablakon keresztül, majd mindketten kisiettek a folyosóra, és követték a biztonsági főnököt egy kis raktárhelyiségbe. Miután becsukta maguk mögött az ajtót,

Hermann némán végignézett rajtuk. Egyiküket sem becsülte sokra, amihez az is hozzájárult, hogy sosem lehetett biztos abban, melyik is a főnök.

- Nos? - kérdezte Wingate. Nem volt képes olyan türelmesen bánni Hermann-nal, mint Saunders. - Megmondja végre?! Ki ez az ember?

- Előbb a háttér - válaszolta feszes, katonás stílusban a biztonsági főnök. - A limuzin sofőrjétől megtudtam, hogy Atlantis üdülőhelyről hozta ide a pácienst és a kísérőjét. Utána a helyi rendőrség közreműködésével azt is sikerült kideríteni, hogy a Poszeidón-lakosztályban laknak, amely a washingtoni Carol Manning nevén van.

- Carroll Manning? - kérdezte Wingate. - Sosem hallottam a nevét. Ki a fickó?

- Nem férfi, hanem nő. Carol Manning - javította ki Hermann. - Megkértem egy barátomat, hogy nézzen utána odahaza, és kiderítette, hogy Ashley Butler szenátor stábfőnöke. A bahamai hatóságok az érdeklődésemre azt mondták, hogy a szenátor tegnap ide érkezett. Következésképpen a páciens Ashley Butler.

- Butler szenátor! Hát persze! - kapott a fejéhez Wingate. - Amikor megláttam, egyből ismerősnek tűnt, de az idétlen turistaöltözéke miatt nem ugrott be a neve. Eddig csak sötét öltönyben és fehér ingben láttam.

- A fenébe! - mérgelődött Saunders. - Ennyi bajlódás azért, hogy kiderüljön, egy nyamvadt politikusról van szó csupán! Ennyit a nagy nyereségről.

- Várj egy kicsit, mielőtt teljesen lemondanál róla! - figyelmeztette Wingate.

- Aztán miért? Gazdag és híres emberre számítottunk. Film- vagy rocksztárra, neves sportolóra, vagy legalább egy nagyvállalati vezetőre. Semmiképpen sem politikusra!

- A politikusok sem egyformák. A mi szempontunkból például fontos lehet, hogy Butler állítólag indulni akar a demokrata párti elnökjelöltségért.

- De a politikusoknak nincs pénzük - vitatkozott tovább Saunders. - Vagy ami van, az nem a sajátjuk.

- Viszont kapcsolatban állnak olyanokkal, akiknek bőven akad - válaszolta Wingate. - Ez a lényeg! Főleg azok, akik komoly eséllyel pályáznak az elnökjelöltségre. Amikor a számuk néhányra csökken, hatalmas pénzek fognak megmozdulni. Ha Butler tényleg indul a jelöltségért, és jól szerepel, akkor még eleredhet az a pénzeső, amit annyira szeretnénk.

- Sok a ha - mondta pesszimistán Saunders. - Mindettől függetlenül örülök annak, amit elértünk. Ha pénzeső nincs is, elég sokat megtudtam a HTSR-ről, és abból még sokat profitálhatunk. A negyvenötezer dollár sem akármi. Úgyhogy nem veszítettünk semmit, sőt. Mivel aláírta a nyilatkozatot, dr. Lowell nem tagadhatja le, amit itt csinált, és ragaszkodni fogok hozzá, hogy megjelenjen róla egy cikk a folyóiratunkban. Hála a nyilvánosságnak, hosszú távon fogunk profitálni a dologból, és ahhoz egy politikus ugyanolyan jó, vagy még jobb eszköz, mint bármilyen más híresség.

- Megyek, vár a munka - szólt közbe Hermann, mert már nagyon unta a két tökfej értelmetlen, őt teljesen hidegen hagyó huzakodását.

- Köszönjük a nevet.

- Igen! - csatlakozott Saundershez Wingate, de rögtön hozzátette: - Igyekszünk elfelejteni, hogy egy hónap alatt szerezte meg, és közben ölt is.

A biztonsági főnök szúrós tekintettel nézett a klinika igazgatójára, de nem szólt semmit, némán hátat fordított neki, és behúzta maga mögött az ajtót.

- Az utolsó megjegyzésed nem volt igazságos - mondta Saunders a zár kattanása után.

- Tudom - válaszolta legyintve Wingate.

- Nem értékeled kellőképpen a munkáját.

- Attól tartok, nem.

- Majd fogod, ha túl leszünk minden előkészületen, és teljes gőzzel beindul a munka. Nagy szükségünk lesz rá, hogy teljes biztonságban tudjuk magunkat. Hidd el! - győzködte a főnökét Saunders.

- Lehet. Egyelőre azonban térjünk vissza ehhez a mostani esethez, és reménykedjünk, hogy a továbbiakban jobban megy majd a munka, mint eddig!

- Várj! - Saunders a már menni akaró Wingate után nyúlt, és a köpenye ujját megmarkolva visszatartotta. - Most ugrott be, hogy Ashley Butler terjesztette be a HTSR alkalmazását megtiltó törvénytervezetet a szenátusban. Nem furcsa, hogy most mégis rajta alkalmazzák?

- Inkább képmutatónak nevezném. Nyilván kötöttek valamilyen titkos megállapodást Lowell-lel.

- Valószínűleg, és nekünk ez jó, mert mindketten titokban akarják tartani.

- Úgy tűnik, nyeregben vagyunk - mondta egyetértő bólintás kíséretében Wingate. - Menjünk, nézzük meg, nincs-e egyéb probléma, meg tudják-e csinálni a sejtbeültetést! Még szerencse, hogy itt voltunk, amikor a röntgen szóba került.

- Minél előbb be kell szereznünk egy hordozható készüléket - jelentette ki Saunders.

- Majd ha lesz rá pénzünk.

A raktárból kilépve Wingate megtorpant, és visszafordult a helyetteséhez: - Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha senkinek nem árulnánk el, hogy tudjuk, kicsoda valójában a páciens.

- Hát persze! - értett egyet Saunders. - Ez magától értetődik.

Huszonöt

2002. március 24., vasárnap, 11.45

Miközben bekanyarodott a Castigliano testvérek raktárüzlete előtti parkolóba, Tony D'Agostinónak úgy tűnt, mintha rosszat álmodna, és minden erőlködése dacára képtelen lenne felébredni. Hogy még gyalázatosabb legyen a közérzete, hideg, esős, késő márciusi délelőtt volt, és ezer dolgot fel tudott volna sorolni, amit szívesebben tesz, mint hogy a raktárban töltse az idejét. Mennyivel jobban érezte volna magát például a Hanover utcában, a kellemes, meghitt hangulatú Café Cosenzában cappuccino és cannoli mellett.

A kocsi ajtaját kinyitva először az ernyőjét nyitotta ki, csak aztán szállt ki, de hiába, így is megázott. A szél csaknem vízszintesen sodorta az esőcseppeket, úgyhogy nem lehetett elbújni előlük. Az ernyőt megtartani komoly erőfeszítésébe került, mert a meg-megújuló szélrohamok mindenáron ki akarták tépni a kezéből.

A küszöböt átlépve Tony toporgott egy kicsit, hogy a cipőjéről lerázza a vizet, a keze fejével megtörölte a homlokát, az összecsukott ernyőt pedig a falnak támasztotta. A pult mellett elhaladva, amely mögött rendszerint Gaetano állt, elfojtott magában egy kitörni készülő káromkodást, mivel semmi kétsége nem volt afelől, hogy megint Gaetano rontott el valamit, de nagyon.

A belső iroda ajtaja szokás szerint nyitva volt, és rövid kopogás után anélkül lépett be, hogy a választ megvárta volna. A Castigliano testvérek zöld ernyős lámpával megvilágított asztalaik mögött ültek amilyen ronda, borús idő volt, bőven elkelt a világítás.

A testvérek - mintha valaki vezényelt volna nekik - hajszálpontosan egyszerre néztek fel. Sal éppen számlák adatait jegyezte be egy jókora, régimódi számlakönyvbe, Louie pedig pasziánszozott.

Tony belecsapott mindkét testvér odatartott tenyerébe, és a hagyományos üdvözlés után helyet foglalt az íróasztalok előtti kereveten. Nem dőlt hátra, még csak ki sem gombolta a kabátját, mivel rövid látogatásra készült, nem akart addig maradni, hogy megérje. Megköszörülte a torkát; még senki nem szólt egy szót sem, ami elég kellemetlenül érintette, mivel ő akart sértett és számonkérő lenni.

- Anyám este beszélt a húgommal - kezdte. - Szeretném, ha tudnátok, hogy zavarban vagyok, nem értem, mi történt.

- Valóban? - kérdezte némi rosszallással Louie. - Isten hozott a klubban!

Tony az egyik Castiglianóról a másikra nézett. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy a testvérek ugyanolyan harapós kedvükben vannak, mint ő, és főleg Louie, aki az udvariasság elemi szabályait is áthágva folytatta a pasziánszt, és még arra is volt gondja, hogy hangos csattanással tegye az asztalra a kártyákat.

- Miért nem mondod el, mi zavar? - kérdezte Sal, miután másodpercekig farkasszemet nézett Tonyval.

- Igen. Szeretnénk tudni - mondta Louie anélkül, hogy felnézett volna a kártyákból. - Különösen azok után, hogy te biztattál bennünket, adjunk már bele százezret a húgod pasijának az üzletébe.

A hűvös fogadtatáson meglepődve Tony hátradőlt, és hirtelen olyan melege támadt, hogy kénytelen volt kigombolni a kabátját. - Nem biztattam én senkit - mondta méltatlankodva, de alig

fejezte be a mondatot, a sebezhetőség kellemetlen érzése telepedett rá. Már egy ideje motoszkált benne a gondolat, hogy okos dolog-e védelem, mindenféle támogatás nélkül eljárni a testvérek városszéli, a lápvidék peremén lévő raktárába. Igaz, hogy fegyvert szinte soha nem tartott magánál, és ezt a Castiglianók is tudták, ám neki is voltak izomemberei, és közülük nyugodtan magával vihetett volna egyet.

- Még mindig nem mondtad el, mi bánt! - figyelmeztette Sal, figyelmen kívül hagyva a tiltakozását. Tony megköszörülte a torkát. Egyre erősödő rosszérzésére való tekintettel úgy döntött, hogy jobban teszi, ha nem ad hangot elégedetlenségének, hanem lehetőség szerint békésebb húrokat penget. - Nem egészen értem, mit csinált Gaetano a második nassaui út alatt - kezdte. - Egy héttel ezelőtt anyám azt mondta, hogy nem tudja elérni a húgomat, és amikor végre sikerült, Stephanie furcsán viselkedett, mintha történt volna vele valami, amiről nem akar beszélni, csak idehaza. Amikor ezt hallottam, egyből arra gondoltam, hogy Gaetano elvégezte a dolgát, a professzornak annyi. Tegnap este viszont anyám újból beszélt a húgommal, aki ezúttal „olyan volt, mint régen", vidáman közölte, hogy még Nassauban vannak ugyan, de a professzorával együtt hamarosan jönnek haza. Mi ez? Mi történt tulajdonképpen?

Senki nem válaszolt; néhány másodpercig feszült csend volt a szobában, csupán Louie asztalhoz csattanó kártyáinak a hangját lehetett hallani, és a sirályok rikoltozását kint a raktárépület mögött kezdődő lápon.

- Egyébként, ha már róla beszélünk, hol van Gaetano? - kérdezte Tony. Nagyon nem szerette volna, ha az ikrek verőembere váratlanul felbukkan.

- Ezt szeretnénk tudni mi is - mondta Sal.

- Ezt hogy érted?

- Gaetano még nem jött vissza Nassauból. Engedély nélküli eltávozáson van. Azóta, hogy utoljára itt ültünk négyesben, semmit nem hallottunk felőle, de a testvére és a sógornője sem, akikkel nagyon közeli kapcsolatban áll. Senkinek fogalma sincs arról, hogy mi történhetett vele.

Ha Tony korábban zavarban volt, most úgy megdöbbent, hogy szólni sem tudott. Bár azért érkezett, hogy panaszkodjon rá, tisztelte Gaetanót, mint tapasztalt profit, és tudva, mennyire hűséges, semmilyen logikát nem talált a mindenfajta magyarázat nélküli távolmaradásban.

- Talán fölösleges is mondanom, hogy kicsit mi is zavarban vagyunk - folytatta Sal.

- Érdeklődtetek?

- Érdeklődni? - kérdezte a pasziánszból felnézve Louie. - Miért tettük volna? Ugyan már! Csak ültünk tétlenül, rágtuk a körmünket, és vártuk, hogy megszólaljon a telefon.

- Felhívtuk a Spriano családot New Yorkban - mondta, testvére gúnyos hangját ellensúlyozandó, nyugodtan Sal. - Ha nem tudnád, szegről-végről rokonok vagyunk. Megígérték, hogy utánanéznek a dolognak, és addig is, amíg valamilyen eredmény születik, küldenek egy új segítőt, akinek egy-két napon belül itt kell lennie. Gaetanót is tőlük kaptuk.

Tony érezte, hogy a gerince mentén jeges félelem indul el, és kúszik fölfelé. Tudta, hogy a Spriano család a keleti part egyik legerősebb és legkegyetlenebb maffiaszervezete, arról azonban fogalma sem volt, hogy az ikrek szoros kapcsolatban állnak vele, ami mindent új és igen baljós megvilágításba helyezett. - Mi van a miami kolumbiaiakkal, akik a fegyvert adták? - kérdezte, hogy témát váltson.

- Velük is beszéltünk - mondta Sal. - Mint tudod, sosem voltak túl segítőkészek, de most megígérték, hogy utánanéznek. Úgyhogy valami csak kiderül előbb-utóbb. Természetesen minket is nagyon érdekel, hová tűnt az a seggfej, és miért.

- Pénzetek nem hiányzik? - kérdezte Tony.

- Olyan, amit Gaetano elvihetett volna, nem - válaszolta kétértelműen Sal.

- Furcsa - Tonynak ennél okosabb megjegyzés hirtelen nem jutott eszébe. Nem tudta, pontosan mire célzott Sal, de esze ágában sem volt rákérdezni. - Sajnálom, hogy ilyen gondotok van - mondta, és olyan mozdulatot tett, mintha fel akarna állni.

- Több mint furcsa- állította meg Louie. - Jó párszor megbeszéltük ezt a dolgot az elmúlt napokban, és azt hiszem, jó, ha tudod, mit érzünk. Akármi legyen is a dolog vége, téged tartunk felelősnek azért, ami Gaetano körül zajlik, és a százezrünkért is, amit kamatostul vissza akarunk kapni. A kamat a szokásos, a kölcsönadás napjától számítjuk, és nem kezdünk vitát róla. Ja, és még valami: már túl vagyunk a lejárati időn.

Tony úgy pattant fel, mint akit rugó lökött ki a helyéről. Már jó ideje növekvő nyugtalansága kritikus szintet ért el Louie alig leplezett fenyegetése hatására. - Értesítsetek, ha megtudtok valamit! - mondta az ajtó felé indulva. - Közben én is megpróbálok érdeklődni.

- Jól teszed. Főleg annak nézz utána, hogyan tudod összeszedni a száz rongyot - mondta Sal -, mert fogytán a türelmünk.

Tony az esővel mit sem törődve sietett ki a szabadba. Odakint hideg volt, róla azonban vastagon ömlött a veríték. Csak miután a kocsijába beszállt, jutott eszébe az esernyője. - Bassza meg! - kiáltott fel hangosan, és karját a szomszéd ülés tetejére téve nagy sebességgel hátratolatott, hogy kavicszáport hagyva maga mögött, kivágódjon a parkolóból. Néhány másodperccel később a Cadillac már óránként nyolcvan kilométeres sebességgel száguldott a belváros felé.

Miután megnyugodott valamelyest, mindkét izzadságtól nedves tenyerét beletörölte a nadrágjába. A közvetlen veszély elmúlt ugyan, de tudta, hogy hosszú távon sokkal nagyobb veszedelem leselkedik rá, különösen amiatt, hogy a Sprianók bekerültek a képbe, még ha csak áttételesen is. A végeredmény nyugtalanító volt, ha nem egyenesen rémisztő. Amikor azzal kellett volna foglalkoznia, hogy erejét összeszedve megakadályozza az ellene irányuló vádemelést, jó esélye támadt rá, hogy egy bandaháború kellős közepén találja magát.

- John! Hall engem?! - kérdezte dr. Nawaz, és a szélénél fogva fölemelte a szenátor arcát borító steril kendőt. A Butler koponyájára erősített sztereotaxikus keret és a koponya le volt takarva, csupán a homlok bal oldalán maradt csupaszon egy kis darab, és ott a sebész szikével apró vágást ejtett, hogy utána sebkampóval széthúzza a bőrt.

Miután a koponyacsont láthatóvá vált, dr. Nawaz egy különleges fúróval apró lyukat ütött rajta, hogy előtűnjön a szürkésfehér agyhártya. A lyukkal pontosan szemben implantációs tű volt a keretre erősítve. A röntgenfelvételek segítségével dr. Nawaz meghatározta a bevezetés szögét, és előretolta a tűt, egészen az agy külső részéig. Már csak tovább kellett tolni, hogy az előre pontosan meghatározott mélységben elérje a célul kiszemelt substantia nigrát, a feketeállományt.

- Dr. Newhouse, megtenné, hogy felrázza a pácienst? - kérdezte dallamos pakisztáni hanglejtéssel dr. Nawaz. - Jobban szeretném, ha most már ébren lenne.

- Természetesen - válaszolta az aneszteziológus, és félretette a magazint, amelyet addig olvasott. Benyúlt a leplek alá, és megrázta Butler vállát.

A szenátor elnehezült szemhéja fölemelkedett.

- Hall engem, John? - kérdezte újból dr. Nawaz. - Szükségünk van a segítségére.

- Persze, hogy hallom - válaszolta álomtól megvastagodott hangon Butler.

- Szeretném, ha a következő néhány percben jelezné, ha bármit érzékel. Rendben?

- Mit ért azon, hogy érzékelek?

- Képeket, gondolatokat, hangokat, szagokat, mozgást. Bármit, amit észrevesz.

- Nagyon álmos vagyok.

- Elhiszem, de próbáljon meg néhány percig ébren maradni. Mint mondtam, szükségünk van a segítségére - győzködte a szenátort dr. Nawaz.

- Megpróbálom.

- Többet nem is kérek. - Az idegsebész visszaeresztette Butler arcára a kendőt, és feltartott hüvelykujját odamutatta az ablakon túl, a folyosón várakozóknak. Utána kesztyűt húzott, és egy mikromanipulátor kis kerekét elforgatva lassan, milliméterről milliméterre bevezette a tompa hegyű implantációs tűt a szenátor agyába. Amikor az félúton járt, újból felemelte a kendő szélét, és elégedetten látta, hogy ha csak résnyire is, de Butler szeme nyitva van. - Jól érzi magát? - kérdezte.

- Persze. Akár a nyársra húzott malac - felelte a szenátor.

- Remekül csinálja! - dicsérte meg dr. Nawaz. - Már nem sok van hátra.

- Csinálja csak nyugodtan! A lényeg, hogy tisztességesen meg legyen csinálva.

- Más lehetőség fel sem merült soha - mondta az idegsebész, és a maszk alatt mosolyogva visszaeresztette a kendőt. Tetszett neki a páciens bátorsága és jó humora. Pár pillanattal később a mikromanipulátor kerekén utolsót tekerve megállította az implantációs tűt, és szólt Marjorie-nak, hogy hívja be dr. Lowellt.

- Minden rendben? - kérdezte a műtőbe lépve az ugyancsak maszkot viselő Daniel, és kezét a háta mögé téve a Butler homlokán lévő lyukhoz hajolt.

- Igen, de a korábbi felfordulásban valami elkerülte a figyelmemet - válaszolta az idegsebész. - Ebben a stádiumban általában tanácsos újabb röntgenfelvételt csinálni, hogy száz százalékig biztosak lehessünk abban, hol van a tű hegye. Itt azonban nincs röntgengép, úgyhogy nem lehet megcsinálni, nyitott koponyával, bevezetett implantációs tűvel pedig nem lehet biztonságosan mozgatni a pácienst.

- A véleményemre kíváncsi, hogy folytassa-e?

- Pontosan. Végül is a maga páciense. Én itt, ahogyan maguk amerikaiak szokták mondani, csak bérmunkát végzek.

- Mennyire biztos a tű helyzetében? - kérdezte Daniel.

- Tökéletesen. Mióta sztereotaxikus keretet használok, egyszer sem fordult elő, hogy nem oda jutottam vele, ahová akartam. Ráadásul nem eltávolító műtétet végzünk, hanem sejteket akarunk bejuttatni.

- Csinálja! Semmi kétségem afelől, hogy jó kezekben vagyunk - jelentette ki Daniel.

Pár másodperccel később egyre növekvő izgalommal figyelte, ahogy az implantációs tűhöz illesztett fecskendőből Butler agyába áramoltak a torinói lepelről vett géneket tartalmazó dopamintermelő neuronok. Biztos volt benne, hogy ami a szeme előtt lejátszódik, az új fejezet kezdetét jelenti az orvostudományban. Egy merész lépéssel az őssejt-terápiát, a gyógyító célú klónozást és a HTSR-t együtt használták fel egy súlyos, teljes leépüléshez vezető emberi betegség gyógyítására. Lelkesültségében megfordult, és széttárt mutató- és középső ujjával a győzelem jelét mutatta az ablaknál álló Stephanie-nak, aki ha nem is ugyanolyan lelkesedéssel, de viszonozta a gesztust.

A sejtbejuttatás közepe táján dr. Nawaz ugyanúgy szünetet tartott, mint a tű bevezetésekor, és felemelte Butler arcáról a leplet. A szenátornak csukva volt a szeme, aludt.

- Ébresszem fel? - kérdezte dr. Newhouse.

- Igen. És próbálja meg a következő néhány percben ébren tartani.

Az aneszteziológus bólintott, és a vállánál fogva megrázta Butlert.

- Jól érzi magát, Mr. Smith? - kérdezte dr. Nawaz, miután a páciens kinyitotta a szemét.

- Remekül - motyogta a szenátor. - Befejeztük?

- Majdnem. Még egy kis kitartás, és túl lesz rajta. - Dr. Nawaz folytatta a fecskendő kiürítését, és már az utolsó néhány csepp gyógyító sejtet akarta bejuttatni, amikor Butler motyogott valamit. Sem ő, sem dr. Newhouse nem értette, mi volt az, de a kendőt felemelve undort láttak a szenátor korábban nyugodt arcán.

- Zavarja valami? - kérdezte dr. Nawaz.

- Mi ez az undorító bűz? - kérdezett vissza Butler. A nyelve változatlanul nehezen forgott, szavai egybemosódtak.

- Mondja meg maga! - biztatta az idegsebész. - Mihez hasonlít?

- Leginkább disznószarra. Mi az ördögöt művelnek maguk?

A válasz hallatán fenyegető vész előérzete fogta el dr. Nawazt. Danielre nézett, mintha tőle várt volna bátorítást, ő azonban csak a vállát vonogatta. - Disznóürülék? Mit jelenthet ez? - kérdezte.

- Mivel nincsenek disznók a közelben, nagy valószínűséggel szaghallucinációt - válaszolta felemelt hangon, már-már ingerülten dr. Nawaz.

- És az gond?

- Fogalmazzunk úgy, hogy engem nyugtalanít. Azt ajánlom, állítsuk le a befecskendezést. Elfogadja? A gyógyító sejtek több mint kilencven százaléka már úgyis bent van.

- Ha úgy gondolja, hogy a legkisebb gond is adódhat a folytatásból, természetesen - válaszolta Daniel. A maradék miatt tulajdonképpen nem aggódott, mivel a mennyiséget az egérkísérletek alapján, de mégiscsak becslésszerűen állapította meg. Dr. Nawaz reakciója nyugtalanította. Látta az idegsebészen, hogy komolyan aggódik, de nem tudta, miért.

Miután óvatosan kihúzta, és Constance Bartolónak adta az implantációs tűt, a sebész felhajtotta a kendőt, és látta, hogy a páciens szeme nyitva van, a száját vékony csíkban, erősen összeszorítja, az orrcimpái remegnek.

- Hogy érzi magát, Mr. Smith? - kérdezte.

- El akarok menni! - válaszolta dühösen Butler. - Érzi még azt a szagot?

- Milyen szagot?

- Pár perccel ezelőtt kellemetlen szagra panaszkodott - mondta szelíden az idegsebész.

- Fogalmam sincs, miről beszél! Csak azt tudom, hogy el akarok menni innen! - Butler gyors mozdulattal nekifeszült a mellkasán keresztben húzódó hevedernek, és a lábát felrántotta, mintha nagyot akarna rúgni.

- Lefogni! - kiáltotta dr. Nawaz, és rádőlve igyekezett a súlyával lenyomni a szenátor lábát. Közben tovább tartotta a fölemelt kendőt, és látta, hogy Butler arca az erőlködéstől vörösre változik. Daniel a szenátor bokáját elkapva igyekezett segíteni neki.

- Eresszenek, mocskos állatok! - próbálta elkergetni nemcsak őket, hanem a fejét és egyik karját tartó dr. Newhouse-t, valamint a másik karját leszorítani igyekvő Marjorie nővért is a szenátor.

Stephanie, Saunders és Wingate rohant be, és együttes erővel végre sikerült megfékezniük, a műtőasztalhoz rögzíteni a dühöngőt.

- Nyugodjon meg! - kérte szelíden dr. Nawaz. - Már csak egy kis nyílást kell bezárnunk, és készen vagyunk. Utána felkelhet. Érti, amit mondok?

- Rohadt állatok! Menjenek a picsába!

A dühös, trágár szavak mindenkit megdöbbentettek, másodpercekig senki nem tudott megszólalni. Dr. Nawaz tért először magához, és megnyugodva attól, hogy minden heveder a helyén van, fölemelkedett Butler térdéről.

- Kérem, engedjék el a kezem és a lábam - váltott át hirtelen sírós hangra a szenátor. - Nem látják, hogy vérzik?

Mindenki azonnal a végtagjaira nézett.

- Egy csepp vért sem látok - válaszolt a többiek helyett Saunders. - Miről beszél?

- Figyeljen ide, John! - mondta dr. Nawaz. - Sem a keze, sem a lába nem vérzik. Remekül van. Most nem kell mást tennie, mint nyugodtan maradni még néhány percig, hogy befejezhessem, amit elkezdtem.

- Nem Johnnak hívnak - jelentette ki halk, normális hangon Butler. A szemét korábban elárasztó könnyeknek már nyomuk sem volt, és az arckifejezésén látszott, hogy teljesen megnyugodott.

- Hanem hogy? - kérdezte az idegsebész.

- Jézusnak - jelentette ki boldog, üdvözült mosollyal az arcán a szenátor, és behunyta a szemét. A válasz mindenkit megdöbbentett, kivéve dr. Nawazt. Ő azzal reagált rá, hogy megkérdezte az aneszteziológustól, milyen nyugtatókat adott a páciensnek a beavatkozást megelőzően.

- Diazepamot és fentanilt, intravénásan - válaszolta dr. Newhouse.

- Tudna adni neki most rögtön egy újabb adagot?

- Természetesen. Akarja?

- Kérem - mondta dr. Nawaz.

Miközben az aneszteziológus az infúzióba fecskendezte a nyugtatókat, Butler megmozdult. - Bocsáss meg nékik, atyám! - mondta anélkül, hogy a szemét kinyitotta volna. - Nem tudják, mit cselekednek.

- Mi ez?! - kérdezte erős, ideges suttogással Saunders. - Valóban azt hiszi, hogy ő a keresztre feszített Jézus Krisztus?

- A nyugtatók hatása? - érdeklődött Wingate.

- Nem hiszem - válaszolta dr. Nawaz. - De bármi okozza, tipikus szélütés.

- Szélütés? - kérdezte csodálkozva Saunders. - Én még ilyen szélütést nem láttam.

- Nevezik halántéklebenyi rohamnak is - magyarázta az idegsebész.

- Ha nem a nyugtatók okozzák, akkor mi? A tű bevezetése az agyba?

- Akkor korábban észleltük volna.

- Mitől biztos abban, hogy szélütés történt? - kérdezte Daniel.

- Az időponttól és a szaghallucinációtól - válaszolta dr. Nawaz. - Az utóbbi jellegzetes tünete a halántéklebenyi rohamnak. Hipervallásosság, erős kedélyhullámzás és agresszív viselkedés tartozik még hozzá, amit kivétel nélkül tapasztaltunk.

- Mit tegyünk? - tette fel a következő kérdést Daniel, és előre félt a választól.

- Imádkozzunk, hogy a tünetek ne ismétlődjenek! - válaszolta az idegsebész.

- Meg lehet előzni őket? - kérdezett közbe Stephanie.

- Ahhoz, hogy válaszoljak, tudnom kell, hová kerültek a gyógyító sejtek.

- Ezt hogy érti? Maga mondta, hogy a sztereotaxikus kerettel gyakorlatilag százszázalékos a találati pontosság, még egyszer sem fordult elő, hogy az implantátum ne a megfelelő helyre került volna - szólt idegesen Daniel.

- Igaz. De az is, hogy még egyetlen páciensnél sem találkoztam beavatkozás közben ilyen tünetekkel. Valami nagyon nem stimmel, és minél hamarabb rájövünk, mi az, annál jobb - mondta komoran az idegsebész.

Huszonhat

2002. március 24., vasárnap, 14.15

A tomográfos vizsgálathoz használt számítógép képernyőjén sokáig semmi nem látszott, de végül megjelent néhány határozott körvonalú, sötét háttér előtt örvénylő, hópihére emlékeztető folt. A Butler agyába juttatott gyógyító sejtek voltak azok.

- Jóságos isten! - szakadt fel dr. Nawazból a rémült kiáltás. - A halántéklebeny kellős közepén vannak! Nem csoda, hogy rohama volt!

- Hogy pontosan meghatározhassuk a helyüket, újabb metszetek kellenek - mondta a radiológus. - Menjünk tovább?

- Nem! - az idegsebész mindkét kezével a halántékához kapott. - Hogyan kerülhetett a céltól ilyen messze a tű?! Ez egyszerűen hihetetlen! Többször megnéztem a röntgenfelvételeket, és mindent a legpontosabban bemértem. - A karját enyhén széttárva előrenyújtotta a kezét, mintha könyörgött volna, hogy válaszoljon már valaki.

- Lehet, hogy a keret mozdult el, amikor a műtőasztal hozzáütődött az ajtókerethez - vetette fel dr. Newhouse.

- Tessék?! Mi az, hogy hozzáütődött? - kérdezte veszélyt érezve, a tekintetét Saundersre szögezve dr. Nawaz.

- Nem volt olyan erős ütés, és Constance, amikor elkapta a keretet, érezte, hogy a helyén van - válaszolta Saunders.

- Elkapta a keretet?! Miért?

Senki nem válaszolt, Saunders és dr. Newhouse azonban egy pillanatra összenézett.

- Mi ez? Valami összeesküvés? - kérdezte magából kikelve dr. Nawaz. - Feleljen már valaki!

- Szerettem volna minél előbb visszaérni a beteggel a műtőbe, ezért elég gyorsan toltuk a kocsit. Sajnos, az ajtónál nem figyeltünk eléggé, nekimentünk a keretnek, és a feje előrebukott, úgyhogy Constance-nak el kellett kapnia a keretet - magyarázta az aneszteziológus. - Szerencsére kesztyű volt rajta, úgyhogy fertőzés nem történhetett.

- Miért nem mondták ezt nekem? - kérdezte felháborodottan dr. Nawaz, és lerogyott egy székre. Egyik kezével lekapta a sebészsapkáját, a másikkal vadul beletúrt a hajába, közben a fejét rázta. Most már teljesen világos volt a számára, hogy a sztereotaxikus keret vagy az ütődés eredményeként, vagy mert a nővér megragadta, kissé elfordult, és eredeti helyzetéhez képest lefelé hajolt.

- Tennünk kell valamit - mondta Daniel, miután benne is kellőképpen tudatosodott, milyen tragikus következményei lehetnek az ütközésnek.

- És mit javasol? - kérdezte gúnyosan dr. Nawaz. - Ha még nem vette volna észre, épp az előbb egy nagy adag idegen, dopamintermelő sejtet juttattunk ennek a szerencsétlennek a halántéklebenyébe. Nem nyomhatunk belé egy csövet, hogy kiszivattyúzzuk őket.

- Kétségtelenül igaza van, de megsemmisíthetők, mielőtt szaporodásnak indulnának - válaszolta Daniel. - Van is hozzá monoklonális antitestünk. Ha azt bejuttatjuk az agyvízbe, a rossz helyen lévő neuronoknak végük. Utána elég megcsinálnunk egy újabb, bal oldali implantációt, és megoldódik minden gond.

Dr. Nawaz idegesen végighúzta a tenyerét a haján, miközben átgondolta a javaslatot. Csábítónak találta, hogy felszámoljanak egy vészhelyzetet, amelynek a kialakulásában neki is része volt, ugyanakkor az ösztönei tiltakoztak az ellen, hogy újabb, erősen kísérleti jellegű eljárásban vegyen részt.

- Kéznél van a citotoxikus antitest-kombinációjuk? - kérdezte.

- Nincs - vallotta be Daniel. - De nagyon rövid idő alatt összeállítható.

- Majd szóljon, ha meglesz! - mondta az idegsebész, és fáradtan, remegő lábbal felállt. - Pár perce azt mondtam, hogy nem szívhatjuk le a dopamintermelő sejteket, ami tökéletesen igaz, csak éppen ha nem teszünk semmit, és a páciensnél kialakul a halántéklebenyi epilepszia, ami egészen biztos, akkor záros határidőn belül súlyos műtétet kell végrehajtani rajta. Súlyos, nagy kockázattal járó, jelentős mennyiségű agyszövetet eltávolító műtétet.

- Ezért is kell azt csinálnunk, amit mondtam! - szólt lelkesen Daniel.

Stephanie ellökte magát az asztaltól, amelyhez támaszkodva egészen addig csöndben hallgatta a beszélgetést, és sietve kifelé indult. Nem akarta felhívni magára a figyelmet, de fültanúja sem kívánt maradni a szenvtelennek érzett párbeszédnek, amely mintha lélektelen tárgyról folyt volna, nem pedig egy műhiba következtében szörnyű állapotba jutott emberről. Felháborította, hogy Daniel a borzalmas eredményt látva is képes machiavellista módon manőverezni, és az erkölcsi következményekkel nem számolva saját vállalkozói érdekeit követni.

- Stephanie! - hallotta a háta mögül a hangját. - Felhívnád Petert, és szólnál neki...

A kérdés végét már nem hallotta a becsapódó ajtó mögül, futni kezdett a folyosón, be egyenesen a női vécébe, hogy háborítatlanul - legalábbis ezt remélte - kizokoghassa magát. Sok dolog bántotta, de főleg az, hogy tudta: abban, ami történt, ugyanúgy hibás, mint a többiek.

Huszonhét

2002. március 24., vasárnap, 19.42

- A világért sem akarnám zavarni magukat - kezdte Butler. - Hálátlan sem szeretnék lenni azok után, hogy annyit fáradtak értem, és nagyon kérem, bocsássanak meg, ha bármi kellemetlenséget okozok, de az a helyzet, hogy nem vagyok képes itt maradni.

Kórházi ágyon feküdt, majdnem ülő helyzetben, és saját harsány színű utcai turistaöltözéke volt rajta. A pár órája elvégzett műtétre már csak a homlokán a kötés emlékeztetett.

A komputertomográfos ellenőrzés után a klinika egyik betegszobájába vitték, hogy aludjon, amíg elmúlik a nyugtatók hatása. Dr. Nawaz és dr. Newhouse távozott, de mindketten megadták a telefonszámukat Danielnek arra az esetre, ha bármilyen komplikáció lépne fel, netán megismétlődne a délutáni szélütéses roham. Az aneszteziológus egy fiola fentanil-diazepam keveréket is ott hagyott, azzal az utasítással, hogy szükség esetén két köbcentimétert adjanak be belőle intravénásan, vagy intramuszkulárisan.

Carol Manninggel együtt Daniel és Stephanie is a szenátor mellett maradt. Butler négy óra alvás után ébredt, és erőszakosságát tekintve az első pillanattól kezdve a régi volt.

- Elfelejti, mit mondtam - próbált vitatkozni vele Daniel, és rosszallóan megcsóválta a fejét. Időnként olyan érzése volt, hogy egy hároméves gyereket könnyebben meg tudna győzni.

- Dehogy felejtem el! - tiltakozott Butler. - Tudom, hogy műtét közben volt egy kis komplikáció, de most már remekül vagyok, és ezt maguknak köszönhetem. Figyelmeztetett rá, hogy a beavatkozás után pár napig valószínűleg nem veszek észre változást, és utána csak lassan, fokozatosan javul az állapotom, de úgy tűnik, másképp alakul a dolog. Ahhoz képest, ahogyan reggel éreztem magam, már meg is gyógyultam. A kézremegésem majdnem megszűnt, és sokkal könnyebben mozgok.

- Örülök, hogy jól érzi magát, de ez főleg az akaraterejének, a gyógyulni vágyásának köszönhető. Szent meggyőződésünk, hogy további kezelésre szorul, és mint mondtam, sokkal biztonságosabb, ha itt marad, a klinikán, ahol minden szükséges eszköz a rendelkezésünkre áll. Ne felejtse el, hogy a beavatkozás közben enyhe szélütéses rohama volt!

Miközben érvelt, Daniel érezte, hogy vesztésre áll, és segélykérő pillantást vetett Stephaniera és Carolra - akit tájékoztatott a műtét közbeni komplikációról és annak esetleges következményeiről -, ám egyik nő sem sietett a segítségére.

- Tudja mit? Zárjuk rövidre a dolgot! - válaszolta a szenátor. - Maga is tudja, hogy akaratom ellenére nem tarthat itt, márpedig én, ahogyan tegnap előre jeleztem, vissza akarok menni a szállodába. Hozza az összes gyógyszert, amelyről úgy gondolja, hogy szükség lehet rá! Ha esetleg mégsem segítenek, még mindig visszajöhetünk ide. Ne felejtse el, hogy az elbűvölő dr. D'Agostinóval csak karnyújtásnyira vannak tőlem, úgyhogy nem maradok felügyelet nélkül!

- Én megpróbáltam! - Daniel nagyot sóhajtott, és tehetetlenül a plafonra emelte a tekintetét.

- Ahogy mondja, doktor! Senki nem tehet szemrehányást magának - vigasztalta Butler. – Carol kedves! Remélem, a limuzin még itt van, és vár bennünket.

- Úgy tudom, igen - válaszolta a stábfőnök. - Egy órával ezelőtt, amikor megnéztem, még itt volt, és mondtam a sofőrnek, hogy várjon.

- Nagyszerű! - A szenátor olyan lendülettel rakta le az ágyról a lábát, hogy mindenkit meglepett, magát is beleértve. - Halleluja! Reggel semmi szín alatt nem gondoltam volna, hogy képes leszek rá! - lelkesedett, és rögtön felállt.

Félórával később, a Wingate Klinika előtti parkolóban némi vita alakult ki arról, hogy ki hol utazzon. Végül abban maradtak, hogy Butlerrel és Carol Manninggal megy a limuzinban Daniel, Stephanie pedig a bérelt kocsival követi őket. Carol felajánlotta ugyan, hogy csatlakozik hozzá, de azt felelte, egyedül is boldogul.

Stephanie valahol útközben lemaradt tőlük. A Poszeidón-lakosztályban, miután Butler kiment a teraszra, és a mellvédre támaszkodva az esti látképben gyönyörködött, Carol megkérdezte: - Mire kell különösen figyelnem?

- Bármilyen, az állapotában, viselkedésében bekövetkező hirtelen, erős változásra - felelte Daniel. - Tudom, hogy nem szakember, de nyugodtan hagyatkozhat a megérzésére. Jobban örülnék, ha a klinikán lennénk, ahol műszerekkel ellenőrizhetnénk, de másképp alakultak a dolgok. Erős egyéniség.

- Enyhén szólva! - válaszolta Carol. - Majd szemmel tartom - mást sem teszek évek óta. Fel kell ébresztenem valamikor az éjszaka folyamán?

- Nem. Amilyen jól érzi magát, valószínűleg nem lesz rá szükség. De ha bármilyen probléma adódik vagy kérdése van, nyugodtan hívjon fel, függetlenül attól, mennyi az idő! - biztatta Daniel.

Pár perccel később, a lakosztályukba benyitva meglepődött, mert a nappaliban sötét volt, és a hálószobában is, de mielőtt igazán megijedt volna, hogy sehol nem látja Stephanie-t, meghallotta a fürdőszobából a vízcsobogást.

Benyitott, és sűrű gőz csapott az arcába, Stephanie ugyanis már legalább fél órája a zuhany alatt állt, teljes erővel folyatva magára a meleg vizet.

- Jól vagy?! - kérdezte harsányan Daniel.

- Jobban! - kiabált vissza Stephanie. A zuhanyfülke homályos falán keresztül úgy látszott, hogy mozdulatlanul áll.

Daniel nem értette, mit akart mondani azzal, hogy jobban, de alaposabban utánagondolva rémlett neki, hogy egész délután csöndes, visszafogott volt. Az is eszébe jutott, hogy meglehetősen kurtán utasította vissza Carol Manning ajánlatát, amikor az felajánlotta, hogy vele megy. A helyében ő is azt tette volna, csak éppen Stephanie - vele ellentétben - rendszerint tekintettel volt mások érzékenységére. Daniel nem tartotta magát durvának, érzéketlennek, csak megválogatta, hogy mivel törődjön, és mivel nem. Úgy érezte, sokkal fontosabb dolga van annál, mint hogy betartsa a társasági érintkezés általánosan elfogadottnak hitt szabályait.

Hirtelen nem tudta eldönteni, készítsen-e magának egy italt, vagy sem - sok szempontból élete legfeszültebb, legtöbb nehézséggel teli napján volt túl -, de némi bizonytalankodás után úgy határozott, még vár egy kicsit. Szeretett volna minél előbb beszámolni Stephanie-nak Butlerről, ezért leült a kerevetre, és hogy pihentesse megviselt idegeit, behunyt szemmel hátrahajtotta a fejét.

Daniel nem tudta, hányszor csöngött a telefon, mielőtt tudatosodott benne, hogy a készülék ott van mellette, és a riasztó hang feltehetően neki szól.

Mire kinyitotta a szemét, a csöngés abbamaradt. Felült, a kisasztalon álló, már néma készülékre nézett, és azon gondolkodott, valóban csöngött-e, vagy csak álmodta. Hogy tájékozódjon, körbenézett - a nappaliban volt, felöltözve, égő villany mellett, ahogy pár órával korábban elaludt.

Nyílt a hálószoba ajtaja, és rövidnadrágos selyempizsamában, az erős fénytől pislogva Stephanie jelent meg. - Carol Manning van a telefonnál - mondta álmos hangon. - Nagyon zaklatott, feltétlenül beszélni akar veled.

- Jaj, ne! - nyögött fel rossz előérzettel Daniel, és lábát a dohányzóasztalról a padlóra rakva - a cipője is rajta maradt - a telefonért nyúlt. Stephanie az ajtófélfának dőlve állt, hogy hallja, amit mond.

- Ashley nagyon furcsán viselkedik! - fakadt fel Carolból a panasz, miután Daniel megmondta, kicsoda.

- Mit csinál?

- Nem azzal van a fő gond, amit csinál, hanem ami miatt panaszkodik. Elnézést a kifejezésért, de azt állítja, hogy disznószar-szagot érez. Maga mondta, mielőtt elváltunk, hogy ha furcsa szagot érez, az fontos lehet.

Daniel érezte, hogy a szíve nagyot ugrik, és mintha elfújná korábbi derűlátását. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Butler újabb halántéklebenyi rohamnak néz elébe.

- Agresszív? - kérdezte.

- Inkább ingerlékeny - válaszolta a stábfőnök. Persze, már vagy egy éve az, úgyhogy ezen a téren nincs komoly változás.

- Rendben. Nyugodjon meg! - a biztatást Daniel legalább annyira magának szánta, mint Carolnak. - Mindjárt ott leszek! - ígérte, és az órájára nézett. Hajnali fél három volt.

- Nem a lakosztályban vagyunk - mondta Carol.

- Hanem hol?

- A kaszinóban. Ashley ragaszkodott hozzá, hogy lejöjjünk. Próbáltam, de nem tudtam visszatartani, és magát is azért nem hívtam, mert láttam, hogy maga sem tudná. Ha a fejébe vesz valamit, amellett a végsőkig kitart.

- Jóságos ég! - Daniel a fejéhez kapott. - Megpróbálta visszaterelni a lakosztályba, miután panaszkodott, hogy ürülékszagot érez?

- Igen, de meg sem hallgatott.

- Rendben. A kaszinó melyik részén vannak?

- A rulettasztalokon túl, az óceán felőli oldalon, a nyerőautomatáknál - mondta meg a pontos helyet Carol.

- Mindjárt ott leszek. Vissza kell vinnünk a lakosztályba!

Daniel felpattant, és Stephanie felé fordult, aki addigra eltűnt az ajtóból. Amikor benézett a hálószobába, már pizsama nélkül volt, a ruháit kapkodta éppen magára.

- Várj meg! - mondta izgatottan. - Veled megyek. Ha Butlernek hasonló rohama lesz, amilyen a műtőben volt, ketten nem tudjátok megfékezni.

- Rendben. Hol a mobilod?

Stephanie a blúzát gombolta, úgyhogy csak az állával bökött az egyik fiókos szekrényen a készülék felé.

- Hozd magaddal! Megvan Newhouse és Nawaz száma?

- A zsebemben - mondta a nadrágját felhúzva Stephanie.

Daniel az orvosi táskájához ugrott, a cipzárt elrántva a biztonság kedvéért belenézett, és valamivel nyugodtabb lett, meglátva a fecskendőt és a dr. Newhouse-től kapott nyugtatóval teli fiolát. Már csak arra volt szükség, hogy a szert be tudja adni a szenátornak, mielőtt a szélütéses roham bekövetkezik.

Stephanie a blúzát a nadrágjába tömködve lépett ki a hálószobából, és mire utolérte Danielt, az már kinyitotta a folyosóra vezető ajtót. Együtt futottak a szerencsére közeli liftekhez.

Miután a lefelé mutató gombot megnyomta, Daniel elvette Stephanie-tól a telefonját, helyette a kezébe nyomta az orvosi táskát, és dr. Nawazt hívta.

- Gyerünk már! - mondta idegesen, miután a telefon kétszer kicsörgött, de még várnia kellett, és csak amikor a lift megérkezett, akkor hallotta az idegsebész álmos hangját.

- Dr. Lowell! - mutatkozott be sietve. - Lehet, hogy meg fog szakadni a vonal. Most lépek be a liftbe. - Stephanie megnyomta a kaszinó szintjének a gombját, mire az ajtó becsukódott. - Hallja, amit mondok?

- Nagyon halkan - válaszolta dr. Nawaz. - Mi a baj?

- Ashley szagot érez - válaszolta Daniel, és izgatottan figyelte a szintjelzőt. A lift elvben nagy sebességű volt, de neki úgy tűnt, hogy a számok kínos lassúsággal váltják egymást.

- Ki az az Ashley? - kérdezte dr. Nawaz.

- Mr. Smithre gondolok - igazította ki magát Daniel, miközben Stephanie idegesen fölfelé nézett.

- Körülbelül húsz perc kell, hogy beérjek a klinikára. Azt ajánlom, hívja dr. Newhouse-t. Az újabb roham valószínűleg hevesebb lesz, mint az első.

- Igyekszem elérni, de egyelőre nem a klinikán vagyunk.

- Hanem hol? - kérdezte megütközve dr. Nawaz.

- Atlantis üdülőhelyen, a Paradicsom-szigeten. A páciens éppen a kaszinóban van, de megpróbáljuk visszavinni a lakosztályába, amelyet hivatalosan Carol Manning vett ki. Poszeidón a neve.

Az idegsebész olyan hosszan hallgatott, hogy közben a lift több emelettel lejjebb ért.

- Itt van? - kérdezte Daniel, mert azt hitte, megszakadt a kapcsolat.

- Igen, csak még nem tértem magamhoz - válaszolta dr. Nawaz. - Annak az embernek úgy tizenkét órával ezelőtt megnyitottam a koponyáját. Hogy az ördögbe került a kaszinóba?

- Hosszú lenne elmagyarázni.

- Pontosan mennyi most az idő?

- Fél három múlt öt perccel - felelte Daniel. - Tudom, hogy silány mentség, de amikor visszahoztuk ide, meg sem fordult a fejünkben, hogy Mr. Smith lemegy a kaszinóba. Sajnos nagyon makacs, önfejű, ha elhatároz valamit, lehetetlen lebeszélni róla.

- Történt valami azon kívül, hogy szagról képzelődött? - kérdezte az idegsebész.

- Még nem láttam, de amennyire tudom, semmi.

- Hozzák ki a kaszinóból, amilyen gyorsan csak tudják, mielőtt kitör a botrány!

- A liftben vagyunk, és éppen oda tartunk.

- Én is megyek, amilyen gyorsan csak tudok. Először a kaszinóba nézek be, és ha nem találom magukat, akkor a lakosztályba.

Daniel elbúcsúzott, utána rögtön dr. Newhouse-t hívta. Akárcsak az idegsebész esetében, a telefon többször csöngött, mire az aneszteziológus beleszólt, de az ő hangja frissebb volt, mint dr. Nawazé, mintha ébren várta volna a hívást.

- Elnézést a zavarásért! - mondta Daniel, miközben a földszintre megérkező lift ajtaja kitárult.

- Semmi gond! Egy aneszteziológus jó, ha hozzászokik, hogy bármikor, az éjszaka kellős közepén is hívhatják. Én már megszoktam. Mi a gond?

Daniel a hatalmas szállodai létesítmény közepén lévő kaszinó felé futólépésben sietve elmondta. Dr. Newhouse ugyanúgy reagált a hírre, mint dr. Nawaz, megígérte, hogy megy, amilyen gyorsan csak tud. Miután befejezték a beszélgetést, Daniel átadta a telefont Stephanie-nak, és visszavette a fekete orvosi táskát.

A kaszinóhoz érve, gyors lépésre váltottak. Odabent a késői óra ellenére rengeteg volt a vendég, a létesítmény teljes kapacitással működött. Ennek ellenére nem sok idő kellett, hogy megtalálják a Carol Manning által említett pénznyerő automatákat, és rögtön megpillantották az egyik előtt Butlert. A stábfőnök a szenátor mögött állt, és szemmel láthatóan nagyon örült, hogy megérkezett a segítség.

Daniel pillanatnyi tétovázás nélkül a gép előtt ülő, és érméit lázas sietséggel befelé dobáló Butlerhez lépett, és megfogta a vállát. - Szenátor! De örülök, hogy látom! - mondta vidáman.

Butler Danielre nézett. A szeme meg sem rezdült, a pupillái tágra nyíltak, normális körülmények között mindig gondosan fésült haját pedig mintha valaki szánt szándékkal összeborzolta volna, hogy minél vadabb legyen a külseje.

- Vegye le rólam a kezét, maga kis szarházi! - mordult fel a tőle megszokottól élesen elütő hangon. Daniel azonnal engedelmeskedett; a legkevésbé sem akarta ingerelni, nehogy meggyorsítsa vele a roham tüneteinek kialakulását. Felmerült benne a gondolat, hogy ott helyben be kellene adnia az injekciót, de letett róla, mert félt, hogy nem sikerül, és Butler még idegesebb lesz.

- Carol mesélte, hogy kellemetlen szagot érez - mondta bizonytalanul, nem tudva, merre terelje a beszélgetést, és mit csináljon.

Butler lekicsinylő mozdulatot tett, mielőtt bólintott. - Az a szexis piros ruhát viselő kurva lehetett olyan büdös. Azért jöttem át ehhez a géphez.

Daniel a jelzett irányba nézve egy mélyen dekoltált, piros ruhát viselő fiatal nőt látott az egyik nyerőautomata előtt.

- Szóval most már nem érzi a szagot?

- Azóta, hogy eljöttem attól a ringyótól, nem annyira.

- Nagyon jó - mondta kis sóhajjal Daniel, és abban reménykedett, hogy a szélütéses roham nem fog kifejlődni, nem lesznek újabb tünetek. Ennek ellenére szerette volna minél előbb visszavinni a Poszeidón lakosztályba a szenátort, mert jól tudta, hogy ha a roham mégis kitör rajta, és a kaszinó vendégei és alkalmazottai látják, akkor a hír biztosan eljut a sajtóhoz, amely világgá kürtöli.

- Szenátor, szeretnék megmutatni valamit a lakosztályában - szólt, bízva abban, hogy magával tudja csalni.

- Kopjon le! Látja, hogy más dolgom van.

Daniel nagyot nyelt, és a remény, amely nem sokkal korábban támadt benne, rohamosan alábbhagyott, mert bár a szenátor viselkedése nem volt harsány, még nem keltett feltűnést, már abnormális volt. Lázasan törte a fejét, mivel csalhatná el a gépektől, de nem jutott eszébe semmi.

Carol sietett a segítségére; megrángatta az inge ujját, és súgott valamit, amire Daniel vállat vont. Úgy döntött, a legnevetségesebbnek tűnő ötletet is hajlandó kipróbálni, ha sikerrel kecsegtet. - Szenátor! Egy láda bourbont hoztak a szobájába. Alá kellene írnia az átvételi elismervényt - mondta.

Nem kis meglepődésére a szenátor rögtön abbahagyta a játékot, lecsúszott a gép előtti székről, és feléje lépett. Szédülés foghatta el azonban, mert enyhén megtántorodott, és meg kellett kapaszkodnia az automatában, hogy el ne essen. Daniel azonnal hozzáugrott, és a karját elkapva segített neki talpon maradni. Butler pislogott párat, Danielre nézett, és először azóta, hogy az megjelent a kaszinóban, rámosolygott.

- Menjünk, fiatalember! - adta ki az utasítást. - Egy láda bourbon igazán megéri, hogy bármit abbahagyjak miatta. Carol kedves! Lenne szíves, hozná a pénzemet?

Daniel anélkül, hogy egy pillanatra is elengedte volna a karját, Stephanie segítségével a liftekhez kormányozta a szenátort. Gond nélkül odaértek, de miközben várták, hogy megérkezzen valamelyik, Butler arckifejezése hirtelen megváltozott: eltűnt róla a mosoly, és a helyét komor, vészterhes pillantás vette át. Daniel szívesen megkérdezte volna, mi történt, de letett róla, mert érezte, hogy egészen gyönge kis kapocs köti a szenátort a valósághoz, nem akarta, hogy ez a kapcsolat megszakadjon, és Butler elveszítse az önkontrollját.

A harminckettedik emeletre érve Carollal kivezették a liftből, amit a szenátor békésen hagyott, de amikor Stephanie kitárta előtte a lakosztály ajtaját lerázta magáról mindkettőjük kezét, és határozott léptekkel egyedül ment be.

- Hála istennek! - mondta megkönnyebbülve Stephanie, amikor becsukta maguk után az ajtót. Butler átment az előszobán, be a lakosztály szalonjába, és miközben Carol több villanyt is felgyújtott, hogy jobban lehessen látni, megállt, és mozdulatlanul a terasz felé bámult.

Daniel lerakta az orvosi táskát az előtér egyik kis asztalára, és injekciós tűért nyúlt, miközben Stephanie a gyógyszert tartalmazó fiolát vette elő.

- Mit csinálsz, ha ellenáll? - kérdezte közben suttogva.

- Fogalmam sincs - vallotta be Daniel. - Remélem, dr. Nawaz és dr. Newhouse mindjárt megjön, és tud segíteni. - Foga közé szorította a tűt tartalmazó műanyag tasakot, és megrántotta, hogy feltépje.

- Ugyanúgy grimaszol, mint amikor a szagot érezte - szólt ki a nappaliból Carol.

- Próbálja meg leültetni! - válaszolta Daniel. Végre sikerült kiszabadítania a fecskendőt a csomagolásból.

- Próbáltam, de nem hajlandó.

A szomszédból csattanást hallva Daniel és Stephanie egyszerre kapta oldalra a fejét. Carol éppen a padlóról tápászkodott fel, miután egy erős lökéstől felborította az egyik kisasztalt, levert róla egy kerámiaernyős lámpát, amely ezer darabra tört, végül maga is lehuppant. Butler pár lépésnyire tőle a ruháit tépdeste magáról, és hajigálta szanaszét a szobában.

- Jóságos isten! - kiáltott fel Daniel, és reszkető kézzel feltépte egy alkoholos gézpárna tasakját, de miután kivette belőle, izgalmában elejtette a párnát, úgyhogy újért kellett nyúlnia.

- Segítsek? - kérdezte Stephanie.

- Igen. Nem engedelmeskednek az ujjaim - vallotta be Daniel, és megpróbálta felszívni a fecskendőbe a gyógyszert, de mielőtt megtehette volna, Butler nagyot kiáltott, úgyhogy az injekciós tűt és a fiolát is Stephanie kezébe nyomva berohant a nappaliba, megnézni, mi történt. Carol az

egyik kerevet előtt állt, mindkét kezét elszörnyedve az arcára szorította. A szenátor pedig ugyanazon a helyen, ahol korábban, de a zokniját leszámítva már anyaszült meztelenül. Enyhén előredőlve a szeméhez emelt kezét vizsgálta.

- Mi a baj? - kérdezte hozzá lépve Daniel.

- Vérzik a tenyerem - válaszolta elszörnyedve Butler. Remegve, tenyérrel fölfelé lassan leeresztette mindkét kezét, és szélesen széttárta az ujjait.

Daniel a kezére nézett, utána az arcára. - Semmi baja a kezének, szenátor - mondta. - Nyugodjon meg! Minden rendben lesz. Miért nem foglal helyet? Adunk egy kis gyógyszert, amitől rögtön jobban fogja érezni magát.

- Sajnálom magát, hogy nem látja a kezemen a sebeket - válaszolta Butler. - Talán a lábamon jobban észreveszi.

Daniel lepillantott. - Zoknit visel ugyan, de úgy látom, semmi baja a lábának. Jöjjön, üljön le! Butler karjáért nyúlt, hogy leültesse a kerevetre, de mielőtt hozzáérhetett volna, a szenátor durván ellökte magától. A támadás felkészületlenül érte, úgyhogy Daniel nekiesett egy asztalnak, és virágvázástul felborította.

Carol rémülten sikoltott, Butler viszont tudomást sem vett az általa okozott felfordulásról, kiment a teraszra, és a küszöbön kívül megállva tenyérrel felfelé, kinyújtva maga elé emelte mindkét karját.

- Jóságos isten! Kint van a teraszon! - kiáltotta elszörnyedve, a fecskendőt, a nyugtatóval teli fiolát és a törlőkendőt a melléhez szorítva Stephanie.

Az ütődés okozta fájdalomtól grimaszolva Daniel feltápászkodott, és a teraszra futva Butler és a korlát közé helyezkedett.

- Szenátor! Menjen vissza a szobába! - mondta határozottan, a kezét fölemelve.

Butler meg sem mozdult, csak állt kinyújtott kézzel. A szeme csukva volt, és korábbi zaklatott arckifejezését békés nyugalom váltotta fel.

Daniel, hogy felhívja magára Stephanie figyelmét, pattintott az ujjával. - Meg van töltve a fecskendő? - kérdezte anélkül, hogy egy pillanatra levette volna a tekintetét Butlerről.

- Nincs.

- Gyorsan töltsd meg!

- Mennyi legyen?

- Két köbcenti. Siess!

Stephanie amilyen gyorsan csak tudott, eleget tett az utasításnak, és a teraszra visszatérve Daniel kezébe nyomta a fecskendőt. Butler a felbukkanására nem reagált. Állt mozdulatlanul, rezzenéstelen arccal, azt sem lehetett látni, hogy lélegzik.

- Olyan, akár egy szobor - állapította meg halkan Stephanie.

- Intravénásan adjam be neki, vagy elég lesz izomba? - tépelődött Daniel. Még nem döntötte el, melyik a jobb, amikor Butler hirtelen kinyitotta a szemét, és a legcsekélyebb előzetes jel nélkül előrelódult. Daniel átölelte, és igyekezett a lábát jól megvetve visszatartani, de erőfeszítésének annyi eredménye volt csupán, mintha egy fújtatva száguldó, megvadult bikát akart volna megállítani. A szenátor magával ragadta - cipője simán csúszott a terasz kerámiaburkolatán -, és együtt bucskáztak át a korláton.

- Ne! - sikoltotta halálra válva Stephanie, és a terasz szélére futva lenézett. Egy másodpercig bírta csak a borzalmas látványt - Butler és Daniel egymásba kapaszkodva pörgött a levegőben, zuhant alá a harminckét emelet magasból -, utána hátat fordított, és megroggyanó lábbal, hátát a korlátnak vetve lecsúszott a terasz kövére.

Utószó

2002. március 25., hétfő, 6.15

A fél órával korábban még alig érzékelhető pirkadat jól láthatóvá vált - az égen kezdtek eltünedezni a csillagok, és a látóhatár pereméről terjedésnek indult, egyre erősödő vöröses fény oszlatta szét a sötétséget. A madarak is felébredtek, még harminckét emelet magasságban is tisztán lehetett hallani a hangjukat.

Stephanie és Carol a Poszeidónhoz hasonló méretű, de nem annyira luxusszínvonalú lakosztály nappalijában ült, két egymással szembeni kereveten. Órák óta voltak ott, majdnem katatón állapotban, anélkül, hogy bármelyikük egyetlen szót szólt volna. A Butler és Daniel kizuhanása okozta sokkból Carol tért először magához, és a telefonhoz ugorva értesítette a szálloda recepcióját arról, hogy két ember lezuhant a Poszeidón-lakosztály teraszáról.

Carol rémült hangja életet lehelt Stephanie-ba, aki felpattant, és anélkül, hogy még egyszer lenézett volna a teraszról, a lakosztályon keresztül egyenesen a folyosóra rohant. Kifulladva várta, hogy a lift megérkezzen, amikor Carol csatlakozott hozzá. Szó nélkül, a rémülettől tágra nyílt szemmel tették meg az utat a földszintig. Mindketten csodában reménykedtek - a tragédia olyan villámgyorsan következett be, hogy szinte nem is tűnt valóságnak.

Lélekszakadva rohantak ki az épületből, de mielőtt a terasz alá értek volna, egy sötét öltönyt viselő, öles termetű férfi lépett eléjük.

- Sajnálom, hölgyeim! Nem mehetnek tovább - mondta udvarias, de ellentmondást nem tűrő hangon. - Baleset történt.

- Tudjuk! Mi értesítettük a portát. Együtt vagyunk az áldo... - Stephanie elharapta a szót.

- Jobb, ha itt maradnak - mondta a férfi. - A mentők már úton vannak.

- A mentők?! - kérdezte Stephanie, kétségbeesetten ragaszkodva a remény hajszálvékony fonalába. - És a rendőrség - közölte a férfi.

- Hogy érzik magukat? - Stephanie hangja most már tétova volt. - Életben vannak? Muszáj látnunk őket!

- Asszonyom! - szólt rá szelíden a férfi. - Harminckét emeletet zuhantak. Nem lenne jó, ha megnéznék őket.

Mentőautó érkezett szirénázva, és elvitte a holttesteket. A rendőrség helyszíni vizsgálatot végzett, és komoly izgalmat keltett a holttestek mellett talált fecskendő, de Stephanie megmagyarázta, hogy olyan szer van benne, amelyet egy helyi orvos rendelt az egyik áldozatnak. Ezt a nem sokkal később befutó dr. Nawaz és dr. Newhouse is megerősítette, úgyhogy a rendőrök megnyugodva kísérték fel a két nőt és a két orvost a Poszeidón lakosztályba, hogy megnézzék a teraszt és a korlátot. A nyomozás vezetője elvette Stephanie és Carol Manning útlevelét, és közölte, hogy mindaddig Bahamán kell maradniuk, amíg a vizsgálat le nem zárul. A Poszeidón lakosztályt, és Stephanie-ékét a nyomozás végéig - különböző vizsgálatok céljára - lezárták.

A szálloda ügyeletes igazgatója maga volt a megtestesült hatékonyság és együttérzés. Kérés nélkül azonnal megnyittatott egy lakosztályt a két nőnek a keleti szárnyban, és ellátta őket minden holmival, amire szükségük lehetett. Dr. Nawaz és dr. Newhouse is ott maradt egy darabig, és amikor elmentek, az aneszteziológus nyugtatókat hagyott hátra - belátásukra bízva, hogy használják-e őket. Egyikük sem élt a lehetőséggel, a kis műanyag doboz érintetlenül hevert az asztalon.

Stephanie törte meg végül a hosszú, többórás hallgatást, amely alatt mindketten megpróbálták rendezni a gondolataikat, tisztába jönni azzal, hogy pontosan mi történt, és hogyan tovább.

- Biztosan nagyon fáradt - mondta, levéve lábát a dohányzóasztalról. Felállt, és az ujjait összekulcsolva nagyot nyújtózott, megmozgatta az egy helyben üléstől elgémberedett tagjait. - Én legalább aludtam pár órát.

- Bármilyen furcsán hangzik, nem vagyok álmos - felelte Carol, és a jó példát követve ugyancsak nagyot nyújtózkodott. - Úgy érzem magam, mintha tíz csésze kávét ittam volna. Egyfolytában arra gondolok, milyen nevetséges volt ez az egész dolog attól a washingtoni estétől kezdve, amikor a kocsimban ülve elkezdődött, egészen mostanáig.

- Ellenezte?

- Természetesen! Kezdettől fogva megpróbáltam lebeszélni róla Ashleyt.

- Meglep.

- Miért?

- Nehéz ezt pontosan megfogalmazni - felelte a vállát megrántva Stephanie -, de úgy tűnik, egyformán vélekedtünk. Én is ellene voltam a beavatkozásnak, és megpróbáltam lebeszélni róla Danielt, de sajnos nem elég kitartóan, kellő eréllyel.

- Úgy látszik, mindkettőnknek Cassandra-sors jutott. Az egészben volt valami végzetszerű, görög tragédiákra emlékeztető. Bocsásson meg, ha terjengősnek hat, amit mondok. Az egyetemen az irodalom volt a fő szakom, abból is a görögöket szerettem a legjobban.

Stephanie csodálkozva nézett a szenátor stábfőnökére, akit korábban színtelen, elég unalmas teremtésnek hitt, és a született beosztottat látta benne, akinél ő sokkal felkészültebb, műveltebb. Az előző pár mondat után már csöppet sem volt biztos benne, hogy jól gondolta. - Nem éhes? - kérdezte, csak hogy témát váltson.

Carol határozottan megrázta a fejét.

- Én sem. - Stephanie kimerült volt, de biztosra vette, hogy hiába feküdne le, nem lenne képes elaludni. Emberi társaságra, beszélgetésre vágyott, hogy ne kelljen újra és újra azokra a dolgokra gondolnia, amelyeket a hallgatás órái alatt már ezerszer megrágott magában a legcsekélyebb eredmény nélkül. - Mit fog csinálni, ha lezárul a vizsgálat, és végre elmehetünk? - kérdezte.

- Rohanok haza, és első dolgom lesz beszélni az államunk kormányzójával - válaszolta Carol. - Hivatalból neki kell átvennie Butler helyét, és közölni akarom vele, hogy az ő székére pedig én vagyok a legalkalmasabb. Akár elhiszi, és kineveznek kormányzóvá, akár nem, a következő választáson mindenképpen indulok a szenátusi helyért.

- Mit gondol, mi lesz az 1103-as törvényjavaslattal?

- Butler szenátor nélkül valószínűleg szép csöndben ki fog múlni. A maga helyében én nem az 1103-astól tartanék, hanem a republikánus jobboldal kemény magjától.

- Kezdetben attól féltünk. Ezért is lepett meg annyira bennünket, hogy a főnöke akarta útját állni a HTSR-nek.

- Színtiszta populizmusból tette - mondta Carol. - Bevált módszere volt, így hozta létre, és növelte folyamatosan a hatalmi bázisát. Gondolom, eleget átkozódott magában, látva, mennyire képmutató a dr. Lowell eljárásával kapcsolatos magatartása.

- Hát, igen - ismerte el Stephanie.

Carol Manning várt néhány másodpercet, és aztán kérdezte meg: - És maga? Mihez kezd, ha itt hagyja Nassaut?

- Megpróbálom megőrizni, működőképes állapotban tartani a CURE-t - válaszolta Stephanie. - Eddig nem hittem, hogy sikerül, de ha az 1103-as törvényjavaslatot valóban elfelejtik... Nem vagyok üzletasszony, de azt hiszem, érdemes megpróbálnom. Daniel is biztosan ezt akarná, mert ez a leggyorsabb módja annak, hogy a HTSR-t elterjesszük.

- Bevallom, mindaz, amit láttam, engem is a gyógyító célú klónozás hívévé tett - mondta Carol Manning. - Igaz, hogy Butler szenátornál súlyos technikai problémák léptek fel, amelyek végül tragédiához vezettek, de a Parkinson-kórját sikerült kikezelni.

- A gyors pozitív hatás minket is meglepett - vallotta be Stephanie. - Az egérkísérletek során egyszer sem jelentkezett ilyen hamar az eredmény. Hogy Butler szenátornál pontosan mi okozta, nem tudom, de meggyőződésem, hogy ha egy otthoni, jól felszerelt és tisztességesen vezetett egészségügyi intézményben hajtjuk végre a beavatkozást, akkor most élne és egészséges lenne. A tragikus befejezés ellenére egyértelmű, hogy ennek az eljárásnak komoly jövője van: Meggyőződésem, hogy sokakat megmenthet, ha néhány politikus önző érdekből nem akadályozza meg, hogy eljusson az emberekhez.

- Remélem, hogy tudok tenni érte valamit - mondta Carol. - Ha elfoglalom Ashley Butler szenátusi helyét, ez lesz az egyik legfontosabb programom.